

Josip Pečarić: DRUKER

JOSIP PEČARIĆ

DRUKER
PREDSJEDNIK O PUHOVSKOM

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

KAZALO

MILANOVIĆ O PUHOVSKOM	11
MILANOVIĆ NASTAVLJA RAZOTKRIVATI BIVŠE SURADNIKE: “PUHOVSKI JE BIO DRUKER, DOPRINIO JE ZATVARANJU LJUDI U KOMUNIZMU”.....	11
MILANOVIĆ NE ODUSTAJE, RASPALIO JE PO NOVINARU INDEXA: AGITATOR UZIMA U ZAŠTITU PUHOVSKOG U DUHU POZNATE ZMAJ JOVINE!.....	12
OPET 'ODERAO' MILANOVIĆ: PUHOVSKI JE OTIŠAO U HAAG SAM I SVJEDOČIO TAKO DA JE TO ZA HRVATSKU MOGLO BITI FATALNO; ŠEKS, ZVAN 'SOVA'? ON JE DŽELAT HRVATSKOG PRAVOSUĐA.....	14
MILANOVIĆ O PUHOVSKOM: JA NISAM REKAO SVE. IMA NJEGOVO SVJEDOČENJE NA HAŠKOM TRIBUNALU.....	17
ODVJETNIK MIŠETIĆ DOKUMENTOM IZ HAAGA DEMANTIRAO PUHOVSKOG.....	19
PUHOVSKI U HAAGU 2009. O OLUJI: ‘EFEKTI TE AKCIJE BILI SU JEDNAKI ETNIČKOM ČIŠĆENJU’.....	22
PUHOVSKI U MOJIM KNJIGAMA	24
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	24
JE LI 2001. – GODINA VELEIZDAJE?.....	24
POŠTENI I POKVARENI ČETNICI.....	28
POHVALE OD FERAL TRIBUNEA.....	31
SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.	32
HRVATSKA VLAST STVARA CIVILIZACIJU SLUGANSTVA.....	32
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	35
RASIZAM PREMA HRVATIMA NIJE RASIZAM!?.....	35
IVANČIĆ JE DODAO ŽIDOVE	39
PISMO NOVOM LISTU.....	43
TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.	46
NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.....	46
SRBI SU SE SAMI ETNIČKI OČISTILI.....	46
NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!	50
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KALVARIJA MOGA SELA».....	54
HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O	

HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.	59
HERCEGOVCI ZAUSTAVILI OWENA.....	59
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.	63
HOĆEŠ HRVATSU? TI SI FAŠIST!.....	63
FRANJO JE ODBACIO KOMUNIZAM.....	66
FRANJO I BRATSTVO I JEDINSTVO.....	68
PREDSJEDNIK PUHOVSKI.....	70
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.	72
JUGONOSTALGIČARIMA HRVATI UBIJAJU I	
ZAKONOM O KULTURI.....	72
JE LI PUHOVSKI SVETA KRAVA?.....	79
HOĆEŠ HRVATSU? TI SI FAŠIST!.....	84
ZAŠTO SE PREŠUĆUJU ČINJENICE DA JE BUDAK ZAŠTITIO ŽIDOVE I SRBE NA SVEUČILIŠTU?.....	86
DARKO SAGRACKI, OSUĐEN BEZ PRAVA NA OBRANU I ŽALBU.....	92
IVAN GABELICA, MILE BUDAK JE ŽRTVA MRŽNJE I LAŽI.....	95
PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	98
NEĆE USPJETI ONI KOJI MISLE DA ĆE NESTATI MRSKE IM HRVATSKE DRŽAVE.....	98
ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	102
PODMETANJA I FALSIFIKATI.....	102
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	107
ANACIONALNI JUGONOSTALGIČARI.....	107
PREDSTAVLJANJE KNJIGE RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM.....	113
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OĆIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO J EDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.	117
PODRŠKA MARKU PERKOVIĆU THOMPSONU UREDNIŠTVA HRVATI-AMAC.COM.....	117
THOMPSON I WOODSTOCK.....	119
RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD? ZAGREB, 2011.	122
OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT – NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU.....	122
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	126
JE LI „BOJNA ČAVOGLAVE“ REHABILITIRALA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“?.....	126
ZABRANJENI AKADEMICK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.	131
PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U!.....	131
GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA!.....	135

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.....	141
IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU.....	141
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	147
REDOVITI TAJNI SASTANCI KARAMARKA I JOSPOVIĆA NA PANTOVČAKU.....	147
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	149
THOMPSONOVA ULOGA U HRVATSKOM GENOCIDU.....	149
'AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU", ZAGREB, 2014.	154
"MORAL" NAJOGAVNIJIH.....	154
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	157
VEČERNJAKOVO GLORIFICIRANJE NDH ILI SAMO SLUGANSTVO VELIKOSRPSKOJ POLITICI?.....	157
ZDRAVKO TOMAC, ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!.....	160
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	167
DAMIR PEŠORDA, NOVA PEČARIĆEVA KNJIGA.....	167
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	170
ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA.....	170
GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.....	176
GENERAL PRALJAK, DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.....	176
PROVOĐENJE VELIKOSRPSKOG MEMORANDUMA 2: PRALJKU STIGLA OVRHA OD POLA MILIJUNA KUNA.....	176
GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	180
VINKO GRUBIŠIĆ, POGLED NA PRALJKOV ODLAZAK S OVU STRANU OCEANA.....	180
GENERAL PRALJAK III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU, ZAGREB, 2018.....	183
ŽELJKA MARKIĆ, NEĆE PRALJAK BITI SVETAC, ON ĆE BITI ZASTAVA.....	183
IVICA ŠOLA, LJUDSKA I BOŽANSKA PRAVDA NISU JEDNO TE ISTO, TO SU DVA SVIJETA.....	184
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	186
JURE BURIĆ, NOGOMET I THOMPSON, 2.	186
RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.	191
JOSIP JOVIĆ, UVIEK NA HTV-U STRADAVAJU „NACIONALISTI“.....	191
GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM	

VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	192
BENJAMIN TOLIĆ: POLITIČKI RAZUM.....	192
PERO KOVAČEVIĆ, NISAM NI POVJEROVAO U NAJAVE O REVIZIJI PRESUDE.....	194
PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	196
PERO KOVAČEVIĆ, "ONI KOJI RATA NISU OKUSILI ILI SU BILI NA DRUGOJ STRANI, NEMAJU PRAVO GOVORITI O HOS-U!"....	196
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019, ...	199
PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'.	199
VRATITI HRVATSku NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM.....	204
ŠTO JE GORE TAMBURANJE ILI ISPIJANJE ŠAMPANJCA?.....	204
 PRILOZI.....	208
 DAVOR DIJANOVIĆ, MILANOVIĆEV OBRAČUN S LJEVICOM ARGUMENTIMA DESNICE.....	208
IVA SVAGUŠA, KOGA JE TO ZORAN UVRIJEDIO I TKO JE ZAPRAVO U STRAHU ?	211
POZNATI PROFESOR OTKRIO NEUGODAN DETALJ.....	213
JESTE LI ZNALI DA JE NA SUĐENJU GOTOVINI PUHOVSKI PROGLAŠEN NEVJERODOSTOJNIM SVJEDOKOM!?.	214
NAKON ŠTO JE MILANOVIĆ NAZVAO PUHOVSKOG 'DRUKEROM', OGLASILI SU SE SUDIONICI HRVATSKOG PROLJEĆA ČIČAK I BUDIŠA.....	216
REAKCIJA LJEVICE NA LJEVIČARA KOJI GOVORI ISTINU: GLAVAŠEVIĆ BI 'STRIJELJAO MILANOVIĆA'	218
NOVINSKI ISJEČAK SA SUĐENJA BUDIŠI, ČIČKU, PARADŽIKU I DODIGU POKAZUJE: PUHOVSKI JE BIO KRUNSKI SVJEDOK OPTUŽNICE.....	220
MILANOVIĆ ODGOVORIO INDEXU: EVO KAKO JE PUHOVSKI BRANIO OSUĐENE SVEUČILIŠTARCE.....	222
POVJESNIČAR DR. SC. MLADEN ANČIĆ ZA NAROD.HR O ŽARKU PUHOVSKOM, RUŠENJU PLOČASTOG MOSTA NA CETINI, LUSTRACIJI... ..	224
GORAN DODIG: "ČINjenica je da nije bio čovjek"	226
VELIMIR BUJANEC, 'ČOVJEK BI JOŠ I POMISLIO DA MILANOVIĆ POMALO DOLAZI SEBI, IPAk, LJUDI – OPREZ'	228
DAVORIN KARAČIĆ: ISTINA JE VODA DUBOKA, KAŽE Pjesma A "KIZO" GRABI ISTINU S DNA BUNARA.....	230
IVAN HRSTIĆ: 'PUHOVSKI JE SAM OTVORIO PUT OVAKVOJ JAVNOJ LUSTRACIJI'	233
GRANIĆ ZA DIREKTNO MILANOVIĆ JE 'ULIČNI ŠTEMER' I DA NIJE U POLITICI, TUKAO BI SE PO ULICI, A PUHOVSKI JE	

MORALNA NIŠTICA KOJA U CIVILIZIRANOJ ZEMLJI NE BI SMJELA U JAVNOST.....	235
PODSJEĆAMO HAŠKI SUD JE ŽARKA PUHOVSKOG PROGLASIO NEVJERODOSTOJNIM SVJEDOKOM.....	237
RASPUDIĆ I PEOVIĆ U DUELU! RASPUDIĆ STAO NA MILANOVIĆEVU STRANU!. POGLEDAJTE ŠTO SU REKLI O PREDSJEDNIKU!.....	239
VJEKOSLAV KRSNIK, RASKRINKAO SAM PUHOVSKOG JOŠ U RUJNU 2003. GODINE.....	241
BUJANEC: MILANOVIĆ BISMO MOGLI OPISATI KAO LJEVIČARSKOG SVJEDOKA POKAJNIKA.....	243
DR. ŽELJKA MARKIĆ KOMENTIRALA MILANOVIĆEVO LUSTRIRANJE PUHOVSKOG.....	246
SAMO U HRVATSKOJ LAŽNI SVJEDOCI MOGU POSTIĆI VRHUNSKU KARIJERU MORALNE VERTIKALE	248
PRILOG: NEVEN SESARDIĆ: HAAG JE U KRIVU!.....	251
MARCEL HOLJEVAC, NJEGOV OBRAČUN S NJIMA (I SVIMA): MILANOVIĆ JE GRIJEH U POLITICI NEOPROSTIV, BIO JE ISKREN!... <td>258</td>	258
ZVONIMIR HODAK, DA JE LAŽ O 667 UBIJENIH CIVILA PROŠLA IMALI BI Z4 HRVATSNU - DRŽAVU U DRŽAVI, A ONI KOJI SU TO PODMETNULI HAAGU SAD SU UGLEDNI GRAĐANI.....	262
HRVOJE HITREC: SIMFONIJA ZA DJECU "PEĐA I VUK"	267
VIŠNJA STAREŠINA; MILANOVIĆ BRUTALNO PORUČUJE: NEĆU BITI NI VAŠ PEDRO NI VAŠ SANADER.....	273
ZA KRAJ.....	275
JOŠ JEDAN PREDSJEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?.....	275
KNJIGA ZA PREDSJEDNIKA RH.....	279

MILANOVIĆ O PUHOVSKOM

MILANOVIĆ NASTAVLJA RAZOTKRIVATI BIVŠE SURADNIKE: “PUHOVSKI JE BIO DRUKER, DOPRINIO JE ZATVARANJU LJUDI U KOMUNIZMU”

5. listopada 2020

Foto: fah, montaža narod.hr

Nakon reakcija predsjednika Zorana Milanovića na Radu Borić, Tomislava Tomaševića i ostale, uslijedio je nastavak razotkrivanja bivših suradnika. Ovaj put se oglasio o Žarku Puhovskom.

Milanović prozvao Jutarnji list te odgovorio Tomaševiću i Borić na poziv na ostavku: ‘Upisala se u partizane u svibnju 1945. godine’

Prenosimo reakciju u cijelosti:

“Jučer se oglasio i gospodin Žarko Puhovski, umirovljeni mudroslov, propali političar i, ovo je povod zapisu, ‘analitičar RTL-a’. Poštovani vlasnici RTL-a, poštovani urednici, osim što je g. Puhovski očajan analitičar, koji je zadnjih godina ama baš sve pogrešno prorekao, on je i jedna od najnečasnijih pojava na hrvatskoj javnoj sceni. O politici i moralu govori čovjek koji je 1972. godine bio svjedok optužbe na montiranom procesu zagrebačkim sveučilištarcima (I. Z. Čičku, D. Budiši i inima). Puhovski je aktivno doprinio tome da se skupina bezazlenih mladića i djevojaka utamniči na nekoliko godina i da nakon toga dva desetljeća žive kao građani drugog reda.

Puhovski se na sudu (sve se to zapisuje, Puhovski) držao kao pravi ‘druker’, ništarija, upravo kako je to od njega i očekivao i dr. Vladimir Bakarić-Svileni, s kojim me Puhovski besramno uspoređuje. Ostat će na ovome. Ima još.

Poštovani RTL-ovci, polazim od pretpostavke da vam ove činjenice nisu bile poznate, bez obzira na to što ih svatko tko se imalo zanima za politiku i povijest zna. Učinite nešto, molim vas”, objavio je Milanović.

<https://narod.hr/hrvatska/milanovic-nastavlja-razotkrivati-bivse-suradnike-puhovski-je-bio-druker-doprinio-je-zatvaranju-ljudi-u-komunizmu>

'ATEISTIČKI AGITATOR'**MILANOVIĆ NE ODUSTAJE, RASPALIO JE PO NOVINARU INDEXA: AGITATOR UZIMA U ZAŠTITU PUHOVSKOG U DUHU POZNATE ZMAJ JOVINE!**

Predsjednik Zoran Milanović nastavlja "verbalni obračun" sa svojim neistomišljenicima, a u srijedu ujutro kritizirao je novinara Indexa **Nevena Barkovića**.

07.10.2020.

Barković je napisao tekst u kojem je napisao kako je Milanović napadom na **Žarka Puhoorskog** napravio opasan presedan.

Milanović mu preko Facebooka "nije ostao dužan", nazvao ga je i samodeklariranim ateističkim agitatorom.

"Agitator s vrlo čitanog i utjecajnog Indexa uzima u zaštitu nasilnog i sveprisutnog g. Puhoorskog. Čini to u duhu i čestici poznate Zmaj Jovine: Ne pomagajte, braćo, izgibosmo! O tome niže.

Taj samodeklarirani ateistički agitator, što ja i mnoge druge javno deklarirane nereligiozne osobe držimo stupidnim, štetnim pa i nasilnim, živi, diše i piše isključivo - ad hominem. U ovom slučaju, 'brani' zlosretnog Puhoorskog tako da upozorava na tobоžnji 'opasan presedan' prema kojem silni predsjednik, moloh oklopjen imunitetom od kaznenog progona, kinji nježne dušice poput Puhoorskog, njega i istim tim imunitetom jednak zaštićene i jednak verbalno nasilne saborske zastupnice. A propos, govorimo o imunitetu od kaznenog progona. Građanska parnica i odgovornost za štetu nisu unutar granica svemirskog štita 'imuniteta', fakt koji svaki malo pismeniji novinar i polemičar znade. Zna i naš agitator.

Riječ-dvije o famoznoj pogrešci 'ad hominem'. Kataloški, to je jedna od pedesetak logičkih pogrešaka irelevantnosti, ona koju redovito i usplahireno protestiraju mediokriteti kojima je teško ili nemoguće razumjeti preostalih pedesetak. Ad hominem je formalno logički prijestup samo u purističkom, kataloškom smislu, a puno više stilska figura, nužna u razgovoru odraslih i jednakih, sve dok se ne zađe u prostor etničke predrasude, govora mržnje i slično. Ergo, tvrdnja Indexovog agitatora da ad hominem nasrćem na uboge i nezaštićene gradane je po svojoj silogističkoj strukturi negdje između paralogizma i sofizma. Za paralogizam mu nedostaje element nehotičnosti. On namjerno piše neistinu. Za sofizam - nema one perfidne duhovitosti.

Bilo kako bilo, ne vidim u zadnjih trinaest godina u Hrvatskoj osobu više napadanu 'ad hominem' od - sebe. Neka tako i ostane. Ili me ispravite, logičari. Kratka faktografija:

U sudskom procesu protiv **Dražena Budiše, Ivana Zvonimira Čička, Ante Paradžika i Gorana Dodiga** koji se odvijao u kolovozu 1972. godine **Žarko Puhovski** je bio krunski svjedok optužnice. Sud ga je prihvatio kao svjedoka na prijedlog javnog tužitelja **Stjepana Bokora**. Ovo je važno naglasiti, jer se u naknadnim iskrivljavanjima činjenica Puhovski voli predstavljati kao svjedok kojeg je pozvao sud, želeći time reći da je on svjedočio u neutralnoj ulozi. Istina je da ga je pozvao sud, ali sud je pozivao svjedoke koje je predložio javni tužitelj i koje su predlagali branitelji optuženih.

Puhovski je svjedočio devetog (utorak, 15. 8. 1972.) i desetog dana suđenja (srijeda, 16. 8. 1972.) Novinska izvješća ne navode koliko je dugo trajalo svjedočenje Puhovskog u utorak, ali navode da je u srijedu svjedočio 'čitav dan' (Večernji list, 17.8.1972.), odnosno 'više od sedam časova' (Politika, 17.8.1972.). Puhovski je svojim svjedočenjem potvrđivao navode optužnice koja je bila ispisana na '33 gusto kucane stranice'. Desetak sati svjedočenja bilo je sasvim dovoljno da se potvrди svaki redak od 33 gusto kucane stranice optužnice. I ne samo za to da se optužnica potvrdi, nego i za to da se optužnica dodatno proširi. Puhovski je svojim svjedočenjem proširio ne sam opseg navoda optužnice, nego i krug osumnjičenih osoba koje su temeljem njegova svjedočenja bile procesuirane.

Krug osumnjičenika proširio je devetog dana suđenja za tri imena (**Jure Juras, Stjepan Turek, Matko Bradarić**), a desetog dana za još tri imena (**Ferdo Bušić, Ivan Boras i Krešimir Martinec**, čije prezime mediji pogrešno navode kao 'Martinić'). Puhovski ih navodi, na temelju izjava **I. Z. Čička** na nekom Književnom petku, kao članove nekog nacionalističkog komiteta što je bila optužba najvišeg ranga za neprijateljsko udruživanje protiv režima.

Kako to da se Puhovski nije prvog dana suđenja sjetio svih šest članova 'komiteta'? Odgovor je samo jedan: na večernjim instrukcijama organi bezbednosti su ga podsjetili koja je imena propustio navesti.

Tako je Puhovski 'pomagao' osudenim sveučilištarcima", napisao je Milanović na Facebooku.

<https://direktno.hr/direkt/milanovic-ne-odustaje-raspalio-novinaru-indexa-agitator-uzima-zastitu-puhovskog-duhu-poznate-zmaj-jo-209763/>

PONOVNO ŽESTOKE IZJAVE

OPET 'ODERAO' MILANOVIĆ: PUHOVSKI JE OTIŠAO U HAAG SAM I SVJEDOČIO TAKO DA JE TO ZA HRVATSKU MOGLO BITI FATALNO; ŠEKS, ZVAN 'SOVA'? ON JE DŽELAT HRVATSKOG PRAVOSUĐA

Predsjednik Zoran Milanović gostovao je na Dnevniku RTL-a te komentirao polemiku u koju je ušao s mnogim akterima političke i javne scene posljednjih dana, a koja je uslijedila njegovom kritikom istrage u aferi JANAF. Predsjednik je rekao i što misli o pogoršanju epidemiološke situacije u Hrvatskoj te najavama uvođenja strožih mjera.

Ovo je kuća za sve nas, rekli ste na inauguraciji. Je li ovo kuća za Vaše kritičare, pitao ga je novinar u Uredu predsjednika na Pantovčaku.

"Apsolutno. Jednu stvar nitko nije primijetio da u ovim danima povišenih tonova nismo govorili i o . i., teme su žestoke, ali aktualno. Meni nije u interesu da se svadam, ali neke stvari treba reći, ja nisam u kampanji. Moj mandat je počeo. Ja sam pročitana knjiga, ako sam 15 godina imao određeni gard i vrijednosti koje su vrlo jasno iscrtane u nijansama, ali teškim bojama, onda se ništa nije promjenilo ni u ova dva tjedna. E pa to vrijeme je prošlo", rekao je predsjednik za one koji pričaju, a nitko im ne odgovara na kritike.

Ja sam tu priču otvorio, rekao je Milanović za aferu JANAF.

"Gospodin Puhovski je Vaš kućni komentator. Kada nekom dajete takav mistični status, a da govorиш o društvu i problemima, moralu i etici, radi se o jednoj nedostojnoj osobi i ja na to moram reagirati".

"Ja nisam rekao sve. Ima njegovo svjedočenje na haškom tribunalu. U Haag je otišao sam i tamo je svjedočio tako da je to za Hrvatsku moglo biti fatalno", kazao je Milanović i dodao da je Puhovski nečasan.

"Ti se utališ s tužiteljstvo da se Hrvatskoj natovari najveća bijeda. I da te zovi to ne radiš, ostaneš kući i šutiš".

"Ja sam se obratio urednicima i medijima. Ljudi koji pišu u Indexu nisu novinari. Nekad su novinari bili ugledni građani. Danas svatko tko ima platformu je novinar", rekao je Milanović.

O Plenkoviću

Govoreći o HDZ-u i predsjedniku Andreju Plenkoviću u vezi afere JANAF Milanović je rekao:

"To je jako loše ako netko tu vrstu zablude pokušava prodati hrvatskim ljudima. Tko treba znati? Pa valjda postoji neka centralna točka povjerenja u izvršnom sustavu, valjda je to premijer. Što ako premijer treba nekog državnog odvjetnika predložiti za glavnog državnog odvjetnika? A ta osoba je pod tajnom istragom?

Tko će to premijeru reći? Ili će se čekati da premijer izblamira sebe, stranku, državu, da bi saznao da je osoba njemu došla na razgovor u lisicama. Razumijete li absurdnost te situacije?", te ustvrdio da SOA s tim nema veze.

Govoreći o napadima, Milanović je rekao: "HDZ nije meta. Činjenice, okolnosti i ljudi su meta. Ljudi iz DORH-a i USKOK-a nisu iz HDZ-a, **Dragan Kovačević** nije u HDZ-u.

Ovdje se stalno upuhuje magla. Imamo situaciju da je jedna istraga koja je trajala skoro godinu dana dovela do točke koju ja vidim da je totalni nered, kaos i ja ću to reći. Premijer je to sve znao, tisuću posto je znao. Morao je znati, u protivnom neka ode s tog mjesta".

Kazao je da on nema veze s društвom koje se nalazilo u Slovenskoj 9, a da je on sam dolazio s jednim drugim društвom na to isto mjesto.

"Na premijeru je da ocijeni, a on je ocijenio nikako".

Predsjednik smata da ga je trebao informirati ministar unutarnjih poslova, odnosno ravnatelj policije, a reakcija nije bilo.

"To je nesnalaženje, jednako kao u slučaju afere Borg, kada je grupa privatnika pisala zakon kojim se uzima imovina jednom poduzetniku u čiju sudbinu, lik i djelo ne želim ulaziti – tu je Plenković bio novi premijer koji se nije snalazio. Onda su mu digli osobnu tajnicu u aferi Dnevница, u kojoj je optužen i moј bivši predsjednik ureda".

Za aferu Borg je kazao da je u javnost došla sasvim slučajno: "Nije bila predmet tajne istrage nego naprosto toga što su novinari čitali izvješća državne revizije, nekome je zapelo za oko, nije moralo nikada, što su neki ljudi išli na putovanja, nije bilo tajnog praćenja. G Saucha je završio u istražnom zatvoru u roku od nekoliko dana. Ali je Plenković štitio svoje suradnike, svoju tajnicu, a onda kad su i nju pokupili, jer je bilo jasno da tu nešto ne štima, onda je pozvao gospodina Cvitanu u svoj ured. Prvi puta u povijesti hrvatske države, tamo ga je postrojio i onda su imali pressicu".

Ponovo se osvrnuo na "Klub".

"Ja sam predsjednik države, ja se tamo nisam našao da bi kartao, pio i družio se. Bio sam dva puta. Jednom sa svojim ocem koji je sad pokojni kada je bio Kovačević i jedan moј prijatelj. Drugi puta sam tamo bio s 90-godišnjom akademkinjom. Tamo su dolazili ljudi koji nisu ni prostitutke ni kriminalci. Nekome je dopušteno reći da su tamo prostitutke i kriminalci, što je kleveta. Imate deset razloga da reagiraju feministkinje", kazao je Milanović dodaknuvši se ponovno **Dalije Orešković**.

"Recite mi kako se ta gospoda ispričala. To narod kaže da je to trljanje soli na ranu, to je provokacija, to je cinizam. Nisam pretjerao u svojim izjavama", kazao je i dodao da u ovom slučaju postoji zavjera šutnje.

Milanović tvrdi da mu nije žao što je bio u "Klubu".

"Ja sam to prvi otvorio, nisam nikome ništa 'priznao'. To je isto manipulacija da sam priznao. Ja moram tri puta novinaru govoriti, oprostite, ja nisam ništa priznao, ja sam rekao da sam bio tamo jer s time nemam problema. Znam da su tamo dolazili i drugi ljudi koji nisu ni prostitutke ni kriminalci. Ajmo se mi malo ne vratiti nego zaorati po toj temi. Imamo zavjera šutnje mojih kritičara na

nevjerojatan rječnik koji neke osobe koriste u javnom prostoru, recimo gđa Dalija Orešković. I nikome ništa, dakle, to je dopušteno".

O Lozančiću i Šeksu

"Razmišljam što bih ja učinio da sam premijer a na frustraciju ljudi koji pričaju potpune besmislice. Ja sam to sve prošao. Ja bih ga pozvao i rekao, pazi na to. Ja bih to napravio. Postoje točke uporišta povjerenja. Danas imate dželata hrvatskog pravosuđa, Vladimira Šeksa zvanog Kolega koji mrtav hladan kaže novinaru da sam ja davao naloge i upravljaо istragom. To je inače Plenkovićev mentor. Govorimo o Sovi.

I novinar ga pita jeste li to čuli, jer nitko nije, ali Šeks mirno kaže, da ja sam to čuo. Kakvi su to ljudi? Oni koji svjedoče protiv sveučilištaraca, koji im pakiraju, koji odlaze u Haag, ne zato da bi rekli da su svjedoci ratnog zločina, koji je počinio Hrvat. Ja bih svjedočio u tom slučaju i to što je počinitelj Hrvat ne bi bila zapreka da svjedočim. Ali se utališ i udružiš sa tužiteljstvom da im poslužiš da Hrvatskoj natovare najveću moguću bijedu. Ostaješ kući, praviš se lud, ne sudjeluješ, ne kolaboriraš. Ne mogu svi biti antifašisti, partizani ili ona druga stvar. Većina ljudi su domobrani i to je dobro, ali neki postoje egzibicionisti kojima vaša kuća daje poseban status. Biografija tog čovjeka je toksična. Etika i biografija su sve u politici...", rekao je Milanović.

Osvrnuo se i na viralni hit "Saznaj kako bi te Zoki zvao pomoću datuma rođenja" po kojem je netko izvukao sve njegove uvrede i razvrstao ih po mjesecima i danima. Milanović je spremno odgovorio svojim 'nadimkom': "Nasilni konjokradica. Ihaaa".

<https://direktno.hr/direkt/opet-oderao-milanovic-puhovski-je-otisao-u-haag-sam-i-svjedocio-tako-da-je-to-za-hrvatsku-moglo-bitи-fatalno-seks-zvan-sova-on-je-dzelat-hrvat-209967/>

Napomena: Kako je o ovom razgovoru izvjestila HINA_pogledajte u slijedećem tekstu.

MILANOVIĆ O PUHOVSKOM: JA NISAM REKAO SVE. IMA NJEGOVO SVJEDOČENJE NA HAŠKOM TRIBUNALU

08/10/2020

A. Majic

Predsjednik Republike Zoran Milanović u četvrtak je u intervjuu na RTL-u govorio o polemici s akterima na hrvatskoj političkoj i javnoj sceni, povezanoj s aferom Janaf, odbacio da svojim nastupima odvlači fokus s problema u istragama, te poručio da se bori za istinu.

Istaknuo je kako je on otvorio aferu oko curenja podataka iz istrage vezane uz Janaf, da on osobno nema problema s tim što je posjećivao klub Dragana Kovačevića, te poručio da “treba još dosta stvari reći”.

Svjedočenje Puhovskog u Haagu za Hrvatsku je moglo biti fatalno

“Ja nisam u kampanji, moj mandat je počeo. Ovo je borba za istinu”, rekao je Milanović o polemici sa svojim kritičarima od kojih je posebno apostrofirao političkog analitičara Žarka Puhovskog, kojega je nedavno prozvao i na svom facebooku.

U intervjuu ga je nazvao kućnim komentatorom RTL-a, koji je svjedočio protiv hrvatskih sveučilištaraca, ali napravio i nešto gore – otišao u Haag svjedočiti, na način koji je za Hrvatsku mogao biti fatalan.

“U Haag je otišao sam i tamo svjedočio na način koji je za Hrvatsku mogao biti fatalan. Uopće nije trebao ići”, rekao je.

Za Puhovskog je rekao i da ima mistični status u medijima, a riječ je o jednoj nedostojnoj, kontaminiranoj osobi. “Na meni je da kažem o kome se radi”, rekao je te odbacio primjedbu da su njegove prozivke svojevrsna lustracija.

“To nije lustracija. Nemojmo miješati stvari, to se odnosi na suradnju s tajnim službama. Ovo su javne stvari. Ljudi naprsto moraju znati biografiju”, istaknuo je Milanović referirajući se na biografiju Puhovskog za kojega je dodao da govori o društvu i svima dijeli savjete, a ima toksičnu biografiju, da je svjedočio protiv sveučilištaraca 1972. godine, a u Haagu se udružio s tužiteljstvom da im posluži da Hrvatskoj natovare najveću moguću bijedu.

“Ostaješ kući, praviš se lud, ne sudjeluješ, ne kolaboriraš. Ne mogu svi biti antifašisti, partizani ili ona druga stvar. Većina ljudi su domobrani i to je dobro, ali neki postoje egzibicionisti kojima vaša kuća daje poseban status. Biografija tog čovjeka je toksična. Etika i biografija su sve u politici...”, dodao je o Puhovskom. Odbacio je i tvrdnje da je prozivanjem novinara Indexa želio uredivati medije, te ustvrdio da se obratio vlasnicima i urednicima, a odbacio je i kritiku Hrvatskog

novinarskog društva, rekavši da su ih nisu uputili članovi toga društva, nego jedna ili dvije osobe.

Ovo je borba za istinu, neke argumente moramo znati

Rekao je i da ne postoji nikakav pakt o nenapadanju ni s HDZ-om, ni s a SDP-om i da nema nikoga na nišanu. "Ovo je borba za istinu, neke argumente moramo znati", istaknuo je te ponovno spomenuo Puhovskog.

"Ja vam govorim što je određeni čovjek radio. Da je to nečasno prema svim parametrima građanskom društvu, licemjerno, dvolično, na kraju i opasno za jedan cijeli krug ljudi to je radio Puhovski i nije stao 1972. godine i to je čovjek koji dolazi pričati o društvu i dijeli savjete drugima. Naše biografije su važne i važno je što sam ja radio prije deset godina", rekao je Milanović.

Govoreći o aferi Janaf, rekao je kako "imamo situaciju da je jedna istraga nered, kaos i da se to nije trebalo tako raditi. Ponovio je stajalište da su ministar unutarnjih poslova i ravnatelj policije trebali obavijestiti premijera te istaknuo da je "premijer tisuću posto znao za istragu u aferi Janaf", no SOA nije imala informacije.

Na pitanje je li ga netko trebao upozoriti, rekao je: "Razmišljam što bih ja učinio da sam premijer, a na frustraciju ljudi koji pričaju potpune besmislice. Ja sam to sve prošao. Ja bih ga pozvao i rekao, pazi na to. Ja bih to napravio. Postoje točke uporišta povjerenja."

Danas, nastavio je, "imate dželata hrvatskog pravosuđa, Vladimira Šeksa zvanog Kolega koji mrtav hladan kaže novinaru da sam ja davao naloge i upravljaо istragom. To je inače Plenkovićev mentor. Govorimo o Sovi. I novinar ga pita jeste li to čuli, jer nitko nije, ali Šeks mirno kaže, da ja sam to čuo", rekao je Milanović te se upitao – Kakvi su to ljudi?

Na pitanje o odlascima u klub Dragana Kovačevića u vrijeme lockdowna dok se ljudi pozivalo da ostanu kući, odgovorio je da je on predsjednik države i da je u toj situaciji morao i dalje raditi.

Ponovio je da je u klubu bio jednom ili dva puta te poručio da mu nije žao što je tamo išao. Rekao je da je tamo bio jer s time nema problema i istaknuo da je on otvorio aferu oko curenja podataka iz istrage vezane uz Janaf.

"Nisam nikome ništa 'priznao'. To je isto manipulacija da sam priznao", rekao je Milanović te dodao da su tamo dolazili i drugi ljudi koji nisu ni prostitutke ni kriminalci, kako ih naziva njegova kritičarka Dalija Orešković na čiji rječnik u javnom prostoru zbog "zavjere šutnje" ne reagiraju feminističke udruge. (Hina)

<https://kamenjar.com/milanovic-o-puhovskom-ja-nisam-rekao-sve-ima-njegovo-svjedocenje-na-haskom-tribunalu/>

ODVJETNIK MIŠETIĆ DOKUMENTOM IZ HAAGA DEMANTIRAO PUHOVSKOG

9. listopada 2020.

Na svom Twitter profilu nekadašnji odvjetnik generala Ante Gotovine, **Luka Mišetić**, priložio je fotografiju koja demantira istup **Žarka Puhovskog** koji tvrdi kako nije proglašen ‘nevjerodostojnim svjedokom u Haagu’.

> **Povjesničar dr. sc. Mladen Ančić za Narod.hr o Žarku Puhovskom, rušenju Pločastog mosta na Cetini, lustraciji...**

> **Novinski isječak sa suđenja Budiši, Čičku, Paradžiku i Dodigu pokazuje: Puhovski je bio krunski svjedok optužnice**

> **Milanović nastavlja razotkrivati bivše suradnike: “Puhovski je bio druker, doprinio je zatvaranju ljudi u komunizmu”**

Ugledni odvjetnik Luka Mišetić reagirao je na njegovu izjavu te svoj odgovor objavio na Twitteru.

“*Puhovski danas za N1 kaže: “Nema govora da su me otpravili kao nevjerodostojnog svjedoka” u Haagu. Istina je sljedeća*”, napisao je Mišetić te priložio dokument koji navodi kako je tijekom ispitivanja u sudnici postalo jasno da u dokaznom predmetu koje je objavio Hrvatski helsinški odbor i uredio Žarko Puhovski ima grešaka.

“*Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.*”, navedeno je u dokumentu.

Puhovski i ja imali smo priliku suočiti se u sudnici u veljači 2009. godine, gdje sam imao priliku unakrsno ga ispitivati o njegovim stavovima. Zaključci Haškog tribunala o vjerodostojnosti Puhovskog kao izvora govore sami za sebe:

“50. Dokazni predmet P2402 je izvješće pod naslovom “Vojna operacija Oluja i poslije”, koje je objavio Hrvatski helsinški odbor i uredio Žarko Puhovski. Izvješće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostruke unose. Nadalje, tijekom ispitivanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.”

Osim ovog stavka, ICTY ne spominje Puhovskog, i nije uopće koristio njegovo svjedočenje iako je svjedočio dva dana.

Ispod objave Luke Mišetića zaredali su se komentari, a jedan pratitelj je napisao: “*Ti koji, svih ovih godina, kadroviraju tzv. neovisne analitičare, razne pravobranitelje, razne civilne udruge, diplomaciju, medije... i jesu rak-rana Hrvatske države.*”

Naime, Puhovski je gostujući u petak u emisiji N1, govorio o svom svjedočenju na Haškom sudu (u procesu protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka) na

štetu Hrvatske tvrdeći kako je jedan od ciljeva vojno-redarstvene operacije Oluja bilo etničko čišćenje hrvatskih Srba dogovorenio između Tuđmana i Miloševića. Haški sud njegovu je dokumentaciju i svjedočenje proglašio nevjerodostojnim te ga odbilo. Više o tome možete pročitati **ovdje**. (<https://narod.hr/hrvatska/tko-zarko-puhovski-analiticar-muslimanima-ogranicio-politicu-aktivnost>)

> Luka Mišetić pojasnio korisnicima Twittera: ‘Haški suci su složni – zločini tijekom i nakon Oluje nisu bili cilj, niti je postojala namjera’

“Ja sam htio svjedočiti, bio sam u krvu misleći da će to sud prihvati barem u zapisnik. On kaže da sam više manje dragovoljno išao u Haag, valjda zna da je po zakonu o suradnji Haško sudište bilo u rangu hrvatskih sudova. Otišao sam u Haag kao predsjednik Hrvatskog helsiškog odbora i urednik knjige popisa ratnih žrtava, koje su bile prve i jedine analize toga do početka suđenja. Ne treba zaboraviti da je '95. vladala euforija, ne samo zbog pobjede, nego su svi govorili da je Oluja najčišća akcija ikad. Tad sam prvi put uveo u raspravu civilne žrtve koje su se dogodile nakon Oluje... Nakon svjedočenja mi se sudac obratio i zamolio da ostanem u sudnici. Bio sam oko 45 minuta da me pita o detaljima kako bi shvatio situaciju u '95. Nema govora da su me otpravili kao nevjerodostojnjog svjedoka.”, kazao je Puhovski.

Dokument HHO-a koji je na suđenju hrvatskim generalima u Haagu zastupao Žarko Puhovski tvrdi je da je u “Oluji” ubijeno 667 srpskih civila. Optužio je Puhovski za to generale Gotovinu, Markača i Čermaka, rekavši da su sudjelovali “... u udruženom zločinačkom pothvatu etničkog čišćenja Srba nakon Oluje”.

“Puhovski je na sudu doslovno ismijan”, kaže prof. dr. sc. Andrija Hebrang, “jer je sud utvrdio da ‘...izvješće HHO-a donosi tvrdnje čiji izvori nisu navedeni, kao i dvostrukе opise istih događaja. Zato sudska vijeće neće prihvati taj dokument, označen kao P2402, ukoliko informacije iz njega nisu potkrijepljene i nekim drugim informacijama’. Kasnije je sud prihvatio, na temelju drugih dokumenata, mogućnost da su u “Oluji” ubijena 42 srpska civila.

Dok je Puhovski napredovao, njegovi negdašnji kolege robijali su u komunističkim tamnicama

Žarko Puhovski rođen je 1946. u Zagrebu. Za vrijeme Hrvatskoga proljeća, početkom sedamdesetih, Puhovski je spadao u frakciju ondašnjih studenata koja se protivila reformskoj struji i branila jugoslavenski unitarizam. Nakon sloma Hrvatskog proljeća, **bio jedan od krunskih svjedoka na monstruoznim političkim procesima negdašnjim studentskim kolegama: Draženu Budiši, Ivanu Zvonimiru Čičku, Goranu Dodigu, Anti Paradžiku i drugima. Dok je Puhovski napredovao** na svojim studijima i položajima, njegovi **negdašnji kolege robijali** su u komunističkim tamnicama.

U politiku se vraća 1988. kao osnivač i predsjednik Udruženja za jugoslavensku demokratsku inicijativu (UJDI), organizacije marksista koji su htjeli očuvati SFR Jugoslaviju od raspada unutarnjom reformom. U svojoj knjizi Socijalistička konstrukcija zbilje, relativizira pravo republika SFR Jugoslavije na odcjepljenje i neovisnost.

Založio se, među ostalim, za to da „općine u kojima većina nije za odcjepljenje, ostaju u Jugoslaviji ako su uz njezinu (novu) granicu, a ako nisu uživaju posebna

međunarodnopravno podržana jamstva vlastite posebnosti u prijelaznom razdoblju“.

Tijekom raspada Jugoslavije, zagovarao je tezu o dogovorenoj podjeli Bosne i Hercegovine između Hrvatske i Srbije koja u sebi uključuje etničko čišćenje Bošnjaka iz pripojenih područja s prešutnim pristankom međunarodne zajednice.

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-misetic-dokumentom-iz-haaga-demantirao-puhovskog>

<https://kamenjar.com/misetic-dokumentom-iz-haaga-demantirao-puhovskog/>

PUHOVSKI U HAAGU 2009. O OLUJI: ‘EFEKTI TE AKCIJE BILI SU JEDNAKI ETNIČKOM ČIŠĆENJU’

Mihaela Tikvica

–
11. listopada 2020.

Osim što je nedavno ponovno izašla u fokus javnosti činjenica da je Žarko Puhovski 1972., prilikom gušenja Hrvatskog proljeća, bio glavni svjedok optužbe protiv hrvatskih studenata, predsjednik Zoran Milanović nedavno je podsjetio i na činjenicu da je Puhovski lažno svjedočio u Haagu na suđenju hrvatskim generalima.

„Da, za njegovo svjedočenje na Haaškom tribunalu na koje ga uopće nije dovela nikakva Udba ili tužiteljstvo jugoslavensko, u Haag je otiašao sam i tamo svjedočio na način koji je za Hrvatsku mogao biti fatalan. (...) Ali se utališ i udružiš s tužiteljstvom da im poslužiš da Hrvatskoj natovare najveću moguću bijedu.“ – rekao je Milanović u razgovoru za RTL.

Puhovski je, naime, pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju u Haagu svjedočio na suđenju generalima Gotovini, Čermaku i Markaču, na kojoj se inkriminiralo operaciju Oluja kao „zločinački poduhvat“. Puhovskog, koji je lažno svjedočio, sud je proglašio nevjerojatnim svjedokom.

Naime, već zaključak Žalbenog vijeća u prvostupanjskoj presudi iz 2011. (kojom su Gotovina i Markač bili osuđeni) odbacuje svjedočenje Puhovskog. On je, naime, sugerirao da je knjiga Hrvatskog helsinskoga odbora „Vojna operacija Oluja i poslije“ koju je uredio on sam, relevantan izvor i dokaz o 667 ubojstava u akciji Oluja i poslije. No, sud to nije prihvatio kao dokaz.

Haški sud odbacio svjedočenje Puhovskog kao nevjerojatno

Evo zaključka Raspravnog vijeća (Prvostupanska presuda, Paragraf 50, dokazni predmet P2402):

„Izvješće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostrukе unose. Nadalje, tijekom ispitivanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.“

U unakrsnom ispitivanju Žarka Puhovskog obrane su dokazale da se u popisu ubijenih navode pripadnici tzv. „RSK“, osobe koje su umrle u bolnicama, osobe koje žive itd.

Oluju nazvao etničkim čišćenjem

Svjedočeći pred Haškim sudom, Puhovski je, među ostalim, 12. veljače 2009. kazao:

„Konačno izvješće (HHO-a ‘Vojna operacija Oluja i poslije’) proizašlo je iz terenskih istraživanja oko 1999., dok sam ja bio zadužen za postdiplomski studij

u Austriji i nisam aktivno sudjelovao u radu Hrvatskog helsinškog odbora. Izvještaj je podnio g. Mrkalj. (...)

U uvodu sam napisao da je prije pet godina, gledajući operaciju (Oluja) bilo potrebno spomenuti njezine razloge i vjerovali smo da je to potrebno s gledišta ljudskih prava. Prvo i najvažnije, eliminiralo se ono što se nazivalo Republika Srpska Krajina, koja je počivala na sustavnom nijekanju ljudskih prava ljudi koji su ondje živjeli, kao što je provodila napade duž svojih granica – prema hrvatskom teritoriju i presijecala cestovnu komunikaciju.

U operaciji Oluja i nakon nje došlo je do vrlo ozbiljnih kršenja ljudskih prava. Nekoliko stotina civila je ubijeno, a velik broj bio je prisiljen napustiti svoje domove, pa su efekti te akcije bili jednaki etničkom čišćenju.“

Transkript svjedočenja Puhovskog 12. veljače 2009. moguće je pročitati na stranicama Haškog suda.

Priznao da je HHO financirala Soroseva zaklada

Njegovo svjedočenje nastavilo se i u idućim danima.

U nastavku svjedočenja Puhovski je priznao i da je **HHO financirala i Soroseva zaklada.**

Dana 17. veljače 2009., Puhovskog ispitivao Gotovinin odvjetnik Luka Mišetić koji ga je, između ostalog, pitao i o stranim donatorima koji su financirali HHO. „U to vrijeme, u proljeće 1998., imali smo oko 30 zaposlenika, što je i zahtjevalo nesmetan rad. Za razliku od početne male organizacije, kako je broj (zaposlenih) rastao, tako je, organizacija je postala manje fleksibilna. Donatori su bili: Soroseva zaklada, prvenstveno ona u to vrijeme. Helsinški odbori iz Švedske, Norveške, Danske i Nizozemske, kao i USAID, organizacija USAID. **U to vrijeme više od polovice sredstava donirala je Sorosova zaklada.“**

<https://narod.hr/hrvatska/puhovski-u-haagu-2009-o-oluji-efekti-te-akcije-bili-su-jednaki-etnickom-ciscenju>

PUHOVSKI U MOJIM KNJIGAMA

**ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB,
2001.**

JE LI 2001. – GODINA VELEIZDAJE?

Hrvatsko Slovo od 5. siječnja 2001.

Ovih dana jedan mi prijatelj reče: "Naizgled kontradiktorni i Stipe Mesić, Ivica Račan i čitava šestorka jedinstveni su. U osnovi igra je dogovorena s Tribunalom u Haagu i krotiteljicom Hrvatske Carlom del Ponte: pozvati Stipetića na svjedočenje u Haagu, a zatim ga kao neutemeljno osumnjičenog vratiti u Zagreb. Tako će Tribunal za ratne zločine priskrbiti sebi časno ime sudišta na kojem nema straha za poštenog i nedužnog čovjeka koji je bezrazložno osumnjičen. A onda će stići optužnice za tzv. "ustaške generale" Gotovinu, Norca, Krstičevića, Domazeta, Bobetka i ostale koji će zbog Stipetićevog iskustva pravednosti Suda morati otići, ali će ondje biti trajno zadržani poput Blaškića. U ovoj igri je čitava šestorka jedinstvena bez izuzetka, uključujući i Budišu."

Teško je povjerovati ovakvom razvoju događaja, iz jednostavnog razloga što se tužiteljstvo u Haagu ni do sada nije istaklo svojom pameću. Pa već je u završnoj riječi optužbe na suđenju Dariju Kordiću jasno rečeno da se traži doživotna robija za njega zato što je slijedio politiku pokojnog predsjednika Tuđmana. Zar i Stipetić nije slijedio tu politiku? Dakle, on se može iskupiti samo kao što su to učinili sadašnji predsjednik Mesić i kako to najavljuje njegov savjetnik Agotić – kao pokajnik. Kome Tribunal uopće treba dokazivati da je nepristran kada je već dokazano da to nije. Tko im od Hrvata može uopće vjerovati

pošto su nedužnom čovjeku presudili 45 godina robije? On može Stipetića pozvati samo zbog tzv. objektivne odgovornosti, čime dokazuje da je politički sud kojemu je važnija nekakva objektivna odgovornost od odgovornosti za stvarne zločine a po tzv. objektivnoj odgovornosti krivi bi bili svi čelnici država koje su ikada ratovali.

Gospodi del Ponte Hrvatska je agresor na nekakvu državu Republiku Srpsku krajinu. Njoj su (prema UN-u) okupirani hrvatski teritoriji nekakva država na koju je Hrvatska izvršila agresiju. Ona sudi Hrvatskoj za agresiju na hrvatska okupirana područja! To iznova pokazuje da je Hrvatska optužena zato što se usprotivila svjetskim moćnicima, za koje očito ta izmišljena država postoji. Oni su takvu državu željeli, a haaška je tužiteljica mora svojim optužbama i stvoriti.

Žaljene što ne mogu za to optužiti glavnog krivca dr. Tuđmana javno je pokazao njezin zamjenik Graham Blewitt, poznatiji kao progonitelj Hrvata u Australiji, kada je ustvrdio da bi sud Predsjednika optužio da je živ. Dok je Tuđman bio živ taj isti sud je sustavno tvrdio suprotno, znajući da se s Tuđmanom ne može pogadati oko Domovinskog rata kao sa svojim svjedokom Mesićem.

Bilo bi doista interesantno vidjeti Budišino ponašanje u slučaju ostvarivanja scenarija mog prijatelja. Jer Stipetić bi morali optužiti zbog spomenute objektivne zapovjedne odgovornosti, pa bi Budiša morao i prije završetka procesa Stipetiću napustiti koaliciju. Istina, uzmaka ima i u tom slučaju. Gojko Borić piše u Slobodnoj Dalmaciji od 30. prosinca 2000. da će HSL napustiti šestorku ako Haaški sud prisili Hrvatsku da mu izruči većinu (!) generala zaslužnih za uspjeh Bljeska i Oluje, kao da izručenje jednoga nije već kriminalizacija Domovinskog rata i veleizdaja.

Skromni Puhovski

Treba imati na umu sljedeću tvrdnju g. Borića: "Koliko god sadašnja vlast izgledala nesložna i djelomično neuspješna, nju povezuje jedan veliki lijepak, a to je golema želja da vlada. To je najvažniji dio njezina zajedništva. Oporbi i kritičkoj javnosti može to izgledati nedovoljno, ali neko vrijeme će to šestoročlanoj koaliciji biti dostatno za opstanak na vlasti."

Koliko je točna ova tvrdnja pokazao je i odgovor šestorke na Budišinu izjavu. Kroz usta Damira Kajina poručili su mu da će onda u nove izbore. Što će reći: budite imalo Hrvati pa će HSLS ostati bez vlasti. Činjenica da je Kajin potegao tako nešto ukazuje na to da je HSLS-u vlast doista veoma važna, čim im se može tako prijetiti.

Očito je da se vlast intenzivno priprema suditi hrvatskim osloboditeljima, bilo doma – bilo u Haagu. Cijela ova godina bila je priprema za takvo nešto. Počelo je s kriminaliziranjem svega što je vezano za Domovinski rat, bolje reći što je najzaslužnije za stvaranje države: invalidi, tajne službe, generali. Kako je reakcija naroda bila nepovoljna za sadašnju vlast, pa je ova morala donijeti saborsku deklaraciju protiv onih koji kriminaliziraju Domovinski rat, sada se moraju osigurati da ta reakcija bude što manja. Za to se moraju eutanizirati još jedini preostali neovisni mediji, prije svih "Slobodnu Dalmaciju". Uostalom, ovih

dana smo svjedoci smjenjivanja petero novinara koji su uređivali informativnu emisiju HTV-a "Odjeci dana": Dijane Čuljak, Mirjane Hrge, Ante Jelinić, Jose Barišića i Zorana Šprajca. Naime, jedino su oni donosili potpune informacije o prosvjedima branitelja Domovinskog rata i praktično su samo oni iscrpno izvještavali o aktivnostima Stožera za zaštitu digniteta Domovinskog rata. A objektivno informiranje je današnjim vlastima - nesposobnost. Dakle i oni su odgovorni što su današnje vlasti bile prisiljene donijeti saborskiju deklaraciju o Domovinskom ratu. A koliki je to grijeh najbolje pokazuje to da je predsjednik HHO-a Žarko Puhovski kandidat za vanjskog člana (jednog od dva) saborskog Odbora za unutarnju politiku i nacionalnu sigurnost. Jasno je i zašto. Njegova izjava o "takozvanom Domovinskom ratu" i te kako je pridonijela tome. On može reći ono što mnogi u šestorci misle, a ne smiju reći!

Možda su točne priče da je g. Puhovski autor tužbe Haagu za Bljesak i Oluju. Što je on tobože učinio iz svoje neizmjerne ljubavi za pravdu i borbe za ljudska prava. I nadasve iz njegove ljubavi za ovu zemlju. Ako je to točno, nije jasno zašto Puhovski od građana skriva taj nesebičan i human akt. Vjerojatno zbog neizmjerne skromnosti. Možda ga zbog toga i želi nagraditi sadašnja vlast.

Da je HTV televizija filtriranih vijesti najbolje je pokazalo sramotno izvješćivanje s Mirogoja. Za Sve Svetе skrili su od hrvatske javnosti svijeće koje su Hrvati zapalili na grob svoga Predsjednika, a za godišnjicu njegove smrti o stotinjak tisuća ljudi koji su posjetili njegov grob govorili su kao o dvije-tri tisuće. Međutim, problem je sada u tome što je HDZ platio HTV-u dvije emisije prigodom godišnjice smrti. Tako su Hrvati diljem Domovine i cijelog svijeta mogli vidjeti istinu. Napadi na pokojnog predsjednika imaju suprotan učinak. Umjesto detuđmanizacije imamo i imat ćemo sve više i više tuđmanizaciju, a upravo ponašanje HTV-a pokazuje da je sve suprotno od onoga što tvrdi aktualna vlast.

Pitanje Mirjane Rakić

Naravno, ovako nešto nije moglo biti oprošteno direktoru Mirku Galiću. U režimskim novinama odmah je pokrenuta rasprava kako bi se HDZ-u zabranilo emitiranje takvih priloga. Drugim riječima, mora se pošto-poto onemogućiti da istina dopre do naroda. U tome je prednjačila Mirjana Rakić, koja je na sjednici kolegija HTV-a pitala Galića znači li emitiranje HDZ-ovih spotova da bi HTV emitirao i spotove poglavnika Ante Pavelića kada bi ih platio. Inače, Mirjana Rakić je svojevremeno dobitnik ugledne državne novinarske nagrade, dakle nagrade "poglavnika" Tuđmana, i svo vrijeme HDZ-ove vladavine uživala sve novinarske i uređivačke povlastice. Ovakvom svojom izjavom g. Rakić sama sebe svrstava u nešto što nismo vjerovali da ona jeste: u pokajnike.

A pokajnici, odnosno konvertiti, su danas najprofitabilniji ljudi u Hrvatskoj. Tako iz Slobodne Dalmacije doznajemo da je zapovjednik Stožera osiguranja Ureda za nacionalnu sigurnost čovjek kojega je Hrvatska vojska zarobila kao pripadnika JNA koja je zajedno s četnicima ratovala protiv Hrvatske. Nažalost nije problem samo u ovom zapovjedniku. Ivica Marijačić također piše:

“Popis ‘svih predsjednikovih ljudi’ od posebnog formata i pedigrea bio bi podugačak, a vidjelo bi se da ih veže jedna zajednička nit. Svi su oni provjereni politički, vojni, policijski ili novinarski kadrovi bivše države.”

Danas je vjerojatno svima u Hrvatskoj jasno, osim možda predsjedniku države zbog ovakvih kadrova kojima se okružio, da suđenje hrvatskim generalima ili političarima zbog tzv. objektivne odgovornosti jest izravna agresija na opstojnost hrvatske države, i svaki akt današnjih vlasti koji potpomažu takvu agresiju je veleizdajnički. Želja vlasti za gušenje svega što suprotno misli sugerira da doista žele i zbog vlasti i zbog obaveza prema onima koji su pomogli njihovom dolasku na vlast učiniti i takav čin. Tu treba spomenuti i najnoviju optužbu potpredsjednika Vlade Slavka Linića, danu Večernjem listu, danu Večernjem listu, o tome da je i Crkva ustala u zaštitu kriminala. Sve je jasno ako se zna da g. Linić dolazi iz stranke koja je nasljednica Saveza komunista, a poznato je da nitko nije pobio, zatvorio i opljačkao Hrvate kao pripadnici te stranke. Očito, napadi na Crkvu i medije motivirani su istim razlozima. Zato nam ne preostaje ništa drugo nego zapitati se: Je li 2001. – godina veleizdaje?

POŠTENI I POKVARENI ČETNICI

Hrvatsko Slovo od 26. siječnja 2001.

Jednom sam Australcu u Melbourneu sam rekao: - Ja sam nationalist. Čovjek na čiju je domovinu izvršena agresija mora postati nationalist. Ili nije čovjek.

Umjesto ja njega, on je šokirao mene. Skočio je iz fotelje i pružio mi ruku. Sutradan je donio svoj prilog akciji australskih Hrvata za engleski prijevod mojih knjiga *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*. Zapravo, pogriješio sam što sam uopće očekivao drugačiju reakciju. U svim zemljama svijeta nacionalni interes jest iznad svega. Prvo je domovina, a poslije toga imaš i nekakvo političko uvjerenje.

Nisam mu mogao reći da u mojoj domovini nije tako i da ima mnogo onih koji više vole bivšu državu od svoje vlastite. I to nakon Domovinskog rata, u kojem je prema podacima Sanitetorskog stožera, koje je na tribini "Republika Hrvatska od Domovinskog rata do optužaba" iznio dr. Andrija Hebrang, pogninulo 11.786 hrvatskih vojnika i civila, a još oko 1600 se vodi kao nestali. Od toga 4473 su civila od kojih čak 273 djece. Podatak o ukupno 43 posto ubijenih civila pokazuje da je izvršen genocid nad hrvatskim narodom. Ne treba ni spominjati 22 milijarde dolara štete na civilnim objektima u Hrvatskoj, te da su bolnice, uz crkve, bile najomiljeniji cilj agresora..

U Hrvatskoj ima ljudi, kao što je predsjednik HHO-a Puhovski, koji tvrde da su u tom razdoblju u Hrvatskoj najugroženiji bili Srbi. Zato njih ne zanimaju 4473 ubijena civila Hrvata, od kojih je 273 djece, već zločini nad tih nekoliko desetaka Srba. Pače, predsjednica jedne od vladajućih stranaka dr. Vesna Pusić, za koju će g. Gojko Borić reći da joj je hrvatstvo toliko bujno da bi mogla biti predsjednica neke stranke na Islandu, kaže da ova država ne može ni biti država jer je nastala na zločinu. Naravno, ona samo ponavlja tezu svog kolege dr. Iva Goldsteina iz 1998. godine (*Globus*) izrečenu za NDH.

A hrvatske žrtve?

Očito je da i gđa Pusić, kao i Goldstein, takvom državom ne smatraju drugu Jugoslaviju koja je izrasla na zločinima Bleiburga i Kružnog puta hrvatskog naroda. Na stotine tisuća tada ubijenih Hrvata, i ovih ubijeni u Domovinskom ratu za Pusićku i za Puhovskog ne predstavljaju ništa. Dok su Goldsteinu važne samo židovske i srpske žrtve, Puhovskom i Pusićki je zločin samo onaj nad srpskim civilima. Odnos od samo stotinjak hrvatskih ubijenih civila prema jednom srpskom njima je dovoljan da zanemare hrvatske ubijene civile. U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo

užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu.

Zato i ne iznenađuje što je ovih dana u Zagreb stigao i Bulajićev suradnik Efraim Zuroff, šef jeruzalemskog Centra "Simon Wiesenthal". Predsjednik države je podržao njegove ideje, tako da ćemo vjerojatno u našim školama uvesti i specijalni predmet o izučavanju holokausta, naravno, s naglaskom na hrvatskim zločinima. Neće se smjeti spominjati da je mnogo više hrvatskih Židova odvedeno i ubijeno u Srbiji, ili pak dolazak Himmlera u Zagreb 1943. godine jer je bio nezadovoljan rješavanjem židovskog pitanja u NDH. A pogotovo ne to da je jedino u Zagrebu Židovska općina radila tijekom cijelog rata. Iz škole će, vjerojatno, biti najureni oni učenici koji se drznu spomenuti da je još 1942. godine Beograd proglašen prvim gradom u Europi "očišćen" od Židova – Judenfrei.

Umjesto da se ponose Domovinskim ratom, mnogi se danas ispričavaju pred svijetom što su živjeli u to vrijeme. U pravu je dr. Andrija Hebrang kada ističe kako je to zato što nisu ni sudjelovali u njemu ili su ideoološki duboko suprotstavljeni ideji slobodne Hrvatske. Za to ne treba optuživati Zuroffa. Sviđalo se nama to što on radi ili ne, činjenica je da on promiče interes svog naroda. Bulajić, istina, ne promiče interes svog crnogorskog naroda, već srpskog. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusički, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?
- Koja?
- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Treba li uopće bolje objašnjenje za sve one u Hrvatskoj kojima je važniji jedan zločin nad Srbinom od stotinu nad Hrvatima, i to tijekom agresije i genocida nad Hrvatima, dakle u njihovoј zemlji!

Urota iz Hrvatske

Zato nisam sve to ni pokušao objasniti kolegi u Melbourneu. Kako mu uopće i spomenuti da su nas stalno lagali da aktualni predsjednik moje države nije bio glavni svjedok optužbe generalu Blaškiću, da bi se na kraju ustanovilo da je ovaj heroj, mučenik i pravednik dobio 45 godina robije? Kako mu objasniti što znače tvrdnje Mitka Naumovskog, odyjetnika drugog hrvatskog mučenika i pravednika Darija Kordića, kako je u slučaju njegova branitelja riječ o pravoj uroti iz Hrvatske, a nositelji te urote su najviši državni dužnosnici? Kako mu reći da su Hrvati BiH od hrvatskih vlasti, koji se po Ustavu trebaju brinuti o njima, predani na odstrel samo zato da bi Hrvatska dobila koji dolar više? Kako mu objasniti da se, uz blagoslov hrvatskih vlasti, spremi lov na hrvatske generale i političare koji su se drznuli stvoriti i očuvati hrvatsku državu unatoč protivljenju velikih? Kako mu reći da je neistina nešto uobičajeno za hrvatsku vlast? Na primjer, Ivica Račan će o sastanku s Carлом del Ponte: "O transkriptima nije bilo ni govora" (Slobodna Dalmacija od 17. siječnja 2001.), a već sutradan talijanska La Repubblica tvrdi: "Zagreb je popustio. Cijeli tajni arhiv bivšega hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana bit će predan haaškom Međunarodnom sudu." Ipak neće biti predani

transkripti Tuđmanovih razgovora s predstavnicima stranih država, jer su na pomen takove mogućnosti veleposlanici stranih zemalja u Zagrebu munjevito reagirali i zatražili od Vlade da se ti transkripti ne predaju. To je u redu jer hrvatski političari mogu prodavati samo interes svoje, a ne i drugih država.

A da sam mu i sve to rekao, bi li mi uopće vjerovao? Ako i bi, poštedio sam ga od jedne neugodne spoznaje. Od tako nečega nije bio pošteđen francuski filozof Alain Finkielkraut kojeg su u Novom listu od 14. siječnja 2001. pitali kako danas gleda na svoje odlaske Tuđmanu. Odgovorio je: "Nemam se od čega braniti, taman posla, samo bi mi još to trebalo. Paradoksalna je situacija da se za svoj angažman za Hrvatsku branim pred jednim Hrvatom." Nešto poslije će reći: "Unatoč Tuđmanovoj velikoj odgovornosti u ratu protiv muslimana u Bosni, nikad neću poistovjetiti Tuđmana i Miloševića, kao što to rade u Europi i svijetu."

Ne samo u Europi i svijetu, to rade u Hrvatskoj, na žalost mnogi Finkielkrautovi politički istomišljenici. To francuski filozof ne spominje, pa vjerojatno još nije svjestan da novinar Novog lista nije usamljena pojавa u Hrvatskoj. Pače, to što je Haaškom суду važniji jedan zločin na Srbinom od stotinu zločina nad Hrvatima, i što ga time čini čisto rasističkim sudom, veći su krivci oni među nama koji zastupaju takva stajališta. Da, mnogo su veći krivci naši "pokvareni četnici" i od četnika i od onih iz svijeta koji su im pomagali i još uvije pomažu u tome.

POHVALE OD FERAL TRIBUNEA

Feralova Ravna Gora od gorega

U stvari, i Puhovski i Pusićka i svi oni koji smatraju da treba detuđmanizirati hrvatsku državu jer je nastala na zločinu nad nekoliko desetaka srpskih civila, što je mnogo užasnije od nekoliko tisuća hrvatskih, samo su dobri učenici dr. Milana Bulajića, koji je mnogo prije njih definirao sve to propagirajući srpski mit o Jasenovcu. Ali, njega ipak treba više poštivati od raznih pusićki, puhovskih i sličnih, jer on to ne radi na uštrb svog naroda. Zato me sve to uvijek podsjeti na pitalicu:

- Znaš li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?
- Koja?
- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik.

Josip Pečarić u Hrvatskom slovu

SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

HRVATSKA VLAST STVARA CIVILIZACIJU SLUGANSTVA

Hrvatsko Slovo, 12. listopada 2001.¹

Nedavno sam bio u društvu s jednim mlađim kolegom sa Sveučilišta i s jednim od novinara koji odlučuju što ćemo gledati na HTV. Kolega me je iznenadio kada je ponovio priču, koju nam uporno serviraju kroz medije, kako smo mi pogriješili jer nismo na vrijeme sami osudili svoje zločince. Čovjek s HTV-a, želeći pomoći mom kolegi, dodao je:

- Da, nedavno su i Francuzi počeli suditi svojim zločincima iz Alžira. Nisu bili svjesni da im te dvije izjave nisu baš sukladne. Pitao sam:

- Dragi kolega, vidiš što Ti čovjek kaže? To tvoje "na vrijeme" je oko pedesetak godina. Francuzi poslije toliko godina sude svoje vojnike za zločine u tuđoj zemlji. A mi smo se branili i još pobijedili u tom ratu.

- Ali mi smo mali - mi moramo ...., koprcao se on.

Odgovorio sam:

- Tako razmišljaju dobre sluge koje žele preduhitriti svoje gazde. Žele pogoditi njihove želje i uslužiti ih prije nego što im gazde i izreknu svoje naredbe.

U brojnim komentarima nedavne "Čirilice" malo je tko primijetio da je upravo ta želja za idealnim sluganstvom bila glavno obilježje te emisije. Žarko Puhovski, kome je porasla cijena kod hrvatskih vlasti zbog izjave o "takozvanom Domovinskom ratu", ponovo se proslavio tvrdnjom kako mi možemo biti prvi u svijetu koji će suditi svojim časnicima. A Drago Pilsel nam u Latinici tvrdi kako mi moramo suditi svojima i tako dokazati da pripadamo zapadnoj civilizaciji. Tako smo doznali da možete dokazati svoju pripadnost nekoj civilizaciji ako radite nešto što nitko iz te civilizacije ne radi.

---

¹ Također: Spremnost, hrvatski tjednik, 16. listopada 2001.

Ili nam Puhovski i Pilsel samo predlažu da mi Hrvati trebamo postati posebna civilizacija – civilizacija idealnih sluga, civilizacija čiji pripadnici mogu izvršavati želje svojih gazda i prije nego im gazde tako nešto i narede. Civilizacija koja se neće ponositi svojim ratnicima, već će ih zatvarati. Jer oni su i stvorili državu mimo volje gazda iz svijeta.

Automobilom preko leševa

Puhovski je očito svjestan činjenice da Hrvatska ima vlast koja i jest takva, pa se nada da je i narod na dobrom putu da to postane. Za Pilsela je to presuđljivo. On je "ustaša" koji je došao u Hrvatsku kada ostale ustaše to nisu smjele i onda se šokirao što mu roditelji nisu ispričali o rasnim zakonima u NDH, pa su mu krivi svi drugi, a ne roditelji. Nije mu palo na pamet da mu roditelji nisu ispričali nešto što nisu smatrali za potrebnim, jer su bili svjesni činjenice da je NDH bila zemlja u fašističkom okruženju, i da kao takva ne bi ni postojala da nije imala potporu Hitlera. NDH je imala rasne zakone, ali je prvi grad u Europi «kočićen od Židova» bio Beograd. NDH je imao rasne zakone ali je Himmler bio nezadovoljan rješavanjem «židovskog pitanja» u NDH a ne u Srbiji. Zato je on osobno dolazio u Zagreb, a ne u Beograd. NDH je imala rasne zakone ali je ministarstvo zdravstva NDH na čelu s ministrom dr. Ivanom Petrićem organiziralo "akciju suzbijanja endemskega sifilisa" u Bosni, u stvari o akciji spašavanja liječnika Židova (83 liječnika!) i njihovih obitelji (vidjeti knjigu Ljubice Štefan "Stepinac i Židovi", str. 42-46): "Osim imena dr. Ante Vuletića, židovski izvori navode i druge hrvatske liječnike koji su se angažirali u formiranju te ekipe radi pomoći židovskim kolegama. To su spomenuti ministar dr. Ivan Petrić, zatim dr. Mile Budak, osobni liječnik Ante Pavelića, dr. Stanko Sielski, dr. Ivan Raguž, dr. Berislav Borčić. Nailazimo i na ovakav podatak: Kada je postao ravnatelj Zavoda u Banjoj Luci, dr. Sielski je od Pavelića tražio i dobio dozvolu da za svog stručnog savjetnika postavi Židova dr. Ernesta Grüna." Preteško za Pilsela da tako nešto razumije.

Naši slugani dobro znaju tko Hrvatima trebaju biti gazde. Zato im uopće nije zasmetalo kada je jedna Srpskina, urednica njihovih novina, u jednom od priloga Latinice ispričala kako je bježala iz Knina prelazeći automobilom preko leševa ubijenih Srba. Preko leševa! Ne pomislivši da je netko možda živ. Mnoge, koji su gledali Latinicu, je to užasnulo. Ne i naše slugane. Njima je, valjda, normalno da gazde za ostvarenje svojih ciljeva gaze po mrtvima.

Posebna je uloga Hrvatskog novinarskog društva u pokušaju stvaranja civilizacije idealnih sluga. Tako oni osuđuju priopćenje HDZ-a u svezi s prikazivanjem filma «Oluja nad Krajinom», ali ne osuđuje Jutarnji list koji je, kako je pokazala Maja Freundlich, u dobro poznatoj velikosrpskoj maniri prikazao četničke žrtve kao ubijene Srbe. Pa koliko puta su tako nešto već uradili Srbi i u Drugom svjetskom ratu, i u Domovinskom ratu, pa zašto bi netko mogao i pomisliti da to isto ne mogu napraviti i njihove hrvatske sluge?

Hrvatskom novinarskom društvu nije zasmetao ni uradak iz Latinice u kome je pokazano kako je bivša hrvatska vlast doista i kažnjavala one koji su

napravili zločine u Domovinskom ratu. Novinarka ga je završila izražavajući bojazan da će to pripadnici bivših vlasti iskoristiti kao dokaz da su oni doista i zatvarali one koji su napravili zločine. Plakati ili smijati se ovolikoj gluposti?

Ponovo gazde

Isto tako Sanja Kapetanić (Vjesnik, 4. listopada 2001.) kaže "Emitiranjem 'Oluje nad Krajinom', smatra HONOS, osnažuje se klima za uhićenja hrvatskih branitelja, iako je 20.000 Srba amnestirano za slične zločine ili se protiv njih obustavljuju procesi. Što je od toga istina?

Istina je da se obustavlja pokretanje sudskega procesa protiv optuženika nedostupnih hrvatskom pravosuđu. Državno odvjetništvo taj potez objašnjava željom da se novac i vrijeme ne troše na postupke koji se moraju ponoviti kada optuženi postane dostupan hrvatskom pravosuđu."

Sanja Kapetanić nam u stvari kaže da Srbi koji su izvršili agresiju i genocid nad hrvatskim narodom trebaju ponovo biti gazde Hrvatima, pa je smiješno očekivati da nam oni izručuju svoje zločince. Normalno je da nam umjesto zločinaca daju "dokaze" koji će pomoći da se uhite Hrvati, tj. oni koji su branili svoju domovinu od agresije. Tako nešto je nezamislivo u svijetu. Ali kod slugana to je doista nešto najnormalnije. Zato hrvatska vlast i uhićuje Hrvate na osnovu tako sakupljenih "dokaza".

Naša sluganska vlast strašno se prevarila vjerujući da je uspjela u svojoj nakani da Hrvati zaborave da su u Domovinskom ratu napravili nešto veličanstveno. Nešto što doista nije napravio nitko prije njih u povijesti? U to sam se mogao uvjeriti kada sam s Majom Freundlich išao autom na Sabor HDZ-a u Mostar. Kasnili smo s polaskom. Maja je izašla u grad na pola sata. Ali trajalo je mnogo dulje. Svako malo su je zaustavljali i čestitali joj na nastupu u Latinici. Slično je bilo i na putu - gdje god smo se zaustavili. I u Mostaru - na ulici, na Saboru. Zaustavlala nas je i policija:

-Vi ste ona iz Latinice? Svaka čast!"

A kakvih je sve bilo komentara. Izdvojit ću jedan. Pitali bi Maju:

- Znate li tko me je najviše iznenadio?

- !?

- Onaj odvjetnik - Nobilo. Sada mi je jasno zašto je naš Blaškić dobio 45 godina robije.

Latin sigurno nije pogriješio što je film "Oluja nad Krajinom" prikazao na HTV. Taj film je financiralo Ministarstvo kulture RH. Ali, Maja Freundlich i Željko Olujić učinili su da emisija postigne potpuno suprotan učinak u hrvatskih ljudi od onog željenog. Ne bih volio biti u Latinovoj koži kad gazde to shvate.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

Tko je rasist za Vijeće HRT-a?

RASIZAM PREMA HRVATIMA NIJE RASIZAM!?

Fokus, 7. ožujka 2002.

Kako nazvati ljude koji «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu» to nam nisu objasnili? Europejcima? Civiliziranim ljudima? Demokratama? Vjerojatno, jer su, rema *Globusu*, oni koji takve nazovu rasistima – majmuni!

Pojedini Jugoslaveni u Hrvatskoj, koji su i židovskog podrijetla - u trenutcima kada je biti Jugoslaven postalo nepopularno - nastavljaju provoditi svoju antihrvatsku politiku, predstavljajući se Židovima. Time čine lošu uslugu hrvatskim Židovima koji nisu jugonostalgičari

Ante Gugo u *Fokusu* od 14. veljače piše: «U gotovo potpunom informativnom zamračenju koje vlada u Hrvatskoj, gdje se voditeljica političkog TV magazina proganja nakon što neobuzdani gledatelj u kontakt programu postavi pitanje o dovođenju Židova u televizijski studio, a nitko se ne osvrće na rasističke ispade o Hercegovcima ...»

Zapravo, činjenica da jedan kolumnist formata glavnog urednika *Fokusa* ovako piše, pokazuje o kakvom je informativnom zamračenju u Hrvatskoj riječ. Drugim riječima, pokazuje koliko je Göbbelsova propaganda uspješna u provedbi režimskog tiska u Hrvatskoj. O čemu je riječ?

Svijet je ljubav prema Hrvatskoj pokazao u Vukovaru

U emisiji HTV-a «Forum» od 15. siječnja u čast desetogodišnjice priznanja Republike Hrvatske sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito izirritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić rekavši: «Na temelju kojih kriterija su njih dvojica pozvani, kad ne mogu podnijeti ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu? Zašto nije pozvan nijedan branitelj jer ima i nas pametnih, za razliku od ove dvojice rasista?» Voditeljica je htjela prekinuti hrvatskog branitelja, ali on se nije dao pa je komentirao i Mesićev govor u Hrvatskom saboru: «Svijet i Europa svoju su ljubav prema nama pokazali u Vukovaru i vukovarskoj bolnici, te onda kada su nam podvaljivali ostarjele lijekove, te prodavali Srbima kazetne bombe dok su nama uveli embargo. Dokle ćemo biti taoci patološke mržnje Mesića prema pokojnom Predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom.»

Nakon izvjesnog vremena Puhovski se snalazi tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada dobivaju strašan udarac od prof. Slavena Letice, koji je razumio što je poručio gospodin Mustapić pa se obratio Puhovskom: «Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!» Na to se Puhovski samo uhvatio za glavu.

Loša usluga hrvatskim Židovima

U Letičinoj tvrdnji sadržana je poanta cijelog tog, i ne samo tog, slučaja. Naime, neki Jugoslaveni u Hrvatskoj, koji su i židovskog podrijetla, u trenutcima kada je biti Jugoslaven postalo nepopularno, nastavljaju provoditi svoju antihrvatsku politiku, ali predstavljajući se Židovima. Naravno, time čine lošu uslugu hrvatskim Židovima koji nisu jugonostalgičari, a koji, na žalost, i nemaju snage suprotstaviti se ovim prvima. U najpoznatiji takav slučaj upleten je – vjerovali ili ne - također Ivo Goldstein. Riječ je o pismu hrvatskog povjesničara mr. sc. Mladena Ivezića (*Vjesnik*, 10. ožujka 1998.) u kojemu se ni jedanput ne spominje riječ Židov, nego «jugokomunisti», «ne-Hrvati» ili «Goldsteinov svjetonazor je nakaranan i protuhrvatski», a Goldstein je tekst proglašio antisemitskim. Uslijedile su osude tog «antisemitskog» teksta sa svih strana, i iz zemlje i iz svijeta.

Nešto slično dogodilo se i sada. Kako bi poništili učinak Letičine izjave koja sve objašnjava, režimske novine su pokrenule pravu hajku i na gospodina Mustapića, na voditeljicu emisije Hloverku Novak-Srzić, pa čak i na samoga prof. Leticu koji je u *Nacionalu* proglašen «doktorom za ništa».

Pritom, emisija nije reprizirana, očito zbog toga da bi se moglo manipulirati onim što je rečeno. Tako u *Vjesniku* 21. siječnja tvrde kako je u priopćenju Puhovskog i Goldsteina rečeno da je gledatelj koji je «pitao voditeljicu koji su je razlozi naveli da u emisiju dovede Puhovskog i Goldsteina rekao da li su možda rasistički razlozi», dok u *Jutarnjem listu* tvrde da su Puhovski i Goldstein nazvali hrvatskog branitelja «rasističkim provokatorom»! I dok *Globus* govori o «uvijenoj primjedbi o nacionalnoj pripadnosti Žarka Puhovskog i Ive

Goldsteina», dotle u *Nacionalu* tvrde da je hrvatski branitelj pitao Hloverku Novak-Srzić «zašto je u studio dovela ta dva Židova, koji ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu». Očito, poučeni iskustvom zbog napada na mr. Ivezića, mora se reći da je naš branitelj spomenuo «ta dva Židova».

Kakva vlast, takvi i mediji

A već iz neusuglašenosti tih navoda iz režimskih novina jasno je kako hrvatski branitelj nije govorio o Puhovskom i Goldsteinu kao o Židovima, nego je nazvao rasistima ljude koji «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu». A kakva vlast, takvi i njihovi mediji: nije problem što su u emisiju povodom desetogodišnjice priznanja Republike Hrvatske dovedeni ljudi koji «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu», nego sve drugo pa i to što je covjeku koji se borio za tu državu Hloverka rekla: «Hvala!»

Zapravo, svojom su reakcijom upravo optužili i Puhovskog i Goldsteina da «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu», jer to nisu ni pokušali osporavati. To im je očito točno! Oni i režimski mediji su samo pokušali uvesti zabranu da se takve ljude nazove rasistima. A kako nazvati ljude koji «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu» - to nam nisu objasnili? Europejcima? Civiliziranim ljudima? Demokratama? Vjerojatno, jer po *Globusu* su oni koji takve nazovu rasistima – majmuni!

Naravno, samo budali nije očito: ako profesor Letica nije znao da je Jugoslaven Žarko Puhovski u međuvremenu postao Židov, to još manje može znati hrvatski branitelj. Strašna je spoznaja da je Vijeće nacionalnih manjina u RH uputilo otvoreno pismo ravnatelju HRT-a Mirku Galicu u kojem izražava nezadovoljstvo načinom vođenja ove emisije, zato što voditeljica nije reagirala na te navodne rasističke ispade jednog gledatelja. Tako smo doznali da tom Vijeću ne smetaju ljudi koji «ne podnose ništa hrvatsko, a kamoli hrvatsku državu», nego je rasistički ispad kada takvim ljudima kažeš da su rasisti.

Informativno zamračenje u Hrvatskoj

A kakvo je informativno zamračenje u Hrvatskoj, o kome piše Hugo, najbolje potvrđuje činjenica da je hrvatski branitelj poslao svoje reagiranje: «Moja izjava je domoljubna, a Vaše djelovanje naspram hrvatskog naroda uvijek je bilo rasističko, jedino ako mislite da rasizam prema Hrvatima nije rasizam» - *Večernjem listu*, *Jutarnjem listu* i *Vjesniku* na «laži gospodina Puhovskog i gosp. Goldsteina» objavljene u tim listovima 21. siječnja 2002. godine, koje ove novine nisu objavile, iako se hrvatski branitelj pozvao na Zakon o tisku!? Jedino mu je *Vjesnik* tražio da malo «dotjera» svoj tekst.

Iz tog reagiranja zamjetno je da se gosp. Mustapić prigodom svog javljanja u emisiju HTV-a «predstavio imenom i prezimenom te mjestom stanovanja». Iz daljeg njegovog teksta očito je zašto ga nisu objavili – on u potpunosti potvrđuje ono o čemu je govorio prof. Letica: «Još sam čuo gdje

Puhovski podmeće da sam ih prozvao kao Židove, što nije točno jer sam za njega znao da je 'Jugoslavenčina s dna kace', a za ovoga drugoga nije me uopće zanimalo koje je nacionalnosti, jer je osvijedočeni neprijatelj hrvatskog naroda. Da sam mislio na Židove, vjerojatno bi postavio pitanje: 'Zašto nema u emisiji Židova koji su nam pomagali kada je bilo najteže - kao gospodina Montilja, gospodina Binenfelda, gospodina Finkielkrauta i mnogih drugih neznanih?' (...) Te svoje tvrdnje potkrepljujem izjavama gosp. Puhovskog: 'Nije bilo srpskih snajperista u Zagrebu.'; 'Hrvatska država stvorena je na ubijanju Srba.'; 'Hrvati nisu zaslužili državu, jer su ubijali Srbe'» - ističe Mustapić.

A te izjave govore mnogo o samom Puhovskom. U prvoj on optužuje samoga sebe da zna tko je iz snajpera ubio gospodina Čuvala u trenutcima kada su tenkovi iz vojarni JNA u Novom Zagrebu išli na Sloveniju. Jer da ne zna, kako bi znao da nije bio Srb? Druga se i treća rečenica i ne mogu drukčije definirati nego kao rasističke. Pa normalno je da u obrambenom ratu ubijaš one koji te napadaju. A rasizam je najočitiji iz treće gdje nam Puhovski poručuje da su Srbi više rase od Hrvata pa ih ne smiješ ubijati ni kad čine genocid nad hrvatskim narodom. I to sve u trenutcima kada imamo pobunu izraelskih vojnika zato što su morali, u borbi za opstojnost izraelske države, ubijati civile! A kako se treba postaviti prema optužbama za zločine najbolje je Puhovskom i Goldsteinu pokazao čovjek koji je cijeli svoj život bio Židov - Alain Finkielkraut - na svom nedavnom predavanju u Zagrebu, kada je govorio o optužbama belgijskog suda protiv Ariela Sharona.

Čelnik HHO-a – svjedok u političkom procesu

U svom pismu Mustapić komentira i ponašanje Puhovskog 1971. godine i činjenicu da je on čelnik HHO-a. Doista je nevjerojatna činjenica koja ovu organizaciju izvrgava ruglu da joj je čelnici čovjek poznati svjedok optužbe u političkom procesu.

Mustapić komentira i Goldsteinovo pisanje knjiga koje promovira predsjednik države, očito misleći na knjigu *Holokaust u Zagrebu*. Zapravo, kao da zna što je o Goldsteinovu znanstvenom radu napisao Neven Budak današnji dekan Filozofskog fakulteta u Zagrebu u svojem radu: «O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', 'Novi Liber', Zagreb 1995., 511 str.»; Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333. Naime Budak na str. 316. piše: «Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamu gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Bilo kako bilo, Mustapić završava svoje reagiranje riječima: «Badava Vam trud izdajnici, pobijedili smo u Domovinskom ratu, a pobijediti ćemo i u ovom specijalnom psihološkom ratu, ma koliko se Vi trudili.»

POLEMIKE: U povodu sudske presude po kojoj «Feral Tribune» mora platiti odštetu odvjetniku Željku Olujiću**IVANČIĆ JE DODAO ŽIDOVE***Hrvatsko slovo, 22. ožujka 2002.*

Olujić ne tvrdi da su Židovi izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija, već on govori o demokratskom kapitalizmu i onima koji su ga provodili u zemljama u kojima se zbog toga pojavio i Hitler i Mussolini. Međutim, u «Feral Tribuneu» od 27. prosinca 1993. Viktor Ivančić je tiskao tekst «Glasovir za arijevsку Hrvatsku», u kojem se tako nešto tvrdi. On ne navodi cijeli Olujićev navod, čak ni cijelu rečenicu, već samo jedan dio i u zagradi iza «oni» dodaje – Židovi. Taj njegov lažni navod je izvučen i posebno naglašen.

U «Globusu» 22. veljače objavljen je članak Iva Goldsteina u kome je i dio znakovita naslova «Bozanićev poziv na cenzuru». U njemu sveučilišni profesor dr. Ivo Goldstein pokazuje da je za njega laž nešto legitimno u novinarstvu i znanosti, a za one koji su protiv toga tvrdi da pozivaju na cenzuru. Naime, to izravno slijedi iz sljedeće njegove tvrdnje: «Bozanić nastavlja: 'pod imenom Stepinac i danas je Katolička crkva u hrvatskom narodu, a to smo mi braćo i sestre, u vjeri. Laži mogu tek nakratko ostaviti dojam da su istinite, posebno ako im je za to dan javni prostor.' Ne poziva li to nadbiskup na cenzuru?»

S obzirom na činjenicu da je Goldstein u istom tekstu najavio tužbu protiv „Večernjeg lista“ i njegovog urednika Milana Ivkošića, i to za nešto što je daleko od neistine, izgleda da Goldstein misli da on i ljudi njegovog svjetonazora mogu koristiti neistine, dok oni drugi to ne smiju. Nije trebalo dugo da se kroz najnoviji slučaj „Feral Tribunea“ pokaže da takvo nešto podržavaju mnogi ljudi bliski današnjim vlastima.

Život na laži

O čemu se radi? Željko Olujić je 7. prosinca 1993. godine u „Slobodnoj Dalmaciji“ napisao tekst „Hrvati iz daljine“ u kojem piše: „Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici ‘Rerum novarum’ još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolte. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, ‘kruha preko pogače’. Svet nije

počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta, a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji, jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija.”

Dakle, i polupismenim ljudima je jasno da Olujić ovdje ne tvrdi da su Židovi izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija, nego on govori o demokratskom kapitalizmu i onima koji su ga provodili na način na koji jesu u zemljama u kojima se zbog toga pojavio i Hitler i Mussolini. Međutim u “Feral Tribuneu” 27. prosinca 1993. Viktor Ivančić je tiskao tekst “Glasovir za arijevsku Hrvatsku” u kome se tako nešto tvrdi. On ne navodi cijeli Olujićev navod, čak ni cijelu rečenicu, nego samo jedan dio i u zagradi iza “oni” dodaje – Židovi. Taj njegov lažni navod je izvučen i posebno naglašen:

“Željko Olujić: ‘Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijedanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija’”

U samom tekstu se tvrdi kako je ovo “teorija bivšeg tužitelja”, i Olujić je naprasno postao antisemit zato što je Viktoru Ivančiću “demokratski kapitalizam” o kome govori Olujić, isto što i jedan narod – židovski. Kako je zbog toga i niza drugih uvreda Olujić dobio spor, digli su svoj glas svi oni kojima smeta Bozanićeva kritika korištenja laži.

Evo nekih prema tekstu dr. Slavena Letice (“Globus”, 15. ožujka 2002.): Sibila Petlevski u ime Hrvatskog PEN-a, Stipe Mesić kao predsjednik Republike, Dragutin Lučić u ime Hrvatskog novinarskog društva, čuveni svjedok optužbe u političkom procesu dr. Žarko Puhovski kao predsjednik HHO-a, don Ivan Grubišić (namjesnik predsjednika Republike u Vijeću HRT-a), akademik Ivan Supek, otac Iva Goldsteina nakladnik i publicist Slavko Goldstein, sveučilišni profesor dr. Nikola Visković, novinarka Sanja Modrić, novinar i književnik Miljenko Jergović, političar Damir Kajin.

Neobično da dr. Letica ne govori izravno o ovoj krivotvorini “Ferala”, nego kaže: “Loša je vijest i to što prosvjed protiv pravomoćne sudske presude (inače legitiman, jer je izведен iz poznatog pravnog načela: sloboda neslaganja sa zakonom i sudskim presudama i obveza njihova poštovanja) nije načelne nego sektaške naravi: ljudi koji danas protestiraju protiv ograničavanja slobode izražavanja feralovskog mišljenja nisu dizali svoj glas u prijašnjim situacijama, kad su, primjerice, nakladnici ‘medijske močvare’ plaćali slične ili oveće odštete njihovim istomišljenicima.” Nejasno je je li Letica ovim dao svoju potporu korištenju neistina, tj. iskrivljavanju nečijeg teksta na način kako to čini Ivančić, ili Letica to definira kao “slobodu izražavanja feralovskog mišljenja”.

Gruba podmetanja

Bilo kako bilo, u istom broju "Globusa" Ivančićevi metodi i Goldsteinovoj definiciji cenzure pridružuje se Boris Dežulović, gdje je opet posebno izvučena spomenuta lažna tvrdnja da je Olujićevu nešto što je napisao Viktor Ivančić:

"Logika Račanova Ministarstva pravosuđa i cenzure je sljedeća: ako netko – nazovimo ga, recimo, gospodin Olujić – kaže da su Židovi sami krivi za holocaust, onda je on antisemit. To nije sporno. Međutim, ako napišete da je gospodin Olujić antisemit, završit ćete na sudu i bankrotirati."

Najsmješnije je što Dežulović završava svoj tekst pozivajući se na izvlačenje zaključka na osnovu činjenica, a nigdje ne navodi da je tekst "koji je recimo napisao gospodin Olujić" zapravo tekst Viktora Ivančića. Ivančić tu svoju tvrdnju ponavlja i u "Slobodnoj Dalmaciji", opet je neistinito pripisujući Olujiću:

"Olujić je pisao ... da su Židovi iznudili holocaust nad njima samima jer su pljačkali i vrijedali ostale narode. Takvo što je u civiliziranom svijetu najprije neobjavljivo, a potom i kažnivo, no u nas nije."

I doista, Viktor Ivančić je ovu skandaloznu rečenicu prvi u svijetu objavio, i još piše kako zbog nje nije kažnjen. Iako su bili dužni presudu objaviti, "Feral" to nije učinio, nego je objavio ponovo tekst sa skandaloznom Ivančićevom tvrdnjom o Židovima, a naslovница "Ferala" je s Tuđmanom i Račanom kao sucima uz tekst: "žgadija te tuži – žgadija te sudi".

Spomenimo što kaže Slavko Goldstein, nekadašnji predsjednik Židovske općine Zagreb i otac Iva Goldsteina, u komentaru "Neviđena sramota" u istom broju "Ferala": "Umjesto da bude osuđen advokat Olujić, koji je širio rasnu mržnju i uvredljive kvazipovjesničarske laži, naš sud osuđuje novinara i novine koji su konstatirali činjenice i stvari nazvali pravim imenom. Takav sudski presedan, bolje rečeno paradoks još nismo doživjeli u našoj zemlji, a ne vjerujem da ga je igdje i bilo. Ako više nema pravnoga lijeka, hrvatska bi javnost i hrvatska vlast trebale naći druge načine da se počinjena sramota spere s duše i lica hrvatskog društva."

Treba li uopće spomenuti da je Ivančićevu lažnu konstrukciju spremno dočekao Slobodan Šnajder koji je ponavlja u tekstu "Bukefal tuđmanizma" (*Novi list*, 11. ožujka 2002.) pa mu je Željko Olujić, a ne Ivančić, taj koji je "stvarno uvrijedio jedan kolektivitet, onaj židovski, uzjahavši najnoviji val antisemitizma kojega je u stvari izvorno potakao sam njegov gospodar, u svojim 'Bespućima'.

U «Feralu» i oko njega

U "Feralu" 16. ožujka 2002. za Heni Erceg Olujić je siroče koje polupismeno ispisuje priglupe rečenice, očito zbog rečenica koje je napisao Ivančić. Doznajemo da Feralovu metodu lažnih navoda podržava i Međunarodna federacija novinara i niz pojedinaca kao što su glasnogovornik Mladih HNS-a,

predsjednik ogranka Liberalne stranke Donji grad, gospođa iz Pančeva, nezavisna agencija ONASA iz Sarajevo, predsjednik stranke umirovljenika, predsjednik Upravnog odbora Asocijacije nezavisnih elektronskih medija, Ankica Lepej, Upravni odbor Hrvatskog PEN centra (njima je lažno navođenje Oluićevih riječi: "represija nad kritikom" i "citiranje antisemitske izjave Željka Oluića", pa im to nije ni kleveta), Institut Otvoreno društvo Hrvatska također se zauzima za ovakvo širenje laži, Gradska organizacija foruma mladih SDP-a Rijeka do niza nevladinih udruga. Na slici je i Vesna Pusić, za koju nismo mogli ni posumnjati da će se suprotstaviti Bozanićevom pozivu protiv korištenja laži u hrvatskim medijima.

I dok za Slavka Goldsteina koji ima završenu gimnaziju u Karlovcu nije ni čudno što podržava sina za kojeg su njegove kolege već pisali da se voli koristiti neistinama i u svom znanstvenom radu, čudno je što ima i sveučilišnih profesora koji se zauzimaju za ovakvo korištenje laži u hrvatskim medijima. Čak i Dinko Podrug, psihijatar i profesor na sveučilištu u Brooklynu, u tekstu "Olimpijada duševnih boli" ("Feral Tribune", 16. ožujka 2002.) Ivančićeve riječi iz "Ferala" pripisuje Oluiću.

Doista, da je Göbbels živ imao bi što naučiti od svojih učenika u "Feralu" i okolo njega.

PISMO NOVOM LISTU

Slobodan Šnajder u *Novom listu* 11. ožujka 2002. piše: «I gledaj sada na kakve se sve neobične načine sada mijenjaju uloge i kako na hrvatskoj pozornici odjednom sada igraju zakrinkani identiteti: Željko Olujić, naime, *stvarno je uvrijedio jedan kolektivitet*, onaj židovski, uzjahavši najnoviji val antisemitizma kojega je u stvari izvorno potakao sam njegov gospodar, u svojim *Bespućima*, koje je onda, hoteći se odjednom dodvoriti židovstvu (čitaj: američkim zaštitnicima), jadno sam krivotvorio. Olujićeva izjava o tome da su Židovi sami skrivili antisemitizam, skandalozna po sebi, ima svoju prae-figuraciju (proto-tip) na onim mjestima u Tuđmanovoj knjizi gdje se Židovi opisuju kao glavni tlačitelji u – Jasenovcu. Ivančiću u «Feralu» sve se ovo nije dopalo, kao što se nije dopalo mnogima drugim, ali su šutjeli. I onda se odjednom Olujić, umjesto da on bude optužen za izjave koje šire mržnju i skupljaju dravlje za nove lomače ljudetine, javlja u ulozi onoga koji optužuje! Te baca na jednu stranu svoju dušu, koja se previja u bolovima, na drugu pak - zlato! U svakoj civiliziranoj zemlji Olujićeve bi izjave, kao i naprimjer Schwartzove, izazvale zazor i gnušanje, a u mnogima bile bi automatski procesuirane i drastično kažnjene. U Hrvatskoj naprotiv, nositelji takvih izjava i stavova, kad ih se javno upozori, bivaju – nagrađeni! Pa kažite mi molim, gdje to još ima? U kojoj je još državi na Globusu ovako nešto moguće? I kakva je to samo zbrka u glavama.”

I doista, mnogo toga je u ovom tekstu točno. Ima samo jedan “mali” problem. Izjava da su Židovi sami skrivili antisemitizam – nije Olujićeva nego Ivančićeva! Šnajder ili to zna (ako je pročitao Olujićev tekst), tj. pridružio se göbbelsovskoj harangi na Olujića, ili je i sam žrtva te harange. O čemu se radi? Ne vjerujem da se radi o Šnajderovoju «zbrci u glavi».

Željko Olujić je 7. prosinca 1993. godine u “Slobodnoj Dalmaciji” napisao tekst “Hrvati iz daljine” u kome piše:

“Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici ‘Rerum novarum’ još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolta. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, ‘kruha preko pogače’.”

Dakle, ne može biti sumnje čija su djeca komunizam, fašizam i nacizam, i tko je taj tko je učinio da na vlast dođu Hitler, Mussolini ... Onaj koji to poslije ovog navoda pripiše Židovima očito je sam zlonamjeran. Dakle, s obzirom da je to jasno, Olujić nastavlja:

“Svijet nije počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni

neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao, fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija.”

Što radi Viktor Ivančić u tekstu “Glasovir za arijevsku Hrvatsku”, «Feral Tribune», 27. prosinca 1993. godine? Prvo izbacuje iz zadnje rečenice dio “ili kako bi to g. Ivin kazao, fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji”, a potom iza riječi “oni” dodaje “(Židovi)”. Ponovimo, Olujić tvrdi da je pravi uzrok holokausta u kapitalizmu i tzv. demokraciji, a Ivančić to zamjenjuje s tvrdnjom da su krivci Židovi. Ta se konstrukcija posebno izvlači i postaje:

“Željko Olujić: ‘Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija’”

Dakle, očita je neistina da je ovo izjava Željka Olujića. To je Ivančićeva izjava. Znači, sve što Šnajder govori za autora ove izjave na mjestu je, osim ako on ne misli da Ivančić ima pravo tako nešto napisati, pripisati to nekome drugome i ne biti kažnjen jer je «naš»? Uostalom, u *Novom listu* od 9. ožujka 2002. Boris Pavletić i predlaže da Vlada plati Feralovu kaznu, čemu se suprostavio Ivan Zvonimir Čičak («Novi list», 16. ožujka 2002.). Interesantno je da Šnajder ovaj slučaj povezuje s Tuđmanovim «Bespućima». I doista, i tamo se radilo o citiranju drugih autora. Samo što smo tada imali veliki napad na Tuđmana kome su se pripisivale izjave koje je on samo korektno citirao, a ovdje imamo lažno prenošenje tuđeg citata.

Izgleda da ima još jedna sličnost. S obzirom tko se sve pridružio u hajci na Olujića, vidljivo je da tu prednjače mnogi jugo-komunisti. Uostalom, kao što ni Tuđmana ne vole mnogi koji nikako da prezale Jugoslaviju.

Pri tome je posebno interesantno da jugo-komunisti ne mogu optužiti državotvorne Hrvate za rušenja Jugoslavije, nego za – antisemitizam! Dakle, radi se o ljudima kojima je uzor država koja je bila protivnik države židovskog naroda – Izraela. I ne samo protivnik. Ona je i obučavala one koji su je izravno ugrožavali. Sjetimo se centara u Sarajevu, gdje je obučavana pješadija, u Zadru za artiljerce, u Banja Luci za oklopna vozila, u Pančevu za obavještajce i u Karlovcu (Mekušje) za inžinjerce. I hrvatski Židovi jugo-komunisti, odnosno jugo-komunisti židovskog podrijetla, znali su za ove centre i podržavali državu koja školuje one koji su bili obučavani za ubijanje pripadnika njihovog naroda. U isto vrijeme, običan hrvatski puk na organiziranim anti-izraelskim demonstracijama se nije ni pojavljivao pa bi bilo više milicajaca nego naroda. Zato je doista čudno kada netko u Izraelu nasjedne i «kupi» njihovu priču o «antisemitizmu u Hrvatskoj». A zapravo im prodaju svoje jugonostalgičarstvo.

Cijela priča o krivotvorenu Olujićeve izjave podsjeća na takvu Jugoslaviju i na drugačiji način. Svojevremeno se Tanja Torbarina zapitala: «Što bješe ovom Miloševiću da traži nekakvu Veliku Srbiju, kad se najveća Srbija zvala Jugoslavija.» Da, doista je Jugoslavija bila Srboslavija, a znamo da je, prema Dobrici Čosiću, bivšem predsjedniku Jugoslavije, Srbima u povijesti najviše pomogla – laž! A nedavno je, u znamenitoj propovijedi Josip Bozanić, nadbiskup

zagrebački, osudio upotrebu laži u medijima. Tome se usprotivio prof. dr. Ivo Goldstein tvrdeći da na taj način Bozanić poziva na cenzuru («Globus», 22. veljače 2002.). To ne bi bilo nešto čudno kada se zna da je Goldstein poznat po tome što su ga njegove kolege osuđivale zbog korištenja neistina u njegovom znanstvenom radu. Na primjer, današnji dekan Filozofskog fakulteta prof. Neven Budak («O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek' Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995), 299-333; vidjeti str. 316.) piše:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Međutim, Ivančića i «Feral Tribune» su u ovakvom lažnom predstavljanju navoda Željka Olujića, bolje reći u pripisivanju izjave Viktora Ivančića našem poznatom odvjetniku, podržali npr. Sibila Petlevski, u ime Hrvatskog PEN-a, Stipe Mesić, kao predsjednik Republike, Dragutin Lučić, u ime Hrvatskog novinarskog društva, čuveni svjedok optužbe u političkom procesu dr. Žarko Puhovski, kao predsjednik HHO-a, don Ivan Grubišić (namjesnik predsjednika Republike u Vijeću HRT-a), akademik Ivan Supek, otac Iva Goldsteina, nakladnik i publicist Slavko Goldstein, sveučilišni profesor dr. Nikola Visković, novinarka Sanja Modrić, novinar i književnik Miljenko Jergović, političar Damir Kajin, novinar Boris Dežulović, Upravni odbor Hrvatskog PEN-centra, Institut Otvoreno društvo Hrvatska, Vesna Pusić, Dinko Podrug, psihijatar i profesor na sveučilištu u Brooklynu i mnogi drugi. Izgleda da smo doista na putu u Zapadni Balkan. Treba se navići na nove-stare gospodare i na ulogu laži u njihovoj povijesti.

**TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.
NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2,
ZAGREB, 2003.**

**Dukić i Pupovac i dalje cmizdre nad postotkom iz popisa stanovništva
o četiri posto Srba u Hrvatskoj**

SRBI SU SE SAMI ETNIČKI OČISTILI

Hrvatsko slovo, 14. lipnja 2002.

Milan Đukić u «Vesniku» od 23. svibnja tvrdi kako je granica od četiri posto Srba u Hrvatskoj već bila određena 1991. g., «kad je predsjednik Tuđman odlučio da u Hrvatskoj ne smije ostati više od tri do četiri posto Srba». Đukić saborski zastupnik Srpske narodne stranke, pa je nevjerojatno da se on na ovakav način ruga srpskom narodu. Naime, njegova tvrdnja je istovjetna tvrdnji da su Srbi kukavice kakvih nije bilo u povijesti, pa je Tuđman znao da će ih ih pobijediti iako su imali na raspolaganju JNA - za koju se smatralo da su četvrta vojska u Europi - i mnogobrojne četničke paravojne formacije. A te 1991. godine Tuđmanova vojska je bila praktično bez ikakva naoružanja. Đukić dalje nastavlja: «Ako je to tako, onda je 240 000 do 250 000 Srba u Hrvatskoj, a 39.000 ih je izbjeglih u SRJ i BiH. Postavlja se pitanje gdje je preostalih 200 tisuća Srba? Tko ih je ubio, kada, gdje su pokopani? To je klasično etničko čišćenje.» Slažem se s Dukićem da se radi o etničkom čišćenju, ali ne klasičnom. Naravno, on je itekako svjestan da su Srbi etnički očistili sami sebe.

Sjetimo se da je časnički sastav JNA bio sastavljen od nekih 85 posto Srba, i da su oni zajedno sa svojim obiteljima napustili Hrvatsku, a već ta brojka je veća od one koju spominje Đukić. «Zaboravio» je Đukić da su Srbi dragovoljno

napuštali svoje domove vjerujući u pobjedu velikosrpskih agresora, i to najčešće dan uoči bombardiranja tih mjesta ne rekavši susjedima što ih čeka. Vjerovali su da će se brzo vratiti jer za razliku od Đukića nisu mislili da su Srbi kukavice i da će njihova do zuba naoružana vojska pobijediti nenaoružane Hrvate. A znali su dobro kakve bi ih tek privilegije dočekale s pobjedom velikosrpske opcije.

Bodovi za srpstvo

Pogledajmo kakve su imali samo na pitanju dobivanja stanova prema knjizi «Položaj naroda i međunalacionalni odnosi u Hrvatskoj» odnosno istoimenom projektu Instituta za društvena istraživanja Sveučilišta iz Zagreba iz 1991. godine. Andreja Stojković u tekstu Materijalni položaj i nacionalna pripadnost (str. 45-60) daje tablicu iz koje je razvidno da su proporcionalno Hrvati najmanje dobivali društvene stanove - 29 posto, dok su Srbi mnogo bolje prolazili – 38 posto. Zaključak je bio posebno interesantan:

«Postoji, istina, različiti udio pojedinih nacionalnih pripadnosti u raznim kategorijama životnog standarda, ali te razlike nisu jednosmjerne. Posebno se to odnosi na materijalni položaj dva najmnogoljudnija naroda u Hrvatskoj: prema nekim pokazateljima Hrvati imaju bolji životni standard od Srba (npr. bolja opremljenost domaćinstava, dvostruko manji udio podstanara) ali je prema drugim indikatorima obrnuto, (veći je udio Srba u kategoriji onih koji su dobili stan od radne organizacije, dok većina podataka ukazuje na izjednačeni položaj.)»

Tako se u Jugoslaviji «izjednačavao» položaj Hrvata i Srba. Hrvati su mogli sami zaraditi, a Srbi bi to dobivali od države. Je li nekome možda čudno što je jedan od istraživača na ovom projektu bio – Milorad Pupovac? Treba li nas čuditi što i međunarodna zajednica svim silama nastoji da oni koji su izgubili svoja prava na ovim stanovima ta prava ponovo dobiju. Ne, jer su međunarodni moćnici pomagali velikosrpsku agresiju.

A nisu svi Srbi pobjegli. Bilo je i onih koji su i doslovce ubijali svoje susjede. Treba zauvijek zapamtiti kako su preživjeli Hrvati tada bili šokirani što ih kolju njihovi susjedi koji su im još jučer dolazili na kavu. I sada je đukićima i pupovcima žao što se nisu vratili. A da ne kažemo i to da je Đukić zaboravio i na one "Srbe" iz mješovitih brakova koji su se tako izjašnjavali.

Retorika balvan-revolucije

Danas je ovo Hrvatska, pa se, na njegovu žalost, takvi izjašnjavaju Hrvatima. U pravu je Milan Kovač kada kaže: "Osim što je velik broj Srba sam otišao iz Hrvatske, prema mom mišljenju, mnogi se Srbi nisu željeli na popisu tako izjasniti jer ih je bilo sram zbog onoga sto su njihovi sunarodnjaci činili po Hrvatskoj od 1991. do 1995. Svatko ima pravo izjasniti se kako želi. Đukićeva retorika ista je kao i kod onih koji su 1991. digli balvan-revoluciju." Đukić nije bio među onima koji su dizali balvan revoluciju, ali je ovdje bitno kako on ne vjeruje da među Srbima može biti poštenih ljudi koji se stide toga što su njihovi sunarodnjaci činili svo ovo vrijeme u Hrvatskoj, BiH i na Kosovu.

Smiješno što predsjednici parlamentarnih klubova u Hrvatskom saboru smatraju da je Đukićeva izjava neumjesna i neutemeljena. Jer Srbi su se doista sami etnički očistili.

Milorad Pupovac ne priznaje rezultate popisa kad njemu ne odgovaraju. Kad on kaže da Srba ima šest posto mora ih biti toliko. A oni koji se stide srpskih zločina moraju se odmah prestati stidjeti. Oni koji su otišli i ne žele se vratiti moraju to učiniti odmah, a pogotovo oni iz JNA, jer oni su sve to radili iz svetih velikosrpskih interesa. Pa i njihova zaštitnica Carla del Ponte je proglašila da su Hrvati agresori jer su se usudili oslobođati svoj teritorij. I Mesić potvrđuje da su Hrvati agresori. Pupovcu je očito neobično što ima Srba koji znaju što je istina iako ih i on, i Carla del Ponte i Mesić uvjeravaju da to što oni znaju nije točno.

Pupovac im poručuje da ne moraju poštivati državu u kojoj žive, odnosno rad državnih institucija. Jasno mu je da su današnje vlasti i te kako željele veći broj Srba u Hrvatskoj jer to su njihovi glasači. To se vidi i iz vijesti s interneta: «Siniša Mihajlović, četnik koji je na čelu kolone u Vukovaru nosio onu gusarsku/masonsku zastavu (kosti i mrtvačka glava) uz dobro poznatu pesmu '...bit će mesa, klatćemo Hrvate...', danas radi u hrvatskoj policiji!» Dakle, Pupovac poručuje kako Srbi ne moraju prihvati činjenicu da je ovo hrvatska država, a priča o tobožnjoj lojalnosti i onih Srba koji su otišli ne obavijestivši svoje susjeda da će biti ubijani, ili onih koji su sami ubijali svoje susjede.

SDP-u trebaju srpski glasovi

Uz to idu opet i priče o navodnoj genocidnosti svake hrvatske države. Zato ne čudi da je Središnji stožer hrvatskih branitelja 24. svibnja izdao «Priopćenje za javnost» u koje počinje ovako: «Velikosrpski fašistički okupatori i provoditelji teze o 'Srbima u jednoj državi', Đukić i Pupovac, teroriziraju ovih dana Hrvatsku i svjetsku javnost bombastičnim izjavama o 'etničkom čišćenju', odnosno o 'genocidu kao u doba NDH'. Isti ljudi, ista retorika kao 1990 i 1991! Cilj je također isti! Zajedno sa jugonostalgičarima tipa Goldstein, V. Pusić, Puhovski, Mesić, želete Hrvatskom narodu nametnuti kompleks krivnje kao iza 1945 i želete počinjiti duhovni Bleiburg! Upravo zato im i smeta sama činjenica da se o Bleiburgu govori kao o stratištu civila i ratnih zarobljenika, pa želeti naći protutežu, izmišljaju 'poklane starce iza Oluje', i prekopavaju sva groblja na kojima su pokopani ubijeni četnički banditi koji nisu htjeli položiti oružje prilikom briljantnih vojnih pobjeda HV-a.»

A da Središnji stožer i te kako zna što je prava pozadina cijele priče potvrđuje upravo slijedeći dio njihova priopćenja: «Stoga ova jadikovka Pupovca i Đukića ne smije i neće uroditи umjetnim dupliranjem broja srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, tako što bi im se dalo dvostruko pravo glasa , jednostavno zato što to nije standard u zemljama Europske Unije, a težnja naše vlasti je da prati standarde upravo Europske Unije. Našoj vlasti ne želimo govoriti o recipročnim pravima za hrvatske manjine u drugim zemljama jer njih to očito ne zanima!»

Pitanje je zašto se toliko dugo čekalo na podatke popisa stanovništva? Jesu li postojali pritisci na Zavod za statistiku da se broj Srba lažno poveća da bi se mogao u Saboru izglasati zakon koji će SDP-u omogućiti dodatni broj mjesta? Je li Pupovčeva priglupa tvrdnja da on zna bolje ocijeniti broj Srba u Hrvatskoj nego što to učiniti popis pučanstva, u stvari potvrda činjenice da ga je vlast uvjerila da će ih biti toliko koliko on želi? Pa o zakonu s famoznih 6 posto Srba već se

uveliko pričalo u javnosti. Ili u vlastima još uvijek vjeruju da se to može naknadno postići? Pa otud i priče i Pupovca i Đukića.

NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!

Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.

Zadaća je Goldsteinovih stvaranje "antisemita", "nacista", a to je u Hrvatskoj doista nezahvalna zadaća. Sjetimo se samo vremena rata između Izraela i arapskih država. Goldsteinovi partijski sudrugovi u Zagrebu su organizirali protuizraelske, tj. protužidovske proteste. Rezultat je bio za njih porazan: bilo je više policijaca nego prosvjednika! Zato je smiješno kada Goldsteini i danas upiru prstom na "antisemite". A još smješnije je što su po Ivi Goldsteinu antisemiti svi oni koji napadaju njega.

To su i Kostelići. Ivo Goldstein (*Novi list* 1. veljače 2003.) kaže: "Valja shvatiti ideološka ishodišta ovog barda tuđmanovskog intelektualizma (Anta Kostelića, op. J.P.): naime, prije nekog vremena on je na OTV-u, ničim izazvan, ustvrdio da jedan od razloga lošeg stanja u Hrvatskoj jest između ostalih i taj, 'što o stanju u zemlji govore Goldstein i Puhovski, a ne neki drugi'. Ne znam koje su zajedničke karakteristike Žarka Puhovskog i mene – on ima mali nos, prćasti, arijevski, moj je malo veći, masivniji, vuče na jedan blagi balkanski štit. Dakle, nosevi su različiti. No, Puhovski i ja imamo samo jednu zajedničku crtu, a to je nacionalnost, pa je lako zaključiti da Kostelić misli kako Židovi u Hrvatskoj i o Hrvatskoj nemaju što pričati. To se može okarakterizirati samo kao čisti, nepatvoreni antisemitizam ili, ako je Kosteliću na njemačkom jasnije, 'echtes Antisemitismus'. Tko ne želi vidjeti veze između svih tih pojava, slijepac je; onaj tko ih zataškava, radi protiv dobrobiti vlastite države i društva."

Kao, mi ne znamo da Goldsteina i Puhovskog povezuje ljubav prema Jugoslavijama. Što se nacionalnosti tiče, može ih povezivati samo promjena od jugoslovenstva k židovstvu. Sjetimo se javljanja hrvatskog branitelja Ivana Mustapića u emisiju HTV-a kada je napao Goldsteina i Puhovskog. Puhovski je tvrdio da ih se napada zato što su Židovi, na iznenadenje profesora Slavena Letice koji nije znao da je Puhovski u međuvremenu od Jugoslavena postao Židov. Na hajku režimskog tiska reagirao je sam Mustapić spominjući "jugoslavenčine s dna kace", ali pismo mu nisu objavili. Mustapić je pisao: "Moja izjava je domoljubna, a Vaše djelovanje naspram hrvatskog naroda uvijek je bilo rasističko, jedino ako mislite da rasizam prema Hrvatima nije rasizam."

Izvrтанje istine

Podmetanja nacionalnim veličinama kakvi su Kostelićima samo je još jedno podmetanje hrvatskom narodu. Goldstein mora biti sretan jer napad na Kosteliće izaziva željene reakcije: "Nedavno su, primjerice, neki navijači Janice Kostelić na natjecanje u Maribor donijeli transparent na kojem se direktoru

'Nacionala' Ivi Pukaniću prijetilo deportacijom u Jasenovac." Dalje on posredno tvrdi da Kostelići ne govore istinu jer je Pukanić nevin. Pače, *Nacional* je pomagao Kostelićima tvrdi Drago Pilsel u *Novom listu* 26. siječnja 2003. napadajući *Glas Koncila* zbog tvrdnje "da su sporne izjave Ivice Kostelića u kojima momak izražava divljenje nacizmu, a koje su (neobjavljene do prije neki tjedan) spremljene u redakciji 'Nacionala' nakon intervjuja koji je dao 14. svibnja 2002., 'snimljene tajno i ilegalno'. Takvo nešto je ponovio i Ante Kostelić u razgovoru za 'Večernji list'. Istina, pak glasi, da je Ivica Kostelić znao da ga se snima, da se sporne izjave nalaze u središnjem dijelu intervjuja, da tada nisu objavljene kako bi se momka zaštitilo od vlastite gluposti i neobrazovanosti, te da su ugledale svjetlo dana kada se vidjelo da je Ivica, nažalost, kako je napisao Slavko Goldstein u posljednjem 'Feralu', bio spreman još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom. 'Nacional' je, zapravo, Kostelićima još jednom pomogao".

Jasno je da Pilsel "zna" što je istina, tj. da je Pukanić nevin. Je li poučen montiranim suđenjem u Rijeci kada su vještaci pronašli, a akteri snimanja potvrdili da je kaseta, koja je bila krunski dokaz optužbe, montirana?

A o kakvoj se "pomoći" Kostelićima radi, pokazao je Andelko Kaćunko u *Fokusu* od 31. siječnja 2003. Pokazao je da su upravo Goldstein & co. – a ne Kostelići - ti koji su "spremni još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom". Kaćunko prvo pokazuje kako Ivićina izjava "Nacizam je još uvijek bio zdrav sistem za nekoga tko je bio ambiciozan", u "obradi" *Nacionala* postaje "Nacizam je bio zdrav sistem". Iole pismeniji čovjek zna koliko je ogromna razlika između ove dvije izjave, pa nema sumnje da znaju i Goldsteini. Ali poznato je kako se oni zauzimaju za upotrebu laži u novinarstvu, kao što je to Ivo Goldstein radio i u znanosti.

Kaćunko misli da su najvažniji razlozi napada na Ivicu Kostelići njegove izjave o demokraciji – izjave koje su prije njega "izrekli i potpisali stotine kompetentnih na Zapadu (!), od filozofa i sociologa do globalnog poznatog Noama Chomskoga". Kada su Goldsteini u pitanju, nema sumnje da njih najviše pogđa Ivićina izjava: "Komunizam je za mene gori od nacizma." Kaćunko konstatira: "Gomile knjiga napisane su o tome fenomenu. Je li gospodin Pleše čuo primjerice za *Crnu knjigu komunizma – zločini, teror i represija* (skupina francuskih autora, Paris, 1997.; ...) Osim toga, zašto *Nacional* nije osudio uglednoga Zbigniewa Brzezinskog koji je čak u cijeloj knjizi argumentirao tu činjenicu?"

U obrani komunizma

Upravo je to i pitanje na koje odgovara Ivo Goldstein u *Novom listu*: Neprestano traje rasprava o tome koje je zlo veće: nacizam ili komunizam. Što vi mislite?

– To su dva zla. Ipak: komunizam/socijalizam nosi u sebi ideju društva ravnopravnih. Bez obzira što se njegov veliki odyjetak izvrrgnuo u staljinistički totalitarizam s milijunima mrtvih, težnja za društvom ravnopravnih utkana je u

temeljne postavke liberalne demokracije. S druge strane, nema ničega u liberalnoj demokraciji što bi se moglo smatrati nasljeđem nacizma ili fašizma. I nacizam i fašizam kao ideologije i praksa, izravna su suprotnost bilo kakvom konceptu liberalne demokracije – odgovara Goldstein. Dakle, bolje je ubiti puno više ljudi samo ako kažeš da želiš društvo ravnopravnih ljudi. Kaćunkova raščlamba pokazala je izrazitu intelektualnu superiornost mladog Ivica Kostelića nad Goldsteinima, Plešom, Pukanićem i drugima koji su ga napadali. Očito nije samo Ante Kostelić bard tuđmanovskog intelektualizma, kako reče Goldstein. Tu je i Ivica. Naravno, mi znamo ono što ne zna Goldstein: između tuđmanovskog i istinskog intelektualizam postoji znak jednakosti.

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a kada je nakon ucjene Ive Goldsteina smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti *Hrvatsko slovo* od 3. siječnja 2003.). Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina, o tome kako je mnogo bolje ubijati Hrvate nego neke druge: "Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločin nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugi je zločin osvete." Sam Mikuljan je u *Fokusu* 11. srpnja 2002. komentirao tu tvrdnju: "Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći, opravdava li onaj prvi ovaj drugi, znači li to da nad Hrvatima bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete ali i iz drugih razloga na Bleiburgu i poslije 1945. nije učinjen zločin genocida? Zar je, profesore Goldsteinu, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihova zavičaja samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperialne politike uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku? Da je tomu tako potvrđuje i činjenica da su, osim ustaša i običnih seljaka u tom selu pobijeni i španovački partizani Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldsteinu, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvјerski pobili, kao pse, Srbi iz susjednoga sela s friškom petokrakom na čelu. Nema hrvatskoga sela ni grada u kojem se to nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, svima je jedno bilo zajedničko: bili su Hrvati. Tisuće ljudi to zna, tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika tek danas podižu se onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati bez traga, imena i svjedoka."

Duševne patnje jugonostalgičara

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovog naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetku, Norca, vč. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće,... Znaju li Kostelići koliko su duševnih boli nanijeli hrvatskim jugonostalgičarima? Iz tjedna u tjedan im mašu hrvatskim zastavama s pobjedničkih postolja svjetskog kupa, olimpijada, svetskih prvenstava.

Na redu su i zlatni rukometari. Poručuju im da će proći kao Kostelići. Ivo Goldstein se sprema u lov na nove "ustaše". Prema *Vjesniku* od 5. veljače "za eksces na dočeku rukometne reprezentacije Hrvatske kazao je da bi morao provjeriti, ali misli da se 'nikad pred tolikim brojem ljudi ruka nije dizala na ustaški pozdrav...'. Čak je tri puta Thompson uzviknuo "Za Dom", a masa mu

uglas odgovorila: "Spremni". Pozdrav »Za dom spremni!«, "uči" nas Slavko Goldstein u *Novom listu* 6. veljače, "oproštajni je pozdrav Evropi i najkraći put prema povratku u međusobno klanje na Balkanu, sve dok nas i odande ne izbacite" (kakve li tek duševne boli podnose Goldsteini vjerujući da nas mogu izbaciti s Balkana). To isto je tvrdio zato što koristimo kune! Goldstein upozorava i neposlušna predsjedništva HAZU i Matice Hrvatske. Poručuje "onoj 555-orici potpisnika" da ih ne smatra ustašoidima, ali: "Mislim da bi morali znati da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zločudne bolesti." Kao, nismo "ustašoidni" već su naši postupci "recidivi NDH-aške politike". On sigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas mora podučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate saborske komisije o žrtavama nego 40-orica hrvatskih znanstvenika. Ipak radi se o "akademiku" i "znanstveniku" koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

Kao da je njima najveći problem u imenu države. U tom imenu i u imenu NDH postoji ista riječ – Hrvatska. Doista bi to trebalo promijeniti tako da naši jugonostalgičari budu sretni, zar ne?

A tek ti rukometashi. Pa, samo je Lino Červan u tri dana više puta izgovorio upravo tu neželjenu riječ Hrvatska, pa čak i Hrvati, nego predsjednik vlade u tri godine. Kako li je tek našim jugonostalgičarima kada vide da su najuspješniji u Hrvatskoj – Hrvati! I onda im ti Hrvati pokažu time što je njihov gost na Trgu bio Thompson! Da je hrvatskim vlastima bilo stalo do svjetskih prvaka, oni bi ispunili njihovu želju da im doček u Domovinu uljepša onaj kojega vole, zar ne? "Mislili su nas pokoriti, ali nisu mogli." Kao da je Lino jednom rečenicom odgovorio našim jugonostalgičarima i mrziteljima.

A napadi na Kosteliće i rukometše kao da su opisani i u pjesmi. Doista, neka pate kad im smeta, Ivica je prvak svijeta! Neka pate kad im smeta, Janica je dvostruka prvakinja svijeta! Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KALVARIJA MOGA SELA»²

Možda će se nekome učiniti da u posljednje vrijeme imamo mnogo tekstova o Križnom putu i Bleiburgu. Međutim, posve je suprotno: ima ih pre malo. Itekako je važno da se što više svjedočanstava, kakvo je ovo g. Ljube Medvidovića, stavi na papir i tako omogući budućim istraživačima da što potpunije mogu osvijetliti ovaj tragičan dio hrvatske povijesti. Uvijek sam mislio da u tome veliku ulogu trebaju odigrati naši svećenici koji bi ohrabrili i bili pri ruci onima koji su sve to preživjeli. To moje uvjerenje osnažila je i ova knjiga jer g. Medvidović u Uvodu piše:

«Prije par godina fra Vinko Prlić, imotski gvardijan, u jednom razgovoru mi reče: 'Tašto ti, Ljubo, ne bi stavio na papir i opisao iskustva kroz koja si prošao, kada poznaješ tolike događaje?' 'Piši', veli, 'i ja će ti pomoći.'»

Netko može pomisliti zašto treba pisati o tome danas kada je Ivica Račan kleknuo na grobnici u Bleiburgu. Ali sjetimo se da je Mirko Čondić, predsjednik Središnjeg stožera hrvatskih branitelja Splita napisao 15. svibnja Otvoreno pismo Predsjedniku Vlade Ivici Račanu u kome konstatira da Račan žali zbog žrtava Bleiburga i Križnog puta hrvatskog naroda, ali ne osuđuje ideologiju i režim koji je te zločine počinio, što je posve različito od nekih drugih zločina, očito aludirajući na nedavni posjet Jasenovcu koji je posjetila državna delegacija u najvećem mogućem sastavu i kada je izravno osuđivao režim i ideologiju u NDH. U Bleiburg je Račan poslao prvo Tomca znajući da će ovaj biti izviđan, da bi potom otišao on. A jasno je da je u Bleiburg umjesto Tomca trebala otići delegacija nimalo slabija od one u Jasenovcu. I to jedan dan nakon dana kada Račan nije dopustio da most u Dubrovniku dobije Tuđmanovo ime.

U Čondićevu pismu ima i dio koji pokazuje što je razlog Račanovog klanjanja Bleiburškim žrtvama: „Naše nepovjerenje podgrijava i Vaša sramna izjava kako će te „hrabro i bez kolebanja“ izvršiti svaki nalog činovnika iz Haaga. Nadate se, vjerujte nam, pogrešno, da će hrvatski narod „blaže reagirati“ na sramno gaženje dostojanstva Domovinskog rata i izmišljeno optuživanje hrvatskih građana.“

Danas, kada vidimo na što su sve spremne današnje vlasti upravo na sramotnoj hajci na g. Pašalića i Zakladu hrvatskog državnog zavjeta, što nije ništa drugo nego pokušaj slamanja kralježnice onom najdržavotvornijem dijelu hrvatskog naroda, jasno je da je sve to prljava komunistička igra. Oni su dovedeni na vlast od onih u svijetu koji su uvijek bili protiv hrvatske države i moraju im služiti. Da bi zavarali hrvatski narod moraju uraditi po nešto iz Tuđmanovog

---

² Knjiga je predstavljena u Imotskom.

programa, ponešto državotvorno, a cilj im je slomiti istinske Tuđmanove nasljednike – istinsku državotvornost.

A isto se pokušava s hrvatskom povjesnicom. To nam zorno pokazuje knjiga Ive i Slavka Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“. Malo ozbiljnija raščlamba te knjige pokazuje da iz mnogih njenih dijelova izvire šovinizam prema hrvatskom narodu i to onaj svojstven ljudima jugokomunističkog svjetonazora. Da ironija bude veća, knjigu je u Zagrebu predstavio predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić. Slučajno?

A g. Medvidović je posredno znao odgovoriti i Goldsteinovima. Evo kako sam o tome pisao u knjizi «Brani li Goldstein NDH?»:

«Kako je Goldsteinov cilj optužiti hrvatski narod, a ne istina, on u raščlambama neistinito govorи o četničkoj pobuni u NDH, a praktično prešućeje partizanski ustank. Kada je Goldstein ponegdje prisiljen i spomenuti ustank, onda je to u slijedećem kontekstu (str. 290):

U srpnju 1941. u nekim je krajevima NDH izbio ustank koji se zbog masovnih ustaških zločina nad srpskim stanovništvom naglo širio.

U stvari Goldsteinu je draže o tome pisati ovako (str. 124.): *Unaprijed pripremanom genocidnom «čišćenju prostora» od Srba, pridodani su ... . Po Goldsteinu, a to je i Bulajićeva teza, ustaše su znali što će se desiti. I za Drugi svjetski rat, i za demonstracije 27. ožujka 1941., i za brzi slom «junačke» jugoslavenske vojske, i za ... . A kad su sve to ustaše znali – normalno je da su unapred i pripremili genocidno čišćenje prostora od Srba. A nama je jasno kako «nije bilo» četničkog ustanka - sve je plod genocidnosti hrvatskog naroda. Kao da je od Goldsteina Carla del Ponte pokupila izmišljanje države Republike Srpske Krajine, pa su Tuđman, Gotovina i drugi genocidni Hrvati izvršili agresiju na tu državu s unaprijed pripremljenim planom etničkog čišćenja.*

O četničkom ustanku pisano je mnogo, ali Goldsteina to ne zanima. Pisano je i u mojim knjigama *Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2*. Pisano je da su četnici počeli s klanjem i prije uspostave NDH. Vjerojatno je Krištova knjiga *Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941.-1945.* revizionistička zato što u *Kronologiji*, kao treći podatak stoji, uz nadnevak 8. IV 1941.:

Četnici počeli sa sustavnim ubijanjem Hrvata u Mitrovici. Također u Hercegovini.

Zato nećemo to ponavljati. Ovdje ćemo dati samo svjedočenje g. Ljuba Medvidovića:

Četnički ustank je organiziran već u travnju 1941. Do nas stižu glasovi da su Srbi-četnici u cijeloj Hercegovini, osobito istočnoj, spalili kuće i poklali ljudi, među njima žene i djecu. I to od Stoca, Domanovića, Čapljine, Trebižata, Mostara do Iljića.

Zatekao sam se u Imotskom kada je sa svih strana pristizalo mnoštvo ljudi – mladih i starih, žena i djece. Kažu bježe od četničkog noža. Talijani su odmah uspostavili savez sa četnicima i nije im na pamet palo zaštititi te jadne ljudi. Nu, Hrvati se ni u takvoj situaciji nisu dali smesti ni pokolebatи.

I dalje žude za slobodom i vlastitom neovisnom državom. Prikupljaju ono malo oružja što su ga uspjeli od Talijana sakriti i odlaze u pomoć braći u

Hercegovini. Imoćani organiziraju postrojbe koje se bore s četnicima. Oslobađaju hrvatska sela u Hercegovini i razbijaju četnike. Mnogi pogibaju.

Postavlja se logično pitanje: otkuda sve to zlo koje će se događati na ovim prostorima? Tko ga uzrokuje? Tek stvorena država upada u sve komplikiranije situacije. Na jednoj strani himbeni saveznici Talijani i Nijemci, a na drugoj hrabri vođa hrvatskoga naroda ne nalazi se ponajbolje u novonastaloj situaciji. «Stavljam ljutu travu na ljutu ranu». Nu, to sve malo pomaže.

Antihrvati i svi oni koji se ne mire s gubljenjem Jugoslavije, koriste različite metode kako bi podvalili mladoj državi (zapanjujuća sličnost s Domovinskim ratom i svim onim što se događa oko njega, op. J. P.).

Medvidović spominje ponašanje Talijana. A o saveznicima NDH Italiji i Njemačkoj Philip J. Cohen piše u svojoj knjizi *Tajni rat Srbije*, Zagreb, 1997.:

Talijani su u svojoj okupacijskoj zoni nerijetko oduzimali civilnu i vojnu vlast ustašama, a povremeno bi širili svoj utjecaj i izvan demarkacione linije, u njemačku okupacijsku zonu. Unjemačkoj su okupacijskoj zoni njemačke trupe bile smještene u svim značajnim središtima, a njemački su se vojni zapovjednici miješali u unutrašnje poslove navodno neovisne države do te mjere da su ponekad imenovali i mjesne civilne vlasti.

Ljubo Medvidović je kvalificirani zidar i cijeli se život bavio graditeljstvom te poljodjelstvom. Očito je mnogo kvalificiraniji od sveučilišnog profesora dr. Iva Goldsteina kada se pita o uzrocima, odnosno odgovornosti.”

A da Račana, Mesića i današnje hrvatske vlasti ne interesira istina kada su u pitanju ratne i poratne žrtve i da nemaju namjeru suditi komunističkim krvnicima svjedoči to što su upravo ovih dana ukinuli Komisiju za žrtve rata i porača“. Glavni razlog za to jest činjenica da je ova Komisija postavila sebi zadaću popisivanja svih žrtava rata i porača. Jer poimenični popis eliminira mogućnost raznoraznih manipulacija. To današnjim vlastima ne odgovara jer bi se tako pokazala sva strahota komunističkih posljeratnih zvjerstava.

A Medvidovićeva knjiga tako zorno pokazuje zašto su današnje vlasti ukinule Komisiju za žrtve rata i porača. Naime, sam naslov knjige „Kalvarija moga sela“ pokazuje da g. Medvidović piše o stradanju svoga sela Medvidovića, koje je u ratu i poraću imalo 29 žrtava, od čega 18 poslije završetka Drugog svjetskog rata! Neposredno poslije njega ali i 1946., 1947. i 1949. godine!

Medvidović opisuje strahote s križnih putova. Danas kada razni puškovski, goldsteini i slični protestiraju zbog navodno nejednakog prikaza Jasenovca i Bleiburga na televiziji treba se iznova sjetiti kako je to bilo tijekom prve vladavine komunista – onoj u drugoj Jugoslaviji, ili kako je s pravom u ovoj knjizi naziva g. Medvidović „Velikoj Srbiji zvanoj Jugoslavija“. Evo kako o tome piše Medvidović:

„I Bleiburg, i Maribor i Križni put bile su tabu-teme u drugoj Jugoslaviji, samo je hrvatski narod o tome potajno pjevalo tužaljke:

„Slovenijo ne trebaju ti kiše,
Hrvati te krvlju natopiše.“

,Maribore do Zidana Mosta,
Na tisuću samo jedan osta.'

Maribore kamenitih vrata,
Ja ћu svoga osvetiti brata.'

,Slovenijo šumo od borića,
Ti si groblje hrvatskih mladića.'

Vrijeme bol ne liječi, smrt ljubav ne ubija. Dragi mučenici, neka vam je ova knjiga na čast i slavu.“

Treba li uopće spomenuti da puhovskima, goldsteinima, pusićima i sličnima nije problem u tzv. Nejednakom tretmanu žrtava Bleiburga i Jasenovca, već im je problem što se o Bleiburgu i Križnom putu uopće govori. Pa upravo je Slavko Goldstein bio ideolog ukidanja Komisije za žrtve rata i porača, a on je i predsjednik Savjeta Spomen područja Jasenovac iako od škole ima samo navodno svršenu gimnaziju.

A jedan takav slučaj ubijanja Hrvata na jugu Koruške nedavno opisuje Carl Gustaf Ströhm (*Fokus 16. svibnja 2002.*): „I stari me je gospodin odveo u šumu, koja nosi mračno ime ‚Crngrob‘. Ondje su partizani 1945. godine ubili nekoliko stotina Hrvata, među kojima je bilo mnogo djece i žena. Riječ je bila uglavnom o članovima hrvatske vlade, visokim činovnicima iz dobrostojećih zagrebačkih obitelji (...) Moj je vodić rekao kako su prvo bila streljana djeca – u prisutnosti roditelja. Onda su partizani streljali žene, a muževi su to morali gledati. I na kraju su ubili muškarce.“ Ströhm piše o ovim žrtvama i u *Hrvatskom slovu 17. svibnja 2002.* i ponovo u *Fokusu 23. svibnja 2002.:*

„Možda te žene, koje su u šumi kod Crngroba bile prisiljene prisustvovati ubijanju njihove djece, u običnom životu nisu bile nikakve istaknute ili pak simpatične osobe. Možda su one iskoristile svoju pripadnost ‚privilegiranoj‘ klasi – ali u trenutku smrti, sve je to izgubilo dosadašnji značaj. Te gole, mučene, opljačkane žene, koje su krvnici tjerali u šumu, u svojim posljednjim trenucima prerasle su dimenzije njihova dosadašnjeg života. Zbog svojih patnji i stradanja one su ostale u sjećanju preživjelih. Treba primijetiti da mjesni slovenski stanovnici već godinama stavljaju svijeće u šumi u spomen ljudima koje oni osobno nisu poznali. Obični ljudi shvaćaju da je takvo stratište sveto mjesto.“ Shvaća li predsjednik države Stjepan Mesić kada tvrdi da su ustaše bile brutalnije od nacista pjevajući pjesmu „Po šumama i gorama“? Ili samo želi reći da su partizani bili brutalniji od svih?

A kada jedan Carl Gustaf Ströhm zna koliko je danas važno pisati o Križnom putu i Bleibburgu, jasna je i važnost Medvidovićeve knjige.

Ali značaj Medvidovićeve knjige nije samo to. Toga je svjestan i sam Medvidović pa i konstatira:

„Teška srca, zapadni saveznici su 1990. morali oplakati pad te monstruozne tvorevine, koja se ugušila u krvi hrvatskog naroda, baš kao i ona Karađorđevića 1941.

Tko god pošteno misli zna da je hrvatski narod najviše pridonio raspadu Velike Srbije zvane Jugoslavijom. Nijedan narod na svijetu nije toliko skupo platio svoje zajedništvo, „bratstvo i jedinstvo“ kao mali hrvatski narod. Nadam se da će kad-tad sav hrvatski narod shvatiti značaj bratstva s tim hajdučkim narodom.

Iskusio sam to u životu. I ova knjiga bi trebala poslužiti samo tom cilju. Raskrinkati i na detaljima iz stvarnoga, proživljenog života pokazati „ljubav“ u toj zajednici.“

Da, dobro zna g. Medvidović što nam žele Račan, Mesić, Pusićka, Puhovski, Goldstein i njima slični. Hvala mu što će svojom knjigom doprinijeti da još poneki Hrvat to shvati.

HERCEGOVAC IZ BOKE / ŠTO SAM GOVORIO O HRVATIMA BIH, ZAGREB, 2003.

HERCEGOVCI ZAUSTAVILI OWENA

Hrvatski Obzor, 28. listopada 1996.³

Viktor Vida će o svojoj i mojoj Boki reći: "Ništa ne može pokolebiti moga uvjerenja, da je Boka kotorska ostvarenje božanske priče, koja se tu više nego i u jednom kraju svijeta dotakla zemlje i ostavila na tom moru i u tom kamenju svoj vječni trag." Da, prelijepa je moja Boka. Ali isto to se može reći za svaki hrvatski kraj. Pa i priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ali ipak, na spomen jednog hrvatskog kraja srce svakog hrvatskog domoljuba, bez obzira na to odakle je, zatreperi zaista na poseban način. Naravno, riječ je o Hercegovini! Uvijek i iznova njezini sinovi su izloženi posebnim kušnjama. Njihovo hrvatstvo je napadano sa svih strana. Uzalud!

U stvari, nešto slično sam već izgovorio krajem 1992. kada sam bio počasni gost na zabavi koju su u Melbourneu organizirali Hercegovci da bi skupljali novac za obranu Herceg Bosne. Mnogi naši ljudi su skupljali pomoć u tijeku rata. Ali ne svi. Kada su Hercegovci u pitanju, tu dileme nema. Teško će se naći i jedan iseljeni Hercegovac koji nije sudjelovao u tim akcijama.

Priče o bijelim čarapama

Poslije devet mjeseci provedenih u Australiji, vratio sam se u trećem mjesecu 1993. u Zagreb.

Dočekale su me priče o "bijelim čarapama". Razgnjevile su me, ali ne i iznenadile. Upravo u Australiji (engleska kraljica je i njihova kraljica) naučio sam da se neki neće pomiriti s postojanjem hrvatske države. Priznali nas jesu, ali će

---

³ Objavljeno i u knjizi *Borba za Boku kotorskiju*.

sve učiniti da nas unište. Pa kako im ostaje da to ostvare? Prvo, Hrvatsku smo stvorili jedinstvom cijelog naroda. Dakle, mora se raditi na razbijanju tog jedinstva. Kada sam došao u Australiju, odmah sam uočio da je učinak rada na razbijanju tog jedinstva među našim ljudima već bio i te kako vidljiv (u Hrvatskoj se to u tom trenutku još nije osjećalo, još nije bilo bitno tko je odakle). Slušajući naše ljude тамо često sam im znao reći: "Gospodo, nama su Srbi neprijatelji a ne Hrvati!" Drugo, u stvaranju Hrvatske presudna je bila pomoć iseljene Hrvatske. Dakle, treba i to onemogućiti. I zaista, u Australiji su me dočekale i priče o "lopopvluku" u Hrvatskoj. Doma ni o tome još nije bilo ni riječi. Na tome su posebno morali i mogli raditi u Australiji. Jasno je zašto kada se ima na umu kolika nam je pomoć došla od australskih Hrvata.

Udar na Hrvate u Hercegovini

Na najvećem udaru našli su se upravo Hercegovci. Naravno, naši jugonostalgičari, često i izravno plaćani iz inozemstva (a svakome je jasno - radiš za onoga tko te plaća i sprovodiš njegov interes), odmah su se pobrinuli da izmisle priču o bijelim čarapama. O tome hrvatski književnik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.) kaže: "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..." Da, Slobodan Novak kaže skoro sve. Treba nadodati još samo stvarne izvore tim i sličnim pričama. Zahvaljujući Owenovoj knjizi "Balkanska odiseja", Maja Freundlich u Hrvatskom Obzoru (14. listopada 1996.) konstatira i to. Ona ispravno uočava da Owen (i britanske službe) rade na stvaranju raskola među Hrvatima. Ona kaže: "Taj iznenada pružen Owenov gujin jezik pokazuje i gdje bismo trebali potražiti početke i korijene lavini mržnje, lavini laži i slапu psovki plasiranih protiv 'Hercegovaca' po tzv. žutom tisku u Hrvatskoj. 'Nacionalistički' Hrvati smetali su owenovskim nacrtima, pa je prije svega u hrvatskoj javnosti trebao stvoriti mržnju protiv njih."

Sve potječe od Owena

Owenovo neskriveno pokazivanje mržnje prema Hercegovcima najveća je moguća pohvala Hercegovcima. To je u stvari njegova "optužba" da su Hercegovci, uz predsjednika Tuđmana, najveći krivci što on nije uspio sprovesti britansku (i inu) politiku na ovim prostorima. "Optužba" da su oni krivi što rješenje problema bivše Jugoslavije nije bilo na račun hrvatskih interesa. A upravo je nevjerojatno s koliko su sluha za hrvatski nacionalni interes nastupali ljudi iz

Hercegovine i kako su se uspjeli ophrvati britanskim (i ne samo njihovim) namjerama u rušenju i njih i preko njih i same Hrvatske. Morali su se izboriti za očuvanje svoje ravnopravnosti u uvjetima kada cijeli svijet misli da ništa ne može zaustaviti ostvarenje velikosrpske politike, i kada Muslimani, umjesto da misle o tome kako opstati, počinju s ostvarivanjem svojih vizija o muslimanskoj Bosni i Hercegovini. Uz sve to, i hrvatska oporba im je strahovito odmagala u ostvarenju hrvatskih interesa. To me je uvijek posebno iznenadivalo. A oporba nije shvatila ni očitu činjenicu da su hrvatsko-muslimanski rat zamislili svjetski moćnici. Da je bila riječ o režiji velikih, bilo je jasno svakome tko je čuo interview američke veleposlanice CNN-u još prije izbijana rata. Ona je tada izjavila, što je prenijela i HTV u emisiji "Slikom na sliku", da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika, dakle Engleske, Francuske i Rusije. A ne treba biti mnogo pametan i znati koji su interesi saveznika - Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao do tog trenutka najveće žrtve rata, treba namiriti. Na čiji račun to jedino može biti? Na račun Hrvata u BiH!

Britanci u Ahmićima

Pokolj u Ahmićima kao povod za hrvatsko-muslimanski rat. Odmah je jasno u čijoj je to režiji. Jer Britanci s televizijskom ekipom ulaze pola sata poslije u selo i engleska televizija daje slike pokolja svaki sat, a do tada nisu nikad htjeli dati slike srpskih pokolja - da ne bi uznemirili svoje gledatelje. Mo'š mislit'. I znamo kako je sve to tada izgledalo. Nikad neću zaboraviti izjavu jednog Hercegovca koji stoji na položaju i prema njemu su nadirali Muslimani. Rekao je: "Ne znam što da radim - ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije. Ako ne pucam ubit će me!" Da, to je zaista nešto što ne bismo smjeli nikad zaboraviti!

To je bilo razdoblje najvećih iskušenja za hrvatsku politiku. Jer u vrijeme stvaranja Hrvatske bio si žrtva, pa si i mogao iznenaditi svjetske moćnike. Jednom da, ali ne i drugi put. Tada su već znali da je hrvatski narod sposoban za iznimno ostvarenje, pa i unatoč njihovom protivljenju.

Novi prohrvatski narod

Jasno je stoga da su u BiH sve poduzeli da ne bi bilo iznenadenja! Zato je tada zaista trebalo pokazati sve umijeće hrvatske, i to baš one hrvatske pameti. I što tada radi hrvatska politika? Jedino moguće: želi vratiti SAD u "igru". Toga se plaši i Owen ("Bilo je također važno da Amerikanci ne postanu, poput Nijemaca, prohrvatski narod.") A on zna da Hrvati upravo na tome i rade ("U mojojmu uredu u Londonu imao sam 11. studenoga (1993., op.p.) vrlo koristan sastanak s hrvatskim ministrom obrane Šuškom: on se usredotočio na jačanje hrvatske vojne snage i na veze s Amerikom.") "Koristan" očito jer shvaća da mora pokušati spriječiti stvaranje novog "prohrvatskog naroda". Kako to može ostvariti? Pa vjerojatno mora pokrenuti napade na tog Hercegovca koji radi na tome! Unatoč brojnim napadima na njega kod kuće, Hercegovac se pokazao uspješnijim od Owena! Jer, kako piše Misha Glenny u *The New York Timesu*, tada je "Clintonova vlada tankočutno počela preusmjeravati potporu koju je pružala Muslimanima u korist Hrvata." I tako su se srušili svi Owenovi (tj. britanski) planovi. Dodatan razlog za Owenovu mržnju prema Hercegovcima. A Owenova mržnja morala je

biti tim veća jer sva prljavština britanske politike vjerojatno nikad u povijesti nije bila tako razgoličena kao u pitanju hrvatsko-muslimanskog rata. On je bio glavni izvršitelj takve politike. To je danas jasno svim hrvatskim ljudima.

Tu, vjerojatno, treba tražiti uzroke i Finkielkrautoj izjavi o Hercegovcima. Zašto? Pa gosp. Finkielkraut je sigurno bilo poznato što o Hercegovcima misli gosp. Owen. Bilo mu je poznato i kakvo su mišljenje o Hercegovcima i hrvatskoj politici zastupali i neki njemu bliski hrvatski intelektualci i oporbeni političari. A ljudima u Hrvatskoj neće trebati puno da shvate da su oni i Owen zastupali istovjetnu politiku. Možda se ne zadrže samo na žutom tisku, već se počnu prisjećati i otvorenih pisama Predsjedniku, pokušaja rušenja legalne vlasti u Saboru, tko je što govorio o ratu u BiH. Jer, kao što znamo, hrvatska vlast nije slijedila Owenove želje. Ali mnogi oporbeni političari jesu. Svjesno ili nesvesno? Finkielkraut je, vjerojatno, mislio da pomaže tim našim oporbenim političarima. A upravo je njegov intervju učinio da se u Hrvatskoj mnogo piše o Hercegovcima i o njihovu hrvatstvu. O njihovom doprinosu borbi za Hrvatsku. Ali i o onima koji su suodgovorni u najvećem pritisku na opstojnost hrvatske države u ovom ratu.

Hercegovac iz Boke

Zato oni danas uporno i inzistiraju na podjeli pučanstva u Hrvatskoj na one koji su za vladajuću stranku i protiv nje. Jer moraju se bojati podjele na one koji su pomagali Owenu (i onima koji su stajali iza njega) i na one koji su u tijeku cijelog domovinskog rata, a pogotovo u vrijeme rata u BiH, bili za hrvatski nacionalni interes! Srećom za njih, vladajuća stranka ne želi nastupati slično njima. Umjesto na takvu podjelu, ona još uvijek inzistira na suradnji. Ali dokle će biti tako? Pred vratima su izbori!

Svoj govor na zabavi u Melbourneu završio sam s tvrdnjom da sam ja Hercegovac iz Boke, tj. želio sam reći da Hrvatsku volim koliko i oni. Jer više nije moguće. To sam znao reći i drugačije. Naime, u vrijeme najvećih srpskih napada na Muslimane u BiH, na muslimanskom radiju u Melbourneu su, vjerovali ili ne, iz tjedna u tjedan uvjeravali Hrvate iz BiH da nisu Hrvati nego Bosanci. To im je bilo važnije od srpskih bombi (valjda zato što srpske bombe stvaraju fundamentaliste od europski nastrojenih Muslimana). Komentirao sam to: "Ma jesu li oni ludi. Pa prije će uvjeriti cijeli Zagreb da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca." Iako je to trebala biti šala, ima u tome još nečega. To vjerojatno zna gospodin Finkielkraut. Od Hrvata iz Hercegovine možeš napraviti samo katolika i ništa više. A od Zagrepčanina, kao što smo vidjeli na zadnjim izborima, možeš napraviti svašta.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI
SEKUNDE, ZAGREB, 2004.**

FRANJO FAŠIST?

HOĆEŠ HRVATSKU? TI SI FAŠIST!

Hrvatski komunistički antifašizam patološki je mrzio i mrzi hrvatsku državu i "kao takvu" i kao bilo kakvu. Zato su politički procesi nakon 1945. i 1971. i danas u Hrvatskoj najviši oblici zaštite ljudskih prava.

Najnoviji slučaj u svezi dr. Mile Budaka dao je konačnu potvrdu tezi da je Franjo fašist. To nam potvrđuje Carl Gustaf Ströhm ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.), koji spominje njegove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna." Jasno je što nam oni žele poručiti. To izvrsno primjećuje poznati hrvatski domoljub Tomislav Klauški kada u "Slobodnoj Dalmaciji" od 25. kolovoza 2004. kaže kako se "daleko otišlo u rehabilitaciji ustaštva i kad 120 javnih radnika u otvorenom pismu poruči kako je ratni zločinac zapravo žrtva. Kako su ustaše zapravo borci za hrvatsku državu, a komunisti ubojice i zatiratelji svega hrvatskoga." U pravu je Klauški kad konstatira kako je "HDZ-ova vlast stvorila ove tobožnje uglednike", tj. osobe "koji se predstavljaju kao profesori, znanstvenici i javni djelatnici". Uglednici, a nisu komunisti ili *jugosloveni*, drugovi, kako je to moguće! Sjetimo li se i parole s beogradskih ulica "Papa ustaša", jasno će nam biti zašto Ivan Miklenić u "Glasu Koncila" od 22. kolovoza

2004. tvrdi: "Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Vladimira Nazora koji je kao predsjednik Hrvatskog sabora neposredno nakon rata potpisao više zakona koji su imali katastrofalne posljedice za mnoge posve nevine ljudi? Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Ive Andrića koji je – kao što je poznato – za vladu Kraljevine Jugoslavije sastavljao genocidne upute kako istrijebiti Albance s Kosova?" Ako se sjetimo da je Sveti Otac osudio tri totalitarne ideologije iz prošlog stoljeća, a hrvatski "antifašisti" tj. komunisti su uključeni u tu osudu, očita je opravdanost parole s beogradskih ulica. Ne čude reakcije Gordana Pandže ("Vjesnik", 21. kolovoza 2004.): "Stavljati znak jednakosti između Budaka i Nazora samo je dodatna potvrda da dio ljudi u Crkvi još ne želi vidjeti stvarnu razliku između fašističkog i antifašističkog pokreta." A za Dragu Pilsela je to, ispravno, "Fašizacija Glasa Koncila" u "Novom listu" od 22. kolovoza 2004.: "Razumljivo je da urednik Koncila ne shvaća što je to antifašizam, ali zašto u zraku treba lebdjeti sumnja da biskupima odgovara fašizacija njihova glasila." Kako bistar partijsko antifašistički zaključak! Na tragu *fašizacije Glasa Koncila* su i Gojko Borić i Nenad Piskać ("Fokus" od 13. i 20. kolovoza).

O plemenitim komunističkim pobudama najbolje govori Titov proglašenje nakon napada Njemačke na SSSR u kome poziva "naše narode" na borbu protiv Nijemaca "da bi čuvali dragocjenu krv sovjetskih naroda". Današnji Tuđmanovi, dakle fašistički, sljedbenici tvrde da takav plemeniti poziv znači pozivanje na bratoubilački rat, tj. na proljevanje krvi hrvatskog naroda (i ne samo njega) da bi se sačuvala "dragocjena krv sovjetskih naroda". A jedan od potpisnika "apela" (J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.) čak piše: "Kažu da je dr. Ante Pavelić fašist, a NDH fašistička država, samo zato što su bili na strani Njemačke i Italije. Apsurd sličan priči kako je mali Ivica postao fašist: Topio se mali Ivica u moru. Na obali su bili fašist i antifašist. Antifašist je okrenuo glavu, a fašist skočio u more i spasio malog Ivice. Ivicu su odmah proglašili fašistom. Pa spasio ga je fašist. Zašto se nije jednostavno utopio kada je video da antifašist okreće glavu? Ivica nije dugo živio, ali ni danas o njemu ne pričaju kao o malom Ivici nego o Ivici fašistu."

Nova nadahnuća propagandističke poezije

A što tek reći za komentar akademika Dubravka Jelčića duboko humane pjesme Ivana Gorana Kovačića ("Građa za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13.) pod naslovom *Mrzimo vas!*:

Mrzimo vas, hulje,

Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj kluci
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Jelčić se usudi napisati: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom *Mrzimo vas!* ili oda *Komunističkoj partiji*, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana." (*Povijest hrvatske književnosti*, Zagreb, 2004.) A koliko je tek partizanskih zločina bilo inspirirano ovim stihovima? To bi dr. Puhovski, Budakov "književni" kritičar, morao znati! Znamo da su procesi nakon 1945. i 1971. najviši oblik poštivanja ljudskih prava. To nam je potvrđio Helsinški odbor koji je na čelo HHO-a postavio svjedoka optužbe u jednom takvom političkom procesu!

Zato ne treba dokazivati da je Franjo fašist. On je to već zbog same činjenice da je stvorio neovisnu hrvatsku državu!

"Fokus", 3. rujna 2004.

NEOPROŠTENI ZLOČIN

FRANJO JE ODBACIO KOMUNIZAM

O hrvatskim komunistima godine 1941. Mile Budak je izjavio: "Duboko sam uvjeren, da 90% tih ljudi, koje zovu komunistima, nisu komunisti nego ljudi koji traže kruha i pravde." Preostalih deset posto i danas su komunisti, osobito prepoznatljivi u medijima.

Već smo pokazali kako je Franjo fašist jer o ustašama, kao i Budak, govori kao o nacionalistima. Ali Branka Mijića Budak asocira na Hitlera koji je "gradeći karijeru najvećeg svjetskog ubojice 'No. 1', paralelno pokušavao i slikati, pa bi vjerojatno neki od naših biskupa, povjesničara umjetnosti i u njegovom djelu našao ekspresiju vrijednu pažnje." Tomislav Klauški uspoređuje Budaka s Hitlerom, Himmlerom, Hessom i Speerom. Doista je Mile Budak, kao supotpisnik rasnog zakona o kulturi, zločinac u rangu Hitlera. Ma što u rangu. Kako su Hrvati genocidni narodi koji zakonom o kulturi ubijaju, sigurno je veći zločinac od Hitlera. I sveučilišni profesor Nikola Visković upozorava u tekstu *Toleriranje nacizma* da je tijekom Domovinskog rata "vlast tolerirala zločine koji su, prema srpskom stanovništvu ('golorukom', op. J.P.), rađeni po sličnom mehanizmu, s manje-više istim parolama i pod sličnim simbolima kao u Drugom ratu". Doista, je li Franjo ipak nacist?

On je na HRT-u postavio Mirka Galića koji se, kako kaže Mijić, "svojski potrudio da 'Za dom' uđe u svaki hrvatski dom", reprizirajući Thompsonov koncert. A Thompson je fašist jer je itekako pridonio da danas nisu na vlasti oni koji su takvima kao što je Thompson, tijekom svoje prve vladavine, desetljećima zabranjivali pjevati. Ispravno, jer su takvi pjevači sada njihovi zastupnici u Saboru! Danas nam podmeću kuloarske priče o tome kako Galić nije primio Tihomira Dujmovića na HTV-u: "Pa neću valjda primati desničare na televiziji." A znamo da su u Hrvatskoj desničari oni koji vole Hrvatsku.

Da je Galića doveo Franjo, vidi se i zato što se na njegovoj televiziji provodi ona Göbbelsova: "Sto puta ponovljena laž postaje istina!" Doista, na HTV-u imamo niz neistina o Budaku, a posebno onu kako je potpisao rasne zakone. Galiću se tako nešto ne može oprostiti za razliku od drugih ljubitelja Göbbelsova djela, kao što su predsjednici udruga za ljudska prava (Puhovski, Pusić) ili sveučilišni profesori (Visković) koji također govore o rasnim zakonima u množini.

A o humanosti druga Tita i danas pišu diljem svijeta. Tako "The independent" tvrdi: "Tadašnja jugoslavenska obavještajna služba koristila je Staljinove metode pri mučenju zatočenika optuženih za staljinizam, a svi preživjeli zatočenici Golog otoka slažu se da bi nakon dužeg mučenja priznali, napisali i potpisali sve što se od njih tražilo..." A nama danas podmeću to što je Mile Budak bio suđen u toku večeri i pogubljen ujutro. Pa bio je pošteđen od mučenja, a jasno je da on jest ratni

zločinac jer je bio u vlasti jednog genocidnog naroda. Morao je znati da to nije isto kao biti u Hitlerovoj vlasti, gdje svi ministri nisu proglašeni ratnim zločincima!

A što reći za supotpisnike "apela"? Već smo pohvalili lucidnog Klauškog ("HDZ-ova vlast stvorila je ove uglednike"). Znam da je to sigurno točno za jednoga od njih. Među deset je svjetskih matematičara koji na MathSciNet-u ima preko 500 znanstvenih radova u razdoblju od 1976. do danas, i sve to zahvaljujući HDZ-ovoj vlasti, tom nacistu Franji. A taj nam, kako izvrsno primjećuje Klauški, "želi ubaciti kukavičje desničarsko jaje u hrvatsko društvo". A bit demokracije je pluralizam, dakle - društvo bez desničara. Taj ideal je u hrvatskim dnevnim novinama i na televizijama već dostignut! Naši novinari te "ishlapjele akademike" mogu podučiti što je to znanost (npr. Vedran Marjanović u tekstu *Akademici i lunatici*, ili Zoran Vodopija, koji je čitav niz sveučilišnih profesora i znanstvenih savjetnika svrstao u "političare bantam kategorije" ili u "niz manje poznatih". Itd. itd.) "Bravi, bravi!", kako tim "moralno-nepodobnim" osobama, za koje možemo potvrditi da i ne spadaju u "poštenu inteligenciju", poručuje, još i pristojno u odnosu na neke druge, Renato Baretić.

A nacistički zločin najviše vrste je to što je Franjo prestao biti komunist. Slično je komuniste vrijedao Budak. Npr. u Varaždinu, u svibnju 1941.: "Duboko sam uvjeren, da 90% tih ljudi, koje zovu komunistima, nisu komunisti nego ljudi koji traže kruha i pravde." A i "Papa-ustaša", kako je glasila jedna beogradska parola, koji je i komunizam svrstao među zločinačke ideologije, dobio je svoje. Srušen je križ pod kojim je u Osijeku Sv. Otac služio misu.

I zamislite samo, Ivan Kordić se u "Fokusu" usudi spomenuti "ponosni Tuđmanov hod". Kao da nije bio skoro u Zagrebu i hodao ulicama hrvatskih velikana. Sve vode do Trga žrtava fašizma. To pokazuje da Franjo ipak nije nacist, jer slijedeći hrvatske velikane ne stižemo u nacizam nego u fašizam!

"Fokus", 10. rujna 2004.

I TAKO DALJE?

FRANJO I BRATSTVO I JEDINSTVO

Možda i nije sve crno u svezi s Franjom. On je stvorio i današnjega predsjednika kako bismo shvatili da sloboda nije za nas. Velikosrpska politika najbolji je čuvar bratstva i jedinstva. Poštena inteligencija u tomu joj pomaže.

Mi, poštena inteligencija, možemo Franji oprostiti sve, ali ne to što je stvaranjem hrvatske države udario na najveću stečevinu naših naroda i narodnosti - bratstvo i jedinstvo. Kao da ga je zavela priča o Jovici i Ivici:

- Znate li što je bratstvo i jedinstvo?
- To Vam je kad Jovica vozi Ivicu u *marici*.
- A znate li što je nacionalizam?
- To Vam je kad Ivica pomisli da bi bilo lijepo da on može voziti Jovicu u *marici*.

Je li doista Franjo pomislio da je loše što Jovica vozi Ivicu pa je stvarao nekakvu novu državu? Ali Franjo je stvorio našeg današnjeg predsjednika. Sjetimo se samo kako se Predsjednik ispričao našoj braći što su Hrvate vozili u *marici* i što su ih oslobođali tijekom, kako reče naš Žarko Puhovski, tako nazvanoga Domovinskog rata. Pa i danas su pomogli da se oslobođimo ove užasne spomen-ploče dr. Mili Budaku, jer su iz Ministarstva Vuka Draškovića prosvjedovali što se podižu nekakve ploče po Hrvatskoj, dok Vuk tamo podiže "male" spomenike Draži. Dr. Puhovski je bio i glavni naš čovjek u cijeloj aferi oko dr. Budaka kada smo stalnim ponavljanjem laži o tome da je Budak potpisao i rasne zakone natjerali da ministrica pravosuđa to isto učini i potom Vlada odluči o skidanju spomen-ploče. Da, da. Možda i nije sve tako crno u svezi s Franjom.

A i danas mnogi otvoreno udaraju na bratstvo i jedinstvo. Tako prof. dr. Ivan Čizmić u "Fokusu" komentira svjedočenje prof. dr. Smilje Avramov u Haagu: "Hrvati moraju argumentima odgovoriti na taj njihov koncept Jugoslavije i paziti da u našim redovima apostrofiramo one koji svojim nastupima podupiru njezine otrovne teze. U takve, primjerice, spadaju svi oni koji ponavljaju tezu o hrvatskoj agresiji na BiH, čak i nakon što je Hrvatski sabor odbacio takve laži. U Hrvatskoj moramo paziti da takve velikosrpske interpretacije rata ne postanu službena podloga za donošenje presuda u Haagu."

Očito je, dr. Čizmić ne kuži da je naš Predsjednik svojim svjedočenjem u Haagu postigao da je agresija Hrvatske na BiH već ušla u obje presude generalu Blaškiću. Desničari se čude i što je Predsjednik izjavio da britanski obavještajci mogu raditi u Hrvatskoj sve dok ne dolaze u sukob s našim zakonom. Jasno je da ne može Predsjednik sve učiniti sam pa je lijepo da mu britanski obavještajci pomažu, zar ne?

Naš Predsjednik i u velikosrpskoj politici, koja je najbolji čuvan bratstva i jedinstva, prednjači nad Srbima. U Sydneyskoj "Spremnosti" od 27. travna 1999. objavljen je tekst koji pokazuje da to znaju i Srbci: "Sjedeći u autobusu Ankica je čula zgodne komentare. Malo podalje sjedili su dva Srbina i uspjela je čuti komentare jednog od njih (...) 'Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom.'"

I dok profesor Čizmić nije uočio ulogu našeg predsjednika u plasiranju laži o agresiji Hrvatske na BiH, iako se njegovo svjedočenje u prvoj presudi generalu Blaškiću navodi petnaestak puta, moramo mu priznati da je dobro uočio druge zasluge naše poštene inteligencije.

Prvo, to je prvenstvo dr. Vesne Pusić nad prof. Avramov u otkrivanju uloge neprijateljske hrvatske emigracije u rušenju drage nam Jugoslavije: "Ona je u svojim predavanjima sveučilišnim profesorima i studentima u SAD-u 1996. uz ostalo istaknula 'kako je jedna nova politička snaga izbila na površinu od samog početka događanja u Hrvatskoj – a to je hrvatska emigracija (...) Ti ekstremni emigrantski krugovi odlučili su da je Franjo Tuđman njihov izbor. Ekstremni nacionalisti među iseljenim Hrvatima postali su instrument u skupljanju novca za Tuđmanov HDZ'."

A koliko su tek velike zasluge nekadašnjeg svjedoka optužbe u političkim procesima dr. Žarka Puhovskog. Tako Čizmić govori o dokumentu prof. Avramov iz 1991. o rješenju "srpskog pitanja" u Hrvatskoj: "Prva je ponuda bila da Hrvati mogu otići, ali da 'srpski teritoriji ostaju u Jugoslaviji na temelju prava naroda na samoopredjeljenje'. To stajalište prof. Avramov ranije je razradio i Žarko Puhovski (...) Puhovski je bio za to da se pripadnici tih naroda izjasne na referendumu/ima želete li ostati u Hrvatskoj, BiH ... ili se priključiti kojoj drugoj državi. Tu je tezu prihvatile i prof. Avramov (...) I prvi i drugi išli su za komadanjem Hrvatske, što je potpuno neprihvatljivo i hrvatska vlast s pravom ih je odbacila."

Da je Franjo bio stvarno za rušenje bratstva i jedinstva, zasigurno današnjega predsjednika ne bi postavio odmah do sebe. On je vjerojatno htio da Hrvati imaju neko vrijeme slobodu, da shvate kako to nije za njih i poželete opet bratstvo i jedinstvo. I danas je očito tome tako pa je neupitan ponovni izbor sadašnjeg predsjednika – simbola bratstva i jedinstva na svim prostorima bivše nam države!

"Fokus", 15. listopada 2004.

FRANJIN NASLJEDNIK?

PREDSJEDNIK PUHOVSKI

Jedan od doglavnika UJDI-a pretvoren je u dežurnoga nadvladara. Do te pozicije se popeo tako da je ideološku istinu pretpostavio objektivnoj. Zbog toga je ne samo na ljevici jedina prava konkurencija aktualnomu predsjedniku.

Čitam u "Fokusu" od 8. listopada 2004. tekst *Osovina Mesić – Prodanović – Štrbac: Gdje je slaba karika?* A gdje im je tu dr. Žarko Puhovski – predsjednik HHO-a, "svojevrsne nadvlade u Hrvatskoj, neizabrane i nasilne, nadređene svakoj hrvatskoj vlasti", kako kaže Domagoj Barić u "Hrvatskom listu" od 30 rujna? Ipak malo je onih koji znaju da je dr. Puhovski pravi predsjednik Hrvatske, bolje reći svojevrstan nadpredsjednik.

Najveća zasluga Predsjednika je to što je bio svjedok optužbe protiv generala Blaškića. Zahvaljujući njegovu lažnom svjedočenju Blaškić je dobio 45 godina, a Hrvatska je proglašena agresorom na BiH. Ali zar dr. Žarko Puhovski nije bio svjedokom optužbe u političkom procesu više od dvadeset godina prije Predsjednika? Zar on nije bio predsjednik UJDI-a dok mnogi u Hrvatskoj nisu ni znali za našega predsjednika? Značaj dr. Puhovskog zamjećuje se i iz nedavnog "Apela": "Zar u Hrvatskoj danas nema i takvih intelektualaca, i ne samo intelektualaca, koji 'u ono vrijeme' nisu bili ni svjedoci optužbe na tadašnjim političkim procesima, ni UJDI-jevcu, niti su danas njihovi duhovni trabanti?" Za Gojka Borića ("Fokus", 24. rujna) UJDI je organizacija "koja se zauzimala za opstojnost komunističke Jugoslavije, u vrijeme kad je Miloševićev režim spremao obračun s nesrpskim narodima". Samog Puhovskog hvali i kad kaže da je "sramota što jedan takav kroatofob može postati šef HHO-a", a pogotovo time što "je ostao ono što je uvijek bio: jugoslavenski nacionalist", odnosno da je za njega "Jugoslavija iznad svega".

Predsjednik je i nedavno bio svjedokom optužbe u Haagu. Puhovski je ulogu svjedoka optužbe davno *prevazišao*. On je danas "glavni tužitelj". Njegov HHO tuži sve što je hrvatsko, ili da parafraziram Gojka Borića ("Fokus", 23. srpnja 2004.) "jednostavno nisu htjeli neovisnu Hrvatsku i sad joj se 'osvećuju' gdje god mogu".

Uloga "glavnoga tužitelja" tako je bila očita i u nedavnom slučaju spomen-ploče dr. Mili Budaku. Puhovski je, na primjer, nazvao podizanje spomenika (!?) "moralnim idiotizmom" ("Vjesnik", 9. kolovoza), a na RTL-u izjavio: "Što god netko tvrdio Mile Budak je bio koljački natpisar. On je čovjek koji je napisao i potpisao upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo." S njim u glas nebrojeno su puta mnogobrojni "hrvatski" ljevičari ponovili kako je Budak potpisao rasne zakone.

Ponavljaju tvrdnju koja podrazumijeva tri zakonske odredbe: o državljanstvu, o rasnoj pripadnosti i o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda. I za Goldsteine (*Holokaust u Zagrebu*, str. 119.) su to "tri ključne protužidovske zakonske odredbe".

A Mile Budak je samo supotpisnik odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture, čiji drugi članak govori kome se povjerava provedba odredbe, a treći o stupanju na snagu. Cijeli zakon je sadržan u prvom članku: "Židovi po rasi ne smiju nikakvom suradnjom utjecati na izgradnji narodne i arijske kulture, pa im se zabranjuje svako sudjelovanje u radu, organizacijama i ustanovama društvenog, omladinskog, športskog i kulturnog života hrvatskog naroda uopće, a napose u književnosti, novinarstvu, likovnoj i glazbenoj umjetnosti, urbanizmu, kazalištu i filmu."

Kako Puhovski može postići da cijela Hrvatska povjeruje da je zbog te rečenice Budak bio "koljački natpisar" i da su to "upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo"? Ploča je skinuta preko noći, a mijenjaju se i imena ulica s Budakovim imenom. Ako se Puhovski zauzme sigurno će i u Argentini promijeniti ime onog slapa koji nosi Budakovo ime! A tako nešto Predsjednik ne može postići.

Za razliku od Goldsteina, koji žele postići isto što i on, ali spominjući u "Novom listu" od 28. kolovoza 2004. samo jedan zakon, Puhovski će u "Vjesniku" od 4. rujna 2004. reći "da je Mile Budak bio potpisnik zločinačkih rasnih zakona (...) ne zaboravljamo da je potpisao i, kao doglavnik, skupa s Pavelićem i još trojicom ljudi nametnuo rasne zakone, odnosno zakone o rasnoj kulturi i žalosno nepismen zakonski članak o hrvatskom jeziku (dakle, nije riječ tek o jednom zakonu – sve da je to i važno)."

Ona jedna rečenica Zakonske odredbe iz prvog članka sada mu postaju "zločinački rasni zakoni" i "zakoni o rasnoj kulturi". Treba li uopće spomenuti da je spomenuto zakonsku odredbu Budak potpisao kao ministar, a ne kao doglavnik, kako tvrdi Puhovski? Puhovski opet ponavlja neistinu i time pokazuje da je barem ravan Predsjedniku u njezinu javnom korištenju! I što je važnije, pokazuje da je on, a ne Goldsteini, hrvatski nadvladar. Oni mogu govoriti istinu, ali važno je što govorи Puhovski! Novine u Hrvatskoj će prije objaviti tekst u kome napadate Predsjednika nego dr. Puhovskog! Pa zar nije onda Puhovski pravi Franjin nasljednik?

"Fokus", 22. listopada 2004.

**D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK
SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.**

PILSELOLOGIJA I MILE BUDAK

**JUGONOSTALGIČARIMA HRVATI UBIJAJU I
ZAKONOM O KULTURI**

Čini mi se da je cilj hajke na književnika Milu Budaka koja traje i dandanas ponajbolje opisana u jednoj tvrdnji iz mog interviewa "Slobodnoj Dalmaciji" od 25. kolovoza 2004., a to je da se iznova pokušava dokazati kako su Hrvati genocidan narod pa eto i zakonom o kulturi ubijaju druge ljude. Potvrdu za takvo mišljenje dao je Drago Pilsel. Naime, on je istog dana na internetu "Index.hr" objavio tekst Sveti Ante Pavelić. Zanimljivo je da istog dana njegov tekst prenosi (?) mreža s jugoslavenskom adresom <http://www.pcnet.cg.yu/>.

Pilsel na početku teksta piše: "U očekivanju da Ivo Sanader naredi pokretanje bagera koji će u Svetome Roku srušiti spomen obilježe ustaškog doglavnika i ministra NDH Mile Budaka, branitelji lika i djela supotpisnika rasnih zakona pokrenuli su peticiju koju je potpisalo 120 sveučilišnih profesora, znanstvenika, kulturnih i javnih djelatnika."

Odmah zatim pokazuje da ga je u biti najviše pogodio moj interview u "Slobodnoj", posebno taj dio o "dokazivanju" genocidnosti hrvatskog naroda:

"Jedan od autora peticije, akademik Josip Pečarić, bokeljski Hrvat, obrazovan u Beogradu koji se, prema meni dostupnim izvorima, izjašnjavao i kao Srbin, a u Hrvatsku stigao sredinom osamdesetih uz pomoć struktura JNA (pomogle su mu, naime, veze supruge, kćeri oficira te vojske), da bi se danas žestoko busao u svoja hrvatska prsa i grlato galamio protiv navodnih širitelja tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda, a to su isti oni koji zagovaraju uklanjanje spomenika Budaku i svih ulica koji taj ratni zločinac ima po Hrvatskoj ("Novi list" podsjeća da ih trenutno ima u 17 gradova), smatra da Mile Budak nije i ne smije biti smatran ratnim zločincem."

Tako sam doznao da sam se izjašnjavao kao Srbin. Vjerojatno zato i nisam mogao u Beogradu godinama napredovati s doktoratom iz matematike i velikim brojem objavljenih radova (moj petogodišnji stvaralački rad imao je po tamošnjim kriterijima koeficijent 158,5 dok je prvi matematičar poslije mene imao koeficijent manji od 50!). Očito su Pilselovi "izvori" dobro znali da samo njemu mogu prodati takvu glupost, ili barem da je on jedini toliko priglup da to i objavi.

Pilselu tako dragi Srbi nisu mi mogli oprostiti što sam se "izjašnjavao kao Srbin". Valjda sam zato tek dvije godine poslije predaje doktorata uspio doktorirati i to poslije niza javnih napada na moj rad? A uspio sam samo zato što sam pokazao da nije pogrešan moj doktorat već doktorat njihovog glavnog eksperta, koji je i dobio zaduženje da mi onemogući doktoriranje!

A možda su Pilselu njegovi izvori samo ispričali jednu moju priču (ili je on sam pročitao) iz koje je on zaključio da sam se ja izjasnio kao Srbin. Naime, kada smo svojevremeno doznali za srpsku priču kako je cijela Dalmacija srpska zemlja, rekli smo majci: "Mama, pa Ti nam nisi rekla da si Srpskinja!" A ona će nama: "Pa ja vam to ne znam ni izgovoriti!" Razina inteligencije g. Pilsela je takva da je on ovo i mogao razumjeti kao izjašnjavanje Srbinom.

A koliko li tek Pilsel obožava JNA. Doista, kako se neki znanstvenik s velikim brojem objavljenih radova, koji kao Hrvat nije mogao napredovati u Srbiji, može doseliti u Hrvatsku. Pa naravno: pomoću JNA! Zna se tko se borio za bratstvo i jedinstvo: JNA. Kada su vidjeli da jedan takav Hrvat ne može biti izabran u Beogradu, JNA mu je odmah našla mjesto u Zagrebu. A s obzirom na njihovu izuzetnu vrijednost lako su mogli prevariti matematičare u Zagrebu. Uvjerili su ih da je to što radi Pečarić dobro, iako to očito nije kad objavljuje u imperijalističkim zemljama kao što su SAD i sl. Ovi, znajući da su ovi iz JNA mnogo bolji matematičari od njih samih, odmah su napisali pozitivno izvješće. Vjerojatno su i upozorili ostale na Matematičkom odjelu PMF-a da su Pečarićev rad pozitivno ocijenili vrhunski matematičari kakvi su oni iz JNA, pa ga je Fakultetsko vijeće jednoglasno izabrao u zvanje izvanrednog profesora, preskočivši zvanje docent, a ubrzo prijevremeno i u zvanje redovitog profesora. Vjerojatno su za te preporuke iz JNA znali i u HAZU pa je vjerojatno to i bilo ključno u izboru za akademika. Puno voli JNA ovaj naš Pilsel, zar ne?

Ili možda Pilsel zna da je za moj dolazak u Zagreb važnu ulogu odigrao profesor Hrvoje Kraljević, kasnije ministar u Račanovoj vladi? Hoće li nam sa svojom tvrdnjom sugerirati na nekakve veze Kraljevića s JNA? Ali, zar i to ne bi bilo priglupo? U tom trenutku je možda samo jedan matematičar u Hrvatskoj mogao imati stotinjak objavljenih radova koliko sam ih imao ja. Pa valjda Kraljević zna da je ta činjenica itekako dovoljna da budem izabran, i da mu za to ne treba nikakva veza s JNA? Tko je doista mogao uvjeriti Pilsela u neki takav podatak? Je li mu se samo netko narugao, a on pametan koliko jeste, povjerovao da je istina nešto tako priglupo i smiješno?

Moja supruga se oduševila kad je od Pilsela doznala da je kćer oficira JNA. Misli da će Pilselova preporuka pomoći da joj tata dobije mirovinu oficira JNA. Ona u stvari ne razumije što Pilsel hoće reći. Naime, kako je lako ustanoviti da joj otac nije oficir JNA očito je kako Pilsel zna da joj je majka petljala nešto s nekim

ofiциром JNA. Jasno je da Pilsel mora znati što je neki oficir JNA radio po slavonskim selima tamo neke 1947. godine, zar ne?

Pilsel dalje piše: "Zašto? Pečarić tvrdi da Budak osobno nikoga nije ubio. Slijedeći tu logiku, ratni zločinci nisu ni Pavelić, ni Mussolini, ni Hitler, ni Milošević, ni mnogi drugi. Likovi poput akademika Pečarića tvrde da je Budak samo provodio rasne zakone. Pa bismo tako mogli blaženo promatrati ljudе poput Eichmanna ili Maksa Luburića jer su i oni samo provodili neke zakone."

Zabavno je vidjeti kako Pilsel doslovno shvaća pojedine iskaze iz tog mog neautoriziranog telefonskog razgovora iz "Slobodne Dalmacije". Tamo doista stoji kako sam ja tvrdio da Budak osobno nikoga nije ubio. Naravno, jasno je zašto Pilsel ne citira pitanje i cijeli moj odgovor:

- Znači, Budak je bio rodoljub i domoljub, a ne ratni zločinac?
- Naravno da nije ratni zločinac. On osobno nikoga nije ubio. Sramotno je što se danas o Budaku pita jednog Puhovskog koji je bio sudionik u političkim procesima i osobno je svojim svjedočenjima slao ljudе na robiju. Budak je, za razliku od njega, spašavao ljudе."

Po Pilselovoj "logici" ispada da je Puhovski "osobno svojim svjedočenjima slao ljudе na robiju". Iole pismenijem čitatelju jasno je da je Puhovski osobno pomogao, a ne da ih je on osobno slao u zatvore. Dakle, isto preneseno značenje je i u izričaju za Budaka. Možemo razumjeti da Pilsel tako nešto i ne mora razumjeti. To doista netko na njegovoj razini i ne mora razumjeti. Zbog takvih i jesam tražio autorizaciju teksta, što mi nije omogućeno. Međutim, ako i jest razumio, onda mu je tako nešto trebalo da bi Budaka povezao s Pavelićem, Mussolinijem, Hitlerom i Miloševićem. Kad vidimo kako je on kasnije tvrdio da smo imali "i u Tuđmanovom režimu tihe i marljive zločince poput Gojka Šuška i razmahana laprdala poput Šime Đodana" (jasno je da su za Pilsela oni zločinci kada su pobijedili njegovu voljenu JNA), moramo Pilsela još i pohvaliti kako je u negativnom kontekstu uopće spomenuo Miloševića. Valjda je i to samo zato što je svijet napokon odlučio suditi Miloševiću (zbog toga što nije pobijedio Hrvate). Vratimo se početku Pilselovog teksta. Vidimo da on spominje Budaka kao supotpisnika rasnih zakona. Dakle, rasnih zakona u množini. U mom interview-u u "Slobodnoj" napadani su novinari koji uporno ponavljaju tu neistinu. Ponavlja je i on. Ali za razliku onih inteligentnijih koji ostaju dosljedni svojoj laži, Pilsel u nastavku svog teksta pokazuje kako zna da je Budak supotpisnik samo jedne zakonske odredbe. Tekst je pisao istog dana kada je objavljen i moj interview pa valjda nije mogao tako brzo razumjeti razliku između jednine i množine.

Da bi dokazao moje "budalaštine" Pilsel polemizira s jednim tekstom iz "Vjesnika" u kome se, kako sam Pilsel kaže, tvrdi da "Budak nije autor rasnih niti represivnih zakonskih odredaba." Time nam Pilsel opet hoće pokazati kako nije razumio razliku između riječi "autor" i "supotpisnik".

Također polemizira i s Vinkom Nikolićem: "Tvrđuju da Budak nije potpisao nijednu represivnu rasnu odredbu iznio je prije osam godina, u "Vjesniku" od 28. siječnja 1996., Vinko Nikolić, saborski zastupnik i bivši ustaški ideolog za vrijeme NDH. On se, rekao je, 'potrudio i ustanovio u Hrvatskom državnom arhivu

da te nesretne zakone od 30. travnja i 4. lipnja 1941. nije potpisao Mile Budak, nego su potpisali dr. Milovan Žanić i dr. Andrija Artuković¹.

No, već za mjesec dana, 1. ožujka 1996., u Novom listu je opovrgнутa Nikolićeva tvrdnja, naime, objavljen je pretisak iz službenih "Narodnih novina" od 4. lipnja 1941. s punim tekstom 'Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda', koju je potpisao ministar Mile Budak, uz Pavelića, Artukovića i Dumandžića. Sutradan, 5. lipnja 1941. i ustaške novine Hrvatski narod objavile su tekst te odredbe. Naslov je glasio: 'Židovi po rasi ne smiju suradnjom utjecati u izgradnji narodne i arijske kulture'.

Time nas sam Pilsel upozorava kako su hrvatski "ljevičari" sigurno još 1996. godine znali da Budak nije potpisnik rasnih zakona već se radilo samo o supotpisu jedne takve zakonske odredbe - one o kulturi. Ili on nije morao razumjeti da to što je objavljena odredba od 4. lipnja, ne dokazuje da je supotpisnik i onih od 30. travnja na koje se obično i misli kada se govori o rasnim zakonima a to su odredbe: o državljanstvu, o rasnoj pripadnosti i o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda. Tako se te tri zakonske odredbe navode u knjizi Ustaša – dokumenti o ustaškom pokretu, Zagreb 1995., koju je priredio Petar Požar, prije "Tumačenja rasnih zakonskih odredbi" iz Hrvatskog naroda, Zagreb, broj 80., 3. svibnja 1941. U tom tumačenju komentiraju se samo ove tri zakonske odredbe. I Goldsteini u poglavlju "Pravna diskriminacija: Treći Reich kao uzor" u knjizi Holokaust u Zagrebu, Zagreb, 2001. spominju ove "tri ključne protužidovske zakonske odredbe" (str. 119.).

Ipak ima i nešto zanimljivo u Pilselovom tekstu. On nam, naime, pokazuje tko je inspirator ove igre o korištenju zakona o kulturi u dokazivanju navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Pilsel piše: "Upravo je ta "Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda", koju je potpisao ministar Mile Budak, smatra povjesničar Ivo Goldstein, jedan od najsjurovijih rasnih zakona koji je pripremao ustaše za masovni pokolj Židova i drugih."

A istina je da u poglavlju "Tko je odgovoran" na str. 583. Goldsteini doista tvrde da je Budak "supotpisnik jednog od najsjurovijih rasnih zakona", a taj zakon nisu ni spomenuli u poglavlju o rasnim zakonima. Zar je doista najsjurovije što su Židovi doživjeli u NDH to što nisu mogli sudjelovati u kulturi? Dakle nešto slično poznatoj "moralno-političkoj podobnosti", koje su kao komunisti provodili u drugoj Jugoslaviji prema nekim drugima, im je najsjurovije? Rugaju se oni žrtvi svoga naroda?

Pilsel u ovom tekstu to objašnjava jednako priglupo. On misli kako je itekako bio važan taj rasni zakon o kulturi da bi se Židovi mogli slati u logore: "Kao ustaški ministar 'nastave i bogoslužja', Budak je tako izgnao sve nearijke iz škole, kazališta, filma, kulturnih društava i ustanova, da bi zatim oni kao Židovi bili internirani u sabirne centre i na kraju u logore, gdje je većina ubijena od krvnika Maksa Luburića." Dakle, morali su prvo po ovom zakonu biti otpušteni, pa da valjda tako vlast utvrdi tko je Židov po rasi i da ih onda šalju u logore. Bez rasnog zakona o kulturi to ne bi bilo moguće. Kako su ustanovili tko su Židovi ako nisu radili u kulturi? Pa onda tu svoju budalaštinu komentira: "I već bi ovo bilo dovoljno da se odgovori budalaštinama koje izgovara akademik Pečarić u

"Slobodnoj Dalmaciji" (25. kolovoz)." Kada su Goldsteini vidjeli tu njegovu priglupu interpretaciju njihova teksta odmah su mu se pridružili. Tako u "Novom listu" od 28. kolovoza 2004.:

"Po toj citiranoj Zakonskoj odredbi od 4. lipnja više od tisuću ljudi otpušteno je iz službe i upravo su takvi bili među prvima na udaru, kada su potkraj toga mjeseca započela masovna hapšenja i deportacije u logore u Gospiću, na Velebitu, na otoku Pagu i zatim u Jasenovac i jedva je dvadesetak tada deportiranih preživjelo sve te logore. Glavni dio otpuštanja iz službe provelo je Budakovo ministarstvo. Istina je da je on osobno izuzeo barem desetak osoba, s obrazloženjem da su nezamjenjivi stručnjaci. Ali od koga ih je izuzeo? Od samoga sebe, koji je mirno potpisao otpuštanje preostalih više od tisuću."

Je li Goldsteinima uopće jasno da njihova tvrdnja znači da je zakon o kulturi bio nužan da se Židovi šalju u logore? Odnosno, kako oni objašnjavaju da su u logorima bili i oni koji nisu bili kulturnjaci? Radi li se doista o nevjerljivoj gluposti Goldsteinovih, ili ih je mržnja toliko zaslijepila?

I Pilselu je važno to što je Budak autor izreke "Bježte psine preko Drine". On se i tu poziva na knjigu Goldsteinovih str. 564., ali je ne citira. Naime, Goldsteini pišu kako "Katolički list" podržava Milu Budaku "kada u rujnu govori protiv javne uporabe kletve, usprkos tome što se vrlo dobro znalo da je on autor izreke 'Bježte psine preko Drine!'" Je li Pilsel znao da je to Budak napisao mnogo ranije (što pišu Goldsteini u spomenutom tekstu iz "Novog lista") i da to što nije želio upotrebljavati nešto što bi se moglo i protumačiti da se odnosi na Srbe (I. Gabelica u "Novom hrvatskom slovu" od 19. studenoga 2004. pokazuje kako se to odnosi na jugoslavenski državni aparat - vojsku, oružništvo, redarstvo, činovništvo i sl.) samo govori Budaku u prilog? Malo vjerojatno da bi Pilsel to i razumio, zar ne? Ali ovdje to i nije toliko zanimljivo koliko pitanje zašto Pilsel nije citirao Goldsteinovu knjigu. Jednostavno zato da bi mogao i njih krivotvoriti. Naime, on piše:

"Budak možda nije pripadao koljačkoj vertikali ustaškog pokreta ali joj je ideološki i intelektualno vjerno služio a zločine koje je vršila ova vertikala potpomagao. To bi se, dakako, dokazalo da se kojim slučajem obnovi ili revidira Budakov proces kako traže potpisnici peticije za zaštitu lika i djela Mile Budaka. "Katolički list" kao glasilo Katoličke crkve u NDH (17/1941) potvrđuje Budaka kao autora izreke "Bježte psine preko Drine" (Vidi u Goldstein, Holokaust u Zagrebu, str. 564.)."

Da bi malo kasnije napisao:

"Andrija Artuković i Eugen Dido Kvaternik nisu bili sami u organizaciji ubijanja - svjesni i proračunati upravljači i autori koljačkog plana bili su sam Pavelić i najintimniji krug oko njega (Budak, Lorković, Puk, Dido Kvaternik, itd) ... dok su brojni izvršitelji koljači bili često nesvesno oruđe pravih krivaca, zasljepljeni rasnim i drugim teorijama (Isto, str. 627)."

I sada će netko biti u dvojbji: ruga li se Pilsel Goldsteinima ili samo nastavlja sa svojom priglupom "logikom": Budak im "nije pripadao koljačkoj vertikali" već je "proračunati upravljač i autor koljačkog plana".

I tu nije kraj Pilselovim prglupim interpretacijama. Naime, iole pametnijem čitatelju knjige Goldsteinovih jasno je da "Katolički list" podržava Milu Budaka "kada u rujnu govori protiv javne uporabe kletve", a da je dio "usprkos tome što se vrlo dobro znalo da je on autor izreke 'Bježte psine preko Drine!' - komentar Goldsteinovih. Vjerojatno je samo Pilsel razumio da "Katolički list" potvrđuje Budaka kao autora spomenute izreke. A Pilsel je komentator u našim novinama, a očito ne razumije ni jednostavan tekst napisan na hrvatskom jeziku!

Međutim strašno je vidjeti kako se danas u Hrvatskoj može uopće uz Budakovo djelovanje vezivati riječ "koljač" kao što to rade i razni goldsteini, pilseli, puškovski,... Zakon o kulturi koji je on supotpisao im je "jedan od najsurovijih rasnih zakona". U siječanskom broju časopisa "Politički zatvorenik", glasila "Društva hrvatskih političkih zatvorenika", tiskan je članak odvjetnika Tomislava Jonjića u kome Jonjić komentira razgovor s poznatim zagrebačkim glumcem Josipom Bobijem Marottijem, objavljen u splitskome tjedniku "Feral Tribune" 17. prosinca 2004. u kome Marotti svjedoči o intendantu zagrebačkog HNK: "U to vrijeme, intendant HNK Dušan Žanko na posao je stalno dolazio u ustaškoj uniformi. Ali, činjenice pokazuju da je on bio tolerantan. On je u jednoj prilici pozvao glavnog tajnika HNK, pokojnog Jožu Kavura, i rekao: 'Slušajte, ja vas molim da vi vašu crvenu pomoć kupite malo više u tajnosti jer ću, kako se to zna, biti prisiljen stvar prijaviti! Dajte, rekao mu je, budite malo oprezniji'. Dakle, to je jedna nevjerljivatna činjenica, ali je istina da je on to tako rekao. Ja sam bio dak druge godine glumačke škole, kad se tajnik drame g. Karasek razbolio. I Gavella je otišao intendantu Žanku, kojemu je rekao – čujte, imamo ovde jednog malog, bokca, siromašan je: bi li on mogao zamijeniti Karaseka, da ga nekak' malo platimo, znate, njega je Hitler prognao iz Maribora. Intendant je pitao je li dečko talentiran, jest, hoće li biti glumac, hoće. I sve je bilo u redu. I sama Bela je normalno igrala..." Jonjićev komentar pokazuje što je "koljaštvo" hrvatskih kulturnjaka o kome pišu goldsteini, pilseli, puškovski....: " To nije otkriće, nego potvrda poznatih činjenica. Oni koji su htjeli znati, mogli su znati da su u Hrvatskome državnom kazalištu i nakon uspostave NDH nastavili igrati i raditi suradnici židovskog podrijetla (npr. dirigent Milan Sachs) ili Srbi poput Mihajla Markovića, da su najistaknutije uloge imali prononsirani komunistički simpatizeri poput Vjekoslava Afrića ili pjesnika Drage Ivaniševića, koji je čak bio urednikom Hrvatske pozornice. Na repertoaru hrvatskih kazališta, recimo, u sezoni 1942./43. bili su, prema podatcima iz Prosvjetnog života, glasila Ministarstva nastave (br. 4.-5./I. iz listopada-studenog 1942., str. 227.), brojni strani auktori, od Shakespearea do Ibsena, od Molićrea i Racinea do Gogolja i Vaznesenskog, od Schillera i Lessinga do Tolstoja i Goldonija, od Strindberga do Pirandella, izvodile su se skladbe Wagnera i Verdija, Straussa i Smetane (...) Šteta je što ovako Marotti nije svjedočio prethodna dva i pol desetljeća, koliko Slobodan Šnajder žari i pali dramom Hrvatski Faust, u kojoj je Žanko prikazan kao mračnjak i monstrum." Da, takav Žanko im je monstrum i mračnjak. Vjerojatno samo zato što su mnogi istinski monstri i mračnjaci danas živi ili su njihovi ideološki nasljednici ti koji diktiraju hrvatskim novinarstvom i povjesnicom.

Takav Budak je također monstrum i mračnjak. A ne oni koji su ga osudili i pogubili na jedan od najstravičnijih načina koji možemo uopće zamisliti. Naime, o svjedočanstvu njegovog pogubljenja piše Zoran Božić u "Hrvatskom slovu" od 4. veljače 2005. u tekstu u kome opisuje zvjerstava koja su provođena u privremenim zatvorima VI. ličke divizije u Gračanima: "Pojedine odraslige djevojčice i mlađe žene držane su stanovito vrijeme na životu, da bi u svojevrsnom 'gračanskom bordelju VI. ličke divizije' pružale seksualne usluge partizanskim oficirima, koji su u tu svrhu džipovima dolazili iz grada. Neke od njih uspjele su gračanskim seljacima turnuti papirić s porukom upućenom obitelji ili prijateljima. U navedenom je 'bordelu', nakon mnogostrukog silovanja i neopisiva mučenja, život okončala i Grozda Budak. Partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako odrezak po odrezak, potom su joj isjekle prsnu kost i izvukle srce, te na kraju još uvijek živ torzo nabile na kolac i ispekle na žaru. Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II. armije dr. Gabrijel Divljaković, tvrdio je, štoviše, kako je svaki akt opisanog mučenja snimljen fotoaparatom, te su on i Vlado Ranogajec uoči smaknuća snimke pokazali ocu žrtve, zatvorenom Mili Budaku."

Tako je ubijen dr. Mile Budak. Ili nije. Zar ga ne ubijaju još i danas?

A jedan o tih koji ga i danas ubijaju je Drago Pilsel. Istina meni je lako pisati ono što mislim. Meni otac nije bio blizak Paveliću, kao što Pilsel tvrdi za svoga, pa se toga srami i mora dokazivati svoju pravovjernost. Ja se svoga oca ne stidim, a ne bih se stadio ni da jeste bio blizak Paveliću. I bez toga je zbog svoga hrvatstva odležao u komunističkom zatvoru.

Međutim, količina neistina i gluposti u ovom Pilselovom tekstu je doista nešto što iznenadi i nas koji znamo da je osnovna karakteristika, ako ne i definicija hrvatskog "ljevičarstva" – ljubav prema bivšoj državi. Kako se zna da je inačica za Jugoslaviju Srboslavija, a poznata je ona Matoševa "lažu Srbi i to im je od Boga dano", jasno je da nas ne iznenađuje kad vidimo kako hrvatski "ljevičari" često koriste neistine. Ali ovom Pilselovom tekstu doista u tom pogledu moramo odati posebno priznanje!

HRVATI AMAC – Forum, 4. veljače 2005.

"Spremnost – hrvatski tjednik", 15. veljače 2005.

KOME SLUŽE LAŽI INTELEKTUALNE LJEVICE

JE LI PUHOVSKI SVETA KRAVA?

U Fokusu od 3. rujna 2004. objavljen je tekst Ivana Gabelice "Mile Budak je žrtva mržnje i laži" u kome on kaže: "Dr. Žarko Puhovski kaže da je Budak 'bio jedan od pet vodećih ljudi koljačkog režima. Misli na režim NDH. Puhovski, osim toga, za Budaka tvrdi da je 'nedvojbeno ratni zločinac i, po svemu sudeći, drugorazredni pisac'."

Kako u cijelom tekstu Gabelica dobrim dijelom polemizira s g. Puhovskim čini se da nije slučajno što taj tekst nije želio objaviti Vjesnik. I sâm sam poslao dva slična teksta koja nisu objavljena.

Tekst poslan 26. kolovoza

Gojko Borić u Fokusu, 23. srpnja 2004. piše o predsjedniku HHO-a Žarku Puhovskom: "Upravo Puhovski, kao bivši ujdijevac, podliježe najvećoj prismotri jer svuda gdje može trlja svoju opaku kritizersku sol u rane nesavršene hrvatske demokracije. (...) Oni (Žarko Puhovski i Slavko Goldstein, op. J.P.) jednostavno nisu htjeli neovisnu Hrvatsku i sad joj se 'osvećuju' gdje god mogu, točno u duhu 'filozofije' svoga uzora Georga Sorosa koji je u više navrata izjavio da je bio protiv raspada višenacionalnih komunističkih država Sovjetskog Saveza, Čehoslovačke i Jugoslavije."

Ako je to tako, a jeste, kako je moguće da danas u Hrvatskoj ima mnogo više novina u kojima možeš pisati o predsjedniku države ili vlade nešto što se ovima neće svidjeti, nego o g. Puhovskom?

Tako je iz mog teksta objavljenog u "Stajalištima Vjesnika", 25. kolovoza 2004. ispušten upravo dio o njemu: "A što reći o procesima poslije "Hrvatskog proljeća"? Što reći npr. o svjedoku optužbe u jednom takvom političkom procesu, današnjem predsjedniku HHO-a prof. dr. Žarku Puhovskom? Može li on biti nekakav moralni autoritet, koji dijeli lekcije svima u Hrvatskoj, kada je bio sudionik u zločinu?"

Sporno prosvjedno pismo RTL-u

A RTL televizija nije objavila moje protestno pismo: "Protestiram protiv načina na koji ste iskoristili mali dio razgovora sa mnom u vašim vijestima u 18.45 dana 23. kolovoza 2004. Prvo, rečeno mi je da pravite prilog o apelu o obnovi političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalističkih vlasti, a vi ste mali dio razgovora iskoristili za prilog u kojem je glavni gost bio prof. dr. Žarko Puhovski koji je bio svjedok optužbe u barem jednom takvom političkom procesu. Očito je: ako se pokaže da su ljudi nepravedno osuđeni na dugogodišnje robije zahvaljujući i njegovom svjedočenju i on će biti sudionik u zločinu.

U prilogu koji ste snimali sa mnom upozorio sam vašeg novinara da je dr. Mile Budak bio supotpisnik samo 'Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture

hrvatskog naroda!. Međutim, u vašem prilogu vi ste između istine i laži izabrali laž. Prvo ste dali suprotnu tvrdnju g. Puhovskog: 'Što god netko tvrdio Mile Budak je bio koljački natpisar. On je čovjek koji je napisao i potpisao upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo.'

Podsjetit ću vas da je u našem apelu istaknuto kako 'nije poznat slučaj da je Budak ikome izravno nanio zlo', dok je jasno da svjedok optužbe u političkom komunističkom procesu to jeste.

Ne postoji samo "istina po Puhovskom"

I ne samo da ste između mog točnog navoda i neistinite tvrdnje Puhovskog izabrali njegovu, nego ste mu se i pridružili u toj neistini spominjući one koji su 'u doba NDH-ovog režima smaknuti upravo na temelju zakona na kojem stoji potpis i Mile Budaka, visokog dužnosnika ustaškog režima.' Dakle, i po vama su ljudi smaknuti na temelju zakona o kulturi bez obzira koliko god on loš bio."

Interes javnosti koji je pobudio apel o obnovi političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti je doista veliki. Nakon objavlјivanja "apela", samo tijekom 24. kolovoza 2004. supotpisalo ga je još 28 uglednika (jedan akademik, više sveučilišnih profesora,...). Kako profesor kaznenog procesnog prava na Pravnom fakultetu u Zagrebu dr. Ivo Josipović kaže da je moguća obnova ovih procesa prema sadašnjem zakonodavstvu, očito je da će do toga i doći. Jasno je da su tada posebno interesantni procesi poslije Hrvatskog proljeća, zato što na javnoj sceni pored Puhovskog ima i drugih svjedoka optužbe na njima! Blisko razumu je da će se pokazati da su ti procesi bili zločin i da su ti svjedoci bili sudionici u tim zločinima. Naime, upravo je način na koji je on govorio o Budaku, zorno pokazao kako su mogla izgledati ta svjedočenja u političkim procesima.

Koliko li će tek ispasti smiješna organizacija za ljudska prava, ako to već odavno i nije, kada se potvrdi da je njen predsjednik tim ljudima pomagao u ostvarivanju njihovih ljudskih prava u zatvoru. Nema sumnje da su u Helsinškom Odboru znali da je Puhovski bio svjedok optužbe na političkom suđenju. Jesu li njegovim izborom za predsjednika HHO-a još jednom htjeli poniziti Hrvatsku? Je li zato Puhovski "sveta krava"?

Tekst poslan 6. rujna

Ovako je u Hrvatskom slovu od 3. rujna 2004. komentirano skidanje spomen-ploče dr. Mili Budaku: "Kao što je Mile Budak ekspressno pogubljen nakon ekspressnog suđenja, žena mu bila ekspressno bačena u bunar, a dvadesetogodišnju kćerku mu ekspressno ustrijelili silovatelji u partizanskim odorama, jednako ekspressno presuđeno je i njegovu spomeniku u Svetom Roku nakon ekspresne odluke Vlade na noćnoj sjednici sazvanoj na pritisak nekih lobija."

Međutim, mnogo važnije od samog načina koji doista podsjeća na samo suđenje je činjenica da je sve odigrano po scenariju koji kao da je pisao sam Göbbels, tj. po onom njegovom: "Sto puta ponovljena laž postaje istina." Naravno, to se moglo izvesti samo s "hrvatske" intelektualne ljevice koja, kako reče dr. Žarko Puhovski u Vjesniku od 4. rujna 2004., u "svjetonazorskoj utakmici vodi s dvadeset razlike

već na samome početku". I doista, dok je intelektualnoj desnici laž nešto što u toj "utakmici" ne može sebi dopustiti, intelektualnoj ljevici je to najznačajniji dio u njihovom djelovanju. Uostalom, znamo da je i Srbima "laž najviše pomogla u njihovoj povijesti", a ne treba ni spominjati kako je "hrvatskoj" ljevici Jugoslavija, bolje reći Srboslavija, bila svetinja.

U Vjesnikovim Stajalištima Puhovski podoban – Pečarić nepodoban

Možda je dobro što u Stajalištima nije odmah objavljen prvi dio ovog teksta jer je upravo interview dr. Žarka Puhovskog (Vjesnik, 4. rujna 2004.) razotkrio do kraja njegovu ulogu u najnovijem "slučaju Budak". Kao što smo već naveli Puhovski je na RTL-u izjavio: "Što god netko tvrdio Mile Budak je bio koljački natpisar. On je čovjek koji je napisao i potpisao upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo." To je Puhovski govorio dok spomen ploča dr. Mili Budaku nije skinuta. S njim u glas nebrojeno su puta mnogobrojni "hrvatski" ljevičari ponovili kako je Budak potpisao rasne zakone. Na kraju je tu istu neistinu ponovila i ministrica pravosuđa, onog dana kada je Vlada donijela odluku o skidanju ploče.

Jasno je da tvrdnja kako je Budak potpisao rasne zakone podrazumijeva slijedeće tri zakonske odredbe: o državljanstvu, o rasnoj pripadnosti i o zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda. Tako se te tri zakonske odredbe navode u knjizi Ustaša – dokumenti o ustaškom pokretu, Zagreb 1995., koju je priredio Petar Požar, prije "Tumačenja rasnih zakonskih odredbi" iz Hrvatskog naroda, Zagreb, broj 80., 3. svibnja 1941. U tom Tumačenju komentiraju se samo ove tri zakonske odredbe. I Goldsteini u poglavljju "Pravna diskriminacija: Treći Reich kao uzor" u knjizi Holokaust u Zagrebu, Zagreb, 2001. spominju ove "tri ključne protužidovske zakonske odredbe" (str. 119.).

Goldsteinove neistine o Budaku

Priču o Budaku kao potpisniku rasnih zakona intelektualna ljevica, sve dnevne novine i televizije u Hrvatskoj nisu otkrile u spomenutoj knjizi Goldsteinovih koji na str. 581-582 pišu: "Uredbe 'o rasnoj pripadnosti' i o 'zaštiti arijske krvi i časti hrvatskog naroda' potpisali su Ante Pavelić, Andrija Artuković, Mile (?), op. J.P.) Dumandžić i Mirko Puk. Primjena tih zakona (istakao J.P.) u školstvu, u novinama i drugim znanstvenim i kulturnim institucijama sprovedena je Zakonskom odredbom o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda od 4. lipnja 1941. godine, a potpisao ju je, pored Ante Pavelića i Milovana Žanića, i ministar Mile Budak." Požar ovu zakonsku odredbu uopće ne daje u svojoj knjizi!

Istina je da se ne može vjerovati podatcima koje navode Goldsteini, pa tako u ove dvije rečenice ima niz netočnosti. Naime, važni su samo potpisi u Narodnim novinama, pa tako Požar i daje samo potpise Poglavnika Dr. Anta Pavelića. U Zborniku zakona i naredaba Nezavisne Države Hrvatske, godina 1941., svezak I.-XII. broj 1.-1258. godište I. str. 42-44, dan je za sve tri "ključne protužidovske zakonske odredbe" kao supotpisnik Predsjednik zakonodavnog povjerenstva pri Poglavniku: Dr. Milovan Žanić.

Dr. Mile Budak (Ministar bogoslovija i nastave), Dr. Jozo Dumandžić (Ministar udružbe) i Dr. Andrija Artuković (Ministar unutarnjih poslova) su supotpisnici s Pavelićem spomenute odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture, jer se njihovim ministarstvima, po članku 2. Odredbe, povjerava provedba odredbe. Treći članak govori o stupanju na snagu danom proglašenja u Narodnim novinama. Dakle, cijeli zakon je sadržan u prvom članku koji navodimo prema spomenutom Zborniku zakona, str. 134.:

"Židovi po rasi ne smiju nikakvom suradnjom utjecati na izgradnji narodne i arijske kulture, pa im se zabranjuje svako sudjelovanje u radu, organizacijama i ustanovama društvenog, omladinskog, športskog i kulturnog života hrvatskog naroda uopće, a napose u književnosti, novinarstvu, likovnoj i glazbenoj umjetnosti, urbanizmu, kazalištu i filmu."

Zbog ove je rečenice, po Puhovskom, Budak bio "koljački natpisar"! To su mu "upute za masovno klanje, najgore klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo". Na što li je tek sličilo njegovo svjedočenje kao svjedoka optužbe u političkom procesu?

Puhovski ponavlja laži

U Vjesniku će on reći: "Ako netko hoće imati ploču u slavu Mile Budaka (...) onda bi, po mojem sudu, na njoj trebala stajati i rečenica da je Mile Budak bio potpisnik zločinačkih rasnih zakona (...) ne zaboravljamo da je potpisao i, kao doglavnik, skupa s Pavelićem i još trojicom ljudi nametnuo rasne zakone, odnosno zakone o rasnoj kulturi i žalosno nepismen zakonski članak o hrvatskom jeziku (dakle, nije riječ tek o jednome zakonu – sve da je to i važno)."

Dakle, opet ponavlja laž kojom je intelektualna ljevica postigla ekspresno rušenje spomen-obilježja u Svetom Roku! Jedna rečenica Zakonske odredbe iz prvog članka sada mu postaju "zločinački rasni zakoni" i "zakoni o rasnoj kulturi". Treba li uopće spomenuti da je spomenuto zakonsku odredbu Budak potpisao kao ministar, a ne kao doglavnik, kako tvrdi Puhovski?

Da bi opravdao laž "intelektualne ljevice" o Budakovom potpisivanju više rasnih zakona, Puhovski spominje i neki "zakonski članak o hrvatskom jeziku". Treba li komentirati tvrdnju o "žalosnom nepismenom" članku, kada to piše čovjek kojemu je jedan zakon u stvari više zakona. Jedna rečenica iz više zakona!? Teško je odgonetnuti što Puhovski misli pod "zakonskim člankom". Vjerojatno na "Ministarsku naredbu o hrvatskom pravopisu" (vidjeti Požarovu knjigu, str. 205-206), koju Budak jest potpisao kao doglavnik. Je li problem što se tu spominju "hrvatski duh", "hrvatska jezična samobitnost" ili ono što je "u duhu hrvatskog jezika"? Valjda je onda i to rasni zakon?

Ova nevjerojatna upotreba laži pokazuje koliko je u pravu glavni urednik Glasa Koncila Ivan Miklenić kada se u broju od 5. rujna 2004. pita hoće li Hrvatska vlada "imati snage današnjim antifašistima suziti prostor za propagiranje komunizma i komunističko interpretiranje hrvatske povijesti i prošlosti"! I doista, ovo sustavno korištenje laži koje je dovelo da je počne koristiti i sama ministrica pravosuđa, pokazuje da Vlada mora omogućiti da barem jedne dnevne novine i

barem jedan televizijski kanal bude oslobođen od jugo-komunističkog interpretiranja hrvatske povijesti, prošlosti i još važnije - sadašnjosti!

Budak nije pripadao zapovjednom lancu izvršenja zločina

Zanimljivo je da su Puhovskom na njegove tvrdnje dane na početku ovog teksta odgovorili Slavko i Ivo Goldstein u Novom listu 28. kolovoza (vidjeti Hrvatsko slovo od 10. rujna) tvrdeći da Mile Budak "nije pripadao zapovjednom lancu izvršenja genocidnog zločina i najvjerojatnije nikad nije sudjelovao u njihovu direktnom planiranju i organiziranju, još manje u izvršenju". To je sigurno napredak kod Goldsteinovih u odnosu na ono što kažu na str 583. svoje knjige. Tu je Mile Budak "supotpisnik jednog od najsurovijih rasnih zakona". Gore citiran tekst pokazuje nam što je to bio "jedan od najsurovijih rasnih zakona". Nekome bi vjerojatno sam tekst bio usporediv s poznatom "moralno-političkom podobnosti" iz jugo-komunističkih vremena.

Iako prvi tekst nije bio tiskan g. Puhovski je nešto slično čuo. Naime, bili smo gosti na Plavom radiju. Valjda je otud očita promjena mišljenja koju sam komentirao u drugom pismu. Istini za volju, Vjesnik se usudio objaviti jedno pismo koje polemizira s našim najpoznatijim svjedokom optužbe na političkom procesu. Naime, 8. rujna objavljeno je pismo Ivana Franjića "Nema, gospodine Puhovski potrebe za di bom Titova spomenika". Franjić navodi Meštrovićevo svjedočenje o tome kako je Titu postavio izravno pitanje o masovnim pokoljima Hrvata, naročito u proljeće i ljeti 1945. i da mu je Tito odgovorio: "To se nikako nije moglo izbjegći. Trebalo je pustiti da se Srbi izdovolje!" Nije onda ni čudno otkud toliko velika ljubav nekih Hrvata prema Titu. Sjetimo se koliko je bio iznenađen Petar Šegedin zato što među Hrvatima "ima toliko onih koji tako strasno mrze svoj narod".

"Novo hrvatsko slovo", 1. listopada 2004.

HOĆEŠ HRVATSKU? TI SI FAŠIST!

Hrvatski komunistički antifašizam patološki je mrzio i mrzi hrvatsku državu i "kao takvu" i kao bilo kakvu. Zato su politički procesi nakon 1945. i 1971. i danas u Hrvatskoj najviši oblici zaštite ljudskih prava.

Najnoviji slučaj u svezi dr. Mile Budaka dao je konačnu potvrdu tezi da je Franjo fašist. To nam potvrđuje Carl Gustaf Ströhm ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.), koji spominje njegove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, Uspomene na političke ljude i događaje, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna." Jasno je što nam oni žele poručiti. To izvrsno primjećuje poznati hrvatski domoljub Tomislav Klauški kada u "Slobodnoj Dalmaciji" od 25. kolovoza 2004. kaže kako se "daleko otislo u rehabilitaciji ustaštva i kad 120 javnih radnika u otvorenom pismu poruči kako je ratni zločinac zapravo žrtva. Kako su ustaše zapravo borci za hrvatsku državu, a komunisti ubojice i zatiratelji svega hrvatskoga." U pravu je Klauški kad konstatira kako je "HDZ-ova vlast stvorila ove tobožnje uglednike", tj. osobe "koji se predstavljaju kao profesori, znanstvenici i javni djelatnici". Uglednici, a nisu komunisti ili jugosloveni, drugovi, kako je to moguće! Sjetimo li se i parole s beogradskih ulica "Papa ustaša", jasno će nam biti zašto Ivan Miklenić u "Glasu Koncila" od 22. kolovoza 2004. tvrdi: "Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Vladimira Nazora koji je kao predsjednik Hrvatskog sabora neposredno nakon rata potpisao više zakona koji su imali katastrofalne posljedice za mnoge posve nevine ljude? Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Ivu Andrića koji je – kao što je poznato – za vladu Kraljevine Jugoslavije sastavljaо genocidne upute kako istrijebiti Albance s Kosova?" Ako se sjetimo da je Sveti Otac osudio tri totalitarne ideologije iz prošlog stoljeća, a hrvatski "antifašisti" tj. komunisti su uključeni u tu osudu, očita je opravdanost parole s beogradskih ulica. Ne čude reakcije Gordana Pandže ("Vjesnik", 21. kolovoza 2004.): "Stavlјati znak jednakosti između Budaka i Nazora samo je dodatna potvrda da dio ljudi u Crkvi još ne želi vidjeti stvarnu razliku između fašističkog i antifašističkog pokreta." A za Dragu Pilsela je to, ispravno, "Fašizacija Glasa Koncila" u "Novom listu" od 22. kolovoza 2004.: "Razumljivo je da urednik Koncila ne shvaća što je to antifašizam, ali zašto u zraku treba lebdjeti sumnja da biskupima odgovara fašizacija njihova glasila." Kako bistar partijsko antifašistički zaključak! Na tragu fašizacije Glasa Koncila su i Gojko Borić i Nenad Piskač ("Fokus" od 13. i 20. kolovoza).

O plemenitim komunističkim pobudama najbolje govori Titov proglašenje nakon napada Njemačke na SSSR u kome poziva "naše narode" na borbu protiv Nijemaca "da bi čuvali dragocjenu krv sovjetskih naroda". Današnji Tuđmanovi, dakle fašistički, sljedbenici tvrde da takav plemeniti poziv znači pozivanje na bratoubilački rat, tj. na proljevanje krvi hrvatskog naroda (i ne samo njega) da bi se sačuvala "dragocjena krv sovjetskih naroda". A jedan od potpisnika "apela" (J. Pečarić, Nepočudne knjige, Zagreb, 2003.) čak piše: "Kažu da je dr. Ante Pavelić fašist, a NDH fašistička država, samo zato što su bili na strani Njemačke i Italije. Apsurd sličan priči kako je mali Ivica postao fašist: Topio se mali Ivica u moru. Na obali su bili fašist i antifašist. Antifašist je okrenuo glavu, a fašist skočio u more i spasio malog Ivice. Ivicu su odmah proglašili fašistom. Pa spasio ga je fašist. Zašto se nije jednostavno utopio kada je vidoval da antifašist okreće glavu? Ivica nije dugo živio, ali ni danas o njemu ne pričaju kao o malom Ivici nego o Ivici fašistu."

Nova nadahnuća propagandističke poezije

A što tek reći za komentar akademika Dubravka Jelčića duboko humane pjesme Ivana Gorana Kovačića ("Gradska za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13.) pod naslovom Mrzimo vas!:

(tekst pjesme dan je na str. 99-100)

Jelčić se usudio napisati: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom Mrzimo vas! ili oda Komunističkoj partiji, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana." (Povijest hrvatske književnosti, Zagreb, 2004.) A koliko je tek partizanskih zločina bilo inspirirano ovim stihovima? To bi dr. Puhovski, Budakov "književni" kritičar, morao znati! Znamo da su procesi nakon 1945. i 1971. najviši oblik poštivanja ljudskih prava. To nam je potvrdio Helsinski odbor koji je na čelo HHO-a postavio svjedoka optužbe u jednom takvom političkom procesu!

Zato ne treba dokazivati da je Franjo fašist. On je to već zbog same činjenice da je stvorio neovisnu hrvatsku državu!

"Fokus", 3. rujna 2004.

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI? (3)

GOLDSTEINIMA NE ODGOVARA ISTINA

ZAŠTO SE PREŠUĆUJU ČINJENICE DA JE BUDAK ZAŠTITIO ŽIDOVE I SRBE NA SVEUČILIŠTU?

"Samo jedan rasni zakon"

Odjeljak "Samo jedan rasni zakon" Goldsteini počinju ovako:

"Za Milu Budaka često se tvrdi da je pod pritiskom supotpisivao rasne zakone, ali ih nije provodio. Ništa od toga nije točno. Dr. Mile Budak kao ministar bogoštovlja i nastave u prvoj vladi NDH kreirao je, potpisao i provodio samo jedan jedini od tih zakona, ali po kriterijima poslijeratnog Međunarodnog tribunala u Nürnbergu i to bi vjerojatno bilo dovoljno da bude vrlo strogo osuđen. Ta 'Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskoga naroda' od 4. lipnja 1941. kratka je i u cijelosti je citiramo:

'1. Židovi po rasi ne smiju nikakvom suradnjom utjecati na izgradnji narodne i arijske kulture, pa im se zabranjuje svako sudjelovanje u radu, organizacijama i ustanovama društvenog, omladinskog, športskog i kulturnog života hrvatskoga naroda uopće, a napose u književnosti, novinarstvu, likovnoj i glazbenoj umjetnosti, urbanizmu, kazalištu i filmu; 2. Provedba ove Zakonske odredbe povjerava se nadležnim ministarstvima bogoštovlja i nastave, udružbe i unutrašnjih poslova.'

Neobična je prva rečenica za tekst u kome se polemizira s Apelom. U Apelu piše: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlačio koliko god je mogao i odgadao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak." Dakle, očito mi u Apelu nismo tvrdili da se zakon nije provodio! Tko je to tvrdio ostaje nejasno.

Pozitivna je činjenica da Goldsteini nisu sudjelovali u kampanji Göbbelsovog tipa u kojoj je stalno tvrđeno da je supotpisivao rasne zakone, dakle u ovom tekstu objavljenom 28. kolovoza 2004., ali to nije utjecalo na njihove političke istomišljenike da tu kampanju nastave, pa takvo nešto dr. Žarko Puhovski ponavlja u Vjesniku od 3. rujna 2004. O tome sam pisao u tekstu "Je li Puhovski sveta krava?", Novo Hrvatsko Slovo od 1. listopada 2004., gdje sam komentirao i niz netočnosti Goldsteinovih u njihovoj knjizi Holokaust u Zagrebu oko ovog zakona.

Sam sud u Nürnbergu je već komentiran, ali za razumijevanje onoga o čemu pišu Goldsteini, najbolje je pogledati kako je njihov tekst komentirao akademik Jelčić u svom Dnevniku:

"Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda od 4. lipnja 1941., jedina iz seta tzv. rasnih zakona koju je Budak supotpisao, nije naređivala genocid nego uskraćivanje građanskih prava. Je li takva naredba dostatan razlog da ga se proglaši ratnim zločincem i kazni smrću vješanjem, i to bez prava na žalbu? Ne zaboravimo da je u to doba građanskih nejednakosti, upravo na rasnoj osnovi, bilo i u drugim državama, pa i najdemokratskijima, kao što su npr. Sjedinjene Američke Države. Još desetak-petnaest godina poslije Drugoga svjetskog rata, sve do potkraj šezdesetih godina XX. stoljeća, u toj zemlji Crnci se nisu smjeli voziti u istim autobusima s bijelcima, nisu smjeli igrati s bijelcima u istim športskim klubovima, a i drugi oblici rasne segregacije bili su njihova životna stvarnost. Ne sjećam se da je sve do danas itko od povjesničara ili političara tadašnje američke zakonodavce proglašio zločincima i pozvao na odgovornost. A da o nejednakostima na klasnoj osnovi u komunističkom svijetu niti ne govorimo.

Ne bi trebalo misliti, da branim nepravdu prema Židovima. Ne branim nepravdu ni prema kome, ali zagovaram jednake kriterije za sve. Nepravda prema Crnicima u Americi nije nimalo benignija od nepravde prema Židovima u nekim europskim zemljama. Vrijeće je bilo takvo, puno nepravde i okrutnosti, ne samo prema Židovima i ne samo u Hrvatskoj! Selektivno prosuđivanje (i osuđivanje) prošlih događaja na temelju suvremenih pravno-političkih kriterija, koji u njihovo vrijeće nisu bili kanonizirani kao univerzalne vrijednosti, ne predstavlja samo volontaristički pristup nego i znanstveno neprimjereni anakronizam, a ni jedno ni drugo g. Goldstein senior (kao priučeni povjesničar) i g. Goldstein junior (kao povjesničar ex offo) ne bi smjeli sebi dopustiti."

Goldsteinovi kažu: "Čudno je da se ta Zakonska odredba ne spominje niti u optužnici od 1. lipnja 1945. niti u opširnom zapisniku (24 stranice), sa saslušanja 26. svibnja 1945. godine (naravno, netočna je tvrdnja iz Apela 125-orice da 'dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predviđena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima', jer u Petrinovićevoj knjizi o Budaku reproducirano je 38 stranica toga materijala, koji je kompletno dostupan u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu, a citirali su ga razni autori, pa i mi u našoj knjizi 'Holokaust u Zagrebu')."

A Jelčić: "Dokumentacija sa suđenja Budaku, odnosno ono što je ostalo od nje, bila je doista nedostupna javnosti sve do 1990. Ako je i bila u Državnom arhivu, a ni to nisam siguran, građani nisu imali pravo da se upoznaju s njom. Već i sam takav pokušaj bio bi tretiran kao neprijateljski čin i bio bi kažnjen kao težki politički prijestup. Tek poslije 1990., u samostalnoj Hrvatskoj, ta se građa može dobiti na uvid. Zašto gg. Goldstein senior i junior izbjegavaju da to priznaju? Zašto oni tvrde da je građa svima dostupna, a ne kažu od kada?"

Naravno, možda i ne treba čuditi što Goldsteinovi ne razumiju da smo mi mislili upravo na ovo što tvrdi Jelčić. Kao oni ne znaju za spomenuti Jelčićev članak u kome se navode upravo dijelovi tog svjedočenja ("Mile Budak u svjetlu arhivskih

istraživanja" objavljenom u knjizi "Nad Velebitom svice – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.) pa eto sada taj isti Jelčić tvrdi da je dokumentacija do danas nedostupna.

Ovaj odjeljak Goldsteini završavaju ovako: "Po toj citiranoj Zakonskoj odredbi od 4. lipnja više od tisuću ljudi otpušteno je iz službe i upravo su takvi bili među prvima na udaru, kada su potkraj toga mjeseca započela masovna hapšenja i deportacije u logore u Gospiću, na Velebitu, na otoku Pagu i zatim u Jasenovac i jedva je dvadesetak tada deportiranih preživjelo sve te logore. Glavni dio otpuštanja iz službe provelo je Budakovo ministarstvo. Istina je da je on osobno izuzeo barem desetak osoba, s obrazloženjem da su nezamjenjivi stručnjaci. Ali od koga ih je izuzeo? Od samoga sebe, koji je mirno potpisao otpuštanje preostalih više od tisuću."

Gornji tekst Goldsteinovih je u stvari razrada njihove tvrdnje dane na str 583. njihove knjige gdje tvrde da je Mile Budak "supotpisnik jednog od najsurovijih rasnih zakona". To je njihov komentar zakona da Židovi ne mogu sudjelovati u kulturi. Morali su prvo po ovom zakonu biti otpušteni, pa da valjda tako vlast utvrdi tko je Židov po rasi i da ih onda šalju u logore. Bez rasnog zakona o kulturi to ne bi bilo moguće. Rečenice koje pokazuju koliko sam bio u pravu kada sam govorio da hajkom na Budaka zbog supotpisivanja ovog zakona samo žele dokazati kako su Hrvati genocidan narod koji ubija zakonom o kulturi.

Jelčić se pita: "Zašto gg. Goldstein senior i junior ne spominju Šidakovu tvrdnju da je Budak zaštićivao Židove koji su djelovali kao sveučilišni profesori? Samo zato, jer je ne mogu osporiti, a ne ide im u prilog!" U stvari, logika Goldsteinovih koju sustavno sprovode kroz cijelu svoju knjigu pa i ovdje, jest: Nije važno što je taj i taj spasio ponekog Židova kad nije spasio sve. Drugim riječima, nacizam nije bio nešto strašno, pa se tako nešto nije htjelo učiniti. Boljeg odvjetnika nacizam i ne treba.

Iako se ovaj zakon nije odnosio na Srbe, mi smo u Apelu spomenuli i činjenicu da je Budak štitio i Srbe na sveučilištu. Jedan od njih čuvani matematičar Đuro Kurepa je svojevremeno izjavio kako je nemoguće da je Budak izrekao rečenicu "Srbe na vrbe" jer je on bio slavenofil. O tome mi je pričao jedan od supotpisnika Apela dr. Andelko Mijatović.

"Pokršteni vozač"

Odjeljak "Pokršteni vozač" Goldsteini počinju sljedećom tvrdnjom: "Na kraju, valja spomenuti još neke od nespomenutih netočnosti u tekstu Apela. Na primjer, 125-orica tvrde da je poslije povratka iz emigracije 1938. godine Mile Budak 'obnovio suradnju i prijateljstvo s Vladkom Mačekom', ali su oni o suradnji razgovarali samo jedan jedini puta, kada je Budak predložio Mačeku da se HSS preko ustaškog pokreta poveže s politikom 'Osovine' Berlin-Rim. Maček je to odbio, pa suradnja i nikad nije ostvarena, a prijateljstva više nije ni bilo." Primijetimo samo da je Budak u svom svjedočenju rekao: "Dr. Maček me je primio vrlo ljubazno, no nakon nekoliko duljih razgovora (istakao J.P.) ja sam video ...."

Taj odjeljak Goldsteinovih sadrži još samo ovaj dio: "Nadalje, u Apelu se tvrdi da je Budak imao 'vozača Židova', što bi valjda trebao biti argument da je on spašavao Židove. Radi se, vjerojatno o Milutinu Kremziru, pokrštenom Židovu, koji je već prije rata pripadao ustaškoj organizaciji. Jedno vrijeme bio je i vozač ministra Puka, ali mu je šira obitelj u vrijeme NDH ipak bila sustavno proganjana. Neki su i deportirani, poput Milutinove tete Antonije Spiller. Samoga Milutina Pokretni prijeku sud za grad Zagreb osudio je 23. kolovoza na smrt, a strijeljan je u šumi Dotršćina (u zagrebačkom Maksimiru), četiri dana kasnije."

Naravno, tu je posebno snažna zadnja rečenica upravo zato što je Goldsteini navode bez ikakvog komentara. Zato je bilo očito da će akademik Jelčić napisati upravo ovo što jest: "Gg. Goldstein senior i junior navode, da je Budakov vozač Kremzir, "pokršteni Židov", strieljan 1945. po osudi Priekoga suda za grad Zagreb, ali ne kažu zašto. Je li i on bio ratni zločinac? Ili je strieljan samo zato, jer se iako Židov priklonio hrvatskom narodu, kao i Josip Frank, jedan od najznačajnijih hrvatskih političara na prielazu XIX./XX. stoljeća?" Znamo da su komunisti u prošlom stoljeću pobili mnogo više ljudi od nacista. Ako članstvo u Komunističkoj partiji nije a priori kazneno djelo, po kojoj bi to logici pripadnost Ustaškom pokretu (ako je to po Goldsteinima glavni Milutinov crimen, a ne ovo što spominje akademik Jelčić) bila kažnjiva sama po sebi?

Sveučilišne profesore ne spominju, ali vozača da! Malo je vjerojatno da Goldsteini ne znaju za već spominjani Jelčićev članak iz 1995. godine u kome se također spominje Kremzir, ali i ne samo on: "Budakov dossier u Državnom arhivu sadrži i drugih zanimljivih dokumenata od kojih je možda na prvome mjestu obavještajni izvještaj policijskog atašea njemačkog poslanstva u zagrebu Hansa Helma, upućen njemačkoj vladi i obavještajnom centru u Berlinu. U njemu stoji, da je Budakov šofer Milutin Kremsier Židov; da Budakov šurjak, ministar dr. Mirko Puk, prima stalno posjete masona i Židova Theodora Gruenfelda; da je Budakov nećak, ravnatelj državne tiskare Jure Pavičić, oženjen Židovkom, i to već nakon donošenja tzv. židovskih zakona; da je Budak nastojao što više zavlačiti i odgađati donošenje tih zakona; zatim, da je Mirko Tomičić, oženjen Budakovom nećakinjom, djelovao u duhu ilegalne komunističke partije a Budak ga je zaštićivao; da dijalog između Kapetana i Židova u Rascvjetanoj trešnji dokazuje Budakovo odlučno nepristajanje uz antisemitizam; da je frizer Matija Vidić, 'dvorski frizer ustaških prominenciјa', kako doslovce stoji u tom dokumentu, oženjen Židovkom Selmom Polak; da je Selma Polak štitila židovku i komunistkinju Rosu Perlstein, udovu Cvitković, koja je stanovala u istoj kući (to je kuća dra Josipa Franka u današnjoj Praškoj ulici, tadašnjoj ulici Stipe Javora), a Budak je s njima prisian, posjećuje ih i on sam i u društvu s ministrom drom Pukom. U dossieru postoje i tragovi korespondencije Budak-Vidić, iz razdoblja Budakova službovanja u Berlinu. U izvješću Hansa Helma čitamo nadalje i to, da se dekan Medicinskog fakulteta žalio kako ga Budak sprečava da otpusti iz službe masone i Židove, a uz ovu Helmovu obavijest možemo odmah citirati i drugi njemački dokument obavještajne naravi, iz istog dossiera, preveden za potrebe istrage srpskim jezikom (što dokazuje barem to, da je sudski prevodilac u Zagrebu bio Srbin; vjerojatno ne samo on!): 'Karakteristično je da je ovo jedino

ministarstvo koje nije dotaklo pitanje Jevreja, masona i komunista. Dok je poznata činjenica da se u ministarstvu nalazi veliki broj ovih tipova. Samo se sa Medicinskog fakulteta otpustilo nekoliko Jevreja-volontera – i to na predlog samog dekana fakulteta, ali ne od strane ministarstva. Inače su svi Jevreji i masoni na svojim mestima.' Zanimljiva je i ova Budakova izjava istražitelju: 'Predstavnike srpsko-pravoslavne crkve primio sam odmah prvih dana i obećao im sa svoje strane da će im ići na ruku koliko god budem mogao. Židovski predstavnici crkve nijesu se ni prijavili.' Samo, dok su od Budaka tražili i dobili zaštitu, svećenici Srpske pravoslavne crkve vadili su iz korica noževe što su ih iskovali još u danima Mačekove Banovine Hrvatske, o čemu bjelodano svjedoče desetine, nekoliko desetina, možda i stotinjak izveštaja policijskih upravitelja iz cijele Banovine Hrvatske kabinetu bana Šubašića. Ti su dokumenti objelodanjeni i ja ovdje samo upozoravam na njih, ali ih neće podrobniye iznositi. Konstatirat će samo da su, poduzevši prve pokolje nad Hrvatima, u Hercegovini, kod Čapljine, tako rekuć već sutradan nakon proglašenja nezavisne Hrvatske, oni sami obezvrijedili i onemogućili obećanu zaštitu Budakovu."

Vratimo se opet Nürnbergu. Rudolf Arapović, jedan od supotpisnika Apela piše na "amacu" 30. kolovoza 2004.: "Hannah Arendt, koja je pratila nürnbergski proces, navodi kako su Nijemci 'u prvotnim antižidovskim zakonima zapazili zanimljiv paragraf, koji je u 'počasne arijevce' pretvarao sve Židove koji su doprinijeli 'hrvatskoj stvari'. Naravno, broj se tih Židova jako povećao za vrijeme proteklih godina...'. (Nijemci su taj paragraf otkrili 1943. godine, kad su vidjeli da židovsko pitanje u Hrvatskoj nije riješeno.) 'Još zanimljivija bila je činjenica da je S.S. Intelligence service (pod Sturmbannfuehrer Wilhelm Höttl, koji je prvo bio pozvan kao svjedok obrane u Jeruzalemu, ali je njegovu zaprisegnutu izjavu tada upotrijebilo tužiteljstvo) otkrio da su gotovo svi članovi vladajuće klike u Hrvatskoj, od vladina poglavara do vođe ustaša, bili oženjeni Židovkama'. (Hannah Arendt: Eichmann in Jerusalem, p. 184) Na istom mjestu, Arendt je u 'iskušenju da zaključi', kako je asimilacija Židovima na 'Istoku', t.j. u Hrvatskoj pružala mnogo bolju šansu da prežive nego drugdje u Europi (offered a much better chance for survival than it did in the rest of Europe)."

"Nesretni diletant"

Završni odjeljak teksta Goldsteinovih je "Nesretni diletant". Jasno je da su napadi na Budakov roman Ognjište i zbog toga što su po tom romanu dali kao pogrdan naziv državotvornim Hrvatima: ognjištari. A ovi se tim nazivom ponose.

Ali kako je riječ o Budaku književniku, najbolje je da prepustimo akademiku Jelčiću da komentira taj odjeljak:

"Gg. Goldstein senior i junior navode prof. Barca kao pisca negativne ocjene Budaka književnika i napose njegova romana Ognjište. Ali upravo taj primjer im se vraća kao bumerang. Oni, naime, ili ne znaju (što ne vjerujem) ili prešućuju (što je vjerojatno), da je Barac u trećem svesku "Hrvatske enciklopedije", koji je izašao 1942., o Budaku kao piscu i napose o romanu Ognjište napisao pravi panegirik, da bi u knjizi Bijeg od knjige, objavljenoj postumno 1965., a pisanoj (navodno) za vrijeme višemjesečnog utamničenja u Staroj Gradiški, porekao sve

što je samo malo prije toga sâm napisao. Ne vjerujem da ozbiljan, zreo i savjestan čovjek, a Barac je bio takav, može u tako kratkom vremenu tako radikalno promijeniti mišljenje i pobijati sama sebe. Za mene je vjerodostojan književni sud onaj prvi Barčev članak, pisan za Enciklopediju možda još i prije 10. travnja 1941., bez političkih primisli i računa, pa prije tiskanja samo tu i tamo dopunjeno s nekoliko novih podataka, dok je ovaj drugi dokaz, da je i on, nažalost, uspjevši odoljeti izazovima ideologizacije u doba NDH, pao žrtvom ideološkog nasilja u komunističko doba i dao svoj obol političkoj konjunkturi poslije 1945.

Lasić je možda zaista, ne sjećam se, napisao da je Budak bio književni diletant, pa što onda? Književni diletant (ili amater) je svaki pisac koji ne živi od pisanja, kojemu književnikovanje nije profesija. Ali to nimalo ne utječe na književnu vrednost njegova rada. Ima i profesionalnih književnika, koji dakle nisu amateri, ili diletanti, a ipak su slabi pisci. Matoš je nazvao diletantom i Vidrića, što je Vidrić (u ovom smislu) doista i bio, ali nitko još nije porekao visoku vrednost Vidrićeve poezije. (Da je kojim slučajem doživio 1941., i da je tada bio na "onoj" strani, nesumnjivo je da bi i on od takvih kritičara kao što su gg. Goldstein senior i junior doživio istu kvalifikaciju kao i Budak.) Matoš je napomenuo i to, da Vidrićev stih pokazuje stanovite slabosti, pa što? Ni eventualni manjak artističke perfekcije, koju je Matoš primietio kod Vidrića, a mogla bi se primijetiti i kod Budaka, i ne samo kod njih dvojice, još uviiek ne znači nedostatak umjetničke vrednosti. Nisu li slične primjedbe o arističkim slabostima svojedobno upućivane i najvećim piscima, npr. Dostojevskome? Pa i samome Matošu?

Gg. Goldstein senior i junior navode Keršovanijevo mišljenje o Budakovu romanu San o sreći kao krunski dokaz bezvrednosti Budakova djela u cjelini. Čista podvala neukima! Za San o sreći nikada nitko nije ni napisao da je značajno djelo, jer ono to nije; to je simpatični, nepretenciozni "ljubić" za široku čitalačku publiku. U Budakovu opusu on je otprilike isto ono što je u Krležinu romančić Tri kavalira gospodične Melanije. Ali, ne varajmo se, to što je Keršovani s više-manje valjanim književno-estetskim razlozima napisao o Snu o sreći, ne vriedi za Ognjište, kao što ni ono što bismo mogli reći o gospodični Melaniji ne vriiedi za Povratak Filipa Latinovicza. Takve prozirne podvale doista nisu dostoje "javnih djelatnika" bilo koje struke, a ponajmanje književnih stručnjaka, kakvi su gg. Goldstein senior i junior."

"Novo hrvatsko slovo", 29. listopada 2004.

OSUĐEN BEZ PRAVA NA OBRANU I ŽALBU⁴

Akademik Ivo Petrinović navodi brojne primjere kako je Budak osobno spašavao i zauzimao se za mnoge Židove, a Židova je Budak imao i u najužem krugu svoje obitelji. Kao odvjetnik branio je i nekoliko istaknutih komunista i više HSS-ovaca lijeve orijentacije. Kod Pavelića se osobno zauzimao za Krležu i Meštrovića

Darko Sagrak

Na hrvatskoj kulturnoj, a poglavito političkoj sceni dr. Mile Budak još uvijek je vrlo skliska tema. Osnovni je razlog, nesumnjivo, činjenica da se o njemu do sada nije uspjelo progovoriti (osim nekoliko iznimaka) trezveno, dokumentarno i višedimen-zionalno.

Ovih se dana u hrvatskom tisku podigla ponovo orkestrirana hajka (pod čijom palicom?) na Milu Budaku. Povod je skoro otvaranje spomen-obilježja u okviru župne crkve u Sv. Roku, rodnom mjestu Budaka i crkve u kojoj je kršten.

"Reci deset puta laž i jedanaesti put zvučat će kao istina", kaže jedna stara izreka. Ovo posebice vrijedi i za utvrđivanje "statusa" hrvatskih "ratnih zločinaca". Naravno, što su imena zvučnija, to je i učinak veći. Zbog toga "antifašisti" najrađe operiraju s atributom "ratni zločinac" kada se govori o Juri Francetiću i Mili Budaku. Kada se govori(lo!) o Nürnberškom postupku utvrđivanja ratnih zločina nacista (a danas je to za cijeli svijet prošlo-svršeno vrijeme, za razliku od hrvatskih »fašista« koji su i danas aktualni kao i prije šezdeset godina!), iza toga događanja stajao je autoritet suda, koji očito nije bio savršen, a niti objektivan, jer pobjednik je sudio pobijedenome.

Međutim, kod "utvrđivanja" statusa hrvatskih "ratnih zločinaca", uglavnom nije bilo nikakvog poglavito redovitog suđenja. Tako, npr., nitko ne zna točno kada i tko je proglašio Juru Francetića zločincem, ali to mnogima (među kojima je i znanstvenika) ne smeta da Francetića časte tim epitetom.

Koča Popović egzekutor Mile Budaka

Što se pak tiče Mile Budaka, nepobitno je da je taj čovjek proglašen ratnim zločincem odlukom Vojnog suda Druge armije, kojoj je čelnik bio »narodni heroj« partizanski krvnik par excellence Koča Popović, zaslužan za hektolitre

---

4 Komentar g. Sagraka: Nakon detaljnih ispitivanja pismohrane u svezi s istragom i presudom u predmetu dr. Mile Budak, koja se nalazi u Hrvatskom državnom arhivu (fond dr. Ivo Politeo), utvrdio sam da je taj poznati zagrebački odvjetnik prihvatio obranu Mile Budaka i druge devetorice članova vlade i dužnosnika NDH, koje su Englezi izručili partizanima. U vrijeme pisanja mog članka nisam imao ta saznanja, već sam se koristio do tada opće prihvaćenom tezom, da Budak nije imao branitelja. Molim da čitatelji uzmu u obzir ovu ispriku.

prolivene nedužne hrvatske krvi u svezi s događanjima na i oko Bleiburga. I što reći na Kočino definiranje Budaka ratnim zločincem? Čovjek koji je, ne trepuvnuši okom, u smrt poslao desetke tisuća hrvatskih civila i vojnika, bez suđenja, bez prava na obranu (a u 99,99 posto i bez razloga), proglašava Budaka ratnim zločincem i "presuđuje" mu kaznu smrti vješanjem, isto tako bez prava na obranu, bez prava žalbe, bez dokaza... Kazna je izvršena a da se na njegovoj (prvostupanjskoj!) "presudi" nije poštено osušila ni tinta kojom je »narodni heroj« odredio smrt velikanu hrvatske književnosti.

Izvjestitelj D. P. u Vjesniku (7. kolovoza 2004.) podastire čitateljima netočne navode, a novinar Tihomir Ponoš »pokriva« se sumnjivim autoritetima znanstvenika tipa Puhovski-Jakovina, također netočnim! Naime, D. P. je uspio u jednostupačnom člančiću od tridesetak tiskanih redaka učiniti pet netočnih navoda. On kaže da je u Sv. Roku niknulo spomen obilježje Mili Budaku. A nije, nego će –možda – niknuti! Zatim, nije točno da je Pavelić smatrao Budaka "bliskim suradnikom".

Do razlaza među njima došlo je već 1932., kada je Budak potpisao "Punktacije", a animozitet je eskalirao od Budakova samovoljnog odlaska iz emigracije u Domovinu (1938.) i uređivanja lista "Hrvatski narod" (1939./1940.), koji često ne korespondira sa stavovima emigrantskog lista "Ustaša", koji izdaje Poglavnik u inozemstvu.

Nakon proglašenja NDH Pavelić Budaka postavlja na, de facto, marginalne položaje (ministra bogoštovlja i nastave, poslanika u Berlinu i ministra inozemnih poslova). Već od jeseni 1943. Budak je politički mrtvac, što eo ipso isključuje pretpostavku D. P. da je »bliski suradnik«. Istina je drugačija. Poglavnik Budaka još od vremena emigracije smatra vrlo opasnim suparnikom i boji se Budakove popularnosti u narodu.

Daljnja je netočnost da su ga partizani »zarobili«. Točno je da su ga Englezi izručili partizanima. Izvan svake je pameti i tvrdnja da je »Budak bio prenositelj hrvatske riječi i hrvatskog pisma i jedan od reformatora hrvatske književnosti« (!?).

S druge pak strane, diletantski zvuci "misao" Tihomira Ponoša (Vjesnik, 9. kolovoza): "Budak se bavio književnošću, a najpoznatija su mu djela 'Ognjište' i 'Opinci dida Vidurine'."

Ovakvom formulacijom, primjerenoj uzrastu djeteta u 3. razredu osnovne škole, zbori Tihomir Ponoš o književniku koji je obilježio prvu polovinu dvadesetoga stoljeća hrvatske književnosti, koji je napisao dvanaest romana (od toga neki u dva, tri ili četiri dijela) i više od sto drugih proznih djela i niz pjesama, i to sve do 56. godine života!

Nije bio isključiv, pomagao je Židove i komuniste

Iako su Nijemci, odmah nakon proglašenja NDH, vršili jak pritisak na Poglavnika da hitno uvede tzv. Rasne zakone, Budak je kao njihov koautor uspio "zabremzati" njihovu primjenu bar oko deset dana, tj. taman toliko da mnogi Židovi, legalno ili ilegalno, uspiju emigrirati u inozemstvo. Akademik Ivo Petrinović u svojem biografskom zapisu o Mili Budaku (Split, 2002.) navodi mnoge primjere kako je

Budak osobno spašavao i zauzimao se za niz Židova, a Židova je Budak imao i u najužem krugu svoje obitelji. Kao odvjetnik branio je i nekoliko istaknutih komunista (npr. Vladimira Čopića 1932. godine) i više HSS-ovaca lijeve orijentacije. Kod Pavelića se osobno zauzimao za Krležu i Meštrovića, a poznato je da je Krleži nudio i mjesto ravnatelja drame i opere HNK.

Kada nema argumenata, Žarko Puhovski i njemu slični služe se floskulama naučenima u jugounitarističkoj "historiografiji". Tako Puhovski "lijepi" Budaku epitet da je koljač i ratni zločinac, a izvor pronalazi u Tanjugovoј vijesti i članku Borbe od 7. lipnja 1945. kada je Budak obješen (zanimljivo da je istog datuma, 7. lipnja 1932., srpski policijski agent pokušao atentat na Budaka – slučajno!?). Naime, i Tanjug i Borba krste Budaka istim epitetima, ali čak ni optužnica fantomskog »suda« Koče Popovića ne upotrebljava tako oštре izraze. Bilo bi zanimljivo čuti od Tihomira Ponoša i novinara i komentatora Novog lista odakle crpe informaciju, da je Budak izjavio: "Jedan dio Srba ćemo pobiti..." itd." Akademik Petrinović u spomenutoj biografiji opširno govori o raznim govorima Mile Budaka, ali te rečenice nigdje nema. Točno je da je Pavelić jednom zgodom izrekao sličnu misao!

Ovakve paušalne i neodmjerene izjave govore više o njihovim autorima nego o Budaku. Ispada da su ti njegovi kritičari "na liniji" onih koji su ga htjeli ubiti 1932. i onih koji su ga uspjeli objesiti 1945. godine.

Autor je predsjednik Udruge »Dr. Milan pl. Šufflay«.

"Vjesnik", 14. i 15. kolovoza 2004.

ODGOVOR ISTINOLJUBIVIMA**MILE BUDAK JE ŽRTVA MRŽNJE I LAŽI**

Budak nije ratni zločinac nego častan čovjek, hrvatski rodoljub, mučenik i veliki hrvatski književnik. Njegova misao i djelo uzidani su i u temelje sadašnje hrvatske države

Ivan Gabelica

U povodu podizanja spomen-obilježja u rodnome mu selu Sveti Rok, dr. Mile Budak opet je postao žrtvom bjesomučnih napada i lažnih ocrnjivanja raznih jugoslavenskih i komunističkih snaga. Tvrdi se da je on potpisnik i autor rasnih zakona, dakle većega broja njih, koji su mnoge ljude odveli u smrt. Rasni zakoni zaista su postojali u NDH, ali na temelju njih nijedan jedini čovjek nije izgubio život. Tim zakonima su Židovi tretirani kao stranci, dakle, dovedeni su u neravnopravan položaj u odnosu na ostalo stanovništvo i ništa više. Doneseni su pod pritiskom Njemaca, o čemu svjedoči bl. Alojzije Stepinac. On je na saslušanju pred OZN-om 20. svibnja 1945. izjavio da je prigovorio Paveliću zbog tih zakona, na što mu je ovaj odgovorio: "Jasno je, konačno i moja supruga nije čiste arijske rase, pa prema tome nije taj zakon izašao po našoj namisli i volji". Hrvatske državne vlasti izbjegavale su na razne načine primjenu tih zakona (odgoda njihove primjene, počasno arijevstvo, omogućavanje bijega iz NDH i sl.). Tako je znatan broj Židova sudjelovalo u vrhu hrvatske državne vlasti.

Mile Budak nije autor nijednoga rasnog zakona. Sve rasne zakone izradivalo je zakonodavno povjerenstvo, kojemu je 1941. bio na čelu dr. Milovan Žanić, čija je žena bila Židovka. Sve zakone, pa i rasne, potpisivao je, dakle donosio, Pavelić, a supotpisivali su ih resorni ministri. Tako je i Budak, zajedno s ministrima Artukovićem i Dumadžićem, supotpisao Zakonsku odredbu o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskoga naroda, kojom se Židovi isključuju iz sudjelovanja u športskome i kulturnome životu hrvatskoga naroda. Nikakva drugoga sadržaja ta odredba nije imala. Budak nikakvu drugu zakonsku odredbu, koja se odnosi na Židove, nije supotpisao. Ali kroz sve to vrijeme intenzivno se družio sa Židovima i zaštićivao ih. Njegov osobni vozač bio je Židov Milutim Kremsier, njegova rodbina i svojbina, inače visoki ustaški dužnosnici, bila je ženidbom povezana sa Židovima, a takve su brakove sklapali i nakon donošenja rasnih zakona, kao na primjer nećak Jure Pavičić, ustaški doglavljenik. Osobno se zalagao za veći broj Židova, da dobiju arijevsko pravo, dakle da budu hrvatski državljanji i zaštićeni. Njegovo stajalište o Židovima proizlazi iz Hrvatskoga naroda, u kojemu je 22. lipnja 1939. napisao: "Tjednik Hrvatski narod nije i ne će biti antisemitsko glasilo, ali isto tako ne će nikada voditi ničiju pa ni židovsku nego samo hrvatsku narodnu politiku. Mislim da je ovo posve jasno i da mora zadovoljiti svakoga Židova..."

(str. 2). Kao ministar nastave i bogoštovlja nije otpuštao s posla Židove zaposlene u službama, koje su spadale pod njegov resor. Zbog svega toga i zbog prijateljevanja sa Židovkom Selmom Polak-Vidić, Hans Helm, njemački policijski ataše u NDH-a, piše svojim vlastima u Berlin: "Iz beleške uz akta od 24. VI. 1941. vidi se da je dr. Budak redigovao jevrejski zakon, pa je doneo odluku da ga za neko vreme odloži".

Jednako su lažne i tvrdnje o Budakovu odnosu prema Srbima. On nije držao govor u Gospicu 6. nego 3. lipnja 1941. Bezočna je laž da je tada ili bilo kada izgovorio da će ustaše jednu trećinu Srba pobiti, drugi raseliti, a ostale prevesti na katoličku vjeru. Niti je on to govorio, niti se je u NDH provodila takva politika. Baš obratno, Budak je u Gospicu 3. lipnja 1941. rekao: "Ne smrt! (...) Nemojmo, braćo, dolaziti sa smrću... Ustaška nauka praća. (...) Ne smijemo, braćo i sestre dopustiti, da se u hrvatskoj državi javljaju oni među-sobni bolovi, ona međusobna trvenja, ona međusobna nesigurnost". U pogledu prijelaza s jedne vjere na drugu, pa prema tomu i s pravoslavlja na katolicizam, Ministarstvo unutarnjih poslova NDH je 10. listopada 1941., dakle prije Stepinčeve okružnice, na koju se poziva g. Horvat, i prije sjednice Hrvatske biskupske konferencije u studenomu 1941., uputilo nižim državnim tijelima okružnicu ovoga sadržaja: "Sve oblasti imadu strogo paziti na to, da nitko ne vrši bilo kakovog moralnog ili materijalnog pritiska, a najmanje, da silom prinuđuje bilo koga, da prelazi s jedne vjere na drugu. Takove počinitelje imadu vlasti u tom poslu najenergičnije sprieći, Velikog župana izvestiti, te protiv njima po zakonu postupati".

Gnusna je laž da je Budak, navodno na zboru u Varaždinu 26. svibnja 1941., govorio: "Srbe na vrbe!". Tu krilaticu nije izmislio neki slovenski svećenik, kako bi g. Ponoš htio u zlo umočiti Katoličku crkvu, nego dr. Marko Natlačen, kasniji ban Dravske banovine. A Budak je u Varaždinu govorio, da "ne želimo nikakva zvjerstva činiti nikome", što su zabilježile i novine, pa uz tu misao nikako ne može stajati poklik "Srbe na vrbe!". Uostalom, mnoge Budakove javne izjave, pisma, politički spisi i književna djela u izravnoj su protimbi s tom izjavom.

Dr. Žarko Puhovski kaže da je Budak "bio jedan od pet vodećih ljudi koljačkoga režima". Misli na režim NDH. Puhovski, osim toga, za Budaka tvrdi da je "nedvojbeno ratni zločinac i, po svemu sudeći, drugorazredni pisac". Njegovo optužbi pridružuje se i dr. Tvrčko Jakovina: "On (Budak, op I. G.) je suđen za ratne zločine i nisam vidio čvrstu argumentaciju, bez obzira na pokušaje, koja bi njegovu ratnu krivicu relativizirala". Za njima se povode Ponoš, Horvat i slična "istinoljubiva" pera.

Dr. Puhovski ne bavi se književnom kritikom. Pa ipak se usuđuje tvrditi da je Budak drugorazredni pisac. Ali gotovo cijelokupna hrvatska, srpska i slovenska književna kritika prije Drugoga svjetskog rata proglašila je njegovo Ognjište najboljim hrvatskim romanom. Iznimke su bile zanemarive. Slično su ga ocjenjivali slovački, bugarski, talijanski, njemački i drugi inozemni kritičari, koji su proučavali hrvatsku književnost. U najnovije vrijeme o Budaku kao velikom piscu govore akademik Dubravko Jelčić, dr. Milanja i dr. Nemec, pjesnik Zlatko Tomičić i drugi književni stvaratelji. Očito je, dakle, da Puhovski i njegovi

sljedbenici mjere Budaka ne umjetničkim nego sebi svojstvenim političkim mjerilima.

Ni dr. Puhovski ni dr. Jakovina nisu po struci ni suci ni odvjetnici. Vjerujem da nisu pročitali a kamoli proučili nijedno stručno djelo iz kazneno-pravne materije. Oni taj "zanat" ne razumiju. Kladio bih se da nisu pročitali ni Budakov "sudski" spis. Iz osobnoga iskustva znam da se protiv svih političkih osumnjičenika u Titovoј Jugoslaviji primjenjivalo najgroznije nasilje. Ako se primjenjivalo prema meni godine 1965. kao relativno anonimnom sveučilištarcu, kako se tek primjenjivalo prema Budaku kao ministru i ustaškomu doglavniku dvadeset godina prije? Nije postojao nijedan jedini elemenat za objektivno suđenje pa se u njegovu slučaju ne može govoriti o osudi na smrt nego o najobičnijemu umorstvu. Zločin je i samo pozivanje na takvu "presudu".

Znači, dr. Puhovski i dr. Jakovina opravdavaju zločin. Oni govore o nečemu što ne znaju i ne razumiju. Time su obeščastili dignitet znanstvenih titula koje nose i znanstvenih ustanova, koje su im ih podijelile.

Dakle, Budak nije ratni zločinac nego častan čovjek, hrvatski rodoljub, mučenik i veliki hrvatski književnik. Njegova misao i djelo uzidani su i u temelje sadašnje hrvatske države. Stoga zaslužuje daleko monumentalniji spomenik ne samo u Svetome Roku nego u Zagrebu.

Tako je to bilo!

Ministarstvo unutarnjih poslova NDH je 10. listopada 1941. uputilo nižim državnim tijelima okružnicu ovoga sadržaja: "Sve oblasti imadu strogo paziti na to, da nitko ne vrši bilo kakovog moralnog ili materijalnog pritiska, a najmanje, da silom prinuđuje bilo koga, da prelazi s jedne vjere na drugu. Takove počinitelje imadu vlasti u tom poslu najenergičnije spriečiti, Velikog župana izvestiti, te protiv njima po zakonu postupati".

Borba za boljševičku Jugoslaviju a protiv hrvatske države jest zločinačka

Režim u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj nije bio koljački. On je poštovao temeljene civilizacijske norme u većoj mjeri nego mnogi kvazi demokratski režimi. U više navrata Pavelić je opominjao podređene mu dužnosnike da se ne smiju osvećivati i pljačkati, da ne smiju mimo zakona druge lišavati života, imovine i osobne slobode, jer ih u protivnomu čeka smrtna kazna. I ta smrtna kazna izvršavana je i nad pripadnicima ustaških postrojbi, ako su se ogriješili o te ljudske vrijednosti. Ali protiv partizana su ustaše vodile nemilosrdnu borbu. Partizanstvo je, rušeći hrvatsku državu i boreći se za boljševičku Jugoslaviju, i po svojim ciljevima i po načinu borbe bilo zločinačko.

"Fokus", 3. rujna 2004.

(Op. ur.: Ovaj tekst "Vjesnik" nije želio objaviti)

PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.**PREDSTAVLJANJE KNJIGE
HRVATSKA POČETNICA HRVATSKOG
DOMOVINSKOG RATA****NEĆE USPJETI ONI KOJI MISLE DA ĆE NESTATI
MRSKE IM HRVATSKE DRŽAVE**

Hrvatska početnica Hrvatskog domovinskog rata nova je knjiga novinara i publicista Mladena Pavkovića. Pavković je do sada objavio četrdesetak knjiga, uređuje više listova i knjiga drugih autora, scenarist je četiri dokumentarna filma, a priredio je i više samostalnih izložbi fotografija. Sudionik je Domovinskog rata kada je bio, uz ostalo, inicijator i organizator brojnih ratnih izložbi, tribina, likovnih kolonija, radio-emisija ili su zahvaljujući njemu objavljeni brojni ratni plakati. Dosad je napisao tisuće članaka u svezi Domovinskog rata. Predsjednik je Udruge branitelja, invalida i udovica Domovinskog rata Podravke. Uz Središnji nacionalni stožer za obranu digniteta Domovinskog rata, Hvidru i još neke udruge proizašle iz Domovinskog rata, ova udruga je sigurno najzaslužnija što nije uspjela kriminalizacija Domovinskog rata, onako kako je trebala biti provedena.

Mnogi su se u HDZ-u nakon trećeg siječnja odrekli Tuđmana

A kakva je bila Trećejanuarska Hrvatska čini mi se da je ponajbolje opisao Bosiljko Mišetić. Naime, poslije treće siječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ogradivali od politike predsjednika Tuđmana. Jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

Da nije bilo udruga i pojedinaca poput Pavkovića kriminalizacija Domovinskog rata bila bi gotova stvar

Zato mi se čini da bi kriminalizacija Domovinskog rata do sada bila gotova stvar da nije bilo ovih udruga kao i pojedinaca kakav je gospodin Pavković. Taj pokušaj kriminalizacije još traje, pa ne čudi što se ovom knjigom Pavković okreće najmlađima. O Domovinskom ratu trebaju učiti još od početnice, dok uče slova.⁵

Djecu trebamo učiti što je to Hrvatska i Hrvatski domovinski rat

A – agresija, B – bojnik, C – crkva, D – domovina, G – gardist, H – Hrvatska, K – Knin, M – Mitnica, O – Ovčara, S – sloboda, T – Tuđman, V - Vukovar. Ja bih za Š dodao Šušak. Velikog ministra rata! Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Iz naših glava. A to je veći zločin od onoga koji nam čine u Haagu. Jer radi se o čovjeku koji je jedan od najzaslužnijih što uopće imamo državu. U knjizi nisu samo tekstovi Mladena Pavkovića, već i njegov izbor drugih tekstova koji ponajbolje mogu ispuniti zadaću koja je ovoj knjizi namijenjena. Naime, to je "Početnica za djecu koju će djeci čitati i tumačiti odrasli da bi ih naučili što je Hrvatska i Hrvatski domovinski rat".

Moral je bio jači od čelika tekst je Mira Međimorca (str. 134.): "Vjerujem da većina branitelja nije znala stvarnu snagu vojne sile kojoj su se odlučili oduprijeti. To neznanje bilo je velika opasnost, ali i njihova odlučna psihološka prednost. Nisu raspolagali vojnim znanjima i naoružanjem, ali su imali zanos i odlučnost. Tko se nije odmah preplašio, tvrdoglav je ustrajao u obrani i tako nebranjivih dijelova kao što je bio "Sunjski mostobran", Gospic, Karlovac, Sisak, Osijek, Nuštar, a Vukovar da ne spominjem. Često sam se pitao zašto je od prve ratne godine na prvima crtama obrane Hrvatske bilo tako malo oficira koji su napustili JNA? Oni su znali za što je sposobna ta vojska i kakvom razornom moći raspolaže, znali su da bi je mogla upotrijebiti. Većina branitelja to nije znala i prostodušno je branila Hrvatsku, slušala samo svoje srce. Sretao sam strane časnike koji su predviđali najviše tri tjedna otpora i naš neizbjeglan poraz. Iznenadili smo ih. Njihova očekivanja i procjene, koje su se temeljile na brojkama i omjerima, nisu se ostvarile. Moral je bio jači od čelika, David je opet nadvladao Golijata. (...)"

Stvaranje hrvatske države

U knjizi je dan i tekst Stvaranje hrvatske države (str. 77-120) dr. sc. Hrvoja Šošića. Ja ћu ovdje izdvojiti samo jedan detalj iz tog teksta (str. 91.): "1987./1988. DAIDŽA, kasnije istaknuti general hrvatske vojske u Hrvatskom domovinskom ratu, dr. Tuđmanu:

/u inozemstvu za večerom/

---

⁵ U tekstu posvećenom obilježavanju Dana neovisnosti "Hebrang: Mediji o Domovinskem ratu samo u negativnom svjetlu", "Vjesnik" od 9. listopada 2004. Andrija Hembran predlaže širu društvenu akciju u kojoj bi se djecu educiralo o Domovinskem ratu: "Nedavno sam na Ovčari susreo grupu srednjoškolaca, no nitko od njih nije znao što se tamo dogodilo. To je sramota, ne samo za Vladu, nego i za čitav hrvatski narod. Ako to uskoro ne ispravimo, naše mjesto u Europi bit će inferiorno", rekao je Hebrang novinarima.

"Druže generale, Ti si partizanski general, ja sam bio bojnik u oružanim snagama NDH. Mi smo u II. svjetskom ratu bili neprijatelji i gledali se preko nišana.

Mi Hrvati ubijali smo se međusobno i na kraju smo svi poraženi. Hrvatskom su zagospodarili Srbi.

Druže generale, nisu ovdje svi baš oduševljeni dolaskom Tebe kao partizanskog generala, i sâm sam bio protiv toga dok mi nisu rekli da si Ti nas došao pozvati u borbu za uspostavu samostalne hrvatske države.

Ako je to istina, a ozbiljni ljudi su mi rekli da jest, pozivam Te ovdje pred svima: "Druže generale, zapovijedaj"."

Na ideji pomirbe Tuđman je okupio državotvorne Hrvate

I Tuđman je zapovijedio. Stvorena je hrvatska država. Upravo na ideji o pomirbi. Pomirba koju mnogi doslovno shvaćaju. Tu se nikada nije radilo - niti se moglo raditi - o pomirbi svih u Hrvatskoj, već o pomirbi među Hrvatima. Pomirbi među onima koji su bili za uspostavu samostalne hrvatske države! Tko je nas ikada mogao miriti i pomiriti s Jugoslavenima. Pa njima je uspostava svake hrvatske države bio i ostao najveći zločin. Ili, parafrazirajući Ivana Kordića prema današnjem "Fokusu" (17. rujna 2004.), oni su se na početku "uplašili što će biti s njima, pa su počeli dijeliti i besplatni osmijeh. Međutim, kad su vidjeli da im se ništa ne će dogoditi, on je postajao sve škrtiji. Pa su danas namrgodeniji nego ikada".

Zašto Butković "propovijeda" Tuđmanov odlazak iz HDZ-a

Pa i najnoviji slučaj oko spomen-ploče dr. Mili Budaku pokazuje kako su svjesni da je Tuđmanova pomirba glavni "krivac" što uopće postoji hrvatska država. Zato je i naslov Butkovićeva teksta o tome Konačan odlazak Tuđmana iz HDZ-a. Znaju da državotvorni dio hrvatskog naroda moraju ponovo podijeliti, da bi uspjeli u svojim namjerama kako ih je definirao Savo Šrbac (vidjeti npr. današnji "Fokus"): "Rat koji čine zločinačke akcije nije 'domovinski' i obrambeni, već zločinački i agresorski. Samim tim država koja je nastala na zločinu ne može nastaviti postojati, već se njen ustrojstvo mora redefinirati."

Puhovskom je Hrvatski domovinski rat tako zvani...

Zar Puhovski ne govori isto to? Tom svjedoku optužbe u političkim procesima je Domovinski rat takozvani Domovinski rat. Tekstovi su im puni laži i mržnje. Zar može biti slučajno što svi oni koji sudjeluju u kriminalizaciji Domovinskog rata vode glavnu riječ i u napadima na dr. Budaka? Gojko Borić primjećuje u današnjem "Fokusu": "Samo su "Hrvatsko slovo" i "Fokus" objavili integralni tekst Apela, u drugim su novinama zbog nedostatka prostora ili odbojnosti donijeli samo neke dijelove toga dokumenta bez potpisa uglednika. Običaj kao u doba komunističkoga jednoumlja. A "Feral Tribune" naziva potpisnike Apela, odreda akademike, profesore, gospodarstvenike i istaknute javne djelatnike, 'legijom naci-akademika'. Još samo nedostaje da netko na temelju toga protiv njih podigne tužbu." A da razmišljaju i o tome, pokazao je tekst Tomislava Klauškog u "Slobodnoj Dalmaciji" od 28. kolovoza 2004. "Zreo za kaznenu prijavu". I to je

još dobro. Zoran Vukman piše u današnjem "Hrvatskom slovu" o "vulgarnoj, krvožednoj" poruci Đermana Ćiće Senjanovića u "Slobodnoj Dalmaciji": ""a tako bi mu se krvi napio! Komu? Jošku Čelanu, svom kolegi. Doslovce i bez zadrške. To mu poručuje razbjješnjeli Ćićo. Zapanjuje mržnja s kojom se taj čovjek okomljuje na kolegu. Ali, na žalost, to nije izdvojeni slučaj hrvatskog lijevog novinarstva, to je njegovo opće mjesto." A zašto bi se Senjanović napio Čelanove krvi? Vukman kaže: "Krivotvoritelji povijesti i činjenica, kreatori Smojina mita o kojemu se ne smije kazati istina, koju Čelan svjedoči – da je njihov ljubljeni Smoje bio simpatizer Miloševića (...) Zašto bi Smoje bio izuzet zbog simpatija prema jednom jugoslavenskom šovinistu i velikosrpskom fašistu."

Jugoslaveni u panici jer im nema Jugoslavije

Da, zašto? Pa koliko je takvih među onima koji danas vladaju hrvatskim medijskim prostorom? Toliko očitih laži i mržnje pokazuju nam da su u panici! Jugoslaveni, a nema im Jugoslavije! Tako se više ne zove ni susjedna država. Što će biti njihova djeca i unuci? Mogu ih odgajati u mržnji prema hrvatskoj državi, ali što će biti s njima ako sutra budu školovani prema početnici kakvu nam je ponudio Mladen Pavković? Ili nekoj sličnoj? Zato je ova knjiga gospodina Mladena Pavkovića izuzetno vrijedno djelo. Tiskana je u pravom trenutku i predstavlja putokaz koji nam već sada govori kako neće uspeti oni koji misle da će nestati mrske im HRVATSKE države!

"Novo Hrvatsko Slovo", 8. listopada 2004.
(Prema predstavljanjima u Zagrebu i Koprivnici)

ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.

PODMETANJA I FALSIFIKATI

Otvoreno pismo koje je 20 akademika i 10 povjesničara uputilo predsjedniku Vlade, predsjedniku Hrvatskog Sabora, Ministru za znanost, obrazovanje i šport i saborskom Odboru za obrazovanje, znanost i kulturu komentirao je u "Slobodnoj Dalmaciji" od 12. travnja 2007. Damir Pilić u tekstu "Oluja iznad HAZU - Gospodo akademici, to što vi želite sakriti znaju i mala djeca". Odgovorio sam mu u "Slobodnoj Dalmaciji" od 16. travnja 2007. Pilić je reagirao još jednom 19. travnja. Vidjet ćemo hoće li objaviti moj tekst s obzirom da akademicima baš i ne vole objavljivati tekstove. Primjerice, na prvi Pilićev tekst reagirao je i akademik Josip Tišljar, ali njegov tekst "Slobodna Dalmacija" nije objavila. Zato ga dajemo ovdje:

"Poštovani (ne) informatore,

Vaš članak u današnjoj Slobodnoj je izuzetan primjer kako treba dezinformirati javnost totalnim krivotvorina o tomu za što se svojim Otvorenim pismom potpisnici zalažu - za potpunu istinu o akciji Oluja. No, Vama nije do istine niti želite da ona uđe u udžbenike povijesti.

Čitatelji me pitaju jeste li uopće pročitali tekst o kome pišete ili ste osvrt na njega pisali da bi stekli nove bodove i od koga Razumjeli ga sigurno niste, a niti ne želite!"

Zločin agresije

Ali zato jest objavljeno reagiranje na moj tekst izvjesnog Maria Gospodnetića ("Slobodna Dalmacija, 23. travnja 2007.). Nisam odgovorio gospodinu Mariu Gospodnetiću jer bi bilo smiješno reagirati na članak u kome je on "pročitao akademike" koji "zastupaju svoje poznate konzervativne stavove". Zar je moguće da postoje takvi ljudi, kao ti akademici i povjesničari, koji ni poslije toliko godina života u komunizmu nisu naučili da postoji samo jedna partija koja je zabranila konzervativne stavove. Zato je u pravu drug Gospodnetić kada ih naziva "zadrtim nacionalistima", zar ne?

Međutim, ima nešto posebno interesantno u Gospodnetićevu tekstu. On je "začuđen moralom akademika koji djeluju po onoj Vukovićevoj (bivši sudac

Vrhovnog suda RH) da se u obrambenom ratu ne mogu počiniti zločini". Dakle opet neistine tvrdnje koje jer je dr. Milan Vuković govorio o razlici ratnog zločina i zločina u ratu što je dano i u njegovu izdvojenom mišljenju koje smo dali kao prilog u ovoj knjizi. I u drugom izdanju svoje knjige Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima, Vuković: "Temeljni kvalifikacijski element "ratnog zločina" u međunarodnom pravu je zločin agresije (Rimski Statut, Londonski statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). Još jasnije istaknuto je to stajalište u odredbama Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. godine (Protokol I. i Protokol II.)." Vuković je, dakle, govorio da ratne zločine čine agresori, a oni koji se brane mogu samo učiniti zločine u ratu!

Predsjednikove neistine

Međutim, ne treba se čuditi tu neistine izgovara g. Gospodnetiću kada znamo da je takve neistine izgovorio i današnji predsjednik RH u svom čuvenom lažnom svjedočenju u Haagu (16. – 19. 3. 1998.):

"Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegova čelnika i psihozu u Hrvatskoj. Pristaša sam da se krivnja individualizira na srpskoj, na muslimanskoj i na hrvatskoj strani bez ikakve iznimke. Zbog toga, ja ne izuzimljam od toga nikoga, ničiju taktiku, ničije aktivnosti, ali krivnja se mora individualizirati."

Dakle, g. Gospodnetić je samo još jedna žrtva onoga što piše dr. Zdravko Tomac o Mesićevoj politici ("Hrvatski list", 19. travnja 2007.):

"Riječ je o njegovoj smisljenoj politici kojom, upravo tim smisljenim "gafovima", korak po korak, pokušava promicati svoju političku strategiju, tj. naknadno pronalaziti dokaze za ono što je svjedočio na Haaškome sudu, odnosno, stvarati javno mišljenje na temelju kojega bi se krivotvorine o Domovinskom ratu i hrvatskome državnome i vojnemu vodstvu, na čelu s Tuđmanom, 'ulile' u ljudske glave, kako bi građani, bombardirani mnoštvom dezinformacija, poluistina i očitih laži, počeli vjerovati u te dezinformacije, poluistine i laži."

Zato ne čudi što je Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata podržala naše Otvoreno pismo "u kojem su osudili prijedlog udžbenika povijesti za osme razrede osnovnih škola u kojem se govori o navodnim ratnim zločinima hrvatskoj postrojbi" ("Večernji list", 21. travnja 2007.). Za razliku od g. Mesića, Gospodnetića i mnogih naših jugonostalgičara branitelji znaju da su vodili obrambeni rat a ne agresorski za što ih optužuju i jugonostalgičari i oni u Haagu. Inače, general Đuro Dečak je u emisiji HTV-a "Meta" 21. travnja 2007. rekao da će Koordinacija od Ministra tražiti povlačenje spornih udžbenika. Isto traži Hrvatski časnički zbor grada Splita (vidi: Povucite protuhrvatski udžbenik povijesti!, "Hrvatski list", 19. travnja 2007.).

Documenta

Javili su se još neki od onih kojima smeta naše pismo, bolje reći koji su u našem pismu iščitali i napad na njihovo djelovanje. Tako Vesna Teršelić, potpisuje Izjavu "Dokumente"⁶ po kojoj ih posebno zabrinjava naša tvrdnja "da za udžbenike povijesti treba osim znanstvenih i pedagoških standarda uvažiti i nacionalne i državne kriterije". Oni to doživljavaju "kao otvoreni poziv na prekrjanje povijesti te implicitno prozivanje svih onih koji nisu spremni na spomenuto 'uvažavanje', za izdaju nacionalnih interesa. Pitamo se kada će iza nas ostati vrijeme u kojem dio same znanstvene zajednice poziva izvršnu vlast na krojenje povijesti, čime dovode u pitanje značaj temelja suvremene znanosti o povijesti i vrijednosnu neutralnost kao značajni preduvjet mogućnosti spoznaje".

Dakle, prekraju povijest akademici a ne oni koji to doista čine. Upravo je "Dokumenta" i Vesna Teršelić bila suorganizator nedavnog skupa "Utvrđivanje istine o ratnim zločinima i sukobima" u Zagrebu (nazvan i "balom krivotvoritelja u srcu Hrvatske") na kome je glavna govornica bila - vjerovali ili ne - Carla del Ponte. Spominje li Vesna Teršelić izdaju nacionalnih interesa zbog nedavnog pisma sir Geoffrey Nicea - glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju: "Haag je iznevjerio pravdu" iz koga je vidljivo da je Carla Del Ponte otvorenim manipulacijama prikrila dokaze o umiješanosti Jugoslavije u ratove u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini? Ili zato što je bički istražitelj haaškog tužiteljstva povjesničar Marko Attila Hoare svjedočio kako je Carla del Ponte zaustavila rad na optužnicama protiv tzv. jugoslavenskog vrha, i vojnog (generali Kadrijević, Adžić,...) i političkog (Kostić, Jović, Bulatović,...)? Ili zato što je 24. travnja 2007. Dnevnik

---

6 Na «Dokumentu-centar za suočavanje s proslošću» osvrnuo se u «Hrvatskom slovu, 21. travnja 2007. poznati hrvatski književnik Toma Podrug. Već naslov «Uznemiravanje javnosti stoljetnom politikom croatodresure -POZIVNICA ZA PLES JUGOSLAVENSKIH DUHOVA» pokazuje o kakvoj udruzi je riječ. U podnaslovu se navode riječi A. B. Šimića: Što hoće ovi tuđi nametljivi gosti!. Evo što Podrug piše o «Dokumenti»: «Dok za 'Documentu-centar za suočavanje s proslošću' potpisuje Vesna Teršelić koja (Slovenka) još nije dobro naučila ni hrvatski jezik, ali se, iako je došla kao gošća u Hrvatsku i u njoj ostala, silno trudi Hrvate suočiti s njihovom prošlošću, pa odlazi sa Ž. Puhovskim u Slunj rušiti 'ustaškom zločincu' podignuti spomenik, ali nisu otišli rušiti isto tako komunističkom zločincu J. B. Titu spomenik u Kumrovcu, za kojega mi je u razgovoru rekla da je isto tako zločinac. Je li ova gospođa došla u Hrvatsku podupirati gotovo stoljetnu slovensku politiku pružanja ruke Srbima i Srbiji preko Hrvatske, kao što je to činio između dva svjetska rata svećenik A. Korošec – potpredsjednik vlade Karadorđevićeve Jugoslavije, pa nastavio E. Kardelj u Titovoj, a sada slovenska vlada na čelu s ministrom Rupelom, kako bi što uspješnije dijelili 'jugoslovensko jadransko morje'? Otkud ovoj gospođi moralnoga, društvenoga i građanskoga prava Hrvate suočavati s njihovom proslošću? ne mogu zamisliti ni najbeztoplaknijega Hrvata kao gosta u Sloveniji koji će Slovence suočavati s njihovom proslošću!»

HTV-a objavio tonske snimke Brijunskih transkripata? Riječ je o najvažnijim dijelovima ključnog sastanka vojnog i političkog vrha Hrvatske održanog 31. srpnja 1995. na Brijunima, uoči akcije Oluja. Neki od objavljenih dijelova temelj su za Haške optužnice protiv hrvatskih generala i uzimaju se kao dokaz za konstrukciju "zločinačkog pothvata", odnosno progona srpskog stanovništva. Haško tužiteljstvo u optužnici citira predsjednika Franju Tuđmana samo do dijela da Srbi moraju nestati, iako se iz nastavka rečenice vidi da je tu riječ o srpskim vojnima snagama, a ne srpskom stanovništvu: "Prema tome, nije nam glavna zadaća Bihać, nego je nanošenje na nekoliko pravaca takvih udara da se srpske snage više ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati".

Oni koji se danas s pravom boje da će zbog svoje podrške takvim namjerama Carle del Ponte biti optuženi, kako to kaže Vesna Teršelić, za izdaju nacionalnih interesa ne će se moći praviti da nisu znali kako Tuđman misli na vojne operacije, jer je to bilo očito i iz onih do sada objavljenih transkripata. Evo kako sam ih komentirao 23. listopada 2004. za Mostarski "Dnevni list" (vidjeti i moju knjigu Priznajem, Hrvat sam!, Zagreb, 2005. str. 23 i 86):

"Osvrćući se na trenutačnu situaciju glede Haaškog suda i transkripta s Brijuna od 31. srpnja 1995., Pečarić kaže kako iz tih transkripta doznajemo da je glavni "dokaz" djelovanja "zločinačke organizacije" to što se u objavljenom transkriptu navode Tuđmanove riječi kako "na nekoliko pravaca treba nanijeti takve udarce da Srbi praktički nestanu, a ono što nismo zahvatili da se ne mogu oporaviti, nego da moraju kapitulirati u idućih nekoliko dana". "Time cijela priča s Carlom del Ponte postaje još smješnijom jer iole pismeniji čovjek zna da kapituliraju vojske, a ne narodi, tj. takvom čovjeku bi odmah bilo jasno da su Srbi koji praktički trebaju nestati, u stvari srpski vojnici. Ili Carla del Ponte vjeruje da su svi Srbi u tzv. Srpskoj krajini bili vojna lica?", pita se akademik Pečarić. Cijela priča s objavljenim transkriptima, prema Pečarićevu mišljenju, još više optužuje predsjednika Mesića, međunarodnu zajednicu i Haaški sud."

Zato je interesantno vidjeti i sam završetak Izjave Dokumente:

"Nadamo se da će, unatoč pritiscima, nastavnice i nastavnici povijesti iz Kataloga udžbenika za osnovno i srednje obrazovanje odabratи udžbenike u skladu sa svojim stručnim i moralnim habitusom ravnajući se pritom željom za prenošenjem znanja mlađim naraštajima. S velikim zanimanjem čekamo rezultate izjašnjavanja po školama kao i tiskanje svih predviđenih udžbenika. Sudeći po zanimanju javnosti koje je izazvao na žalost nikada objavljeni mada žestoko napadani Dodatak udžbenicima za najnoviju povijesti autora Tvrтka Jakovine, Magdalene Najbar Agićić i Snježane Koren očekujemo široku javnu raspravu. Možda će u njoj ipak prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine – i da je uvažavanje različitih interpretacija i stvaranje prostora za dijalog o različitim viđenjima ratnih zbivanja temelj demokracije."

"Dokumenta" očito nije zadovoljna činjenicom da je Povjerenstvo Ministarstva uspjelo iz spomenutih udžbenika izbaciti mnogo toga već se zalaže za Dodatak koji je Ministarstvo svojevremeno odbilo. Nema, dvojbe: Ne odustaju u namjeri uvođenja povijesti Carle del Ponte u RH, pozivajući se na različitost interpretacija

i demokraciju. Oni koji na svom skupu nisu dali govoriti nikome tko ne misli kao oni!

Povijesna fantastika

Akademik Stanko Popović ovako mi je komentirao sam završetak Izjave: "Nije za vjerovati kako je sročen zadnji odlomak Izjave. Prvo se kuka se za odbačenim "Dodatkom udžbenicima za najnoviju povijest". Zatim se izražava nuda da će u "širokoj javnoj raspravi... prevladati razumijevanje da se činjenice mogu interpretirati na različite načine- i da je uvažavanje različitih interpretacija... i različitih viđenja ratnih zbivanja temelj demokracije". Iz ovako sročenog teksta slijedi da se opravdava potpuna anarhija u prikazu nove hrvatske povijesti. Svaki autor može pisati o povijesnim činjenicama kako mu se sviđa. Na taj način povijesne činjenice nisu više činjenice, nije se dogodilo ono što se zaista dogodilo, nego kako je to neki autor, iz samo njemu znanih pobuda, napisao. I to bi trebao biti temelj demokracije. Ako se ovome doda vlastita interpretacija Carle del Ponte o novijoj hrvatskoj povijesti, nastat će "history fiction", gdje se nije dogodilo ni Vukovar, ni Dubrovnik, ni Škabrnja ni niz drugih zločina nad Hrvatima, i gdje Hrvatska postaje od žrtve agresor. Od povijesne istine i povijesnih činjenica ne će ostati ni traga ni glasa."

Portal Hrvatskog kulturnog vijeća, 30. travnja 2007.

«Fokus» je 11. svibnja 2007. objavio ovaj tekst pod naslovom: Branitelji su vodili obrambeni a ne agresorski rat.

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

TKO SU ARBITRI HRVATSKE JAVNE SCENE?

ANACIONALNI JUGONOSTALGIČARI

Vjerojatno će vam se učiniti neobičnim, ali moja prva asocijacija na pitanje «Tko su arbitri hrvatske javne scene?» jest jedna rasprava iz 2000. godine na prvom rođendanu «Zareza». Najviše se razgovaralo o – «Hrvatskom slovu»! Prvi je usput «Slovo» spomenuo Nenad Popović, zapitavši se hoće li Sorosevo "Otvoreno društvo" napustiti Hrvatsku jer je u Hrvatskoj uspostavljena demokratska vlast. Malo u šali, malo ozbiljno, spomenuto je i pitanje hoće li baš Soros financirati "Hrvatsko slovo" i don Antu Bakovića jer su poslije izbora postali oporba. Kada je Velimir Visković rekao da bi bilo dobro da opstane «Hrvatsko slovo», tj. desni dio kulturne scene premda je, po njemu, bio intelektualni servis HDZ-ove vlasti, naišao je na žestoke reakcije. Vjeran Zuppa je «slinjenje» nad «Hrvatskim slovom» nazvao budalaštinom, te je ironično predložio osnivanje zaklade za spas «Hrvatskog slova» koju bi vodila gđa Tuđman. Zuppa je i siguran da «Hrvatsko slovo» od Sorosa neće dobiti dotaciju, te je «desni» dio kulturne scene uputio da nađu svoj «velefaktor».

Jugonostalgičarska arbitraža

I doista, dok je Tuđmanova «jednoumna» Hrvatska sufinansirala i Sorosove tiskovine od 2000. godine do danas medijski prostor krasí jednoumlje. Protjerivani su novinari od Maje Freundlich nadalje, smjenjivane nepodobne redakcije pa i tako što bi predsjednik države proglašio njihove novine fašističkim (Jovićeva doista slobodna «Slobodna Dalmacija») do toga da su sveprisutni arbitri hrvatske javne scene isključivo iz kruga ljudi sa spomenute godišnjice «Zareza». nekome se može učiniti neobično da su tzv. liberali insistirali na jednoumlju hrvatske javne scene, ali to ne čudi iz više razloga.

Prije svega, tu je riječ o našim jugonostalgičarima, a doista bi im nezahvalna pozicija bila imati ravnopravno u medijima zastupljenu i hrvatsku državotvornu opciju. Jer kako opravdati činjenicu da im je milija nekakva druga država od one u kojoj žive? Ne čudi stoga to što su u «Feralu» nekoliko puta u «Greatest shits» stavili moju pitalicu:

Koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Spomenuta rubrika i daje ono što naše jugonostalgičare najviše боли. A njihove ciljeve ponajbolje je opisao Miroslav Toholj, vlasnik IGAM-a koji je tiskao autobiografski roman Radovana Karadžića. On je, kako to navodi Milan Jajčinović u «Večernjem listu» od 6. 10. 2007. (str. 48) ustvrdio:

«Nas Srbe s Pala okupljene oko velikog borca i velikog humaniste Radovana Karadžića, optužuju da smo zločinci. Smiješno. Ne određuje se kategorija ratnog zločinca prema onome što je učinjeno nego prema cilju radi kojeg je to učinjeno. Ako je zaklano dijete u Prijedolju, onda mora postojati jak razlog zašto je ono zaklano. Jer: srpski su ciljevi sveti.»

Protokolarni scenarij – anacionalni ciljevi

A ovdje se «sveti srpski ciljevi» još podudaraju s ciljevima svjetskih moćnika koji su naznačili i načine kako se oni ostvaruju kako pokazuje Josip Jović u knjizi Život po protokolima. Sam intrigantni naslov knjige Jović objašnjava odmah iza naslovnice: "Protokoli sionskih mudraca su, po jednima krivotvorina, po drugima nisu. No, oni se danas doimaju kao scenarij po kojemu se odigrava aktualna hrvatska politička drama, iako u razmaku od sto godina." Spomenimo ovdje samo sljedeći Jovićev komentar u vezi s Protokolima: "Pogotovo fascinira gledanje na ulogu tiska koji je bio u današnjem smislu riječi tek u povojima, ili na ulogu zajmova u međudržavnim odnosima." Spomenimo da Protokoli dozvoljavaju postojanje nisko-nakladnih tiskovina koji se protive stvaranju nad-države. Pa otud je i nazočnost državotvornih Hrvata u hrvatskim medijima simbolična. Arbitri su samo oni anacionalni.

Paradigmatičan primjer arbitraže

Najprisutniji među njima je sigurno dr. Žarko Puhovski dojučerašnji predsjednik HHO-a. U Hrvatskoj je bilo lakše kritizirati bilo koga nego njega. Svojedobno sam objavio tekst «Je li Puhovski sveta krava» («Novo hrvatsko slovo», 1. listopada 2004.) u kojem sam pokazao kako su mi znali i objaviti poneki tekst ali su po pravilu izbacivali dijelove u kojima sam govorio o njemu ili ih ne bi objavili. Zato sam ga u "Fokusu", 22. listopada 2004. i nazvao «hrvatskim nadvladarom». Zapravo, je riječ o našem Apelu u kome smo tražili obnovu političkih procesa. Evo početka mog protestnog pisma televiziji RTL koje oni nisu objavili, kao ni «Vjesnik» tekst u kome je dano to pismo:

«Protestiram protiv načina na koji ste iskoristili mali dio razgovora sa mnom u vašim vijestima u 18.45 dana 23. kolovoza 2004. Prvo, rečeno mi je da pravite prilog o apelu o obnovi političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti, a vi ste mali dio razgovora iskoristili za prilog u

kojem je glavni gost bio prof. dr. Žarko Puhovski koji je bio svjedok optužbe u barem jednom takvom političkom procesu. Očito je: ako se pokaže da su ljudi nepravedno osuđeni na dugogodišnje robije zahvaljujući i njegovom svjedočenju i on će biti sudionik u zločinu.

U prilogu koji ste snimali sa mnom upozorio sam vašeg novinara da je dr. Mile Budak bio supotpisnik samo 'Zakonske odredbe o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda'. Međutim, u vašem prilogu vi ste između istine i laži izabrali laž. Prvo ste dali suprotnu tvrdnju g. Puhovskog: 'Što god netko tvrdio Mile Budak je bio koljački natpisar. On je čovjek koji je napisao i potpisao upute za masovno klanje, najgorje klanje koje se ikad na ovom prostoru dogodilo.'

Podsjetit ću vas da je u našem apelu istaknuto kako 'nije poznat slučaj da je Budak ikome izravno nanio zlo', dok je jasno da svjedok optužbe u političkom komunističkom procesu to jeste.

I ne samo da ste između mog točnog navoda i neistinite tvrdnje Puhovskog izabrali njegovu, nego ste mu se i pridružili u toj neistini spominjući one koji su 'u doba NDH-ovog režima smaknuti upravo na temelju zakona na kojem stoji potpis i Mile Budaka, visokog dužnosnika ustaškog režima.' Dakle, i po vama su ljudi smaknuti na temelju zakona o kulturi bez obzira koliko god on loš bio.»

Neprestano ponavljanje laži

Sličnu tvrdnju sam ponovio i na jednom našem radiju na kome je i Puhovski bio gost. Protestirao sam što su u emisiji o Apelu za obnovu političkih procesa pozvali njega koji je – kao svjedok optužbe u jednom takvom procesu – osobno zainteresiran da naš Apel ne uspije. Obnovom procesa u kome je on imao značajnu ulogu i presuda koja bi značila da je taj proces bio zločin označava i njega kao sudionikom zločina – znači zločincem!

Poslije tog razgovora Puhovski dobiva veliki intervju u «Vjesniku» (4. rujna 2004.) u kome ponavlja laž iako je zasigurno čuo moju tvrdnju kako se radi samo o Zakonskoj odredbi o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda:

"Ako netko hoće imati ploču u slavu Mile Budaka (...) onda bi, po mojem sudu, na njoj trebala stajati i rečenica da je Mile Budak bio potpisnik zločinačkih rasnih zakona (...) ne zaboravljamo da je potpisao i, kao do glavnika, skupa s Pavelićem i još trojicom ljudi nametnuo rasne zakone, odnosno zakone o rasnoj kulturi i žalosno nepismen zakonski članak o hrvatskom jeziku (dakle, nije riječ tek o jednome zakonu – sve da je to i važno)."

Dakle, opet ponavlja laž kojom je intelektualna ljevica postigla ekspresno rušenje spomen-obilježja u Svetom Roku! Jedna rečenica Zakonske odredbe – koja je slična onom komunističkom o moralno-političkoj podobnosti - sada mu postaju "zločinački rasni zakoni" i "zakoni o rasnoj kulturi".

Arbitri zaduženi za povijest

Naravno, poznate su mnoge slične izjave Žarka Puhovskog o Domovinskom ratu. Međutim, ovdje je najznačajnija činjenica da je on kao svjedok optužbe u političkom procesu u Hrvatskoj najznačajniji arbitar hrvatske javne scene i dugogodišnji predsjednik HHO-a, dakle organizacije koja se bavi ljudskim

pravima! Nema sumnje da su oni koji su doveli do toga da takvu ulogu ima svjedok optužbe na političkom procesu time samo ponizili Hrvatsku!

Primjer o Puhovskom i Budaku bio mi je dobar zbog činjenice da je Puhovski vrhovni arbitar u svemu pa i u povijesti, a ja na ovoj tribini imam zadatok govoriti o arbitrima o povijesnim temama. Naravno tu se ispred svih nameću dva povjesničara dr. Neven Budak i dr. Ivo Goldstein kao i Slavko Goldstein. Znamo da nam iz EU žele nametnutu «zajedničke» udžbenike povijesti, bolje reći udžbenike lažne povijesti pisane po haaškim presudama. Za to je zadužen solunski Centar za demokraciju i pomirenje.. Prema navodima hrvatskih medija, hrvatskim krakom mreže Centra upravlja dr. Neven Budak. Posebno treba naglasiti današnje zajedničko djelovanje dr. Nevena Budaka i dr. Iva Goldsteina iako je poznato što prvi misli o drugome. Naime, Neven Budak u svom tekstu «O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', 'Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316. piše:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Slično je o Goldsteinu pisao prof. Miroslav Brandt u knjizi Život sa suvremenicima, str. 190-191.

Primjeri gluposti

Poznato je da sam često polemizirao s Goldsteinima, pa jedna moja knjiga nosi naslov «Brani li Goldstein NDH», a felton u «Hrvatskom slovu» u deset nastavaka dan je u mojoj knjizi «Nepočudne knjige». Teško je izdvojiti najveću bedastoću zbog kojih je dr. Ivo Goldstein i postavljen za profesora nove hrvatske povijesti na Filozofskom fakultetu, ali meni je najsmješnija ona na koju je upozorio prof. Vladimir Mrkoci (Fokus, 6. prosinca 2002.). U knjizi Ive Goldsteina A History, Hurst & Co. London 1999. piše:

«Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.»

Sveučilišnom profesoru iz povijesti četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi (15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti). Vjerovali ili ne!

Najgluplje je vjerojatno ono kada Ivo Goldstein u «Slobodnoj Dalmaciji» od 13. srpnja 2002. navodi slučajeve «u kojima bi bilo opravданo kazneno gonjenje», pa sam se našao u njegovom najužem izboru (koje li časti!):

«Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.»

Dakle, kada netko „gadi i vrijeda“ dr. Iva Goldsteina treba ga kazneno goniti. Tako nešto vam je čak i antisemitizam!

Saga o Goldsteinima

Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama mogu pokazati na primjeru mog intervjuja u Slobodnoj Dalmaciji 13. listopada. Tamo sam konstatirao: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Miljanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže' (istakao J. P.). Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" (Slobodna Dalmacija, 20. listopada):

"U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer 'slično dr. Miljanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'." Glavni urednik «Slobodne Dalmacije» je u dva navrata tražio da svoj odgovor «Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano» skratim, pa kada sam to učinio – nije ga objavio!

Ovom prigodom trebam posebno upozoriti na knjigu Ivana Strižića Žrtvoslov Slunjskog kotara u kojoj Strižić pokazuje kako su jugokomunistički povjesničari udeseterostručili broj onih koji su po prijekom судu osuđeni na smrt zbog izvršenja i ili organiziranje pokolja obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o tome kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. On pokazuje kako je u tome sudjelovao i Slavko Goldstein. Daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatiра:

"Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili."

Iako (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein je očito vrlo važna osoba u jugokomunističkoj historiografiji! U više navrata pisao sam kako je brojka žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervna» velikosrpska brojka pa je nazivam «velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za

pola rata polovica od spomenute brojke! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Kao što vidimo da našim arbitrima laž, neznanje, zla namjera i sl. nisu strani. Da parafraziramo Miroslava Toholja:

Sveti su antihrvatski ciljevi!

Tribina HKV-a, 30. listopada 2007.

«Hrvatsko slovo», 4. siječnja 2007.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE RAZGOVORI S JOSIPOM PEČARIĆEM

Doista sam danas u neobičnoj ulozi – trebam predstaviti knjigu razgovora sa mnom. Osim toga činjenica je da ako se nekome knjiga dopadne da je to zato što je g. Pavković znao postaviti dobra pitanja, a ako se nekome ne dopadne to je zato što ja nisam dobro odgovorio na postavljena pitanja. Inače, knjiga je nastala tako što mi je g. Mladen Pavković u tri navrata postavljao pitanja na koja sam odgovarao.

Dr. Milan Vuković, koji je napisao Pogovor, rekao mi je da bi se o nekim stvarima o kojima sam govorio u knjizi moglo napisati cijele knjige. I doista – govorio sam na primjer i o problemima koje imamo mi matematičari u Hrvatskoj. Naime neke kolege iz nekih drugih struka smatraju sebe kompetentnijim da odlučuju o hrvatskoj matematici od samih matematičara. Upravo ovih dana dao sam u tisk knjigu Kad «stručnjaci» odlučuju o matematici.

Kod razgovora je bitno to što su vezani uz trenutak u kojem se vode. Zato se meni i danas prirodno nameće pitanje kako bi ova knjiga izgledala da se ovi razgovori vode danas. Sigurno posve drugačije jer se toliko toga dogodilo u međuvremenu. Na primjer, na pitanja o i oko HAZU-a sigurno bi se našlo mjesta i za slučaj (ne)izbora Miroslava Radmana. Napisao sam niz tekstova oko toga koje urednici dnevnih i tjednih novina u Hrvatskoj nisu objavili. Sakupio sam niz tekstova oko toga slučaja i knjiga Kako su rušili HAZU? će – nadam se - uskoro biti tiskana. Vjerojatno bi se iz tih tekstova i u ovoj knjizi pojavilo moje pismo saborskim zastupnicima, koje je bilo reakcija na govor zastupnika dr. Iva Banca, koji je on dao tiskati u «Feral Tribuneu», a u kome je napao akademike Paara i Jelčića i mene. Ja sam mu historizirajući matematičar iz Drugog razreda HAZU. Vjerovali ili ne, na odgovoru mi je čestitao i jedan saborski zastupnik član Narodne stranke. Izgleda kako je Banac «jako» omiljen u Saboru, zar ne?

Danas bi na poneko pitanje drugačije odgovorio i zato što se jednostavno pojavilo ponešto novo i interesantno što u momentu kada je knjiga nastajala meni nije bilo poznato pa mi to tada nije bilo ni moguće komentirati. Na primjer kada sam odgovarao na pitanje o Mili Budaku, odnosno na naš poznati Apel za obnovu političkih procesa nisam znao kako je o tome pisala dopisnica beogradskog NIN-a iz Zagreba gđa Zorica Stanivuković.

Naš Apel za obnovom političkih procesa u Hrvatskoj za gđu Stanivuković je bio «desni udar u Hrvatskoj» kako stoji već u nadnaslovu njena teksta (NIN, 2. rujna 2004.):

«U trocifrenom broju nacionalne inteligencije koja je ustala u odbranu Mile Budaka nalaze se imena akademika Ivana Aralice, advokata Željka Olujića, glumice Nele Eržišnik, upravo preminulog slikara Ivana Lackovića-Kroate, istoričara Josipa Pečarića (očito je gđa Stanivuković – za razliku od dr. Banca - veliki ljubitelj mojih publicističkih tekstova kada me je proglašila povjesničarom,

zar ne? op. J.P.), književnog kritičara i antologičara Dubravka Jelčića, predsednika Matice hrvatske Igoara Zidića i mnogih drugih ne samo zvučnih, nego upravo nadzvučnih imena kulturnog koridora autentične hrvatske kulture koja su upravo probila zvučni zid političke scene države sa manje od četiri miliona stanovnika od kojih manje od polovine smatra da spomenik Mili Budaku u mestu Sveti Rok/Lovinac podno Velebita nipošto nije trebalo uklanjati (...) Predsedniku Stjepanu Mesiću i premijeru Ivi Sanaderu nije trebalo dugo da saberu «dva i dva». Odnos snaga bio je kritičan, a nedostajale su samo vojska i policija da zbog ustaškog zločinka streljanog 1945. u Zagrebu, u glavnom gradu Hrvatske ponovo izbije državni udar (...) Ko je zapravo izdao nalog da bageri krenu na spomenike Pavelićevim ideoložima i egzekutorima, nije sasvim jasno, jer se hrvatski vrh ovim pitanjem bavio taman toliko dugo dok nije čuo zvečanje desnih oktava pod prozorima vlade i parlamenta koji su neuvijeno nagoveštavali da se u zemlji sprema i ne baš tako tiha «plišana revolucija», u domaćem podneblju širih razmara poznatija kao državni udar ili vojni puč.»

Gđa Stanivuković i nije puno pogriješila. Pa kako drugo i nazvati zahtjev za obnovom političkih procesa u zemlji u kojoj je povjesnica jugokomunistička, u kojoj su skoro svi mediji u jugokomunističkim rukama, u kojoj vladajuće strukture provode jugokomunističku politiku, nego – desni puč ili udar?

Pa zar se na sličan način ne ponašaju naši mediji i vlast prema Rezoluciji Skupštine Europskog parlamenta o osudi zločina totalitarističkih komunističkih režima. Naš Apel nije unaprijed ni tražio nikakvu osudu već samo obnovu političkih procesa iz jugokomunističke države. Druga stvar je što je baštinicima jugokomunističke politike to – normalno – i bio «državni udar ili vojni puč». Njema je bilo očito što bi donijeli obnovljeni procesi i što bi na primjer značila obnova procesa u kome je svjedok optužbe bio prof. dr. Žarko Puhovski. Nekadašnji svjedok optužbe u političkom procesu danas je predsjednik HHO-a – udruge koja se brine o ljudskim pravima. Čudi li što je upravo Puhovski bio među najglasnijim protivnicima obnove političkih procesa?

Kako je naš Apel prethodio ovoj rezoluciji Skupštine Europskog parlamenta, trebalo bi na njega ponovno podsjetiti hrvatske vlasti.

Pogledajmo na primjer i što sam odgovorio na pitanje: «Gdje bi u tom pogledu svrstali jednog Stjepana Mesića?» jer mi se čini da svakim danom mogu naći poneku potvrdu o onome što sam napisao.

Počeo sam konstatacijom: «On je tako gdje mu trenutno odgovara.» Slično tomu prof. dr. Miroslav Tuđman u svom nedavnom intervju-u u „Hrvatskom slovu” govori o njemu kao o čovjeku „čiji je životni put išao iz jedne krajnosti u drugu, iz jedne suprotnosti u drugu, bez moralnih dvojbija u njemu samome i kada koristi laži za svoj osobni politički probitak”.

Ovih dana smo to vidjeli i na HTV-u kada je na inzistiranje voditelja emisije "Nedjeljom u dva" da gost predsjednik Stjepan Mesić prizna da je, u "slučaju Budimir Lončar", riječ o dva Mesića onom iz 1991. i ovome danas, Mesić je objašnjavao da je u ono vrijeme jedno govorio, a drugo radio.

Kao da sam i o tome pisao odmah u nastavku svog odgovora:

«Pogledajmo, na primjer, kako o NDH, govore naši političari. Godine 1992. na tribini u Švicarskoj čulo se ovakvo mišljenje, kojemu se doista nema što zamjeriti: ‘Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile povijesne okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih.’

Potpuno drugačije mišljenje dao je današnji hrvatski predsjednik u intervjuu hrvatskom programu na australskom radiju SBS 16. veljače 2006. godine (vidjeti ‘Spremnost’ od 28. ožujka 2006.):

‘Nezavisna Država Hrvatska niti je bila nazavisna niti je bila država niti je bila Hrvatska. Ona je bila tvorevina koju je stvorio okupator (...) a priče o tome kako je NDH za nešto zaslužna, ona je zaslužna za zločin kojeg se i danas Hrvati trebaju sramiti.’

Naravno, ne iznenaduje što Mesić ovako govori. Neobično je samo to što je i ono prvo – u Švicarskoj – također izrekao Mesić. Istina hadezeovac, a ne drug Mesić. Svima je nama jasno da Mesić može biti samo svjedok neistine na sramotnom суду u Haagu. I mnogo više od toga. Sjetimo se samo krivotvorenenog brijunskog transkripta koji je iz njegova ureda poslan u Haag da bi se hrvatsku lažno optužilo za ‘zločinački pothvat’.

Istina, poslije ove emisije na HTV-u s Mesićem kao gostom očito je deplasirana moja riječ „neobično“ u prethodnom tekstu. Očito je nešto najnormalnije – po g. Mesiću – govoriti neistine. Istina, danas je i za očekivati da on tako nešto i kaže kada se pojавila knjiga prof. Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“ u kojoj je pokazano i dokazano da se Mesić obilato koristio neistinama. Zašto ne bi to javno i priznao kada je istina i slijedeće što kaže prof. Tuđman u spomenutom intervjuu: „Iako se knjiga bavi Mesićevim lažima u Haagu, ona je u svojoj biti istraživanje o tome kako laži postaju sastavni dio nepravednih presuda ali i dio javnoga znanja, te kako pravodobno prezentirane, čak i banalne laži u informacijsko doba imaju za posljedicu jednima osigurati visoke političke nagrade, drugima dugogodišnje zatvorske kazne, a trećima, tj. javnosti, nameću stereotipe kojima se cijela nacija nadzire i drži u poslušnosti pomoću pogrešnih informacija i dezinformacija.“

A nastavak mog odgovora čini mi se ponajbolje objašnjava reakciju mnogih u Hrvatskoj na Mesićevu bedastoću o tome kako je bilo dobro što je – zaslugom njegova savjetnika Budimira Lončara – Hrvatskoj pomoću poznatog embarga na uvoz oružja oduzeto pravo na samoobranu. Na taj način je – po Mesiću – Lončar spasio Hrvatsku od bojnih otrova.

Ali evo mog teksta:

„Umjesto bilo kakve piće o Stjepanu Mesiću najbolje je samo da konstatiram da sam mu u svojoj knjizi Priznajem, Hrvat sam! posvetio slijedeće poglavlje:

Stipe Mesić – dosje izdaje

Tko pomaže Mesiću?

Zašto Sanader pomaže Stipi Mesiću

Mesićovo lažno svjedočenje i dilanje transkriptima je veleizdaja

Pomaže li HDZ Mesiću?

Presude bosanskim Hrvatima temeljene su na lažnim Mesićevim svjedočenjima u Haagu

Sa predstavljanja specijalnog izdanja NHS-a Stipe Mesić – Dosje izdaje, održanog u Zagrebu 9. prosinca 2004.

Knjiga o čovjeku po kome će se pamtitи najsramnije poglavlje hrvatske povijesti
Prividjenje Göbbelsa u Hrvatskoj

Sindrom 'biti gluplji i od ovce'.»

Na "referendumsko" pitanje HTV-ove emisije "tko je u pravu u aferi Budimir Lončar predsjednik Mesić ili Večernji list?", odazvalo se 15.400 gledatelja i tri petine njih dalo je za pravo predsjedniku. Tri petine onih koji su glasovali misli da je za nas bilo dobro što su nam oduzeli pravo na obranu i ostavili nas nenaoružane na milost velikosrpskom agresoru. Na milost i nemilost onih koji su – kako sami Mesić i Lončar kažu – bili spremni na nas bacati i bojne otrove! Sjećate li se kako su svojevremeno srpski intelektualci poručili Dubrovčanima da se predaju jugokomunističkoj-četničkoj soldateski jer – ako to ne učine - bit će krivi za razaranje Dubrovnika. Dubrovčani bi im bili krivi, a ne njihova vojska i njihova vlast. A ne oni sami koji su mogli tako nešto i pomisliti, a kamo li poručiti Dubrovčanima, koji itekako znaju da sloboda nema cijene.

Zar vam se zato i ne čini da je Mesićev odgovor i namijenjen onima sa sindromom «biti gluplji i od ovce»?

Da doista puno toga bi danas bilo izrečeno drugačije, ali većini odgovora ne bih mogao dodati niti oduzeti ništa pa mi se čini da će knjiga ipak zadovoljiti one koji je budu čitali. Bar se nadam tomu.

Dopustite mi na kraju da se još jednom zahvalim g. Pavkoviću na ovim ugodnim razgovorima i na samoj knjizi!

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA
HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO
JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

**PODRŠKA MARKU PERKOVIĆU THOMPSONU
UREDNIŠTVA HRVATI-AMAC.COM**

Polazeći od činjenice da živimo u slobodnoj i suverenoj, socijalnoj i demokratskoj državi, Republici Hrvatskoj, smatramo svojom građanskom dužnošću pružiti javnu potporu hrvatskom glazbeniku Marku Perkoviću Thompsonu.

KOMENTAR ANTA ŽANETIĆA

Ova organizirana hajka na domoljubnog pjevača ne prestaje, već duže vrimena. Napad na njega je napad na hrvatski narod i na hrvatsku državu, kao i na svakog domoljubnog Hrvata. Organizirane snage od onih, koji se još nisu pomirili sa propašću propale države, sada rovare ne samo domaći izdajnici, nego u ta kola uprežu i međunarodne centre moći Simon Wiesental centre u Izraelu i Americi. Jedan hoštапler Budaj, Puhevski, Goldstein, Kajin, Mesić i ostala ološ sa Pantovčaka, služe se sa svim podvalama i lažima, nebi li ovom hrvatskom pjevaču i zabranili i pjevati. U tim svojim podvalama upotrebljavaju klince sa ustaškim znakovljem i tako ne bi li diskreditirali ovog omiljenog pjevača. Ovi su samo najobičniji provokatori. Zamislite apsurda i ludila u današnjoj nakaradnoj Hrvatskoj. Milanović izjavljuje kako je Marko Perković Thompson morao prestati pjevati, kada se netko između 100 tisuća Hrvata pojavi sa ustaškim znakovima. Kako brzo te novine i Sutlićeva srpsko hrvatska televizija pronađu ove provokatore izmedju 100 tisuća Hrvata? Zašto sada šuti hrvatska katolička crkva i udruge dragovoljaca Domovinskog Rata?

Što se Mesića tiće, ne može se ni drugo očekivati od veleizdajnika i saradnika KOS-a za vrijeme Domovinskog rata.

Svatko zna da je poslije Drugog svjetskog rata Istra opustošena od Hrvata i Italijana i da je Ranković dekretom naselio Istru sa 60 tisuća Srba. Što se tiće Kajina to je jedna nemoralna SKOJ-evska ništarija i ljubimac četnika. Tko zna,

koje je narodnosti Kajin? Što se tiče HDZ-a, ne može se od njih ništa dobrog ni očekivati. U vlasti su sa Četnicima. Podpredsjednik hrvatske vlade Slobodan Uzelac, Četnik, a u Saboru ostala četnička bratija. Sanader pleše bolje žikino kolo, nego Pupovac. Naš Ivo misli, kako bi ušao u EU, kao mali od kužine. Nije ni čudo da je poslije koncerta Marka Perkovića Thompsona na trgu bana Jelačića, kada je preko 100 tisuća Hrvata oduševljeno pozdravilo našeg Thompsona, Sanader taj koncert nazvao štetnim za Hrvatsku. Ako je netko štetan za Hrvatsku i hrvatski narod to je upravo naš Serenader i Mesić. Svim neprijateljima Hrvatske smeta Thompson. Tko može okupiti 60 tisuća na Maksimiru i 100 tisuća hrvatskih domoljuba na trgu bana Jelačića. Marko je simbol hrvatskog prkosa i hrvatskog ponosa. Ja mislim da bi Marko mogao završiti i u Haagu, jer nije dozvolio Četnicima u svoje Čavoglave i borio se je za Hrvatsku, ali ne za sadašnju poniženu i nakaradnu.

«Hrvati-amac», internetska mreža

THOMPSON I WOODSTOCK

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima anti-semitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o anti-semitizmu održanoj u Španiji 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrew Bakera iz Američkog Židovskog Kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkog parlamenta i predstavnika OSCE protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gdje Grabar-Kitarović iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježe koncerata Hrvatske rok zvijezde Thompsona». Ona je obećala pozvati Prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Posjet predstavnika OSCE Hrvatskoj

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3.9.2007 «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkoj se ambasadi sastao s Ivom i Slavkom Goldstein, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (Državni tajnik), Radovanom Fuchsom (Pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (Državni tajnik) i Filipom Dragovićem (Pomoćnik ministra), a u Ministarstvo vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović («stara» Židovska zajednica).

U razgovorima su izneseni sljedeće ocjene o Thompsonu i stavovi o stanju u Hrvatskoj.

Suprotstavljanju ekstremizmu: Hrvatska je aktivni partner u programima OSCE, posebno preventive. Premijer Sanader i s njim HDZ oštro se distanciraju od desnog ekstremizma; danas vodeći političari – Mesić, Račan i Sanader – pokušavaju ispuniti nastali vakuum davanjem pozitivnih primjera; hrvatske vlasti se energično odnose prema zločinima s antisemitskim predznakom unapređenjem zakona i osposobljavanjem policije i državnih odvjetnika; obnova ustaških simbola je još uvijek sramotna; Hrvatska je spremna izvršiti zahtjeve međunarodne zajednice, kako se traži, posebno bliskom i istinskom suradnjom sa MKSJ; «Trebamo individualnu potporu u borbi protiv zločina mržnje, antisemitizma i ksenofobije kao i promoviranju pomirenja»; uspoređivana je Hrvatska i Srpska folk muzika.

Pozitivne ocjene Thompsona: Marko Perković je nacionalni junak iz devedesetih - umjetničko ime datira iz Hrvatskog rata za nezavisnost, kad je nosio pušku Thompson; muzika i sam pjevač su «više ili manje domoljubni», pjesme se mogu smatrati provokativnim ali ne ispunjene mržnjom (osim jedne pjesme) i ne treba ih smatrati opasnim; Thompson je «simbol nacionalnog Hrvatstva»; politički utjecaj na mlade ne treba precjenjivati; ova «alternativna muzika» sigurno jača anti-institucionalne odnose; ministar školstva Primorac je namjeravao privatno prisustvovati Thompsonovom koncertu, ali kad je odgoden zbog kiše naknadnom

koncertu nije prisustvovao; nakon posljednjeg koncerta Thompson je izjavio da «nikada nije podigao ruku fašističkim pozdravom».

Novija povijest Hrvatske još nije analizirana: ovo razdoblje povijesti tek treba sistematski ispitati; hrvatska auto-percepcija još nije prošla adekvatnu povijesnu ili kritičku analizu. Zbog toga «marginalizirani mladi ljudi» prečesto izražavaju svoje proteste simbolima iz ustaškog vremena; ne može se jasno razlikovati patriotizam od ustaškog nacionalizma, jer postoji sivo područje; problematičnim odnosima Srba i Hrvata dominira prijateljstvo i mržnja proteklih desetljeća, politički savezi i genocidni zločini.

Negativni utjecaj Thompsona: Thompsonova popularnost se očituje u činjenici da je 40,000 ljudi – većinom mladih – došlo na njegov koncert pred ljetne praznike. Neki su nosili simbole iz nacističkog vremena; jedna pjesma uzima temu iz Hrvatske fašističke prošlosti i počinjenih zločina; Thompson predstavlja opasnost jer jača nacionalističko raspoloženje; na koncertima, on izvikuje ustaški poziva na okupljanje, «Za dom!» i potiče masu da odgovori «Spremni»; Thompson je izraz profitera i neriješenih socijalnih sukoba nastalih u sjeni Tuđmana. Vladajuća stranka mora napustiti svoj nedostatak jasnoće prema stavovima ekstremne desnice; na nedavnom Thompsonovom koncertu zabilježeno je i utuženo 17 povreda zakona.

Preporučeno je da se pismom zahvali Predsjedniku Mesiću za njegov odlučni stav u borbi protiv desnog ekstremizma; da se upita direktora HTV za stav o emitiranom koncertu, i hoće li budući koncerti biti popraćeni kritičkim komentarom; Žarku Puhovskom preporučeno je da pripremi simpozij suvremenih povjesničara, sociologa i političkih znanstvenika iz raznih država za raspravu o «odnosu prema nedavnoj prošlosti» a Kardinalu Lehmannu da o ulozi Thompsona govori sa predstavnicima katoličke crkve u Hrvatskoj.

Međunarodne ocjene Thompsona u jesen i zimu 2007.

U svom govoru pred Helsinski odborom američkog Kongresa, Prof. je Weisskirchen za Thompsonove nastupa rekao «ne samo da su vezani za ustaške slogane, nego i na stvarni način postoji neka vrsta neonacizma na njegovim koncertima».

U izvještaju OSCE o stanju nakon tri godine rada borbe protiv antisemitizma 1.11.2007., Prof. Weisskirchen se žalio na nedovoljnu potporu svom radu država članica. «Ove godine samo jedna država je dogovorena, Hrvatska. Na žalost nije bilo poziva iz drugih država». Naveo je razgovore u Hrvatskoj sa «više predstavnika vlade i Židovske zajednice», s ciljem postizanja suglasnosti sa «hrvatskim sugovornicima, da ma kakve nacionalističke pojave treba ugušiti u zametku». Istaknuo je i «uznemirujuća zbivanja» u vezi pjevača, zvanog «Thompson», koji je počeo je isticati razne simbole ustaškog vremena na koncertima».

Pred Božić, ABC je izvjestio da će u Australiji nastupiti „kontraverzni Hrvat Thompson“, imenovan po strojnici, s ekstremno nacionalističkim pjesmama koje glorificiraju hrvatsku nacističku prošlost. Naveli su da je u Maksimiru bilo oko 50 000 ljudi, mnogih obučenih u uniforme Ustaša, fašističkog režima koji je

podržavao Hitlera. Po Ephraim Zuroffu iz Simon Weisenthal centra mnogi su pozdravljali nacističkim pozdravom a da Thompson nikada nije osudio simbole koji predstavljaju progon i masovno ubijanje Židova i Cigana.

Jednog od svjetski najuglednijih gradskih vijećnika koji je u Čikagu na funkciji već 35 godina g. Bernarda Stona, Židova, pokušalo se nagovoriti da sprijeći koncert Thompsona u Chicagu, a zbog optužbi za antisemitizam i neonacizam. Fra Jozo Grbeš ge je zapitao zašto Židovi dozvoljavaju ovakvu zloupotrebu Židovskog stradanja. Koncert je održan.

Konačno, ovih je dana u otvorenom je pismu SDP-u grupa intelektualaca i javnih djelatnika navela koncert Thompsona kao «... očit primjer potiranja vrijednosti antifašizma i demokracije ... uzvikivanjem profašističke poruke Za dom spremni, isticanjem ustaških simbola te šovinističkim skandiranjem... «

Sjećanje na mladost

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dva razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno, i jer se u prvi plan ne stavljuju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču. Drugi je razlog što me progoni jedna usporedba: kolovoza 1969. u Woodstocku je održan najveći festival mlađih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša... Prisustvovalo je oko 200 000 mlađih, nastupilo 32 muzičara. U trenucima znacajnih sukoba i promjena u zemlji, mlađi su se okupili muzikom, i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije... Samo 18 godina kasnije izdata je marka a Woodstock festival je zauvijek ušao u legende kulture... Bez obzira koliko se mojim vršnjacima i današnjoj omladini primjerenom učini usporedba Woodstocka i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mlađih...

Dio moćnih Evrope i svijeta bahato, banalno i površno ocjenjuju vrijeme i događaje obrane i stvaranja Hrvatske. Olako se postavljaju krive dijagnoze i nameće pogrešna terapija. Teško da u ovakvu svijetu i može biti drugačije. No to je samo razlog više da Hrvatska sama, dostojanstveno, slobodno i otvoreno istraži istinu o sebi. Javne ocjene i napisи koji podsjećaju na onu «tko drukčije kaže taj kleveće i laže i osjetit našu će pest» nemaju moralnu vrijednost i ne vode nikamo. «Hrvatski list», 17. srpnja 2008.

**RASIZAM SUDA U HAAGU / 15 GODINA
PONAVLJANJA ISTOGA: JE LI BILO UZALUD?
ZAGREB, 2011.**

**OPTUŽBA ZA ZAJEDNIČKI ZLOČINAČKI POTHVAT
– NASTAVAK AGRESIJE NA HRVATSKU**

(...)

3. Nemoralan model suprotstavljenih parnjaka!

Ovo je naslov teksta Hrvoja Markovića iz Hrvatskog lista 26. travnja 2007. u kome autor opisuje scenarij po kojem se sudi Hrvatima u Haagu. Marković prvo opisuje scenarij realizacije i aktere realizacije "udruženog zločinačkog pothvata": Optužnica o udruženom zločinačkom pothvatu osmišljena je u Londonu. Cilj tog scenarija je preko Ante Gotovine i operacije Oluja Domovinski rat prikazati etničkim čišćenjem Srba iz Hrvatske, obranu Hrvatske proglašiti ratnim zločinom a ondašnju vlast na čelu s Franjom Tuđmanom ratnim zločincima.

U tu je svrhu Haško tužiteljstvo pravno formaliziralo optužnicu. Udružen s tim tužiteljstvom, za dokazni postupak, Stipe Mesić, treba osigurati dokumente i prilagoditi ih haškim potrebama. Kao što je vidljivo iz njegova brijunskog transkripta, navodnog prijepisa tonskog zapisa sa sastanka koji je predsjednik Tuđman održao s hrvatskim vojnim zapovjednicima na Brijunima uoči Oluje, izgovoreno od nazočnih na sastanku pripisano je najčešće generalu Gotovini te je samim time prijepis krivotvoren. Gotovinu je zapala uloga glavnootuženoga. (...) Zajedno sa Sanaderom, Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogući uvid u svaki dokument kojim su raspolagale hrvatske obavještajne službe pa su nakon toga Britanci osmislili akcijski plan – hvatanje generala Gotovine, gdje je glavna uloga namijenjena hrvatskim obavještajcima. Hrvatske obavještajne službe, i civilne i vojne, naročito su bile podložne Britancima u vrijeme mandata Račanove vlade. Naredni 'akter' u realizaciji scenarija o udruženom zločinačkom pothvatu je hrvatski premijer Ivo Sanader. Određene su mu tri bitne zadaće. Zajedno s Mesićem osigurati provedbu akcijskog plana u duhu Šeksove zapovjedi: Lociraj! (Španjolska) Uhiți! (Španjolska)

Privedi! (Den Haag). Druga Sanaderova zadaće je bila službeno i javno, u ime hrvatske Vlade, potvrditi vjerodostojnost Mesićeva brijunskog transkripta, u trenutku kad je svatko debelo sumnjaо u tu vjerodostojnost, i kako bi neučinkovita ostala opovrgnuta 'autentičnost' tih krivotvorina, ljudi koji su nazočili brijunskom sastanku uoči Oluje a čijim su imenima i ulogama Mesićevi dokumenti manipulirali. Treće i najvažnije što je Sanader trebao učiniti, a izvrsno je učinio, što predstavlja temeljni uvjet ostvarenja 'udruženog zločinačkog pothvata', osigurati Stipi Mesiću i drugi predsjednički mandat. Nema sumnje da je Mesić na tim predsjedničkim izborima pobijedio zahvaljujući isključivo Sanaderu koji mu je za protukandidata odabrao Jadranku Kosor, koja objektivno nije imala nikakvih šansi protiv starog predsjednika, za razliku od Hebranga... Treba napomenuti da je u tom trenutku Stipu Mesića mogao pobijediti jedino ozbiljan HDZ-ov kandidat, što Sanader nije dopustio jer je pristao na londonski scenarij.

Bitnu ulogu po naputku Londona, a u suradnji s Mesićem i Sanaderom, ima velikosrpski 'Veritas' i Savo Šrbac. Oni su napravili popis pobijenih Srba-žrtava 'udruženog zločinačkog pothvata' i objavili njihova imena. Na Šrpčevu popisu bilo je i 'živih mrtvaca'. Iz tog namjernog propusta velikosrpskog 'Veritasa' otvara se uloga za HHO na čelu kojega je dr. Žarko Puhovski čija je zadaća ispraviti namjerne Šrpčeve podvale i na taj način 'objektivizirati srpske žrtve udruženog zločinačkog pothvata', učiniti ih javno uvjerljivim kako bi bile uporabljive haškom tužiteljstvu. U velikosrpskom trolistu (političke naravi) Šrbac-HHO-Prodanović najdelikatniju ulogu ima Čedo Prodanović. Njemu je povjerena obrana ključnih ljudi koji bi trebali biti pozitivni parnjaci u modelu po kojem se sudi istaknutim Hrvatima u Haagu (...). Upravo su zbog toga načela u Beogradu i drugdje organizirani seminari o haškim procesima. Na takvim se seminarima iza kulisa organiziraju susreti i preciziraju uloge pojedinaca a po već spomenutim scenarijima. I više nije nikakva tajna da su se Šrbac, Puhovski, Prodanović i drugi sastajali u Beogradu. I mnogi hrvatski novinari su viđani u Beogradu.

O samom "modelu suprotstavljenih parnjaka" Marković piše u nastavku svoga teksta:

Je li stoga slučajno Čedo Prodanović istodobno branitelj Čermaku i Ademiju; dvojici optuženika i najbližih Gotovinovih suradnika – Čermak optužen za ulogu u udruženom zločinačkom pothvatu, a Ademi za Medački džep gdje će mu biti namijenjena uloga pozitivnog parnjaka suprotstavljenog negativnom Mirku Norcu. Nema sumnje da je Čedo Prodanović trebao biti jedan od kontrolora procesa udruženi zločinački pothvat. Ideja za Prodanovićevu obranu Čermaka i Ademija nastala je u Mesićevu predsjedničkom okružju. Nema nikakve sumnje da je Čermak Prodanovića prihvatio za branitelja računajući na njegove (srpske) veze s Haagom, a na preporuku Stjepana Mesića.

U svemu ovom, poglavito ne treba zaboraviti Antu Nobila. Braneći Tihomira Blaškića Nobilo je prvi prihvatio i obranu postavio po modelu suprotstavljenih parnjaka po kojem se sudi isključivo Hrvatima. Pripadnicima drugih naroda optuženih u Haagu po ovom se modelu ne sudi. Duh spomenutog modela je rimske načelo 'divide et impera'. Braneći Blaškića u ahmičkom slučaju, Nobilo u obranu uvodi tezu o dvostrukoj crti zapovijedanja. Braneći Hrvata, u ovom slučaju

Blaškića, optužbom drugog Hrvata, Kordića (kojem su po toj tezi nadređeni Tuđman i Šušak), u središte sudskog postupka se uvodi hrvatsko-hrvatski sukob, a iz žarišta izbacuje bit problema – hrvatsko-muslimanski rat. Zaboravlja se situacija koja je dovela do hrvatske intervencije u Ahmićima. A to je i glavna Nobilova nakana.

Model suprotstavljenih parnjaka podrazumijeva sukob pozitivnog i negativnog, dobra i zla, podrazumijeva obranu dobra od zla. Model nudi sukob hrvatskog i nehrvatskog u ime hrvatskog, a u biti protiv hrvatskog. Kao načelo prihvatljivo, a kao model pogubno, nemoralno i nepravedno. Odabranoj žrtvi s krivim predznakom po tom se londonskom scenariju, sudi i prije formalno-pravnog suđenja – sudi mu se medijski. Optužbama odabrane žrtve javnost se priprema za predviđeni ishod presude. U ovoj Nobilovoj obrani, za javnu predodžbu pozitivan je Blaškić a negativan Kordić, zajedno s Tuđmanom i Šuškom, koji su kao ključni ljudi obrane Hrvata u Domovinskom ratu, meta svakog haškog procesa Hrvatima po spomenutom modelu. (Zadnji dan uoči konačne presude, Kordiću je ponuđeno konačno oslobođenje od bilo kakve optužbe pod uvjetom da on optuži Tuđmana i Šušku. Kordić je to odbio). Zapravo su i Blaškić i Kordić, kao i svi drugi u procesu po modelu suprotstavljenih parnjaka, žrtve stvarnog cilja svih haških procesa Hrvatima – neovisne Hrvatske u čijoj su obrani Tuđmanova i Šuškova uloga stožerne.

Spomenimo ovdje da smo o ponudi Kordiću već govorili na ovim skupovima tj. naveli smo riječi njegove suprug Venere (Hrvatski list, 23. prosinca 2004.):

Živa je istina da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šušku, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljao, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'.

Vratimo se tekstu Hrvoja Markovića. On dalje tvrdi:

'Parnjaci' su primjenjeni i u gospičkom slučaju na riječkom suđenju. Parnjaci su bili i pokojni Janko Bobetko, predočen kao Tuđmanov general i stoga optužen. Dakle, negativan i zao. Samo ga je smrt spasila haškog čerečenja. Njegov parnjak, po uobičajenim standardima pozitivan, Mesićev je general Stipetić kojeg je Haag poštedio samo zato jer je Mesićev, bez obzira na stvarnu krivicu. Suprotstavljeni parnjaci u procesu hrvatskim generalima za Medački džep bez sumnje će postati Norac s negativnim i Ademi s pozitivnim predznakom. (vidi tko ga brani). Po istom modelu londonskog scenarija trebalo se suditi i Anti Gotovini. Međutim u njegov proces ulaze Amerikanci i kvare posao...

No, prije toga, nešto o svrsi suđenja po modelu suprotstavljenih parnjaka. Ona je barem dvostruka. Konačan cilj modela je presuda Hrvatskoj i Domovinskom ratu kako bi se uvela u nove integracije apsolutno staroga duha. S istim starim gospodarima.

Optužujući negativnog parnjaka određenog njegovim svjetonazorom i političkim profilom, stiče se zapravo privid da se opravdano optužuje pojedinac a ne skupina ili čak narod, jer nema kolektivnog zločina (osim udruženog zločinačkog pothvata). Uz tog se predviđenog 'negativca' redovito veže politika obrane i izgradnje nacionalne države i najvažnijih ljudi koji su obnašali vlast u optuženo vrijeme. Po tom londonskom scenariju, 'pozitivan parnjak' je onaj koji će preimenovati vlastitu ulogu u tom obrambenom ratu, a poglavito kad je spreman prihvati namijenjenu mu ulogu – glavnog svjedoka protiv udruženog zločinačkog pothvata. I što je najvažnije, obranom 'isplaniranih nevinih žrtava', optužbom negativnog parnjaka i oslobođanjem pozitivnog parnjaka krije se stvarna uloga scenarista, uloga provoditelja scenarija, a konačni cilj je optužiti stvarne branitelje Hrvatske a scenariste učiniti prividnim i javnim braniteljima. Po standardima tog modela i planovima londonskih scenarista glavni parnjaci na hrvatskoj nacionalnoj razini su Franjo Tuđman i Stipe Mesić.

Primijetimo da model "suprotstavljenih parnjaka" spominje i Trpimir Kovač u Hrvatskom slovu, 27. travnja 2007. U tom tekstu Kovač posebno raščlanjuje i ulogu nekih hrvatskih novinara u londonskom scenariju.

(...)

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

JE LI „BOJNA ČAVOGLAVE“ REHABILITIRALA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“?

Uoči utakmice Hrvatska – Izrael Hrvatski helsinški odbor u priopćenju nas upozorava kako ih posebno zabrinjava udomaćeno ponašanje hrvatskih nogometnih navijača kada gotovo cijeli stadion skandira „Za dom spremni!“

Riječ je o službenom pozdravu Pavelićeva fašističkog ustaškog režima koji je postao ubičajena pojava na domaćim utakmicama državne reprezentacije. Takvoj praksi doprinosi i sam predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza Vlatko Marković. On to ružno ponašanje navijača pokušava opravdati tvrdnjom da je riječ o starom hrvatskom pozdravu. Istina, ovaj je pozdrav u formalnom smislu sličan pozdravu Hrvatske seljačke stranke („Za dom, za hrvatski seljački dom – spremni!“), ali je također istina da se on, zahvaljujući povjesnoj zloupotrebi u vrijeme ustaškog režima, nepovratno kompromitirao.

Prije svega, doista je smiješno da HHO optužuje Vlatka Markovića za nešto što misli golemi broj Hrvata, a čak je dano i u jednoj sudskoj presudi zagrebačkog Prekršajnog suda (Hrvatski list, 6. kolovoza 2009.):

... s obzirom na postojeće okolnosti, a te su da se radilo o koncertu na kojem su nastupali izvođači koji su u hrvatskoj javnosti poznati i prihvaćeni kao izvođači pjesama domoljubnog karaktera, da je jedan od njih bio i Marko Perković Thompson čija je pjesma 'Bojna Čavoglave', nastala za vrijeme Domovinskog rata, uistinu počinje stihom 'Za dom spremni!', a da je to starohrvatski pozdrav, njegovo uzvikivanje ili govorenje, tim više što nije praćeno nikakvim drugim elementima, primjerice gestama ili simbolima koji bi ga eksplicitno dovodili u vezu s fašističkim pozdravom koji se u modificiranom obliku s dodatkom riječi 'i poglavnika' koristio na ovim prostorima tijekom Drugog svjetskog rata, ne predstavlja naročito drsko i nepristojno ponašanje, niti je okrivljenik izazvao negodovanje ili narušavao mir prisutnih posjetitelja koncerta, niti vrijedao njihove moralne osjećaje.

Zapravo, samo ekstremistima može smetati, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini Zdravko Bartovčak (Hrvatski list, 18. lipnja 2009.) najljepši pozdrav na svijetu „Za dom spremni“. Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju. Naime, protivno tvrdnji HHO-a da se pozdrav zahvaljujući povjesnoj zloupotrebi u vrijeme ustaškog režima, nepovratno kompromitirao istina je suprotna tome. Taj pozdrav je dio pjesme Marka Perkovića Thompsona koja je bila iznimno značajna u borbi protiv velikosrpskog fašizma tijekom Domovinskog rata. Danas u Hrvatskoj ima malo ljudi koji se sjećaju Drugog svjetskog rata, ali ima nas mnogo koji smo proživjeli Domovinski rat i svjedočili pobedi nad velikosrpskim fašizmom!

Napad HHO-a, kao i mnogih drugih „hrvatskih“ ljevičara (bolje reći jugoslava) samo pokazuje kako njima velikosrpski fašizam nije nešto jako loše, pa je Bojna Čavoglave bila nepotrebna. Zato ona njima i nije mogla rehabilitirati najljepši pozdrav na svijetu. Bolje reći mnogim „hrvatskim“ ljevičarima taj pozdrav smeta upravo zato što poziva na ljubav prema hrvatskoj državi.

Naravno, poznato je da se na sličan način iz iste kužine pokušalo kompromitirati Hrvatsku zbog uvodenja hrvatske valute kuna. Slavku Goldsteinu je i onda smetalо što Hrvatska može imati isti naziv valute kao i za vrijeme NDH. Pa poznato je da su zločini Pavelića mnogo veći od onih Hitlerovih, pa je zato u redu sto je u Njemačkoj ostala marka, ali u Hrvatskoj nije mogla kuna, zar ne?

Naravno, tada je predsjednik države bio jedan Franjo Tuđman i takve budalaštine nisu mogle proći. Inače, cijela nelogičnost sadržana je u onome što stoji iza svega toga. Čudno je da „hrvatskim“ ljevičarima nije palo na pamet da je poglavnikovo prezime bilo Pavelić. A danas imamo u Hrvatskoj još mnogo ljudi koji se tako prezivaju. Kada se toga dosjeti HHO, možemo očekivati da ih se sve kazni kako i zasluzuju, zar ne? A tek da mu je ime Ante. Čudno da to nisu dojavili „Sudu“ u Haagu. I zbog imena su Gotovina trebali presuditi još koju godinu, zar ne?

Autori takvih tvrdnji znaju da je naziv hrvatske države iz Drugog svjetskog rata bio: Nezavisna Država Hrvatska. Dakle, po njihovoj „logici“ u tom nazivu postoji i riječ Hrvatska, pa se korištenje te riječi zahvaljujući povjesnoj zloupotrebi u vrijeme ustaškog režima, nepovratno kompromitiralo. Ma da, njima je problem u nepovratnom kompromitiranju, a ne što im smeta samo postojanje hrvatske države, zar ne?

Na žalost, to nije šala nego hrvatska zbilja.

Ovim svojim pozivom HHO nas samo iznova podsjeća na njihovu ulogu tijekom Domovinskog rata, posebno oko „Oluje“.

O tomu nedavno piše poznati hrvatski filozof Neven Sesardić (Jutarnji list, 11. kolovoza 2011.):

U Hrvatskoj su mnogi bili skeptični prema izvješćima i stavovima HHO-a od samog njegova osnutka. Tome je pridonijela i činjenica da su se među osnivačima i čelnicima tog odbora za zaštitu ljudskih prava našli i neki koji su, paradoksalno, prije sudjelovali u najodiozniјim oblicima komunističke represije. Takoder je bio raširen dojam da je HHO od početka bio neobjektivan i sklon preuveličavanju kršenja ljudskih prava u Hrvatskoj. Međutim, nekako je uvijek nedostajao onaj krunski dokaz („smoking gun“) koji bi javnosti pokazao da je riječ o organizaciji

kojoj se ne treba vjerovati. No, evo, nedavno se pojavio spektakularan dokaz da su kritičari HHO-a bili u pravu. Taj se dokaz može pronaći na neočekivanom mjestu: u haaškoj presudi hrvatskim generalima. Analizirajući sav dokazni materijal, sudska vijeće razmatralo je i publikaciju HHO-a u kojoj se iznose podaci o broju ubijenih srpskih civila, uništenih kuća itd. Evo ključnog odlomka iz sudske odluke.

„Prilog P2402 je izvješće pod naslovom 'Vojna operacija Oluja i poslije' koje je objavio Hrvatski helsinski odbor, a uredio Žarko Puhovski. Izvješće donosi tvrdnje čiji izvori nisu navedeni, kao i dvostrukе opise istih događaja. Štoviše, za vrijeme ispitivanja Puhovskog na sudu postalo je očigledno da u knjizi postoje i druge pogreške. Iz tih je razloga Sudsko vijeće odlučilo da se neće oslanjati na prilog P2402 za informacije koje su u njemu iznesene, ako one nisu potkrijepljene nekim drugim dokaznim materijalom.“

Ovo je vijest prvog reda i neobično je da nije dobila veći publicitet. Riječ je, naime, o dokumentu HHO-a koji je ogroman broj ljudi smatrao vjerodostojnim i koji je podacima o masovnim hrvatskim zločinima nakon Oluje već više od 10 godina traumatizirao javnost. I gle sada, kada je konačno došlo do suđenja za ta zlodjela, sudska vijeće zaključuje da je ta publikacija do te mjere nepouzdana i nesolidno sastavljena da je neupotrebljiva u dokazne svrhe!

(...)

Ni Zoran Pusić, predsjednik jednog drugog odbora za ljudska prava, ne vidi potrebu za bilo kakvim korekcijama. On čak tvrdi da je Gotovina osuđen u Haagu zato što obrana nije mogla osporiti njegovu povezanost s činjenicom „da se samo u Sektoru jug, kojim je zapovjedao Gotovina, dogodilo oko 600 ubojstava civila, mahom staraca koji su ostali u svojim kućama. To je tri puta više nego što je bilo žrtava na Ovčari.“ Time se čitateljima sugerira da je Haaški sud stao iza podatka o 600 ubijenih srpskih civila na tom području, a to je sasvim očigledna neistina za svakoga tko je čitao presudu. Pusić uvjerava čitatelje da je Sud proglašio Gotovinu (indirektno) odgovornim za više stotina dokazanih ubojstava srpskih civila, ali ako pročitate samu presudu, vidjet ćete da taj broj nije „oko 600“, nego 44.

Sesardić navodi i niz drugih neistina tih „moralnih vertikala“.

Sesardić se nije osvrnuo ni na rasistički karakter tih presuda, dakle nešto što uz rasističko ponašanje tog „suda“ dovodi u pitanje isto takvo ponašanje HHO-a.

Američki obavještajac iz Kuće slavnih obavještajaca Ivan Šarac u intervjuu danom Hrvatskom listu od 25. kolovoza 2011. govori o snazi vojske tzv. RSK:

Za Vidovdan 1995. Srbi su imali smotru svoje vojske na Crvenoj zemlji kod Knina. Te sam slike imao i o tomu sam mislio govoriti u Haagu da su me pozvali za svjedoka. Srbi su, dakle, organizirali smotru i kad se gleda broj postrojba koje su pokazali, onda se mora vidjeti, a bilo je u Kninu i 50 drugih stranih obavještajaca koji su vidjeli sve to i obavještavali svoje nadređene, onda se mora znati, a to su svi zaključili, da će Hrvatska vojska imati pune ruke posla prije nego izvede zadaću. Srbi su bili snažni i brojni.

Rezultat Oluje svi znamo: Hrvatska vojska je, parafrazirajmo Slobodana Miloševića, od te srpske vojske napravila ZEČEVE! To je nešto što predstavlja

strašnu bol za svjetske moćnike koji su podržavali velikosrpski fašizam, pa onda i HHO koji je koristio njihove novce kroz tzv. projekte (da umreš od smijeha!). Međutim, ovdje ponovno treba spomenuti ono o čemu smo više puta govorili, a i osnova je našeg pisma VS-u UN-a pisano povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

Citirat će ponovno slavnoga američkog obavještajca Ivana Šarca:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštitи Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, čak i da se radi o 600, a ne o 44 srpska civila, čisti rasizam je tvrditi da je netko kriv što nije spašavao tih 600 navodnih civila, a ne 100 000 muslimana.

Hrvatska vojska je, kako konstatira i Šarac, sprječila srpski genocid nad pučanstvom Bihaća: genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu, a HHO se „žrtvovao“ za ispunjavanje zadaća iz „projekata“ da popiše što više navodnih civilnih žrtava. Valjda je cilj „projekta“ trebao biti smanjenje odnosa koliko muslimana vrijedi za jednog Srbina. „Projekt“ je doista bio iznimno važan jer $100\ 000 : 50$ daje da 2000 muslimana vrijedi koliko jedan Srbin.

Ili su „projekti“ trebali dati drugačiju sliku od onoga što su svjedočili čak i srpski pisci. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji (Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić, Krajiški putopisi, časopis Vojska Krajine, naznačen kao List srpske Krajine, broj 4–5, srpanj–kolovoz 1993. godine)

Momo Kapor piše:

‘Kako ste?’ – pita baba Danica Obradović na najisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića. Ona sedi za teškim mitraljezom ‘broving’ maskiranim lišćem i nemoćno širi ruke, izvinjavajući se što sem vode, nema čim da nas ponudi (...) ONA JE OBUCILA SVOJE SELJAKE DA PUCAJU IZ MINOBACAČA I MITRALJEZA. NJEN JE POLOŽAJ SA OPASNO OTVORENIM BOKOVIMA (...) ZARASLE SU DVONEDELJNE ČEKINASTE BRADE, BABA-DANIĆINI LJUDI RAZGOVARAJU SA PRSTOM NA OBARAĆIMA AUTOMATSKIH PUŠAKA.

A slično piše i Dragoš Karajić:

„Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!“

Tako srpski pisci pišu o civilima za koje se zanimalo HHO. U najnovijem Hrvatskom listu imamo popise djece koje su pobili četnici. I metkom u čelo. Je li se HHO zanimalo za njih? Je li ih brinulo što za to nitko nije odgovarao?

Jeste li kada čuli da je HHO spomenuo činjenicu da su hrvatski vojnici u „Oluji“ spasili oko 100 000 muslimana u Bihaću? Njima je, kao i „Sudu“ u Haagu bilo važnije što nisu spašavali Srbe od osveta, kojih je bilo u svim ratovima, nego spašavanje 100 000 muslimana i to poslije stravičnog pokolja u Srebrenici!

Rasizam ljudi u HHO-u ili im nije bilo važno do tog pokolja jer je i svjetskim moćnicima taj pokolj trebao da bi proglašili srpsku pobjedu u ratu!

Zar nije dovoljno samo to znati, pa razumjeti zašto njima Bojna Čavoglave i njezina uloga u Domovinskom ratu uopće nije važna?

Vjerojatno će te pomisliti da je moj odgovor na pitanje iz naslova potvrđan. Međutim, uopće ne mislim tako. Meni je sama priča da najljepši pozdrav na svijetu, pozdrav iz koga izvire ljubav, nešto ili netko može kompromitirati zato sto ga je koristio netko drugi priglupa. Kompromitiraju se samo oni koji tako nešto uopće mogu tvrditi!

HRSvijet, 8. rujna 2011.

ZABRANJENI AKADEMICK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.

Drugo pismo HAZU-U

PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U!

Zanimljivu kritiku novina u kojima sam piše, dakle Jutarnjeg lista, dao je Miljenko Jergović u tekstu o anonimnim zločinima iz mržnje na Internetu, pišući o (ne)izboru prof. Goldsteina za redovitog člana HAZU-a:

Vrlo zanimljiv i poučan uradak kolege Derka, premda mjestimice kriptičan, pošto se može steći dojam kako nije kazao baš sve što mu je bilo na umu, ili sve što bi se iz njegova pažljivo odabranog diskursa o ovom slučaju moglo reći. Naime, nekako mi se učinilo da nas nije izvijestio u čemu bi se sastojala sramota po oву visoku ustanovu kada bi Goldstein postao njezin član. Radi li se o tome što je Goldstein neznačica i nevježa, koju matematičar Pečarić u ime HAZU uči kakva se povijest u nezavisnoj republici Hrvatskoj ima pisati, ili je s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancialniji problem?

S obzirom da je o Izbornoj skupštini u HAZU-u izvijestio već i Jutarnji list, a moje reagiranje na to izvješće Jutarnji nije objavio, očito je kolumnist Jutarnjeg, kome je tako matična kuća uskratila odgovore iz „prve ruke“, morao potražiti te odgovore u drugim novinama i na Internetu. Na nama je da nagadamo je li to zato da bi urednik u podnaslovu mogao napisati:

U najvišem domu hrvatske mudrosti i sabranja nižu razloge zbog kojih Mihajlo Dika i Ivo Goldstein ne mogu biti hrvatski mudraci. Ono što akademici pritom ne smiju izreći, iskazat će web-komentatori

Zanimljivo je, ipak, kako Jergović nije primijetio moja pisma na istim portalima. Ali, kada već nije, dobro bi bilo komentirati njegov tekst.

Doista je u pravu, kada postavlja pitanje o stručnosti prof. Goldsteina jer sam na Izbornoj skupštini doista čitao mišljenja hrvatskih povjesničara o tome:

1) Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi Život sa suvremenicima, Zagreb, 1996., str. 190. – 191.:

Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“ To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

2) Naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku Crkva i politika, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., str. 708. – 710. za Goldsteinovu prvu knjigu „Bizant na Jadranu 6. – 9. st.“ (Zagreb, 1992.) tvrdi da je „iskonstruirana, sklepana i nedozrela“.

3) Neven Budak u članku O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299 – 327. na skoro tridesetak stranica govori o faktografskim pogreškama; metodičkim grješkama („Veliki broj metodičkih grješaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.“); profesor Budak dalje piše krivom zaključivanju itd. Preporučujem vam – pročitajte Zaključak u kome prof. Budak konstatira kako je knjiga – PROMAŠAJ!

4) Jure Krišto, znanstveni savjetnik, u dva članka se osvrće na Goldsteinovu knjigu Holokaust u Zagrebu. Naslov prvog sve kaže: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“. Objavljen je u Glasu Koncila 6. 1. 2002.

Drugi članak je: „Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu“, Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, 961. – 985., a završava ovako:

„Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.“

5) Dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik napisao je Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vrijenac, 397, 21. 5. 2009.

Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Geiger kaže:

Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepa poprilično površno i na brzinu.

6) Zanimljiv je i Geigerov tekst Goldsteinov kompendij neznanja, objavljen u Hrvatskom slovu u brojevima: 789, 4. lipnja 2010., 790, 11. lipnja 2010.; 791, i 18. lipnja 2010. Dat će samo početak:

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radeve zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljuju i površnosti oduševljavaju „baš me briga“ pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i „zabavnih“ vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestrucnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radevi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najsliskovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Primjer prvi:

Pad na ispitu iz vlastita kolegija

Geiger navodi 15 takvih „najtragičnijih“ primjera.

Zapravo sam ovaj posljednji primjer morao skratiti jer je akademicima i ono prije bilo previše.

Novinari koji su izvijestili sa Skupštine točno su napisali da sam protestirao zato što su autori izvješća „zaboravili“ dati i ovakve poglede na rad kandidata. To što Jergović ističe da sam ja matematičar, doista vjerojatno i jeste razlog tomu. Jergović očito misli da bi takve stvari trebao uraditi povjesničar, i doista se slažem s njime, ali je vjerojatno s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancijalniji problem.

Zapravo, isti problem koji smo imali s referatima o Goldsteinu u HAZU-u imamo i u Jergovićevu tekstu. On obrazlaže antisemitske napade na Goldsteina na Internetu, ali ne želi spomenuti još gore ponašanje samog Goldsteina, kada je bez ikakvog povoda optuživao druge, pa i kolege, za antisemitizam. Evo nekih primjera:

1) U HTV-ovoј emisiji Forum od 15. siječnja 2002.

Sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito iziritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić optuživši ih da mrze sve hrvatsko i upitao: „Zašto nije u emisiju pozvan neki branitelj, za razliku od ove dvojice rasista?“ Na kraju se branitelj zapitao: „Dokle ćemo biti taoci mržnje Mesića prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom?“

Nakon stanovitog vremena Puhovski se „snalazi“ tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada se prof. Slaven Letica obratio Puhovskom pitanjem: „Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!“ Puhovski se samo uhvatio za glavu. Kako je branitelj mogao znati da je on u međuvremenu postao Židov, ako to nije znao prof. Letica?

2) Svojevremeno je mr. sc. Mladen Ivezić optužio dr. sc. Ivu Goldsteina za jugokomunizam, a ovaj mu je uzvratio alarmirajući sve svjetske židovske organizacije tvrdeći da je Ivezić napisao antisemitski tekst. Zašto je antisemitizam ako nekoga optužiš za jugokomunizam, pa makar on bio i Židov, ostalo je nerasvijetljeno, ali Goldstein je čak tražio ostavku glavnog urednika Vjesnika Nenada Ivankovića zato što je objavio Ivezićev „antisemitski“ tekst. Kasnije ih je i tužio sudu. Naravno, spor nije dobio.

3) Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, je vjerovali ili ne, i stručnjak u pravnim znanostima, posebice u Kaznenom pravu. Tako on u Slobodnoj Dalmaciji 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su: Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Zanimljivo je da se sve to odigralo pošto je saznao da sam napisao odgovor na njegovu knjigu Holokaust u Zagrebu u kojoj je mene matematičara svrstao u revisioniste hrvatske povijesti. I dao mi najviše prostora poslije akademika Franje Tuđmana!

Ali, zanimljivije je što Goldstein, na razini malenog djeteta, tvrdi da ako ga „gadiš i vrijedaš“, tj. ako komentiraš njegove tekstove onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zanimljiv bi bio taj zakonski članak s takvom definicijom antisemitizma, zar ne? Zato sam sigurno zaslužio kazneno gonjenje kada sam u ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu podrugljivo komentirao njegovu tvrdnju kako su se četnici osvećivali Hrvatima zbog ustaškog genocida u NDH, a kao primjer je uzeo četničke zločine u okolini Mostara PET dana nakon proglašenja NDH.

Možda je g. Jergoviću potrebno biti vrhunski povjesničar da bi se netko smio izrugati ovakvoj bedastoći, ali akademici su očito više vjerovali matematičaru, pa je Goldstein zabilježen u povijesti HAZU-a kao najslabiji kandidat o kome se ikada glasovalo na izbornim skupštinama (za je bilo 34 akademika, od 105 naznočnih). Ali, ako je vjerovati podnaslovu Jergovićeva teksta, zapravo nije glupost ta tvrdnja o osveti petog dana od uspostave NDH zbog genocida u toj državi i tvrdnje povjesničara kako takvih smiješnih i glupavih interpretacija u Goldsteinovim djelima ima mnogo.

Ali, u pravu su u Jutarnjem listu. Takve priglufe tvrdnje u Goldsteinovim djelima ne mogu biti razlogom da ga se ne izabere u HAZU. Što ih ima više, tim više zaslužuje biti akademikom, zar ne?

Kažimo otvoreno ono što akademici ne smiju izreći, a iskazat će web-komentatori. Tu se doista radi o antisemitizmu, zar ne?

akademik Josip Pečarić

GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA!

Prije nekoliko tjedana podiglo se podosta medijske prašine oko neizbora dr. Ive Goldsteina u članstvo HAZU-a. Kao argument često se spominjao navodni antisemitizam, iako su se brojni hrvatski znanstvenici otvoreno izjasnili u smislu Goldsteinove znanstvene, ponajprije publicističke nestručnosti. U tom smislu s Goldsteinom je otvoreno polemizirao i akademik Josip Pečarić, s kojim razgovor donosimo u nastavku. (D. Dijanović)

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Gospodine Pečariću, na izbornoj skupštini Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) kazali ste kako postoje ozbiljne primjedbe na historiografski rad dr. Ive Goldsteina, koji na kraju nije dobio dovoljan broj glasova potreban za Akademiju. Na koje ste točno primjedbe misili?

Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi Život sa suvremenicima, Zagreb, 1996., str. 190–191. napisao je sljedeće:

Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“ To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

Naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku Crkva i politika, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., str. 708. – 710. za Goldsteinovu prvu knjigu Bizant na Jadranu str. 6. – 9. (Zagreb, 1992.) tvrdi da je „iskonstruirana, sklepana i nedozrela“.

Neven Budak u članku O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb. Vol 28 (1995.), na tridesetak stranica govori o faktografskim pogreškama, metodičkim grješkama:

Veliki broj metodičkih grješaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

Profesor Budak dalje piše o krivom zaključivanju itd. Preporučujem pročitati zaključak u kome prof. Budak konstatira kako je knjiga – promašaj!

Jure Krišto, znanstveni savjetnik, u dva članka se osvrće na Goldsteinovu knjigu Holokaust u Zagrebu. Naslov prvog sve kaže: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“. Objavljen je u Glasu Koncila 6. 1. 2002.

Drugi članak: Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu, Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, str. 961. – 985., završava ovako:

Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.

Dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik, napisao je Osvrt na knjigu Ive Goldsteina Hrvatska 1918 – 2008: Niz otvorenih pitanja, Vjenac, 397, 21. 5. 2009.

Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Geiger kaže:

Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdjojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu.

Zanimljiv je i Geigerov tekst Goldsteineov kompendij neznanja, objavljen u Hrvatskom slovu u brojevima: 789, 4. lipnja 2010.; 790, 11. lipnja 2010. i 791, 18. lipnja 2010. Dat će samo početak:

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove rade zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju „baš me briga“ pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i „zabavnih“ vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Nakon što dr. Goldstein nije bio izabran u Akademiju, u nekim su se medijima pojavile konstrukcije koje su nastroje implicirati tobožnji antisemitizam u njezinim redovima. Tu prvenstveno mislimo na tekst Miljenka Jergovića. O čemu je točno riječ?

Novinari koji su izvijestili sa Skupštine točno su napisali da sam protestirao zato što su autori izvješća „zaboravili“ dati i ovakve poglede na rad kandidata, kojih smo se dotakli u prethodnom pitanju. To što Jergović ističe da sam ja matematičar, doista vjerojatno i jest razlog tomu. Jergović očito misli da bi takve stvari trebao

uraditi povjesničar, s čime se slažem, ali je vjerojatno s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancialniji problem.

Zapravo, isti problem koji smo imali s referatima o Goldsteinu u HAZU-u imamo i u Jergovićevom tekstu. On obrazlaže antisemitske napade na Goldsteina na Internetu, ali ne želi spomenuti još gore ponašanje samog Goldsteina, kada je bez ikakvog povoda optuživao druge, pa i kolege, za antisemitizam. Evo nekih primjera:

1) U HTV-ovoј emisiji Forum od 15. siječnja 2002. sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito iziritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić optuživši ih da mrze sve hrvatsko i upitao: „Zašto nije u emisiju pozvan neki branitelj, za razliku od ove dvojice rasista?“ Na kraju se branitelj zapitao: „Dokle ćemo biti taoci mržnje Mesića prema pokojnom Predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom.“

Nakon stanovitog vremena Puhovski se „snalazi“ tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada se prof. Slaven Letica obratio Puhovskom pitanjem: „Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!“ Puhovski se samo uhvatio za glavu. Kako je branitelj mogao znati da je on u međuvremenu postao Židov, ako to nije znao prof. Letica?

2) Svojevremeno je mr. sc. Mladen Ivezić optužio dr. sc. Ivu Goldsteina za jugokomunizam, a ovaj mu je uzvratio alarmirajući sve svjetske židovske organizacije tvrdeći da je Ivezić napisao antisemitski tekst. Zašto je antisemitizam ako nekoga optužiš za jugokomunizam, pa makar on bio i Židov, ostalo je nerasvjetljeno, ali Godlstein je čak tražio ostavku glavnog urednika Vjesnika Nenada Ivankovića zato što je objavio Ivezićev „antisemitski“ tekst. Kasnije ih je i tužio суду. Naravno, spor nije dobio.

3) Prof. dr. sc. Ivo Goldsteinu je, vjerovali ili ne, i stručnjak u pravnim znanostima, posebice u Kaznenom pravu. Tako on u Slobodnoj Dalmaciji 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su: Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Zanimljivo je da se sve to odigralo pošto je saznao da sam napisao odgovor na njegovu knjigu Holokaust u Zagrebu, u kojoj je mene matematičara svrstao u revizioniste hrvatske povijesti. I dao mi najviše prostora poslije akademika Franje Tuđmana!

Ali, zanimljivije je što Goldstein, na razini malenog djeteta, tvrdi da ako ga „gadiš i vrijedaš“, tj. ako komentiraš njegove tekstove onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zanimljiv bi bio taj zakonski članak s takvom definicijom antisemitizma, zar ne? Zato sam sigurno zaslužio kazneno gonjenje kada sam u ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a podrugljivo komentirao njegovu tvrdnju kako su se četnici osvećivali Hrvatima zbog ustaškog genocida u NDH, a kao primjer je uzeo četničke zločine u okolini Mostara pet dana nakon proglašenja NDH.

Možda je g. Jergoviću potrebno biti vrhunski povjesničar da bi se netko smio izrugati ovakvoj bedastoći, ali akademici su očito više vjerovali matematičaru, pa je Goldstein zabilježen u povijesti HAZU-a kao najslabiji kandidat o kome se ikada glasovalo na izbornim skupštinama (za je bilo 34 akademika od 105 nazočnih). Ali, ako je vjerovati podnaslovu Jergovićeva teksta, zapravo nije glupost ta tvrdnja o osveti petog dana od uspostave NDH zbog genocida u toj državi i tvrdnje povjesničara kako takvih smiješnih i glupavih interpretacija u Goldsteinovim djelima ima mnogo.

Ali u pravu su u Jutarnjem listu. Takve prigluge tvrdnje u Goldsteinovim djelima ne mogu biti razlog da ga se ne izabere u HAZU. Što ih ima više, tim više zasljužuje biti akademikom, zar ne?

Kažimo otvoreno ono što akademici ne smiju izreći, a iskazat će web komentatori: Tu se doista radi o antisemitizmu, zar ne?

Prije izborne skupštine ironično ste izrazili zadovoljstvo što će u HAZU napokon ući povjesničar (dr. Ivo Goldstein) koji je postao slavan dokazujući genocidnost hrvatskoga naroda. Gdje je dr. Goldstein iznio tezu o genocidnosti hrvatskog naroda?

Zapravo, kada sam razmišljao o Goldsteinovom „egzaktnom dokazu o genocidnosti hrvatskog naroda“ i o glupavom primjeru koji trebam uzeti iz neke njegove knjige, koja je trebala biti osnova za njegov izbor, razmišljao sam o njegovom dovodenju u vezu „Oluje“ i „genocidnosti hrvatskog naroda“.

Na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci u istoj Goldsteinovoj knjizi Croatia: A History. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije „problematična“ već ima „temelje“ i to više nije samo Krestićeva, već Krestić-Goldsteinova teza.

U neposланом pismu-čestitki predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a to sam komentirao ovako:

Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem „Oluje“ s pojmom genocida.

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u Hrvatskom listu br. 361 od 25. 8. 2011. Kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

I dok naš kandidat sjajno povezuje „Oluju“ s „genocidnošću hrvatskog naroda“, vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali, nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s „Olujom“ mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan dobro poznati Srbin kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Znate li tko je ovo rekao?

Slobodan Milošević na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s „Olujom“, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!

Nekoliko tjedana nakon izborne skupštine u Slobodnoj je Dalmaciji objavljen razgovor s dr. Goldsteinom, u čijem je uvodu iznesena konstatacija kako je „nedavni neizbor dr. Ive Goldsteina u HAZU, prethodno urešen politikantskim optužbama za 'znanstveno antihrvatstvo' i sumnjama u etičke kriterije pri glasovanju, ostavio je javnosti prilično gorak okus i produbio natražnjački image ove kontroverzne institucije“. Vaš komentar?

Kako sam tijekom izbornog postupka bio i vani, nisam siguran na što misle u Slobodnoj Dalmaciji. Znam jedino kako je u jednoj emisiji na HTV-u poslije Izborne skupštine Goldsteinov neizbor doveden u svezu s golemim doprinosom njegove obitelji u odluci Sabora oko komemoracije u Bleiburgu. Možda misle da se „znanstveno antihrvatstvo“ skriva u činjenici da ste u kratkom izvješću naveli i najnoviju knjigu koju je kandidat (budući veleposlanik) napisao sa svojim ocem (savjetnikom valjda i Predsjednika i Premijera), Jasenovac i Bleiburg nisu isto, pa je njegov stric uputio poznati zahtjev Saboru koji je na osnovu toga i donio spomenutu odluku? Zašto bi to bilo antihrvatstvo? Pa zar to nije mnogo bolje od onih vremena kada nismo smjeli ni znati za Bleiburg? Zar nije sjajno što nam, zahvaljujući ovoj obitelji, opet ne žele zabraniti da znamo? Zar to što netko tko nije Hrvat na takav način pomaže našem narodu nije izuzetno velikodušno? Toga su u Razredu za društvene znanosti i sami bili svjesni pa se u sažetku o kandidatu i napisali da se Goldsteina predlaže u HAZU i zbog „općenito javnog rada u Hrvatskoj i inozemstvu“. Dakle, Prvi razred je doista učinio sve da ne dođe do katastrofalnog rezultata na glasovanju kada je Goldstein dobio najmanje glasova

u povijesti Akademije (34 od 105, što je manje od jedne trećine) i tako ostao zapisan kao najslabiji kandidat o kome se odlučivalo na izbornim skupštinama (nezasluženo, zar ne?). Zato ne vidim bilo kakav razlog zašto bi se i na Prvi razred odnosilo ono o natražnjačkom imageu ove kontroverzne institucije kakva jest HAZU.

Tim prije, sam rezultat pokazuje kako je i potpuno ispravna sumnja koju navode u Slobodnoj Dalmaciji da se tu radilo i o etičkim kriterijima pri glasovanju, jer ovakva nezahvalnost koje je iskazala ta dvotrećinska većina jest zastrašujuća. Zar oni ne vide koliko je veličanstveno to što nam iz te obitelji pokazuju kakve bi trebale biti naše uspomene, žele nam pisali pravopise, tumače nam povijest od antike do danas, a ti akademici se ponašaju tako.

Ne opravdava ih ni to što nisu sami u tome. Npr. pogledajte samo naslov: Josipa Rimac, gradonačelnica Knina: Gospodine Goldstein, jeste li vi odvjetnik pobunjenih hrvatskih Srba!? (HRSvijet, 31. svibnja 2012.). Ili tekst dr. sc. Damira Pešorde (Hrvatski list, 31. 5. 2012., HRSvijet, 1. lipnja 2012.) u kome kaže:

HDZ bi također mogao puno postići na nedvosmislenoj osudi komunističkih zločina. Ako u međuvremenu Goldsteini i Ivin ne dokažu da takvo što uopće nije postojalo. U tom slučaju ništa, jer ne može uljuđena vlast ići protiv znanosti. U najgorem slučaju može se nešto učiniti protiv Žikina kola u Kumrovcu. Tako da ga se preimenuje u Jožino kolo. Kada se igra u Kumrovcu.

A što reći za Marka Curaća koji u Hrvatskom listu od 31. svibnja 2012. povodom ukidanja Vijeća za normu hrvatskog standardnog jezika objavi tekst s naslovom: „Ministar neznalica ponizio akademike“, pa se još u podnaslovu pita: „Može li Željko Jovanović opstati kao ministar ako ponižava i takve akademike kao što je Radoslav Katičić“.

U tekstu Curać čak navodi i profesoricu hrvatskog jezika na osječkom Filozofskom fakultetu Sandu Ham, koja se usudi reći i sljedeće:

Treba li naglasiti da je ministrov savjetnik za pravopisna pitanja (Slavko Goldstein) osoba koja je izdavač i koja je 2001., nakon ukidanja prvog Vijeća za normu, na tržište izbacila Anić-Silićev pravopis, unitaristički pravopis koji je javnost prepoznala kao preživjeli i odumrli odvjetnik novosadskog pravopisa iz 1960.

Kolike li drskosti, autor se usuđuje usporediti nekakve akademike Katičića („izjavio je u povodu odluke ministra da im nije odgovarao duh hrvatskog jezika koji su zagovarali, bio im je smetnja, pa su nas onda i raspustili.“) i Ježića s jednim gorostasom hrvatske kulture i ministrovim savjetnikom za pravopisna pitanja. I takvi akademici su vjerojatno bili protiv savjetnikova sina, kada su vidjeli da je ovaj „član uredništva i suautor Hrvatskog enciklopedijskog rječnika“. Taj rječnik je tiskan prije deset godina i nevjerojatno je kako su Katičić i Ježić mogli biti predsjednik i potpredsjednik Vijeća, a ne savjetnikov sin!

Doista, ne može biti dvojbe da je većina akademika kontroverzna i natražnjačka.

Davor Dijanović

Portal HKV-a, 5. lipnja 2012.

HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

IZLAGANJE PROF. DR. SC. DON JOSIPA ČORIĆA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE "THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA" U SPLITU

U osvit 338. obljetnice pogibije Zrinskih – Frankopana, Bečko Novo Mesto – 30. 4. 1671.

„Što ste izišli u pustinju gledati? Trsku koju vjetar ljudja? Ili što ste izišli vidjeti: Čovjeka u mekštaste haljine odjevena? Eno, oni u sjajnoj odjeći i raskošju po kraljevskim su dvorima. Ili što ste izišli vidjeti? Proroka? Uistinu, kažem vam, i više nego proroka... Kažem vam, među rođenima od žene nitko nije veći od Ivana. A ipak, i najmanji u kraljevstvu Božjem, veći je od njega.“ (Lk 7, 24. – 29.).

Potaknuti Duhom Nazarenca, u čijem svjetlu je stvoreno sve plemenito, pozitivno, istinito i vrijedno u hrvatskom narodu, imamo pravo, koristeći se propalim parolama bratstva jedinstva, poput – 'mi smo Titovi, Tito je naš' ili 'svi smo mi drug Tito', mutatis mutandis – mijenjajući što treba mijenjati, međusobno se pozdraviti po prilici – svi smo mi na putovima koje zastupa, svakim svojim treptajem srca i duše, Marko Perković Thompson – dakle 'svi smo mi Thompson' a to su putovi, kakve često susrećemo, u ovoj malo neuobičajenoj knjizi, a koje je tako divno opisao sadašnji šibenski biskup Ante Ivas:

„Bogoljublje i čovjekoljublje, rodoljublje i domoljublje, ČETIRI su 'ugaona i zaglavna kamena' tvoje kuće...“

Dobro znade biskup Ante da je Marko samo čovjek, i da kao čovjek može upasti u napast, da radi štogod, što nije ljudsko:

„Nek na putu tvom te vodi Bog, Izdat nećeš tad ti roda svog... Samo je vjera sačuvala mene, Ljubio sam Boga, a on mi dao tebe, sine moj... Samo ljubav rađa život.

U pjesničkom zanosu, biskup Ante upućuje završne riječi pjesmotvora Marku, 'Iliji od Kljaka!', nazivajući ga: „Ognjeni pjevač, čovjek domoljub i vjernik, suprug i otac, gromovnik iz Čavoglava. (Usp. Mate Kovačević – Josip Pečarić – Thompson u očima hrvatskih intelektualaca, Zagreb 2009., str. 14. – 15.).

Biskupov pjesmotvor će naš Marko potvrditi tolikim nastupima, intervjuima, a iznad svega, dosljednim životom. U razgovoru, s jednim od tvoraca knjige koju predstavljamo – Matom Kovačevićem, odgovara nam, odakle mu nadahnuće, za njegove pjesme:

Nadahnuće mi je široka narodna tradicija, obiteljski odgoj, naša slavna, ali često nesretna, i vrlo krvava povijest. Moram posebno istaknuti kršćanske vrijednosti, koje nam je, unatoč, surovom okruženju, usadila Katolička crkva. Od nje znatnim dijelom baštinim osjećaj zajedničke pripadnosti... Morate znati da čovjek ništa ne može bez Boga. A zašto je Bog odlučio da ja imam taj dar, to ja ne znam. Mi kršćani smo pozvani da oblikujemo svijet... Sve je dio Božjeg plana, a ja mu se pokoravam, i slijedim ga. Svatko ima svoj križ i nije ga lako nositi, neki ga odbace, a ja ga ne želim odbaciti, ma koliko bio težak, jer znam da će mi, u trenutku kad ga ne budem mogao nositi, On pomoći. (ib. 20.-21.).

I kada takvom čovjeku koji ne laže, nego se trudi istinu, pravdu, mir i ljubav živjeti, s oba plućna krila, tzv. antifašisti a u biti nacifašisti, ne dopuštaju doći u pojedine dijelove hrvatske zemlje, kroz koje slobodno šeću oni koji su, ne samo kroz četiri godine Domovinskog rata, nego i kroz onaj II. svjetski rat, tamanili sve hrvatsko – njima se prieđedu svečani dočeci – jer bratstvo jedinstvo biblijskih Kajina, želi biti besmrtno. Sarkastički sam se nasmijao kada je simbolički dvojac, aktualnog hrvatskog predsjednika, javno se hvalio kako je uspio dobiti potporu Pantovčaka i onemogućiti dolazak u Istru, čije je 'hrvatstvo drukčije, od ruralnog hrvatstva Marka Perkovića.' Drugi suradnik Damirov će izjaviti, u stilu musolinijevskih smjernica, kako nema smisla dati Arenu Thompsonu, jer ne će biti dovoljno gledatelja.

Šteta što je već napisana knjiga 'Pohvala gluposti'. Velikog saborskog zastupnika, bolje rečeno 'bukača' sa svojih, preko 2000 nastupa u Hrvatskom saboru, uz čije karakteristike možemo saznati da je već uspio dospjeti do zvanja upravnog referenta (SSS), treba upozoriti na istinitost nomen est omen – a znamo što bijaše prvi Kaiin u ljudskoj povijesti. On to „buče“ u ime demokracije, koju nisu ostvarili tzv. hrvatski antifašisti, nego krv hrvatskih branitelja, kojima nije u krvi bilo ubijati, nego svoje braniti, zato i jesu trn u oku, sljedbenicima fašizma, odnosno najrigidnijeg komunizma, što se šećurio pod plašt antifašizma, a koji je bio najplodniji u skrivanju i zataškavanju tolikih grobnica, punih nevino pogubljenihiza II. svjetskog rata. Kako će takvi prihvatići Markovu poruku?

„Antikristi i masoni, komunisti ovi, oni, šire sotonske fraze da nas poraze. E, moj narode!“ Kao kroz kapaljku smo čuli o preko 820 masovnih grobnica na tlu Hrvatske. Tu možemo dodati i 720 jama na samom Biokovu, o kojima govori splitski patolog i specijalist sudske medicine dr. Antonio Alujević u razgovoru s Miloradom Bibićem Mosorom – u SD od 15. 11. 2008. Poslušajmo izvorni tekst:

Čitam da ste relativno često angažirani i u identifikaciji kostiju iz jama...

Drugi svjetski rat u Dalmaciji, očito još nije završen! Stalno se otkrivaju nove jame, u kojima su kosti ubijenih i bačenih ljudi, u Drugom svjetskom ratu. Vjerovali ili ne, samo na Biokovu ima – 720 takvih jama!

Sedamstotina dvadeset?!

Da dobro ste čuli. Nalazimo oko kostiju ruku žicu... vidljivo je da su uglavnom sve žrtve ubijene metkom ili mečima u zatiljak. Identificirane su, i nakon šezdesetak godina, sahranjene mnoge žrtve koje su ubili partizani...'.

Zar su u Drugom svjetskom ratu ubijali, i leševe bacali u jame, samo partizani?
Moje iskustvo tako govori. Ustaše su ubijale u logorima. Nijemci su ubijali po našim selima, strijeljali bi ljudi, ali trupla su ostavljala obiteljima da ih sahrane...

Ova Vaša tvrdnja dignut će na noge dalmatinske antifašiste!

Znam da govorim istinu. U svim jamama koje sam 'obradio' počivale su kosti žrtava koje su ubili partizani.

Mi, kojima Bog nije oduzeo pamet, sjećamo se, ne tako davne hajke, pod parolom da zločini ne zastarijevaju. Bilo je doista smiješno pratiti suđenje jednom Artukoviću, a i Šakiću. Sjećate se što je Artuković znao odgovoriti na pitanje suca gdje se nalazi: „U Americi!“ I znamo pala je osuda, a sada, kada su prve jame sablasno otvorila vrata krvavih pirova tzv. antifašističkih zločinaca, pod imenom oslobođitelja, i to nakon što je u kulturnom svijetu utihnulo oružje, sada se taj svevideći drug, kojemu je svaka riječ bila procesuiranje, valjda pod smetnjom svojih obrva, uozbiljio i održao labudi pjev u Jasenovcu, a bolje bi mu bilo da je pristao na katarzu, jer ima za što obaviti metanoju. Kada su me pozvali u izravnu emisiju, koja je cijelovito objavljena u ovoj knjizi na str. 73. – 76., a u svezi s g. Thompsonom, dok je u osječkom studiju bio drug Jaroslav Pecnik, pokušali su Marku imputirati ustaštvo. Između ostalog, podsjetio sam na jednog od desetak sveprisutnih na televiziji, zove se – čini mi se – Žarko Puhovski, koji je u Thompsonovo rečenici: „Na ljutu ranu ljutu travu!“ video duh Ante Pavelića, jer je on to često ponavljaо, a ja sam mu replicirao: „Ako je to tako, onda ja svečano izjavljujem da od večeras ne ću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.“ (Thompson, s. 74). Jasenovac – najveće stratište hrvatskog naroda, dobro ste čuli izričaj ovog podnaslova. Pred par mjeseci sam obavljao duhovnu obnovu u Novoj Gradišći. Odlučio sam posjetiti sâm Jasenovac. Bijaše ponedjeljak, a tada logor nije službeno otvoren. Ipak mi je jedna gospoda (zaposlenica) odgovarala na moja pitanja, ali na bitna nije znala ili nije htjela.

Koliko je točno žrtava ovdje pogubljeno?

Sada smo došli do broja od preko 70 tisuća. Svatko može donijeti podatke i ovdje ih provjerene ostaviti...

Gospodo, kako to da je broj od milijun, čak 1 400 000 spao na 70-ak tisuća?

Žrtve su žrtve... i onda nastavi s uobičajenim propagandnim rječnikom.

Da, Gospodo, žrtve su žrtve, ali nije isto kada netko npr. naleti ovdje i ubije, ne daj, Bože, samo Vas a nas preostalih četvero poštedi, zar ne?

Jest, ali...

Ništa, gospodo, ali znate li Vi da je poslijeratna povijest hrvatskog naroda pisana na lažnoj komunističkoj propagandi, posebno ovog logora, koji nije prestao biti logor ni nakon 1945.?

(Malo se nakostrušila.)

Tko je prvi počeo skidati milijunske brojeve? Ne vjerujem da ne znate da je pred par godina, među žrtve Jasenovca, upisivano i one, koji nikada nisu bili u

Jasenovcu. Znam tako da je preko 120 Podgorana, koji su umrli u El Šatu, upisano kao žrtve Jasenovca. Slično su završili i podaci solinskih 'Jasenovčana' koji nikada nisu vidjeli Jasenovac.

Da, to smo izbrisali...

Vi ste izbrisali, ali to nije učinio Memorijalni muzej holokausta u Washingtonu, i nakon tolikih, 60-godišnjih manipuliranja i laži, tko još može vjerovati u ono, na čijim lažima je ispisana cijela hrvatska, tzv. 'zločinačka' povijest. Mi smo rijetki narod, proglašen zločinačkim, od onih koji su nas tamanili, a da nikada nismo stupili na tuđi teritorij. Kada sam bio u Jad Vašemu u Jeruzalemu, crvenio sam se gledajući u pod, na kojem su napisana glavna stratišta židovskog naroda. Tu je zapisano 65.000 židovskih žrtava u Jasenovcu. Malo prije sam kupio najnoviju monografiju spomen područja Jasenovac, gdje piše da je u logorima – Jasenovac – Stara Gradiška, izgubilo živote 78.163, od kojih 46.925 muškaraca, 30.079 žena i 159 osoba neutvrđena spola. Nacionalni sastav: 47.123 Srba; 10.521 Židova, 6.281 Hrvata; 5.836 Roma, 919 muslimana i ostalih 7.483. Što bi izgubili pošteni tražitelji istine, i u hrvatskom i u židovskom narodu, kada bi sada ažurirali popise, kako je objektivno istraživanje pronašlo, jer nije isto 65 000 i 10. 521.

Kako se povijest piše dovoljno je navesti Enciklopediju Jugoslavije br. 4, Zgb, 1960. Str. 467 koja kaže da broj premašuje 700 000 žrtava, Vojna enciklopedija 4, Bgd, 1972. str. 31. govori o preko 600 000. Jesmo li onda u pravu ako naglasimo da je Jasenovac najveće stratište hrvatskog naroda? Najveće stratište hrvatskog naroda, gdje je broj žrtava uvećavan i do 20 puta i po tome se pisala povijest, kako bi nas se proglašilo jednim od najkrvoločnijih naroda na zemlji. Kada je neki srpski poslanik govorio o 1 400 000 srpskih žrtava u Jasenovcu prišao mu je Stevo Krajačić i prišapnuo: „Da vas je toliko bilo pobijено ne bi ti danas bio ovdje.“

I tu je u nedjelju, po ne znam koji put, razgalio svoju ‚sveznajuću‘ predsjedničku dušu, nadajmo se po posljednji put kao građanin predsjednik u pratinji svoje bratije na čelu s Fumićem i sličima s kojima sam vodio polemike pred 10 i više godina kao što sam vodio i s aktualnim predsjednikom, iako mi to nije htjela objaviti, po svom običaju, SD. Tekst 'Uz gorku crnu kavu nasuprot predsjedniku'. S kojim sam ga guštom pročitao nakon 8 godina? Dirnut predsjednikovim krokodilskim suzama u Jasenovcu poslao sam u zarobljeni tzv. SD opet tekst ovog trenutka. Dopustite mi jedan mali odlomak:

Predlažem vam da učinite gest s kojim biste ušli u zlatnu knjigu hrvatske povijesti. Umjesto da šeretski pokušavate izrugati svoje protivnike, posebno one, koji pogadaju 'u sridu', ovo vrijeme što vam je preostalo, iskoristite za katarzu. Osobnu i našu hrvatsku. Posjetite svaki dan barem dvije od preko 800 grobnica na tlu iskravljene Hrvatske. Ne dajte pri tom nikakve izjave. Dajte im samo dužnu počast. Tiho im recite kojom ste ideologijom zadojeni. Budući da su vam dani nektara vlasti odbrojeni poštedit ću vas, kao sin podbiokovlja, preko 700 jama na tlu same planine Biokova. I sve nam to učiniše antifašistički 'osloboditelji'. Spreman sam vam se pridružiti, ali bez vaše kohorte s Pantovčaka. I meni će dobro doći ta katarza. Ne samo vama i meni, nego tolikima, ali vama u najvećoj mogućoj mjeri.

Budući da SD pred 8 godina nije objavila tekst, uz gorku crnu kavu, dopuštam sebi ovdje navesti završni odlomak tog teksta zbog kojeg su me sve tiskovine u Hrvatskoj napale, posebno SD kroz svog glasnogovornika Sašu Jadrijevića Tomasa, kojeg sam tužio i čiji je predmet već više od 20 mjeseci na čekanju kod sutkinje. Zanima me, bi li predsjednik svih građana Hrvatske, toliko čekao da ga je netko uvrijedio? A svi smo jednaki pred zakonom:

Kako bi sve bilo u kafedžijskom stilu, napominjem kako sam došao k vama na kavu, ne iz Pantovčaka, transparentno, bez ikakvih resursa, kompatibilno s mojim stajalištima, predsjedniku svih građana, kao gost, jer se ponosim svojim seljačkim rodom, te ne pripadam građanskoj kategoriji, i zato legalistički rečeno, ne bih smio biti pod vašom jurisdikcijom, i to me doista raduje, nadajući se, da zbog krvave istine, ne će biti – lege artis – procesuiran.

Sa štovanjem, 9. 2. 2001.

(Usp. J. Čorić, Crveni je crveni, Split 2004 str. 113).

Mi smo vjernici. Ne možemo zaboraviti onu scenu iz Lukina evanđelja kada se je napuhivao farizej zbog svoje pravednosti, no opravdan je grješnik, carinik, koji se je udarao u prsa moleći: 'Bože, milostiv budi meni grješniku!' (usp. Lk 18, 13). Ako tražimo katarzu onih na vrhu vlasti, nitko od nas nije pošteđen od katarze, jer: 'U narodu mome ima zlikovaca, ...postavljaju zamke, hvataju ljude...ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje' (Jr 5, 26, 31). S bezboćima sjesti ne želim(Ps. 26,5), poručuje psalmist. Neizvršena lustracija je Černobil Hrvatske. 23 godine su prošle od Černobilske tragedije, a prema procjeni će još radijacija odnositi žrtve, najmanje 100 godina. Gore radijacije od najtotalitarnije ideologije – komunizma nema. Ovdje ne želim prozivati nikoga, iako sam svjestan, da je barem 10 % nazočne populacije, očijukalo i pripadalo toj zločinačkoj partiji. Ne ćemo ih prozivati, ali neka budu toliko pošteni pa neka šute, a ne da, jer imaju bukači glas, viču i buču protiv crvene partije, a i mačka i pas su im pripadali, toj 'osloboditeljici' ljudskog roda.

Predstavljanje ove vrijedne knjige, obavljamo u osvit 338. obljetnice pogibije dvaju velikana – velikaških obitelji – Zrinsko-Frankopanske: Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan. Zar nam najdraži i najsnažniji grob Hrvatske – iza oltara zagrebačke prvostolnice, gdje uz svjedoka vjere bl. Alojzija Stepinca, njegovih suradnika, kardinala Šepera i Kuharića, leže kosti mučenika ubijenih u Bečkom Novom mestu 30. travnja 1671. Počujmo pismo Petra Zrinskog, koje na današnji dan 29. 4. 1671., piše svojoj ljubljenoj ženi Katarini:

Moje drago serce!

Nemoj se žalostiti svrhu ovoga pisma, niti burkati. Polag Božjega dokončenja sutra u deseti ore budu mene glavu sekli, i tulikajše naokupe, tvojemu bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga srčano proščenje uzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekuvečni v a l e t e, tebe proseći, ako sam te u čem zbantuval, ali ti se čem zameril (koje ja dobro znam), sprosti mi. Budi Bog hvaljen, ja sam k smrti dobro pripravan, niti se plašim. Ja se ufam u Boga svemogućega, koji me je na ovom svitu ponizil, da se tulikajše mene hoće smilovati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojti ufam se), da se mi na okupu pred njegovem svetem

tronušem u dike vekuvečne sastanemo. Veće ništa ne znam ti pisati, niti za sina, niti za druga dokončenja našega siromaštva. Ja sam ove na Božju volju ostavil, ti se ništar ne žalosti, ar je to tak moralo biti. U Novem Mestu, pred zadnjim dnevom mojega življenja, 29. dan aprila meseca, o sedme ore pod večer, leta 1671. Naj te Gospodin Bog s mojom kćerju Auroru Veroniku blagoslovi.

Grof Zrini Petar

(Usp. Obljetnice hrvatskih velikana, Zagreb 1971. str. 69. Na njihovu grobu stoji Franova izreka: „Navik on živi ki zgine pošteno!“

I Frankopan piše dirljivo svojoj Juliji:

„Draga moja Julija, želio bih iz sve duše da ti uzmognem ostaviti posljednji spomen svoje najdublje ljubavi, ali sam gol i siromah...“

Iako je javno mišljenje ondašnje Europe bilo da Zrinski i Frankopani moraju biti pomilovani, jer su namjerno došli u Beč, obistinilo se što je govorio Nikola Zrinski: 'Viruj Nimcu ko i suncu zimcu!' 18. 4. 1761. Osuda im je pročitana 28. 4. 1671. Zrinski je osuđen na smrt odsijecanjem glave i desne ruke dok će Frankopan biti 'pošteđen' siječe ruke, ali glave ne!

Ne možemo a da se još jednom, pred kraj, ne dotaknemo komunističke ideologije. Najjezgrovitije se je o KP izrazio veliki disident Brodski: 'Pripadati jednoj-jedinoj postojecačoj partiji, znači biti natprosječno nepošten!' Marko i Markovi, a to smo vjerojatno svi nazočni, ne bi bili radosni da se traži spas od one monstruozne božice, što siše krv svojih podanika. U starim zazivima kliktalo se Bogu: „Od kuge, gladi i rata – oslobodi nas, Gospodine!“ Ja bih malo modernizirao: Od kuge, gladi, rata i komunističke ideologije, oslobodi nas Bože, Gospe i svi sveci. Amen.

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.

SURADNJA PREDSJEDNIKA I ŠEFA OPORBE REDOVITI TAJNI SASTANCI KARAMARKA I JOSIPOVIĆA NA PANTOVČAKU

Skrivanje – O sastancima nisu izvještavali medije, a ni na službenim stranicama o njima nema ni slova.

Predsjednik države Ivo Josipović i predsjednik HDZ-a Tomislav Karamarko imaju odlične odnose. Često se čuju telefonom, a povremeno se sastaju i razgovaraju u četiri oka.

Šturi odgovori

- Njih dvojica imaju odličnu komunikaciju. Sastanci se obično održavaju na Pantovčaku, otprilike jednom u mjesec ili mjesec i pol dana – kaže dobar poznanik predsjednika države i predsjednika HDZ-a. Ovu javnu tajnu potvrdilo nam je još nekoliko javnih osoba koje su dobro upućene u "tajne Pantovčaka". Međutim, kada smo pokušali nešto više saznati o "tajnim" susretima dvojice političara, koji k tome imaju različite političke svjetonazore, neočekivano smo naišli na barijere. Uvijek otvoren i na suradnju s medijima spremjan Ured predsjednika Josipovića tek nam je nakon tri dana odgovorio na pitanja. Zanimalo nas je koliko su se puta u posljednjih šest mjeseci čuli i vidjeli predsjednik države i predsjednik HDZ-a te kako ocjenjuju međusobnu komunikaciju. Zanimalo nas je i ima li predsjednik Josipović bolju komunikaciju s ideološkim istomišljenikom premijerom Milanovićem ili pak, što bi bilo poprilično iznenadenje, sa šefom oporbenog HDZ-a Karamarkom. Nakon nekoliko "požurnica" dobili smo šture odgovore iz Ureda predsjednika u kojemu se ističe da se Josipović u skladu sa svojom Ustavnom pozicijom redovito i često sastaje sa svim akterima političke scene. Prije svega, to uključuje Vladu RH te sve političke stranke, uključujući i one oporbene. Drugim riječima, Josipović i Karamarko imaju intenzivnu komunikaciju, ali ne žele s javnošću podijeliti zanimljive detalje. Dok je Predsjednik barem odgovorio na naš upit, HDZ se potpuno oglušio.

Naravno da nema ništa sporno u tome što se sastaju i komuniciraju šef države i šef najjače oporbene stranke, ali je prijeporna "tajanstvenost" kojom su obavjeni takvi susreti. Primjerice, HDZ je na svojim web stranicama objavio da se Karamarko sastao s kancelarkom Angelom Merkel, no o susretima s Josipovićem na HDZ-ovim stranicama nema ni slova.

Vegetarijanci, folklorashi

O sastancima nije ništa zabilježeno ni na službenoj web stranici predsjednika Josipovića. To je čudno jer Ured predsjednika prilično opširno izvješće medije kada mu u goste dolaze vegetarijanci i folklorna društva. Dr. Žarko Puhovski smatra da bi Josipović i Karamarko trebali javnost izvještavati o svojim susretima, barem na svojim službenim web stranicama.

– Ne treba od toga raditi cirkus baš zato što je riječ o redovitoj komunikaciji, ali svakako treba izvijestiti javnost – zaključuje Puhovski.

Milanović ne zamjera Predsjedniku: "Dobro je da se održavaju takvi sastanci"

A što o prisnoj komunikaciji predsjednika države i šefa oporbe misli Vlada?

– Poželjno je i očekivano da predsjednik Republike, sukladno svojim ovlastima, održava kontakte sa svim relevantnim čimbenicima u društvu pa tako i sa šefom opozicije. Jednako tako, isključivo je pravo Ureda predsjednika da odlučuje kako će svoje aktivnosti predstaviti javnosti – kažu u Vladi.

Inače, u političkim se kuloarima vrlo često može čuti ocjena da Josipović ima bolje odnose s Karamarkom nego s Milanovićem. Nije tajna da Josipović u posljednje vrijeme ima odličnu komunikaciju i sa zagrebačkim gradonačelnikom Milanom Bandićem.

Piše: Dražen Ćurić

Večernji list, 20. rujna 2013.

*

Doista nije pametno Karamarku održavati tajne sastanke s čovjekom koji je glavna poluga velikosrpskog Memoranduma 2. Tim prije što je poznata njegova veza s Mesićem. I u najnovijem Hrvatskom tjedniku navodi se Karamarkova pohvala Mesiću, a protiv Tuđmana. Samo dolijeva ulje na vatru onima koji sumnjuju u njegovu iskrenost, pa se i u istom tekstu pod navodnike stavlja kako je on veliki tuđmanovac.

U Ćurićevu tekstu spominju se i sastanci Josipovića i Bandića. I inače se špekulira oko tzv. Trećeg puta. Dva protivnika u drugom krugu predsjedničkih izbora približavaju se. Josipović koga je podržao Savo Štrbac i svi koji ne vole Hrvatsku i Bandić s Titovim bedžom!

I sada nam se tu negdje vrti Karamarko (tajno!).

Nadam se da će mu netko pokazati kako mu ne će ono tuđmanist stavljati pod navodnike. Najbolje bi mu bilo da si zatraži Pašalićevu pomoć, ako mu već prof. dr. sc. Miroslav Tuđman nije dovoljan!

Josip Pečarić

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

THOMPSONOVA ULOGA U HRVATSKOM GENOCIDU

Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 3. 2. 2014; 7Dnevno, 7. 2. 2014.) kaže:
Fašisti te napadnu, okupiraju, razore, poubijaju mnoštvo ljudi, a kad od njih napokon učiniš zečeve oni te proglose fašistom!

Nema dvojbe kako je to, nažalost, općeprihvaćeno mišljenje u Hrvatskoj. Hrvati, nažalost, nisu svjesni činjenice kako je pravljenje zečeva od ljudi najveći mogući genocid, a to se doista dogodilo u Domovinskom ratu.

To pokazuje i nedavni slučaj Peđe Grbina, koji komentira Josip Jović u tekstu Što je Hrvatskoj Srbija?:

Mladi se i korputentni zastupnik SDP-a Peđa Grbin iznenada se našao na političkom uzletištu. I činilo se kako mu nema kraja. Ne, ne bi ga kao predsjednika saborskog Odbora za Ustav u tome omelo nepoznavanje ili tendenciozno tumačenje ustavnog poretku zemlje, ali bi mu posjet pulskom noćnom klubu u sitne sate, kojom prilikom je u podnapitom stanju zapjevao Thompsonove Čavoglave, mogao narijeti neočekivano velike probleme.

Nije problem u tome što je bio pijan, već što je na čuđenje svekolike medijske javnosti zapjevao jednu nepočudnu pjesmu koja dira u same temelje uznapredovanog bratstva i jedinstva, u nešto što je opet postalo sveto, naročito za vlast i stranku kojoj pripada.

Zapravo, kada jedan tako visokopozicionirani SDP-ovac pjeva Thompsonovu pjesmu, jasno pokazuje koliko svekolika javnost u Hrvatskoj još nije svjesna Thompsonove uloge u hrvatskom genocidu pravljenja zečeva od Srba! Ljudi nisu svjesni kako je Thompson u svojim pjesmama zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, nego je pjevajući te pjesme od njih i stvarao zečeve. A pjeva ih i danas. I on, i mnogi Hrvati. Pa i Peđa Grbin!

Podsjetimo se: "Bojna Čavoglave" pojavila se početkom rata u vrijeme kada je zahvaljujući Račanu i Lončaru učinjeno sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogući Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga protiv koga ratuju sami. I

Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji su koristile ustaše (i u modificiranom obliku), pa su prirodno Srbi već s tim početkom pjesme bili prestravljeni.

Zapravo, jasna je i Thompsonova krivnja zbog i danas prisutne ustaške zmije u RH, kako je to lijepo opisao predsjednik Ivo Josipović. Pa ta zmija je tako vidljiva na Thompsonovim koncertima na kojima on uvijek pjeva i "Bojnu Čavoglave" pa se među 100.000 – 150.000 nazočnih pojave i 2 – 3 ustaške kape. Kada se to dogodilo u Zagrebu 2008. godine vlast je sve učinila da se konačno zaustavi Thompson. Tjednima se pisalo o te 2 – 3 kape (srećom imamo u RH g. Slavka Goldsteina koji uvijek prepozna tako veliko iskazivanje potpore ustaškom pokretu), zabranjivalo se Thompsonu pjevati i u zemlji i inozemstvu. Na žalost, nije se uspjelo jer je imao potporu nepoštene inteligencije koja nikako da prihvati dobro poznatu činjenicu o genocidnosti hrvatskog naroda, koja je potvrđena i u "Oluji" kroz stravični genocid kada su od Srba napravljeni zečevi.

O toj potpori nepoštenih intelektualaca dovoljno je pogledati knjige: M. Kovačević i J. Pečarić, *ThompsonError! Bookmark not defined. u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008; J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. Sve je jasno kada vidimo kako je biskup Ante Ivas završio svoju nedavnu propovijed u Grozdanskom:

Istina je da treba bježati od zla i napasti Zloga, od sila i opsjeduća Davolskih, koje kao da sve više zauzimaju maha... Ali, ima vremena kad ne smije biti uzmaka, kad se ne smije bježati, bez obzira na cijenu. To su vremena kad se nasrće na našu vjeru i pouzdanje u Boga, na njegovu Istinu i ljubav, na njegove zakone i zapovijedi. Ne smije biti uzmaka pred napadima na naše obitelji i djecu. Ne uzmiče se kad je napadnuta Domovina, njeni branitelji i graditelji. Naš Gospodin nije uzmicao ni pred križem. Mnogi su ga slijedili, kao i Gvozdanski mučenici, i unatoč smrt, pobijedili! Zahvaljujući njima "još smo tu na tvrdoj siki!"

Čujemo li mi danas jeku njihovu i poziv? I kao da slušamo odgovor, kad s Markom braniteljem iz Čavoglava pjevaju tisuće mladih diljem Hrvatske i svijeta:

*Zapali vatru, neka gori.
Od sebe daj sve najbolje.
Nek se srce hrabro bori
Nek vatra gori do pobjede,
Prijatelju moj.
Digni se kad padneš,
Rođen si za let,
Rođen da se boriš
Da bolji bude svijet.
Jesi li odlučan i čvrst?
Jesi li u sebi slobodan i čist?
Digni se kad padneš,
U tebi je snaga,*

U tebi je Krist!

Bog Otac nam danas evanđeljem poručuje: "Krist, to je Sin moj ljubljeni. U njemu mi sva milina... Slušajte ga!" Sveti naši mučenici Gvozdanski, koji niste uzmicali ni pred smrću, molite za hrvatski narod. Amen.

Znamo da se pokušalo i tužbama na sudu, ali u dva takva slučaja sudovi nisu osudili uzvikivanje starog hrvatskog pozdrava Za dom spremni! Prisjetimo se i slučaja pravnice s HRT-a koja je koncem prošle godine dobila izvanredni otkaz jer je navodno "u kasne noćne sate sa službenog telefona puštala jednom muškarcu Thompsonovu pjesmu Čavoglave!" (U obrazloženju ove odluke stajalo je kako "raspiruje nacionalnu mržnju, i to putem službenog telefona, dakle na račun HRT-a!")

Vidimo kako je naša vlast doista sve pokušavala u Hrvatskoj, pa kad nije išlo, nedavno je pozvala u pomoć inozemne institucije da se zaustavi stari hrvatski pozdrav ZA DOM SPREMNI! Da, znamo kako je prošao Josip Šimunić. Znamo da su mu preko Interneta dali potporu na stotine tisuća ljudi. Meni je 31. 1. 2014. iz Argentine stigao sljedeći e-mail:

Dragi Josipe,

Kako sam Vam već javila, mi Hrvati iz Argentine i Južne Amerike potpisali smo i poslali pismo našemu dragom Joeu Šimuniću. Kako doznajemo, Joe je presretan i zahvalan što mu potpora dolazi i iz Južne Amerike. Drago mu je što nismo zaboravili od kuda su nam korijeni.

Mi Hrvati iz Argentine smo uz obitelj, uz branitelje, uz Vukovar, uz Hrvatsku. Jer Hrvatska je isto naš Dom!

Veliki pozdrav!

Stella Hubmayer

Evo pisma, koje mi je poslala gđa Stella (potpisalo ga je 164 tamošnjih Hrvata):

Dragi junaciño Joe,

s ponosom, mi, mlada generacija hrvatskih roditelja i djedova iz Argentine, podupiremo Vaš rodoljubni istup, koji nema ništa zajedničkog s interpretacijama toga vašeg odusevљenog rodoljubnog izraza s politikom, ili kakvom fašističkom ideologijom.

Ponosni smo, ponavljamo, Vašim patriotskim istupom, i nepokolebljivo, Hrvatska mladost iz Argentine i Južne Amerike stoji čvrsto uz Vas.

Uz stoljetni hrvatski pozdrav Za dom spremni!

Hrvati iz Argentine

Možda se radi o neukosti, ali Hrvati ne razumiju, iako im je to lijepo objasnio Puhovski (Dnevno.hr, 27. 1. 2014.) kako četnici nisu fašisti. Oni su samo željeli napraviti Veliku Srbiju. Ali ustaše to jesu jer su se borili za neovisnu hrvatsku državu, a to jest fašizam, zar ne? Tu suptilnu razliku nije razumio ni akademik

Franjo Tuđman. O tome nam je govorio Carl Gustaf Ström u Hrvatskom slovu, 8. 11. 2002. gdje je naveo Tuđmanove riječi:

Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa – oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima.

Poznati hrvatski književnik dr. sc. Stjepo Mijović Kočan u tekstu Otišlo je predaleko ukrivo! zaključuje kako se, onda, može tvrditi (samo) kako je fašistički poklič "Za Poglavnika i dom spremni":

Gledao sam nogometnu utakmicu na kojoj je izboreno svjetsko prvenstvo i dobro video i čuo što je Josip Šimunić rekao. On je viknuo u mikrofon „za dom“, a cijeli je stadion u više navrata odgovorio "spremni". (Slično je to tako i u najpopularnijoj hrvatskoj operi "Nikola Šubić Zrinjski" Vatroslava Lisinskog ,1819. – 1854., a to je polovica pretprošloga stoljeća!) Nije to, dakle, bio fašistički, nego antifašistički poklič jer odbačena je njegova fašistička krivotvorina i to je nepobitno tako bilo pred svačijim očima i ušima. Dakle, kazniti nekoga tko je pred cijelim stadionom odbacio fašistički, eo ipso prihvativši antifašistički, a zapravo starinski rodoljubni poklič, nastao davno prije pojave fašizma – ne bi smio ni na koji način biti upitan, a nekmoli kažnjiv. Ili treba kazniti i Šimunića i sve gledatelje i sav hrvatski narod ili nikoga!

(To je već i bilo javno rečeno! Uopće, suludo je, fašistično je kažnjavati nekoga zbog izgovorenih riječi, ako nikoga ne vrijeđaju: fašisti su svoje majke, kao i svi ostali, zvali "mama", dokazano; nije da će i ta riječ stoga biti prokazana kao sumnjičiva, ako je izgovori netko od Hrvata??)

Naravno, i on grieši jer je u osnovi genocidnost hrvatskog naroda. I Šimunić i Thompson su znali za veliki genocid stvaranja zečeva od Srba u Oluj.

Šimuniću još možemo i progledati kroz prste jer je taj poklič, koliko je autoru ovog teksta poznato, jedini takav grijeh. Ali potpuno drugačija je priča Thompson. Pogledajmo što on kaže u samoj pjesmi "Bojna Čavoglave":

*Čujte srpski dobrovoljci, bando, četnici
Stići će vas naša ruka i u Srbiji!
Stići će vas Božja pravda to već svatko zna
Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!*

Da, stići će ih naša ruka i u Srbiji. Prestrašno! Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobjegli u Srbiju, kao zečevi.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom "Bojna Čavoglave" bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Svi znamo kako su Nijemci temeljiti. Oni itekako znaju i srpsku povijest, pa su sigurno predvidjeli i hrvatski genocid pravljenja zečeva od Srba. Zato i ne čudi kako su tu najavu genocida prepoznali u Thompsonovoj pjesmi Anica – kninska

kraljica, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoј zemlji. I doista, Thompson pjeva:

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Kраjinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Thompson, i pored bokala vina koji je popio, sigurno ne misli da bi mogao zapaliti Kраjinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da će oni postati zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore, u "Olui" su pobegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana hajka vlasti na našeg kantautora. A činjenica da ga na portalu Hrvsijet proglašavaju i osobom godine, da biskup s Thompsonom završava svoju propovijed pokazuje kako je u pravu bio predsjednik Josipović kada je govorio o ustaškoj zmiji, zar ne?

Dnevno.hr, 9. veljače 2014.
Glas Brotnja, 10. veljače 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

“MORAL” NAJOGAVNIJIH

Sun Tzu je one koji rade za neprijatelje svoga naroda nazvao najogavijim pripadnicima ljudskog roda. Da bi pobijedio neprijatelja bez oružja dobro plati te najogavnije da rade za tebe, sugerirao je kineski filozof i ratnik. Mnogi naši novinari su doista dobro plaćeni za takvo djelovanje. Nedavno je objavljen i popis onih koji su najbolji, tj. najbolje plaćeni za to.

Od povratka Daria Kordića gotovo da i nema nekog od takvih profesionalnih pljuvača po Domovinskom ratu i braniteljima koji nije napao Daria Kordića. Popis je zanimljiv (*Koliki je stvarni broj žrtava zločina u Ahmićima?*, Hrvsijet 29. 06. 2014.) Boris Dežulović, Ante Tomić, Davor Butković, Jelena Lovrić, Sandra Benčić, Jelena Berković, Katica Biljaković, Danko Bosanac, Gordana Bosanac, Ivica Buljan, Sanjin Bužo, Nadežda Čaćinović, Vlatko Čerić, Bogdan Denić, Uroš Desnica, Oliver Frlić, Igor Galo, Mirjana Galo, Ljiljana Gehrecke, Jovo Grkinić, Rajko Grlić, Sinan Gudžević, Hrvoje Harambašić, Drago Hedl, Tomislav Jakić, Eugen Jakovčić, Miljenko Jergović, Pero Jurišin, Damir Keglević, Boris Knežević, Snježana Kordić, Peter Kuzmić, Predrag Lucić, Oleg Mandić, Ljubo Manojlović, Siniša Maričić, Renato Matić, Predrag Matvejević, Milorad Milun, Biserka Momčinović, Mladen Momčinović, Boris Pavelić, Drago Pilsel, Milorad Pupovac, Vesna Puhovski, Zoran Pusić, Urša Raukar, Sanja Roić, Sanja Sarnavka, Senka Sedmak, Vesna Teršelić...

Naravno, najogavniji imaju svoj “moral”. Da bi sami sebi opravdali svoju pripadnost najogavnijima moraju svi napadati Darija Kordića. Zašto? Zato jer njima stravično zvuče poznate Kordićeve riječi tj. kako je on odgovorio *kada mu je bilo ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa Sudom!* Zašto to nije napravio i umjesto u slobodu odležao skoro 17 godina zatvora? Jer je ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na

grbači drugih. Rekao je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji.

Srećom hrvatski narod zna što je moral pa je prepoznao svu veličinu Darija Kordića. Svi hrvatski komentatori i ističu upravo ovo što od Kordića čini moralnom vertikalom hrvatskog naroda (da spomenem samo naslov teksta Ivana Ugrina na Hrvsijetu od 28. 06. 2014.: *Dario Kordić nije pristao na prljave nagodbe, mada itekako treba pogledati i tekstove Nenada Piskača, Portal HKV-a, 29. 06. 2014.; Dinka Pejčinovića, Portal HKV-a, 30. 06. 2014., ili pismo Sv. Ocu Franji Ružice Ćavar, Hrvsijet, 29. 06. 2014.*). Zapravo, priređujući Kordiću veličanstvene dočeke prokazao je one najogavnije koji su doista pristali na prljave nagodbe i za to su dobro, doista dobro plaćeni. Zato najogavnijim najteže pada to što je Kordića u Zagrebačkoj zračnoj luci dočekao jedna druga hrvatska moralna vertikala biskup Vlado Košić. Da i ne spominjemo što je sve Kordić doživio u Zagrebačkoj katedrali. Sigurno sa svime tim nisu sretni ni gazde ovih najogavnijih, jer im je opet hrvatski narod predvođen svojim biskupima očitao lekciju iz morala.

Zato je zabavno kada netko od najogavnijih "očita" lekciju iz "moralu" bilo kome tko zna što je moral. Da stvar bude još smješnija Jelena Lovrić, nekadašnja članica CK SKH to uradi s jednim biskupom. Naravno, takova bedastoća nije mogla promaći tako vrsnom kolumnisti kakav je Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 30. 06. 2014.). Zato je doista zabavno pogledati kako to komentira Hodak:

Ali zato se oglasila "priateljica" našeg Premijera Jelena Lovrić. Naslov njenog komentara udara u srž našeg odnosa prema dragim komšijama "Moralno dno biskupa Košića". Naravno radi se o onom provokativnom dočeku Darija Kordića na zagrebačkom aerodromu. Tada je skoro nastradao jedan nevini jugonostalgičar koji se počeo derati "Ua, ubico!". Jelena je popiz.....! Kako to biskup dočekuje čovjeka koji je sudski osuđen za ratni zločin u Ahmićima. Bio sam godinu dana u Haagu kao branitelj Blaškića. Nije bitno što je on dobio 9 godina, a Kordić 25 godina za isto mjesto Ahmiće! Oba s time nisu imala nikakve veze! Zna Jelena dobro za britanskog pukovnika Stuarta i njegove režije oko Ahmića. Sve je to ipak samo pitanje ljevičarskog gledanja na moral. Lovrićka je već odavno operirana protiv objektivnosti. Kordić je za nju politički gubavac od kojeg svi, pa i Crkva, moraju okrenuti leđa jer je pravomoćno osuđen. I Blaškić je bio pravomoćno osuđen pa kad se vratio nije Lovrićka smatrala da je politički gubavac. I Čačić je pravomoćno bio osuđen, pa što? Sad ide, na opće pa valjda i Lovrićkino, veselje kazniti Vesnicu i njeno društvene u HNS-u. Stepinac je također bio pravomoćno osuđen, a uskoro će biti proglašen svecem. To je, po Jeleni, sigurno još jedan moralni pad Crkve. Nezaboravni zločinac drug Tito bio je kažnjen pravomoćno u bombaškom procesu sa osam godina zatvora, pa su Jelena i ostali novinarski ljevičari o tome godinama slinili kao o nezapamćenom herojstvu. Postavljanje bombi među nevine građane je stvarno veliko herojstvo! Ali kad to ima ideološki lijevi predznak, za Jelenu i njene ljevičare to odmah postaje herojstvo. Sreća da su Gotovina i Markač oslobođeni. To je skoro koštalo srčanog udara Snježanu Pavić. Da su kojim slučajem naši generali ipak bili

osuđeni Jelena bi uživala što je konačno ipak zabijen glogov kolac u Tuđmanovu državu, a Gotovina i Markač se ne bi smjeli ni približiti Jutarnjem jer bi zgrozili sirotu čistunku Jelenu što su uopće još živi. Aldous Huxley je napisao: "Mišljenje jedne žene je pristojnije negoli mišljenje muškaraca jer ga ona tako često mijenja."

Lovrički nikada neće ni biti jasno da je ono što je njoj i drugim najogavnijima moralno dno, onima koji ne pripadaju tom društvu nešto najuzvišenije. Zato završimo ovaj tekst riječima biskupa Košića iz intervjuja danom Katoličkom tjedniku iz Sarajeva u kojima i biskup ponavlja Kordićeve riječi koje najogavniji ne mogu i neće nikada razumjeti:

"Ja ne vjerujem da je Dario Kordić zločinac bez obzira na presudu. Smatram da je ona rezultat političke nagodbe i političkih igara, a ne na temelju dokaza", rekao je Košić nazivajući Kordića prijateljem kojega je pobliže upoznao dok je bio u zatvoru Karlau u austrijskom Grazu.

Pojasnio je kako je krunski svjedok protiv njega imao zaštićen identitet te da je povukao iskaz u kojemu je tvrdio da je Kordić sudjelovao na sastanku gdje se planirao napad na Ahmiće. Pri tome je biskup Košić naveo da su i drugi hrvatski velikani poput Zrinskih i Frankopana, Stjepana Radića, Franje Tuđmana, pa i kardinala Alojzija Stepinca redom bili osuđivani i odlazili u zatvor, a da nisu bili krivi.

Otkrio je kako su mu predstavnici haaškog tužiteljstva nudili različite nagodbe po kojima je trebao okriviti bivšeg hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana i ministra Gojka Šuška čime bi mu se kazna drastično smanjila.

"No on to nije mogao jer je rekao – kako će se u tom slučaju moći pogledati u zrcalo, kako će stati pred svoju djecu i pogledati ih u oči? Ne, on je moralna veličina jer je na sebe preuzeo teret krivnje koja nije utemeljena na činjenicama", dodao je biskup Košić.

Zapravo, ne treba se ljutiti na ove najogavnije. One koji ne mogu razumjeti ovo o čemu govori naš biskup treba doista žaliti. Pa očito ih je Bog već kaznio, zar ne?

Glas Brotnja, 01. 07. 2014.

Dragovoljac.net, 01. 07. 2014.

Hrvsijet , 02. 07. 2014.

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB,
2015.**

**VEČERNJAKOVO GLORIFICIRANJE NDH ILI SAMO
SLUGANSTVO VELIKOSRPSKOJ POLITICI?**

Nazvao me jedan prijatelj i reče mi kako me je Večernji list proglašio osobom tjedna. Bilo mi je čudno jer je taj list toliko neozbiljan jer nije dao ni kao kratku vijest o prošlogodišnjoj međunarodnoj konferenciji u Trogiru održanoj u povodu mojih tisuću znanstvenih radova u matematičkim časopisima. (Napominjem da o konferenciji u Trogiru nisu obavijestili svoje čitatelje ni Slobodna Dalmacija ni Jutarnji list.) Naime, toliko radova je u povijesti objavilo samo nekoliko matematičara, a u RH tisuću znanstvenih radova u znanstvenim časopisima nema niti jedan znanstvenik:

<http://kamenjar.com/matematika-konferencija/>

Zato nisam ni kupio te nekada ugledne hrvatske novine.

Međutim, drugi prijatelj mi je poslao e-mail:

Ma, vidi ti ovoga kretena! Izgleda da je zavladala kolektivna hysterija. A meni se čini da tu ima elemenata za jednu dobru tužbu i protiv novinara i protiv Večernjaka.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/ustasluk-akademika-josipa-pecarica-sokirao-javnost-1021765>

Naravno, kada sam već dobio i link otvorio sam ga. Iz naslova i podnaslova video sam zašto je prijatelj govorio o kretenu (nitko inteligentan ne bi časne hrvatske biskupe povezao s ustašlukom):

Ustašluk akademika Josipa Pečarića šokirao javnost

Inicijativu su podržali i sisacki biskup Vlado Košić te pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić

Autor:

Marko Špoljar

Akademik Josip Pečarić, frontmen anticivilizacijske, sramotne i, ne manje važno, protuhrvatske inicijative da ustaški poklič "za dom spremni" postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojscu, šokirao je političare, povjesničare, stručnu i opću javnost.

Šokirao je i predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović i pretendenta na premijersko mjesto Tomislava Karamarka, na čije je adrese poslao peticiju. Oboje su ekspresno Pečariću kazali kako stoje stvari u Republici Hrvatskoj.

Da sramota za Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti bude veća, pobrinuli su se vodeći ljudi te institucije jer nisu osudili postupak svoga člana. Međutim, razloga za sram imaju i čelnici Katoličke crkve u Hrvatskoj jer su tu inicijativu podržali i sisacki biskup Vlado Košić te pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić.

Utuživo jest jer je to inicijativa Mladog Jastreba. Jasno je da su (po onom Laž je najviše pomogla Srbima u njihovoј povijest) morali slagati jer je doista smiješno tvrditi da je inicijativa hrvatske legende protuhrvatska. Uostalom naše Pismo, koje je već potpisalo preko 4000 ljudi, potpisali su i generali Ljubo Ćesić Rojs i Marinko Krešić.

Kako je Večernjak objavio i mišljenje akademika Ivana Aralice koji im je objasnio kako ZDS nije ustaški pozdrav već je to Za Poglavnika i Dom spremni, neobično je da oni i dalje tvrde da se radi o ustaškom pozdravu.

Međutim poznato je da su Srbi uvijek tvrdili da su hrvatski branitelji zapravo ustaše. Čak su i za državu koja je obranjena nakon što su branitelji slomili fašističku velikosrpsku agresiju nazivali/nazivaju ustaškom državom. Kako su naši branitelji i u Domovinskom ratu koristili poklik ZDS, a naše pismo je napisano u obrani Thompsona i njegove Bojne Čavoglave (svi znamo koliko je veliku ulogu odigrala „Bojna Čavoglave“ u Domovinskom ratu), očito je da su u Večernjem listu prihvatali tvrdnju o hrvatskim braniteljima-ustašama i hrvatskoj državi kao ustaškoj državi. Doista je strašna spoznaja kako su nekada veoma ugledne hrvatske novine u službi velikosrpske politike, zar ne?

Zašto mislim da je vjerojatno i da Večernjak glorificira NDH? Pa to je očito iz reagiranja na izjavu nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK.

Evo što je rekao Nadbiskup:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrshishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge."

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referendumu, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”, rekao je u izjavi predsjednika HBK-a Želimir Puljić.

Večernjak je tražio komentar od prof. dr. Žarka Puhovskog, „velikog eksperta“ za koga je Sud u Haagu ustanovio da govori laži o Domovinskom ratu. Već ta činjenica pokazuje da je Večernji list u službi velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Evo što piše u Večernjaku:

– *Najbolje bi bilo da se održi i referendum o tome treba li se Hrvatska zvati NDH. A srbjanskog predsjednika Tomislava Nikolića bi, logički, trebalo postaviti za predsjednika odbora za provedbu referendumu o promjeni imena RH u NDH. To što se sada događa samo je pokazatelj da biskupi žive izvan vremena i prostora, u koljačkoj prošlosti. A s obzirom na njihovu službenu funkciju, to je paradoksalno – kaže politički analitičar Žarko Puhovski. Dodaje kako se takvim tumačenjem zapravo pokazuje i prezir prema svim žrtvama NDH, ali i pomaže Zoranu Milanoviću pa i predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću za kojeg je Hrvatska nastala na ostacima Pavelićeve NDH.*

Što nam očito Puhovski poručuje komentirajući nadbiskupove riječi koji prije raspisivanja referendumu traži očitavanje struke. Puhovski (i Večernjak) tvrde da bi struka podržala ideju o promjeni imena RH u NDH. Tko bi rekao da je i Puhovski apologeta NDH. Ili on samo opet laže? A Večernjaku to odgovara.

Još je zanimljivija izjava predsjednika saborskog Odbora za Ustav Pede Grbina. Poznato je da je on Thompsonov fan i voli u društvu pjevati Bojnu Čavoglave. Dakle, ako je doista iskreni ljubitelj glazbe i kapljica, potpisao bi Pismo kojim se traži zaštita i Thompsona i Bojne Čavoglave. Međutim i on se želi predstaviti kao apologeta nacizma u Hrvata:

– Hoćemo li održati i referendum je li ‘Sieg heil’ bio nacistički?

Dakle, ako bi stručnjaci u Hrvatskoj trebali odlučivati o ovakovom referendumu, Grbin je uvjeren da bi struka podržala i takav prijedlog. Zapravo Grbina se može i razumjeti. Jadničak je Thompsonov fan, ali i u vlasti koja provodi Memorandum SANU 2. Njegov izbor u toj dvojbici se svidio Večernjaku i zato objavljuje njegovu izjavu.

Večernjak čak objavljuje i priglupu izjavu političkog analitičara Ivana Rimca. O povijesti se, kaže Rimac, ne može odlučivati na referendumu.– Jasno je što se događalo i promoviranje neznanja i skrivanje iza referendumu je ignoriranje povijesti, što je besmisleno – kaže Rimac. Dodaje i kako se nada da se radi o pojedinačnom istupu nadbiskupa Puljića, a ne o stavu Crkve.– Ako se radi o službenom stavu Crkve, onda bismo se doista svi skupa trebali zabrinuti koliko seže pamćenje ovog naroda i koliko smo spremni ponavljati pogreške iz prošlosti – kaže Rimac.

Naravno, Nadbiskup nije nigdje govorio o odlučivanju o povijesti već prijedloga za uvodenje ZDS u Hrvatsku vojsku i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Našem političkom analitičaru je Hrvatska vojska – povijest. Što je babi milo – to joj se i snilo. A Večernjak to objavljuje!

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Fašisti, lažni antifašisti i peta ofenziva

ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Dnevno.hr: 09. 09. 2015.

Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema dvojbe da petu ofenzivu vode zajednički i usklađeno pušu u isti rog

Protuhrvatska peta kolona pokrenula je novu "petu ofenzivu" protiv Hrvatske. Dva su povoda. Promjene Statuta Grada Vukovara i pismo predsjednici Republike i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku o pozdravu "Za dom spremni", koje je potpisalo više od tri tisuće ljudi na čelu s akademikom Josipom Pečarićem, koji je i inicijator pisma.

I na promjene Statuta Vukovara i pogotovo na pismo sručila se prava lavina uvreda, zavladala je prava histerija. Nema ni jedne grube riječi, ni jedne uvrede koja nije javno izrečena, osobito protiv Josipa Pečarića i hrvatskih biskupa Valentina Pozaića i Vlade Košića. Nakon što je zadarski nadbiskup Želimir Puljić progovorio o pozdravu "Za dom spremni" i spomenutom pismu, ustvrdio da u nas nema tabu tema i da o toj temi treba ozbiljno raspravljati ako toliki broj ljudi javno iznosi svoje mišljenje zbog kojih su sotonizirani, i na njega se obrušila peta kolona.

Istu sudbinu doživjela je i promjena Statuta Grada Vukovara. Vukovarska vlast i vukovarski branitelji proglašeni su ne samo ustašama, nego fašistima i rasistima najgore vrste. Predloženi su i neki nevjerojatni prijedlozi koji pokazuju koliko su još komunistički totalitaristi snažni, koliko još ne odustaju od represije prema svima onima koji drukčije misle. Javili su se brojni policajci ljudskih duša, svi oni koji su u ovih 25 godina postojanja hrvatske države provodili prave ofenzive protiv hrvatskog naroda i branitelja, protiv hrvatskih nacionalnih interesa. Tako da bi se ova ofenziva, po ugledu na ofenzive u toku NOB-a, mogla nazvati peta ofenziva. Još je nešto interesantno. Na skoro istovjetan način ofenziva je pokrenuta od strane državnog vodstva Srbije, posebno četničkog četverolistu

Nikolić- Vučić- Vulin i Dačić. Njima se pridružila i svetosavska srpska Pravoslavna crkva na čelu s patrijarhom Irinejom koji je usred Hrvatske najprije zaskočio nadbiskupa Puljića i mimo protokola ga triput izljubio da se pred TV kamerama pokaže tko određuje protokol, tko vlada. Da bi zatim iznio nevjerljivu laž i uvrednu ustvrdili da su Srbi, duduše, činili zlo Hrvatima ali mnogo manje nego Hrvati Srbima. Kada se povežu izjave četničkog državnog vodstva Srbije u posljednje vrijeme, izjave i politika svetosavske Pravoslavne crkve i pete protuhrvatske kolone u Hrvatskoj, nema nikakve dvojbe da tu ofenzivu vode zajednički i usklađeno odnosno da pušu u isti rog.

Velikosrpski fašisti – žrtve, hrvatski antifašisti – fašisti!

Pokušavaju napraviti kopernikanski obrat. Velikosrpski fašisti, koji su učinili grozne fašističke zločine, pretvaraju se u žrtve, a istinski hrvatski antifašisti, na čelu s vukovarskim braniteljima, pretvaraju se u faštiste, koji sada oduzimaju prava nevinim Srbima i prema njima navodno vode fašističku i rasističku politiku.

Zato je važno ne podleći novoj ofenzivi iz Srbije ali i iz Hrvatske u kojoj se ponovno svuda vidi jačanje fašizma i ustaštva u Hrvatskoj. Posebno je opasno kada dio "hrvatske" politike i medija prihvata velikosrpske optužbe da su u Vukovaru na vlasti fašisti i rasisti koji ukidaju prava Srbima, koji poručuju Srbima da nisu dobrodošli u Hrvatskoj. Pitam te navodno hrvatske političare ako Srbi nisu dobrodošli u Hrvatskoj kako to da u hrvatskoj vladi, kada se uzmu zajedno ministri, zamjenici i pomoćnici ima više od trećinu Srba, iako ih u Hrvatskoj ima svega pet posto, i kako to da se nitko ne buni protiv toga.

Mislim da je krajnje vrijeme da Hrvatski sabor otvorí ozbiljnú argumentiranu raspravu, da utvrdi koliko se realizirala Deklaracija o Domovinskom ratu, ocijeni hrvatsku unutrašnju i vanjsku politiku i argumentirano odbaci napade na Domovinski rat, a pogotovo napade da je Hrvatska nasljednica NDH, da je fašizirana i ustaširana država. Potrebno je činjenicama s najvišeg mjesta pokazati i dokazati da u Hrvatskoj u borbi za stvaranje i obranu samostalne Hrvatske nije bilo ni ustaštva ni fašizma ni nacizma, što se tiče hrvatske politike i hrvatskih branitelja. Ali isto tako treba pokazati i dokazati da se Hrvatska ponovno borila protiv novog srpskog fašizma, koji je pokušao oteti Hrvatskoj velike dijelove hrvatskog teritorija, spriječiti pravo hrvatskoga naroda na vlastitu državu te ognjem i mačem i genocidom kao ciljem rata stvoriti veliku Srbiju. Tijekom obrambenog rata, rata protiv novog fašizma, Hrvatska se u svom Ustavu jasno odredila da stvara državu koja je antifašistička, nasuprot NDH, znači da nema nikakve veze s NDH-om, Pavelićem i ustaštvom.

U Hrvatskoj ne postoji ni fašistička niti nacistička desnica

Ni u vrijeme Domovinskog rata ni danas u Hrvatskoj, osim pojedinačnih ekscesa, nije bilo ni ustaštva ni fašizma. Nema ga ni danas, za razliku npr. od Njemačke, Nizozemske i drugih država gdje je jaka nacistička i fašistička desnica, u Hrvatskoj ne postoji ni jedna politička stranka koja bi mogla dobiti zastupnika u Hrvatskom saboru, a koja se zalaže za fašizam. U Hrvatskoj nema političke snage koja zagovara fašistička i nacistička načela. Zato je sramotno demokratsku

Hrvatsku, zato je sramotno hrvatske branitelje koju se stvorili demokratsku Hrvatsku, zato je sramotno one koji su potrošili fašističke i srpske logore lažno optuživati da su postali novi fašisti. Još je sramotnije kada navodno hrvatski političari srpske faštiste u Vukovaru i drugdje pokušavaju pretvoriti u navodne žrtve rastućeg hrvatskog fašizma i nacizma.

Treba još jedanput ponoviti, a što nije teško dokazati bezbrojnim činjenicama, da je jedini fašizam koji je u Hrvatskoj postojao bio četnički velikosrpski fašizam. Bez obzira na želju pape Franje da Crkva u Hrvata bude most prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, a onda i Ruskoj, u provođenju velike Papine ideje o ekumenizmu kao projektu izlaska iz sadašnje svjetske krize, i Crkva u Hrvata, ali i hrvatska državna politika moraju istinom pokazati da patrijarh Irinej podvaljuje i masno laže kada tvrdi kako su Hrvati u Domovinskom obrambenom ratu činili Srbima više zla nego Srbi Hrvatima. Nisu Hrvati stvorili ni jedan koncentracijski logor za Srbe, ali Srbi jesu, tisuće Vukovara držali i mučili u koncentracijskim logorima u Srbiji. Nisu Hrvati masovno ubijali ranjenike, ali Srbi jesu načinili Ovčaru i druge masovne grobnice. Nisu Hrvati ispalili ni jedan metak na srpske gradove u Srbiji, ali su Srbi sustavno razarali ne samo Vukovar nego i Dubrovnik, Zadar, Vinkovce, Osijek, Županju, Slavonski Brod, Sisak, Karlovac, pa čak i Zagreb.

Srpski agresori ponašali su se kao faštisti i riječju i djelom

Hrvati su optuživani da su prekomjerno granatirali Knin u kojem je poginuo jedan Srbin. Ali se skriva i ne priznaje istina da su Srbi razarali hrvatske gradove sustavno i planski, samo u Slavonskom Brodu ubijen je jedan razred djece a Vukovar je razoren do temelja. Nisu Hrvati željeli ni pedalj srpske zemlje, ali srpski agresori su željeli veliki dio Hrvatske i Bosne i Hercegovine priključiti velikoj Srbiji, a to su radili sustavnim razaranjem i ubijanjem. Nisu Hrvati masovno silovali Srpskinje, ali Srbi jesu Hrvatice.

Dakle, nema nikakve dvojbe da su se Hrvati u Domovinskom ratu borili protiv novog srpskog fašizma, da su Srbi bili faštisti, ne po tome što su govorili i pjevali nego po tome što su radili. Nisu samo pjevali "Slobو, pošalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate", nego su to sustavno na djelu i radili.

Nakon svih tih činjenica, čovjeku pamet stane, kako je moguće da patrijarh Irinej dođe u Hrvatsku i govori kako su Hrvati načinili više zla Srbima!

Nakon svega što se dogodilo u Vukovaru, teško je ostati miran na izjavu ministra Vulina da se danas u Vukovaru provodi fašistička i rasistička politika prema Srbima.

Nakon što su Srbi učinili strašne zločine u RH i BiH, samo u Srebrenici su pobili osam tisuća zarobljenika, i na Kosovu, nakon što su istjerali više od milijun Hrvata, Bošnjaka i Albanaca, teško je ostati miran na izjave četničkog državnog vodstva Srbije da je Oluja bila najveći zločinački pothvat poslije II. svjetskog rata. Oni ne priznaju ni odluke Međunarodnog suda pravde ni Haaškog tribunala, oni su krenuli u novu strašnu agresiju na Hrvatsku na koju se mora odgovoriti. Hrvatska ne smije podržavati četničku Srbiju i njen put u Europsku uniju. Bez obzira na pritiske koji dolaze od moćnih međunarodnih snaga, koji zbog svojih

---

interesa i odnosa s Rusijom i zbog straha da Srbija ne ostane u potpunom zagrljaju Putina, pokušavaju na štetu hrvatskih nacionalnih interesa davati velike ustupke Srbiji i njenoj politici.

Neprihvatljiva nova njemačka politika prema Hrvatskoj

Moramo se suočiti s istinom da i naša prijateljska Njemačka, zbog svojih interesa, obnavlja politiku Zapadnog Balkana, u kojoj Hrvatska dobiva specijalnu ulogu koja ne odgovara našim nacionalnim interesima.

Mi ne možemo promijeniti globalnu svjetsku politiku. Ne možemo promijeniti politiku Rusije, Turske, Njemačke i Velike Britanije i posebno SAD-a, ali možemo čvrsto braniti naše interese i, što je još važnije, možemo i moramo se obraćunati s hrvatskom petom kolonom koja već godinama sustavno i na isti način, kao i četnička fašistička srpska politika, krivotvorinama i lažima napada hrvatsku državu i hrvatski narod, a ne samo Domovinski rat.

Već je degutantno ponavljati i citirati petu protuhrvatsku kolonu, koja domoljublje proglašava ne samo ustaštvom nego i fašizmom i nacizmom, koja izmišlja fašizaciju i ustašizaciju Hrvatske, koja na isti način brani srpski fašizam kao i Srbija, koja svoje faštiste i fašističku politiku pokušava naknadno pretvoriti u žrtvu navodno fašističke hrvatske politike.

Pojmovi fašizam i ustaštvvo olako se rabe i zlorabe

Mora se konačno reći i istina o lažnim hrvatskim antifašistima. Ne mogu biti antifašisti niti se tako nazivati oni na čelu s Titom koji su masovno ubijali i stvarali tisuće masovnih grobnica, ubijali bez suda, koji su ustvari napravili genocid nad hrvatskim narodom. Isti taj genocid nastavio se i u Domovinskom ratu, posebno u Vukovaru i Srebrenici, ali i drugdje.

Dakle, u Hrvatskoj se ne polazi od činjenice, ne polazi se od istine, olako se rabe i zlorabe pojmovi fašizam i ustaštvvo.

Žarko Puhovski, dvostruki krivokletnik i lažni svjedok optužbe i na suđenju kolegama studentima 1972. godine i na suđenju u Haagu, kada je lažno tvrdio da je Hrvatska stvorena na zločinu i da je Oluja bila etničko čišćenje Srba, ponovno je dočekao svojih pet minuta. Ni manje ni više Žarko Puhovski cinično predlaže da bi najbolje bilo u Hrvatskoj provesti referendum, kako bi se promijenilo ime Republika Hrvatska u NDH.

Što taj prijedlog znači? On znači da Puhovski smatra da je hrvatski narod ustaški narod, da jednako misli kao i Josipović, da potajice u srcima Hrvata žive ustaške zmije, da je Hrvatska stvarno zmijska ustaška dolina. Taj prijedlog znači da on misli da je upotreba pozdrava za vrijeme Domovinskog rata "Za dom spremni" dokaz da je Domovinski rati za cilj imao obnovu ustaške države. I Ante Tomić je na istoj ideologiji, kao i do sada. On također zlurado konstatira s veseljem, da je domoljublje "odvratno čuvstvo". To je ta politika izmišljanja fašizma i ustaštva jer oni domoljublje izjednačavaju s ustaštvom i fašizmom.

Strašno je bilo čitati hrvatske novine i slušati izjave političara, novinara i intelektualaca koji su opredjeljenje da je brak zajednica muškarca i žene i da ju treba zaštititi Ustavom proglašili fašizmom.

Rehabilitacija Tomićeva “odvratnog čuvstva”

Stvoren je cijeli pokret sustavnog sotoniziranja hrvatske predsjednice Kolinde Grabar Kitarović koja je svojom politikom i nastupima rehabilitirala domoljublje od “odvratnog čuvstva” u nešto lijepo i plemenito. Kako ju narod slijedi razrađene su cijele strategije kako banalizirati hrvatsku predsjednicu, kako je izjednačiti sa Severinom, kako ju obezvrijediti kao osobu i kao državnicu.

Dakle, imamo u Hrvatskoj fašiste koji su, posebno u Vukovaru, na djelu provodili fašizam. I imamo lažne antifašiste za koje genocid nad hrvatskim narodom poslije II. svjetskog rata nije bio fašizam i zločin nego antifašistička pravedna odmazda. Međutim, srpski fašisti i četnici koji su pretvoreni u antifašiste idu dalje, oni ne prihvataju podjelu odgovornosti, oni pokušavaju skinuti odgovornost sa srpskog fašizma i okriviti ne samo hrvatske branitelje nego i hrvatski narod.

Zbog svega toga treba stalno ponavljati da nitko nema pravo nazivati se antifašistom koji je na bilo koji način učestvovao ili podržavao masovna ubijanja poslije II. svjetskog rata, koji je učestvovao ili podržavao genocid nad hrvatskim narodom, koji je učestvovao ili podržavao stvaranje logora. Isto tako i danas nove generacije lažnih antifašista nemaju pravo nazivati se antifašistima ako opravdavaju taj genocid nad hrvatskim narodom i ako brane komunističke zločine. Dobro, već sam puno pisao o Titovom genocidu nad hrvatskim narodom i lažnim antifašistima. Optimist sam jer proces detitoizacije, usprkos svim otporima, dobro ide i nitko ga neće moći zaustaviti. On će biti završen nakon promjene vlasti na sljedećim parlamentarnim izborima.

Zato ću se pozabaviti aktualnim fašistima koji se lažno predstavljaju kao antifašisti.

Povijesne činjenice su utvrđene da je četnički pokret bio fašistički i u II. svjetskom ratu i u velikosrpskoj agresiji na RH, BiH i Kosovo. Utvrđeno je i na najvišim međunarodnim sudovima da su Srbi genocidnom politikom pokušali stvoriti veliku Srbiju, da masovni zločini i genocid nisu bili posljedica ratnog kaosa nego planirano sredstvo ostvarivanja velike Srbije. Dokazano je da je genocid učinjen u Srebrenici, Vukovaru i drugdje. Dokazano je tko su bili fašisti. Dakle, da su to bili Srbi.

Konačno je došlo vrijeme da se kaže puna istina. Nisu te fašističke zločine činili samo četnici, nego ih je činio i Titov JNA, čiji su vojnici nosili crvenu zvijezdu petokraku na svojim kapama. Činjenica je da su tu politiku vodili ključni ljudi, članovi najužeg državnog vrha Srbije. I da su imali, onda i danas, podršku Srpske pravoslavne crkve.

Danas su četnici službeno rehabilitirani i u II. svjetskom ratu i u srpskoj agresiji u raspadu Jugoslavije i postali su antifašisti. I danas ti fašisti, koji su se prekrstili u antifašiste, na čelu s državnim vodstvom Srbije vrlo sustavno pokušavaju ono što su izgubili u ratu ostvariti u miru. Velikosrpska politika nije mrtva. Svi ciljevi iz Miloševićevog doba su obnovljeni, samo se sada ostvaruju na drugi način. Dakle, nema nikakve dvojbe da je u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji postojao samo jedan fašizam, to je bio srpski fašizam. Udarna pesnica su bili

četnici, ali i transformirani Titov JNA u srpsku vojsku i znatan dio srpskog naroda, i u RH i u BiH i u Kosovu, ali i u Srbiji.

Neće biti mira i sreće na ovim prostorima dok se ne raskrinka ta nova velikosrpsko-četnička fašistička agresija. Umjesto suočavanja s istinom na djelu je u Hrvatskoj izmišljanje hrvatskog fašizma i ustaštva. Najbolji primjer je sve ono što se događa vezano za uporabu slogana "Za dom spremni", za vrijeme Domovinskog rata.

Nadbiskup Puljić je u pravu

Zato je u pravu nadbiskup Puljić kada predlaže da bi o toj tabu temi trebalo otvoriti kompetentne, stručne i znanstvene rasprave, kako bi se dali odgovori na slijedeća bitna pitanja oko kojih se vode velike ideološke političke borbe.

Prvo i najvažnije pitanje je utvrditi što je značio pozdrav "Za dom spremni" u Domovinskom ratu. Postoje različita mišljenja.

Prvo je mišljenje da je to bio i ostao ustaški pozdrav i da je i u Domovinskom ratu značio isto što i za vrijeme NDH. Na bazi takvog pojednostavljivanja logično je da se tvrdi da je u vrijeme Domovinskog rata, a i danas, svi oni koji koriste izraz "Za dom spremni", obnavljaju ustašku politiku i zalažu se da se rehabilitira ustaška politika u domoljubnu, kao što se rehabilitirala i četnička politika. Drugo mišljenje je da je slogan "Za dom spremni" u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao domoljubni odgovor branitelja da su spremni braniti i obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava "Za Pavelića i dom spremni" i nema nikakve veze s ustaštvom. Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razni jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav "Za dom spremni" je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen.

Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da je u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu "Za dom spremni". Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpunu drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Možda su Branko Borković, Pečarić i drugi pretjerali kada su predložili da to bude registrirano kao službeni pozdrav u Hrvatskoj vojsci, ali su pokrenuli korisnu raspravu, jer po mom mišljenju, Hrvatska mora utvrditi punu istinu o upotrebi, političkim ciljevima i karakteru toga pozdrava u Domovinskom ratu. Ako bi prihvatali podvale da je to samo ustaški koljački pozdrav, kako pišu hrvatski mediji, onda se nikad nećemo obraniti od obnovljenih napada iznutra i izvana koji

će taj pozdrav stalno koristiti da bi amnestirali istinske srpske fašiste, da bi stigmatizirali hrvatske branitelje, koji su bili istinski antifašisti i pretvorili ih u ustaše i fašiste. Potrebno bi bilo otvoreno i demokratski raspraviti i o tome što taj pozdrav znači danas, kada se masovno upotrebljava i koristi na sportskim utakmicama.

Je li to ustaški pozdrav? Je li veliki dio naših mladih zaražen ustaštvom i fašizmom? Je li to pozdrav podrške Domovinskom ratu? Je li on ima istu konotaciju kao i skandiranje Vukovar, Vukovar?

Moje mišljenje, o kojem sam puno puta pisao, da danas taj pozdrav ima i različiti sadržaj i političke ciljeve od pozdrava u Domovinskom ratu. On je djelomično podrška Domovinskom ratu, ali i izraz revolta mladih koji nemaju posla, kojima se nudi odlazak u inozemstvo kao jedini spas, koji su nezadovoljni državnom, a ne samo sportskom politikom, te na taj način prosvjeduju, izražavaju svoje nezadovoljstvo.

Međutim, upotreba tog pozdrava je višeslojna, ima tu i huliganstva i prkosa i želje da se vlasti pokaže da im se ne može zabraniti da na stadionu viču ono što žele, jer u Hrvatskoj ne postoji verbalni delikt.

Najopasnije je ovo što se danas događa, da se sve trpa u istu vreću, da nema diferencirane politike i da se nanosi strašna šteta hrvatskom narodu što ga i peta hrvatska kolona, a ne samo srpski fašisti, proglašavaju ustaškim i fašističkim narodom na temelju upotrebe toga pozdrava.

Da zaključim, u cijeloj ovoj gužvi dobro je da je ta tema otvorena. Bilo bi korisno o njoj raspravljati argumentirano i mirno, ali izgleda da to još uvijek u Hrvatskoj nije moguće

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

DR. SC. DAMIR PEŠORDA, NOVA PEČARIĆEVA KNJIGA

Tridesetak Pečarićevih knjiga svojevrstan su raritet u hrvatskoj publicistici. Sagledane u kontinuitetu one nisu važne samo kao pojedinačna publicistička izdanja nego i kao zamašan projekt iza kojega stoji energija jednog pojedinca, a ne neka institucija. Konture toga projekta izrastale su iz knjige u knjigu tako da danas možemo govoriti o fenomenu Pečarić na hrvatskoj javnoj sceni. Interesi publicista Pečarića raznovrsni su i razgranati, no čvrsto okupljeni oko stožerne ideje i razloga njegovog publicističkog angažmana, a to je svijest o odgovornosti intelektualca za opće dobro i interesu zajednice.

U Hrvatskoj su relativno rijetki intelektualci takve vrste. Imamo, doduše, svu silu intelektualaca "opće prakse" kao što je primjerice Žarko Puhovski, ali oni su već odavno samo to, to jest režimski ispirači mozgova bez ikakve težine na području svoje uže specijalnosti. Pečarić je, naprotiv, jedan od vodećih svjetskih matematičara kojemu javni angažman nije kompenzacija za jalovost na vlastitom području znanstvenog rada nego plod odgovornosti za javno dobro. U tom smislu njegov je javni angažman možda sličan angažmanu Noama Chomskog u američkoj javnosti, koliko god bio različit u ideološkom pogledu.

Dok intelektualci "opće prakse" pišu komplizirano ne bi li u očima običnog svijeta ispali pametniji, Pečarić piše jasno, logično i jednostavno, imenujući stvari njihovim pravim imenom. Tako da se može reći da je i u pogledu izraza i stila blizak Chomskom, a udaljen, recimo, od Žižeka, koji je također intelektualac "opće prakse", samo na svjetskoj razini. Pečarić se u svojim tekstovima bavi isključivo hrvatskom politikom i hrvatskom stvarnošću, ako pak govori i o međunarodnim politikama i politikama pojedinih zemalja, to je samo u onoj mjeri u kojoj se te politike tiču Hrvatske. Pečarić također ignorira usko ideološka pitanja, zanima ga samo dobrobit hrvatske države i društva. Tako da koliko god u ideoološki izvitoperenim hrvatskim političkim klasifikacijama bio svrstavan desno,

čak i ekstremno desno, u nevolji bi se našao svaki onaj ozbiljan i dosljedan analitičar koji bi pokušao naći neki dokaz tog "desničarstva" u njegovim tekstovima. No, dosljedan suverenizam i beskompromisno zalaganje za hrvatske nacionalne interese dostatan su krimen u očima hrvatskih mainstream medija da nekoga proglaše desničarom, fašistom i tko zna čim još.

Nova Pečarićeva knjiga naslovljena je Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska. Iz samog naslova razvidno je da je Pečarić i te kako svjestan sklonosti jugofilne političke i medijske elite ideološkom etiketiranju u svrhu ušutkavanja i isključivanja protivnika iz političke borbe. Vraćajući im, da tako kažem, lopticu, Pečarić im pokazuje da je njihov razvikan "antifašizam" zapravo prikriveni fašizam i da su jedini istinski suvremenici antifašisti u Hrvatskoj branitelji koji su se suprotstavili agresiji srpskog fašizma na Hrvatsku. No, pitanjem tobožnjeg "fašizma" i "antifašizma" zapravo je samo kamufliran stvarni sukob u suvremenom hrvatskom društvu, sukob između, kako sam autor kaže, zagovornika "jugoslavenske, tj. srpske Hrvatske" i zagovornika "hrvatske Hrvatske".

Zato na samom početku autor precizno detektira ključni problem hrvatskog društva i najavljuje stvarnu temu knjige: "Milanovićevu izjavu 'Mi ili oni' svaki iole misleći Hrvat dobro je razumio: Mi koji ne volimo (bolje reći mrzimo) ili oni koje vole Hrvatsku i hrvatski narod." U tekstovima koji slijede i koji su raspoređeni u sedam poglavlja taj se problem raščlanjuje, rečena podjela dokumentira, analizira i potkrjepljuje primjerima. Kao i u prethodnim knjigama i u ovoj Pečarić na osebujan način u cjelinu uklapa svoje i tude članke, svoja i tuđa pisma, osvrte, razgovore, referira se na razne televizijske emisije i portale, donosi internetske adrese, upućuje na izvore itd. Zato i za ovu knjigu vrijedi zamjedba koju je o Pečarićevoj prethodnoj knjizi Propade im crvena Hrvatska dao profesor Miroslav Tuđman: "Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstrom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portalni, rijetko tiskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu."

Za Pečarićeve knjige također je karakteristično da u sklopu tematski raznovrsnog i raznorodnog materijala on uvijek nađe mjesta za tematski kompleks o nekom hrvatskom branitelju koji proživljava kalvariju zbog svoje borbe za Hrvatsku. U prošloj knjizi to je bio Dario Kordić, a u ovoj knjizi to su Branimir Glavaš i Veljko Marić, koji je donedavno čamio u srpskom zatvoru. U trećem i četvrtom poglavlju autor donosi otvorena pisma, članke i reagiranja posvećena izbavljanju te dvojice od nepravednog sudskeg progona. Siguran sam da je i Pečarićev angažman barem malo doprinio Marićevu povratku u Hrvatsku i Glavaševu oslobođanju od pritvora.

Znatan dio knjige posvećen je također Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i radu Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, dvije organizacije koje

možda ponajbolje ilustriraju hrvatsko nacionalno osvješćivanje i buđenje nakon perioda svojevrsne hrvatske šutnje i zbumjenosti nakon 2000-te godine. Prvi plodovi tog buđenja vide se već u pobjedi Kolinde Grabar Kitarović na predsjedničkim izborima, ali tek pobjedom domoljubne koalicije na predstojećim parlamentarnim izborima možemo se nadati istinskoj obnovi i jačanju hrvatske Hrvatske. No, i u slučaju takvog razvoja situacije valja biti oprezan i budno stražariti nad sudbinom domovine. Ako nešto krenu u krivom smjeru i ako oni kojima poklonimo povjerenje to povjerenje počnu iznevjeravati, uvjeren sam da će akademik Pečarić biti jedan od prvih koji će na to reagirati. Zato i zaslužuje epitet najustrajnijeg i najangažiranijeg kroničara hrvatskog društva i političke scene. Ima li se u vidu da to ne radi za platu, stjecanje ugleda ili nekog drugog sebičnog razloga, onda njegov aktivizam zaslužuje još veću pohvalu i zahvalnost javnosti.

Kamenjar.com, 25. 06. 2015.

Glas Brotinja, 25. 06. 2015.

Hrvsijet, 25. 06. 2015

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

13. 12. 2016.

ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997. rekao:

«Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.»

Na žalost od 2000.-e godine kao da nema u Hrvatskoj političara koji razumije ovo pravilo.

To pokazuje i Marko Ljubić u svom najnovijem tekstu:

Hrvatskoj je cilj trajno riješiti odnose sa Srbijom i bez obzira na pritiske danas, upravo danas u ovakvoj Europi ima za to najbolju priliku. Njemačka ranjivost zbog sankcija, koju uz ostalo popravlja podvodeći Hrvatsku Srbiji, ili bar pokušavajući, kako bi nam mogli postrojiti počasnu gardu, dati nam kakvu pohvalu ili nagradu izvan festivalske konkurenkcije za neki Hribarov film, prilika je da Hrvatska jednostavno kaže – moramo poštovati načela.

A ta načela su:

Agresor na Hrvatsku, Srbija, mora platiti ratnu štetu, pri čemu su perverzne priče o tome da bi Srbija bankrotirala. Ne bi. Štetu treba plaćati pedagoški, stotinu godina, na način da boli, ali ne ugrožava, da se na toj obavezi odgajaju generacije Srba.

Srbija mora vratiti Hrvatskoj sve što Hrvatskoj kao slobodnoj državi iz zajedničke ili specifične povijesti pripada. Baš sve i bez cjenkanja. Od arhiva, do svih vrsta umjetnina, dobara, svega.

Konačno, ako bi Hrvatska danas pristala ovakvoj Srbiji, s rukama s kojih se cijedi krv stotina tisuća ljudi još uvijek, otvoriti proces bezuvjetnoga približavanja Europskoj uniji, odnosno preko nekih banalnih proceduralnih finti, preko kojih

smo, da se ne zavaravamo uz ustupke Srbiji i mi postali članicom, onda je nužno hrvatskom narodu jasno reći da je takva Europska unija propast civilizacije te da nam je bolje biti izvan toga zla. Jer afirmacija zla i načela ujedinjene Europe nisu mogući u istom identitetu.

Dakle, što je u ovome trenutku ključno prepoznati?

Čija je riječ teža, Plenkovićeva da Srbija mora ispuniti kriterije za ulazak u Europsku uniju, pri čemu navodi nekoliko, redom gotovo nebitnih i sekundarnih zahtjeva Hrvatske, ne otvarajući uopće pitanja koja je trajno cementirao Stalni međunarodni sud u Haagu proglašavajući Srbiju agresorom i međunarodnim zločincem, ili Merkelićina da je strateški interes Europske unije priključenje ovakve Srbije, ujedno obaveza Hrvatske uz isticanje te obaveze kao nekakve privilegije tipa budali šamara?

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-je-li-plenkovic-dobio-vojne-pocasti-u-berlinu-na-kredit-ili-za-zasluge>

Ali nije me Ljubić ponovno podsjetio na kardinala, već razgovor s prijateljima oko najavljenog povjerenstva koje treba odlučivati o simbolima iz prošlosti.

Konstatirao sam kako bi tu komisiju trebali nazvati pravim imenom: Komisija za izjednačavanje žrtve i agresora u Domovinskom ratu.

Zašto?

Pa već sama nakana da se uspoređuje zvijezda petokraka i pozdrav Za dom spremni je van svake pameti.

Svaki narod, svaka država koja je nastala i obranila se u ratu od agresora nikada ne bi ni pomislila niti formirala komisiju koja treba u isti koš znakovlje agresora i branitelja.

Činjenica je da danas u RH imamo situaciju da su agresorski simboli dobrodošli, ali braniteljski nisu. Prijedlog je možda motiviran time da je bolje i izjednačiti žrtvu i agresora, nego imati sadašnju situaciju kada se svi koji su bili ili su još uvijek protiv hrvatske države nametnuli takovu perverznu situaciju. Njima je Domovinski rat zločin, ali to ne smiju javno reći pa se pozivaju na nekakav antifašizam Hude jame ili Drugi svjetski rat. Zapravo najtočnije ih je zvati srpskim slugama jer je jednostavno usporediti što traže oni a što oni iz Srbije. Dapače lako je ustanoviti da rade ono što im diktiraju iz Srbije.

<http://kamenjar.com/vlatko-cvrtila-srbija-nas-zeli-diskreditirati-prikazati-nestabilnu-drzavu-koja-koketira-s-prosloscu/>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70085/Tomac-'Novi'-SDP-u-samom-početku-nadmašio-sve-Milanovićeve-grozote.htm>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/bernardic-plenkovic-mora-ukloniti-spomenik-hos-u-i-reci-da-je-ndh-najveca-sramota-hrvatke-povijesti/>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/45229-tomac-bernardic-mora-znati-da-je-45-a-je-bila-godina-masovnih-zlocina-i-hudih-jama>

<http://kamenjar.com/igor-peternel-neunistiva-ekipica-istom-partijskom-zadatku/>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/ovo-je-verica-niksic-a-ovo-lazi-branimira-pofuka-iz-vecernjaka-o-aleksandri-zec/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/da-izmedu-402-djece-ubijene-u-agresiji-i-aleksandre-zec-postoji-uzasna-razlika-ona-jedina-nije-ubijena-zbog-nacionalnosti-982240/#axzz4SFQ7Qo9G>

Takvima se sjajno ruga, jer drugo i ne zaslužuju, Zvonimir Hodak:

"To je stvarno absurdistan! Zemlja je to kojoj se nameće etnička odgovornost za jedan brutalni zločin, za ubojstvo Aleksandre Zec, a da pritom nitko ne smije ni spomenuti 402 djece ubijene za vrijeme agresije na tu zemlju. Jedna novinarska budalačina postavlja pitanje u kakvoj je uzročnoj vezi smrt 402 djeteta sa ubojstvom obitelji Zec. Što mu odgovoriti nego "idi bre da se lečiš" mada je po svoj prilici neizlječiv. Zemlja je to u kojoj skoro svakodnevno čitamo "mudre" analize dnevnopolitičkih događaja od čovjeka koji je svojim svjedočenjem 1972.g. opravio u Staru Gradišku mnoge studente koji su u jednom trenutku povjerovali u Hrvatsku. Čovjek koji je detaljno opisao grozne zločine HV-a u Oluji te u obliku knjige sve to poslao u Haag. Tu knjigu je Haški sud proglašio potpuno pravno irelevantnom i nije dobila status dokaza. I danas taj čovjek, Žarko Puhovski, kaže: "Ako neće država, spornu ploču trebaju skinuti građani". Koji građani? Možda oni koji su ubili 11 boraca HOS-a? Možda građani Borova sela koji su digli spomenik četničkom ubojici Vukašinu Šoškočaninu i koji mirno godinama ponosno stoje na oltaru otadžbine. Možda građanin Bojan Glavašević koji mudruje: "Sramotan spomenik u Jasenovcu, fašistički je". Mudri Bojan koji je to postao naknadno, nakon rata. Vjerojatno je flomasterom na muda dodao slovo R. Njegov otac Siniša Glavašević, hrvatski ratni heroj javio je iz Vukovara: "Da nije bilo HOS-a Vukovar bi pao u rujnu mjesecu". Njegova jabuka nije pala daleko od stabla, ali je nažalost bila istrušljila... Država smo u kojoj "fol legalisti" tipa Puhovskog, Glavaševića, Hrvoja Klasića, Jelene Lovrić, Milorada Pupovca ...skaču na zadnje noge zbog HOS-ovog grba koji je potvrđen u Uredu državne uprave kao integralni dio znaka Udruge dragovoljaca HOS-a. Kao takav je legitimno registriran pri Ministarstvu uprave još 1993.g. Pred Visokim vojnim sudom vođen je bio proces Paragi, Dedakoviću i Đapiću u kojem je poanta bila ideja da se HOS proglaši paravojsnom jedinicom pod vodstvom trojice optuženih. Sva trojica su oslobođena. Utvrđeno je da je HOS regularna jedinica HV-a. Tu presudu suca Kosa potvrdio je i Vrhovni sud RH. Usput rečeno, svu trojicu optuženika branio sam ja i zato si uzimam pravo raspravljati o statusu HOS-a koji danas osporavaju upravo oni koji su priželjkivali i osuđujući presudu na Visokom vojnem sudu u Zagrebu ili oni koji su pred hosovcima bježali kao zečevi kako je to plastično u času iskrenosti rekao njihov Slobodan Milošević. Ćirilične ploče u Vukovaru. Kome to smeta?

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/bakir-kao-i-uostalom-vulin-iskusni-pokerasi-vade-iz-rukava-adut-koji-odlucuje-ustase-982047/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hitrec upozorava i da se itekako treba utvrditi povijesna istina. Predlagičima je problem Jasenovac, dakle srpko-komunistički mit kojima su čuvali Jugoslaviju. Laž koju su koristili svo vrijeme najveće moguće Srbije koju su zvali Jugoslavija, pa je prirodno da je srpskim slugama taj mit važan i danas. Danas kada su hrvatski branitelji od vojske njihovih gazda napravili zečeve to im je jedino ostalo:

U aferoznom tjednu hrvatsko-srpska čelija našla je još jednu poslasticu za opanjkavanje, za faši-ranje Hrvatske. U mjestu Jasenovcu podignuta je ploča ubijenim pripadnicima HOS-a, s velikim križem i sitno ispisanim slovima na njihovu ratnom i mirnodopskom obilježju, Za dom spremni. Zagrebačko-beogradska čelija podignula se na noge lagane, zar u Jasenovcu, urlaju po medijima i u Saboru, mičite to odmah. Ploča ih je razgnjevila više od filma „Jasenovac – istina“ ili znanstvenih istraživanja Igora Vukića i Blanke Matković o trostrukom logoru Jasenovac. Ne žele oni znati da su hrabri jasenovački HOS-ovci s tim riječima ginuli za slobodu moderne, demokratske Hrvatske, ne žele znati ništa drugo do li da je to navodno isključivo ustaški pozdrav, jer povijest ne znaju, a o Drugom svjetskom ratu učili su iz solunaških udžbenika. Stvar se malo zakomplicirala budući da je dokazana zakonitost tih triju riječi na hosovskoj oznaci, pa je čelija progutala slinu. (Usput: na ne tako davnoj vojnoj smotri u Moskvi, razgovijetno se čulo kako ruski vojnici gromko viču: „Za dom svoj!“)

Kad smo već kod Jasenovca i predimenzionirana, došlo mi je u ruke izvješće Petra Lungova, atašea, upućeno bugarskom veleposlaniku Jordanu Mečkarovu - o posjetu stranih dužnosnika akreditiranih u Zagrebu hrvatskom koncentracijskom logoru Jasenovac. Dokument br. 40/ T. A. Iz Bugarskog državnog arhiva, objavljen u zborniku Bugarska i NDH 1991.- 1944. Izvješće je pisano u Zagrebu 7. veljače 1942., vrlo iscrpno. Skupina akreditiranih, među kojima je bio i Lungov, sastojala se od predstavnika njemačkih, mađarskih, bugarskih i rumunjskih atašea za tisak, a bila je tu i predstavnica Associated Pressa. Iz opširnog teksta izdvajam bilješku o kartoteci svih zatočenika koja se čuvala u zgradici u mjestu Jasenovac, o dokumentima u tri primjerka. Dalje navodi Lungov da se godišnje iz državnoga proračuna odvaja za logore 200 milijuna kuna. „U Hrvatskoj ima pet koncentracijskih logora sa 20.000 zatočenika“, piše ataše, „ a u logoru Jasenovac smješteno je oko 1500 ljudi. “ Odveli su skupinu i u sam logor , okružen bodljikavom žicom i drvenim kulama za stražu, vidjeli ljudi koji ondje rade u ropskim uvjetima, u željezariji, ciglani i pilani i drugdje. Svaki zatočenik je imao broj na „traci“, Židovi su nosili žute trake, Srbi plave, a Hrvati crvene. Lungov je nabrojio desetak baraka, te dodao da se gradi još 25.

Skupinu su vodili Eugen Kvaternik i „Maks“, kako Lungov bez prezimena navodi privremenog zapovjednika logora. Kvaternik je hvalio kartoteke zatočenika, nazivajući ih vrlo dobrim.

Gdje su te kartoteke?

Da ruski vojnici gromko viču:

ZA DOM SVOJ!

S druge strane na objede po njemačkom tisku u kojima sudjeluju srpske sluge iz RH reagira dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1523-dr-stjepandic-treba-li-hrvatima-zabraniti-da-budu-za-dom-ili-samo-spremni>

Naravno on iznova upozorava kako je i Ivo Josipović za ZDS kad mu to koristi za zgrtanje ustaških kuna! Uostalom svima njima su ustaške kune drage i obilato ih nagrađuju njima.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45231-damir-pesorda-kregar-i-napoleon>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/general-glasnovic-u-ndh-je-bio-pozdrav-zadom-spremni-i-novac-se-zvao-kuna-kako-to-da-miloradima-pupovcima-nesmeta-kuna-982070/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://direktno.hr/en/2014/dijaspora/70301/VIDEO-Glasnović-u-Australiji-opleo-po-komunistima-te-komentirao-NDH.htm>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrvsijeta/45241-lustracija-je-primarna-za-opstanak-drzave-hrvatske>

Podsjetimo se da im je prvi na udaru bio Marko Perković Thompson. Od njega su stalno dobivali isti odgovor. Dan je i u naslovu njegovog najnovijeg intervjuja:

<http://narod.hr/kultura/marko-perkovic-thompson-svog-stava-pjesme-ne-odricem-se-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu>

<http://kamenjar.com/thompson-svog-stava-neke-pjesme-se-ne-odricem-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu/>

Smeta im i HNES:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/25527-j-novak-novo-vodstvo-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva.html>

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25493-hnes-kao-zov-hrvatske-savjesti.html>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/70303/Ovako-Petrov-odgovara-Šeparoviću-braneći-'svog'-ministra-Orepića.htm>

Naravno oni uvijek tvrdo zastupaju svoja prosrpska stajališta. Kada su na vlasti ili očekuju povratak na vlast izravno ih propagiraju, a kada nisu onda se pozivaju na drugi svjetski rat. Kao srpske sluge znaju da je laž najviše pomogla u povijesti. Dodajmo da je poluistina gora od laži. Zato je prošlo ljeto prikrivano da je peticija ZDS bila u obranu Thompsona i "Bojne Čavoglave", dakle simbola Domovinskog rata, a od ljetos se ide otvoreno na njih. Na HOS-ovce! Jer su se Srbi panično bojali HOS-ovaca.

Imaju sreću što gazde znaju što treba raditi. Uvijek kada ne mogu ostvariti njihove interese srpske sluge dovedu nekog iz HDZ-a na vlast. Nekog koji se našao u HDZ-u samo zato što smo pobijedili u ratu, a jednako dobro bi se snašao i u SDP-u, da nije tako bilo.

Kada Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu, doveli su na vlast Sanadera. To sam svojevremeno i predvidio tvrdnjom:

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

Mnogi državotvorni Hrvati sumnjuju da je isti slučaj i sada. Je li Plenković onaj koji će im definitivno donijeti tako željeno izjednačavanje žrtve i agresora? Boji li se on reći, kao i svi drugi od 2000.-e stranim gazzama da su podržavali srpski fašizam i agresiju na Hrvatsku?

Evo što im poručuje Holjevac:

Zato je premijer Plenković iz Briselske bojne u kojoj su mu Milanović i Sanader bili suborci posve promašio kad je rekao kako je 70 godina od 2. svjetskog rata sazrelo vrijeme za konsenzus u Hrvatskoj. Ne radi se uopće o Drugom svjetskom ratu. HOS nije sudjelovao u Drugom svjetskom ratu, iako se pozivaju na neke

ideološke aspekte ustaštva. Radi se o Domovinskom ratu. Domovinski rat je završio prije 21 godinu, i sazrelo je vrijeme da se postigne konsenzus, koji glasi: – Nitko u Hrvatskoj nema pravo sporiti bilo kakva spomen obilježja veteranim Domovinskog rata, bilo gdje u RH. Što se “ZDS” tiče, to je bio službeni pozdrav te postrojbe, i dio je službenog i ozakonjenog znakovlja te postrojbe. Ako nekom taj pozdrav smeta, neka prvo zabrani “antifašističko” znakovlje poput petokrake pod kojima su ubijani i proganjeni Hrvati u Hrvatskoj, od 45. do 95., i pod kojim se ratovalo protiv Hrvatske, pa možemo razgovarati. Ako nekom smeta samo postavljanje spomen obilježja poginulim braniteljima u “svetom srpskom” Jasenovcu, neovisno o “ZDS”, onda je to veći problem, onda taj netko ne poštuje samu hrvatsku neovisnost i smatra branitelje iz DR kao takve ustašama, pa mu kao takvom zapravo nije ni mjesto u neovisnoj Hrvatskoj. A po reakcijama, od onih iz Istre do onih iz Vlade, reklo bi se da je upravo to većini problem.

Dodao bih dvije stvari.

Prvo: kada kažu da je ZDS ustaški pozdrav, treba se sjetiti da su u Domovinskom ratu Srbi i “antifašisti” nazivali branitelje ustašama. Sve branitelje, a ne samo HOS-ovce. A hrvatsku državu su nazivali Tuđmanova ustaška država. Dakle treba tzv. antifašistima priznati da su u pravu to uzeti kao njihovo priznanje da su i u Domovinskom ratu bili na strani fašističkog agresora.

Drugo: Kada govore o braniteljima i svima koji su bili za slobodnu i neovisnu hrvatsku državu kao o fašistima isto tako treba to shvatiti kao priznanje da su bili na strani fašističkog agresora. Oni sebe proglašavaju antifašistima zbog hudih jama i križnih putova, a branitelje koji su slomili istinsku fašističku agresiju proglašavaju fašistima. Zapravo sami sebe definiraju kao faštiste.

I zbog jednog i zbog drugog jasno je kako je veleizdaja u RH veoma profitabilno zanimanje!

Josip Pečarić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.**

**PROVOĐENJE VELIKOSRPSKOG MEMORANDUMA
2:
PRALJKU STIGLA OVRHA OD POLA MILIJUNA
KUNA**

Svečanom akademijom u pondjeljak je u zagrebačkom Histrionskom domu obilježena 91. obljetnica rođenja prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Tom prigodom je istaknuto kako se velikosrpski Memorandum 2 danas provodi iz Hrvatske, tj. glavni su nositelji u Hrvatskoj. Nije dugo trebalo da bi dobili još jednu potvrdu o tome.

U svojim tekstovima već sam upozoravao kako velikosrpski Memorandum 2 provode mnogi u vrhu današnjih vlasti, a što su tako lijepo pokazali dočekujući Aleksandra Vučića. Naime, za razliku od predsjednika Nikolića, koji tvrdi da je Vukovar srpski grad, Vučić je tvrdio da su srpski gradovi Virovitica, Karlovac i Karlobag i time zaslužio da ga hrvatski provoditelji velikosrpskog Memoranduma 2 dočekaju na najvišoj mogućoj razini (O tome pogledajte tekst Ivice Marijačića "Kad u goste dođe BRAT", Hrvatski tjednik, 9. 5. 2013., a tekst možete naći i na Portalu HKV-a).

Sada je, uoči presude Hrvatskim junacima iz BiH-a stigla poruka od Hrvatskih vlasti u stilu: Već ste oslobodili generale Gotovinu i Markača. Nemojte i Hrvate iz BiH! Pa i tako možete optužiti Hrvatsku za udruženi zločinački pothvat!

Naime, upravo je generalu Praljku stigla ovrha od pola milijuna kuna:

PRALJKU STIGLA OVRHA OD POLA MILIJUNA KUNA

Ministar Linić postupio protivno nalogu premijera – Ministarstvo financija generalove knjige o Domovinskom ratu proglašilo šundom i naplatilo PDV – Osamnaest knjiga iz pera generala Slobodana Praljka, u kojima je prošlih godina uglavnom ukoričio originalne dokumente iz Domovinskog rata, Ministarstvo financija proglašilo je šundom i 7. svibnja s njegova računa ovršilo 435 tisuća

kuna. Više je razloga zbog kojih se ta odluka može smatrati skandaloznom, smatraju pravni eksperti iz tima generala Praljka, nekoć visokog časnika HV-a i HVO-a te jednog od šestorice Hrvata kojeg za petnaestak dana pred Haaškim sudom čeka izricanje presude za zločine nad bošnjačkim stanovništvom.

Pitanje u Saboru

Za potpuno razumijevanje ove priče potrebno je vratiti se u 2008. godinu kada je Nina Obuljen, ondašnja državna tajnica iz Ministarstva kulture, Praljkove knjige svrstala u kategoriju šunda, čime su potpale pod obvezno plaćanje PDV-a. Nakon što je generalu Praljku, u to doba već financijski iscrpljenom zbog visokih troškova obrane, odbijena žalba na rješenje, u kolovozu 2012. godine u rješavanje slučaja uključili su se Udruga pravnika Vukovar '91 i ministar branitelja Predrag Matić. – Nastojao sam ispraviti nepravdu pa sam kolegi Liniću poslao dopis u kojem navodim da Ministarstvo branitelja sustavno potiče branitelje da pišu i snimaju filmove te tako pridonesu sjećanju na Domovinski rat – rekao je tada ministar Matić.

Ubrzo je reagiralo i Ministarstvo kulture koje je također uvidjelo spornu odluku pa donijelo novo mišljenje, temeljeno na klasifikaciji Nacionalne i sveučilišne knjižnice prema kojoj su Praljkove knjige uvrštene u zbirku o Domovinskom ratu kao knjižna izdanja. U pomoć generalu priskočio je i zastupnik prof. Miroslav Tuđman, koji je u Saboru postavio zastupničko pitanje: "Hoće li Vlada kontinuirano provoditi politiku naplaćivanja PDV-a na knjige koje istinito i činjenično govore o Domovinskom ratu?" Na to je pitanje, u pisanim obliku, odgovorio osobno premijer Zoran Milanović, koji navodi da je rješenje Ministarstva financija u slučaju generala Praljka – krajnji dokaz političke neodgovornosti i oportunizma.

"Bilo bi normalno da su dokumenti koje je prikupio i objavio general u svojim knjigama objavljeni uz financijsku potporu hrvatske države. Umjesto da financira njegovu obranu, država ga financijski kažnjava i onemogućuje da objavljuje istinu o državnoj politici koju brani. Gramzivost Porezne uprave za punjenjem državnog proračuna ne može biti opravданo, ponajprije jer je zasnovano na netočnim podacima", piše premijer Milanović, uz zaključak da se na predmetno izdanje, a neosporno je riječ o knjigama, PDV plaća po stopi od nula posto. Prije nekoliko dana, međutim, Linićevo ministarstvo sjelo je na račun nakladničke tvrtke Oktavian d.o.o., u vlasništvu generalova sina i izvršilo ovrhu. Drugim riječima, ministar se oglušio na rješenje i odluku svog premijera!

Nevjerodostojni Puhovski

– Da apsurd bude veći, dokumenti iz Praljkovih knjiga, koje su u Hrvatskoj proglašene bezvrijednim, na sudu u Haagu ušli su u dokazni materijal u postupku. Istodobno, knjiga HHO-a koja se bavi "Olujom" i zločinima nakon "Oluje" u Haagu nije prihvaćena kao vjerodostojna, pa je Sudsko vijeće tijekom prvostupanjske presude Gotovini, Markaču i Čermaku zaključilo da je Žarko Puhovski nevjerodostojan svjedok, kao i podaci iz te knjige koja je, međutim,

oslobodjena poreza na šund. Meni je to neshvatljivo i skandalozno – kaže Pero Kovačević, pravni ekspert iz tima generala Slobodana Praljka.

Piše: Renata Rašović/VLM

<http://www.vecernji.hr/vijesti/praljku-stigla-ovrha-pola-milijuna-kuna-clanak-553250>

Zapravo, g. Kovačević i nije u pravu, jer se radi o provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. Vjerojatno je i njemu to očito, ali to ne može reći zbog toga što je u timu našega generala.

U knjizi *Rasizam domaćih slugu* objavio sam tekst *General Praljak brani hrvatsku državu, a vlast interese svjetskih moćnika*, u kojem je dano zastupničko pitanje prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana.

To što spominjem svjetske moćnike ne znači da nisam mislio na provođenje velikosrpskog Memoranduma 2. Dapače, na to sam ukazao u razgovoru za Hrvsijet (6. prosinca 2011.) neposredno poslije samih izbora, a i taj tekst je dan u istoj knjizi:

NA IZBORIMA U HRVATSKOJ POBIJEDIO VELIKOSRPSKI MEMORANDUMA 2!

Za kratku procjenu izbornog procesa te rezultata izbora zamolili smo i akademika Josipa Pečarića.

Akademike Pečariću, što je po vama cilj operacije koja se u posljednje vrijeme vodi protiv HDZ-a?

Strateški cilj svjetskih moćnika, nezadovoljnih nastankom i postojanjem hrvatske države jest: HDZ treba uništiti – i s k o r i j e n i t i !

Zašto iskorijeniti?

ZATO jer se HDZ (bar ono što je bio) jedini može kao organizirana snaga suprotstaviti uspostavi Jugosfere, pretvaranju Hrvatske u koloniju! To je zapravo jedini državotvorna stranka. Ovi drugi su za pjesmu – od Triglava do Vardara, da bude Hrvatska ponizna članica Commonwealtha.

Kako to da su Ivo Sanader i Zoran Milanović regrutirani upravo iz Graničevog MVP?

Hrvatska je primjer kako se tako nešto doista može i ostvariti unatoč tome što se radi o stranci koja je stvorila državu i predvodila je u veličanstvenoj pobjedi u Domovinskom ratu. Tako nešto je moguće zato što narod jesmo, ali ne i nacija, pa su vrijednosni sudovi u skladu s tim. Tako je kod nas još uvijek najgore biti lopov, a veleizdajnik i nije baš nešto strašno. Barem ne toliko da takav ne bi bio predsjednik države, predsjednik vlade, član sabora i sl. Naravno, svjetski moćnici najlakše mogu regrutirati svoje sluge iz oni krugova s kojima su u dodiru. Zato nije ni čudo da su i Milanović i Sanader potekli baš iz Ministarstva vanjskih poslova.

Otkud toliko sličnosti između ovih izbora i onih iz 2000?

Sjetimo se, onda je govoren da je predsjednik Tuđman iznio vagone i vagone novca iz Hrvatske, pa je poslije pobjede Račan izjavio: HDZ je stranka pod

istragom. Tada su rezultati bili daleko od toga da se moglo pomisliti na iskorjenjivanje stranke, pa je sve rađeno mnogo suptilnije. Prvo je obavljena sanaderizacija HDZ-a, dakle iz njega je otjerano skoro sve ono što je tuđmanovsko. Isključivo su traženi i osuđivani (krivi ili nevini) samo tajkuni iz HDZ-a ili bliski njemu, a da bi se to osiguralo u državnim tijelima zaduženim za to uključivani su uglavnom provjereni "ljevičari". Kada je HDZ počeo davati kakve-takve signale o povratku tuđmanizmu krenulo se u ostvarenje strateškog cilja svjetskih moćnika.

Na koji način?

Prvo mediji najavljuju, a zatim DORH kreće u ostvarenje Račanove tvrdnje. Nisu je čak ni promijenili, da ne bi bilo dvojbe: HDZ je stranka pod istragom. Vidjeli smo rezultate: najmanji izlazak na izbore, i pobjedu onih koji zagovaraju izjednačavanje krivnje u Domovinskom ratu. Pobjedu onih kojima su hrvatski heroji – zločinci. Zapravo, vidjeli smo pobjedu velikosrpskog Memoranduma 2.

Da li se tome moglo suprotstaviti?

*Grupa državotvornih Hrvata bliska prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu pokušavala je upozoriti HDZ na potrebu suprotstavljanja strateškom cilju svjetskih moćnika (zgodno je pročitati uvodno poglavlje i recenzije moje knjige *Rasizam suda u Haagu*). Konačno je to prihvatiло vodstvo HDZ-a. Vjerljivo prekasno, ali ipak je, zahvaljujući prof. Tuđmanu, izbjegnut planirani potop HDZ-a. Bez njega bi nestali s političke scene, a i ovako im predstoji teška borba. Pitanje je tko od onih koji su ostali u HDZ-u doista podržava projekt povratka tuđmanizmu. Ima li potencijalnih spavača koji će biti aktivirani po potrebi, pa čak i u stvaranju dvotrećinske većine u Saboru?*

*Knjiga *Rasizam domaćih slugu* bit će promovirana i u Splitu 27. 5. u organizaciju Hrvatske udruge Benedikt, zajedno s knjigom Hajka na Thompsona u kojoj je tekst Popis izuzetnih Hrvata koji počinje ovako:*

Moram priznati da smo mi Hrvati doista jedinstven narod u svijetu. Svaki narod ponosi se onima koji su najvrjedniji među njima, a samo smo se mi Hrvati sjetili da popis takvih ispisuju poreznici.

Jasno vam je da u tekstu govorim o generalu Praljku i Thompsonu.

Hrvsijet, 15. svibnja. 2013.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.**

**PROF. DR. SC. VINKO GRUBIŠIĆ. DOPISNI ČLAN
HAZU**

**POGLED NA PRALJKOV ODLAZAK S OVU STRANU
OCEANA**

Kad uzmemo u obzir Praljkov idealizam, njegove borbe, pobjede, njegovo shvaćanje kako tobože najviša pravna instanca može postati i iskazivati se kao najveća nepravda i podvala („summum ius summa iniuria“), njegov konačni odgovor haškim dobro plaćenim sudačkim patuljcima, koji kao grobari kad dobro obave ukop odlože lopate i hvale se kako su dobar posao obavili a samim tim odgovorom i njegov častan odlazak sasvim je logičan. Zadaća tih u pravnice odjeće dobro nabijenih plaćenika, unaprijed je određena. To je kad je riječ o bivšoj državi raspodjela krivnje. Kad god Europi ustreba kakvo pranje ruku, oni su tu. Nitko nije ni pitao za neku odgovornost nizozemske vojnike koji su tisuće ljudi poslali u klaonicu zvana Srebrenica. Slobodan Praljak je, recimo, mogao pomicljati kako mu kazna – koju ničim nije zasluzio – uskoro ističe, kako će se ponovno naći doma, nastaviti filmsku karijeru tamo gdje je stao filmom Povratak Katarine Kožul. No vrijeme više nije bilo za epsko snimanje filma nego za epsko življenje filma. To doba kad se Hrvatskoj radilo o onom „biti ili ne biti“, bijaše vrijeme „nazbilj“, a ne „nahvao“... Ali on nije mogao prihvati da bude proglašen krivim za nešto za što je podastro tisuće dokumenata! Nije mogao podnijeti da baš ničemu ne služe oni silni i uz onoliko napora i velike muke prikupljeni dokazi i koji sasvim jasno pokazuju istinu što je bilo i kako je bilo i tko je za što odgovoran... I – a to je najgore! – znao je kako se njegova vlada, kojoj je i on onako herojski stvarao državu, a koja je njega i njegove suuznike ostavila na cjedilu...

Slobodan je Praljak bio sasvim svjestan one zlokobne rečenice koju je Ivo Sanader izgovorio, kako i ponovio toliko puta kako „Europa nema alternative“. Narod predaje sudbinu... bez alternative!!! Znao je da to znači bezuvjetnu predaju na

koju Slobodan Praljak kao hrvatski general nije mogao pristati. Znao je da to znači dajemo vam se na milost i nemilost. Bilo mu je jasno kojom je stranputicom Hrvatska krenula. I nastavila ići. A jedna od najcimničnijih poslovica kaže da onda ako ne znaš kamo ideš možeš se lako dogoditi da dospiješ negdje drugdje... I to se evo Hrvatskoj dogodilo i događa.

Praljka i svu šestorku vidjeh posljednji put kad su ono napuštali uzletište u Zagrebu. Prije dosta, previše godina. Mnogo se svijeta nakupilo ma prvom katu na uzletištu da pozdrave hrvatske heroje koji su tako nesebično dali sve što su mogli i eto odlaze da bi dokazali što i kako se događalo. Svi uvjereni da ne će biti teško dokazati očito: braniti svoj dom i rod, nikada ne pretendirati ni na pedalj tuđega... Neke koji su imali neke crne pomisli, oni su tješili time da je sasvim očito na kojoj strani je pravda, kako će sve to lagano biti objasniti... Ako smo i pomicljali na to da će „pravda u Haagu“ biti selektivna, nismo ipak mogli imati ni na kraj pameti da bi to moglo biti u toj mjeri. Možda je netko tada na časak pomicljao kako je izgledalo „ono davno“, prije nego što su se Petar Zrinski sa šurjakom Franom Krstom Frankopanom otisnuo na put u Beč, kada je također sve izgledalo čisto, sve jasno „svakomu normalnu“, ali...

Prije dosta godina imao sam čast otvoriti u Splitu „Marulićeve dane“. Bijaše to dosta prije ulaska Hrvatske u EU. Skoncentrirah se, kroz ono nekoliko minuta koliko sam vremena imao, na usporedbu Europe iz Erazmova i Marulićeva vremena. „Europa christiana“ prema „Europa dissoluta“. Za stolom me kasnije upitale neki lokalni političari, ne bez malicioznosti u glasu, a koju bih ja to alternativu ponudio. Ima mnogo alternativa“, rekoh, „samo je problem što su sve hrvatske...“

No ta Europa kojoj se hrvatski narod naivno veseljaše kao djeca slatkišima nije baš skrivala svoje pravo lice. Ni onda kad Hrvatskom vršljahu Carl Bildt, François Mitterand, ili Carla del Ponte koju nitko u Hrvatskoj nije upitao kakav je to odgoj primila pa da jedan narod nazivlje „kurvinim sinovima“? Sve je to Slobodan Praljak znao, sve je to pretrpio. No kad mu je sudac – koji je o agresiji na Hrvatsku znao samo

to da krivnju mora rasporeediti na agresore i žrtve pri tomu zatvarajući oči na muslimanske i mudžahedinske zločine - to se Slobodanu Praljku učinilo previše. Možda bi to i prihvatio kad bi to bio teret samo na njegova leđa, ali radilo se tu o jednom narodu. O Hrvatima u Republici Hrvatskoj te o Hrvatima u Bosni i Hercegovini, koji su se eto drznuli braniti i obraniti svoj dom i rod.

Pratio je Praljak i znao je da ono što se događalo u Barceloni s Katalunjanima da je na svoj način déjà vu: u Mostaru s Hercegovačkom bankom. Tako „svemoćna“ (a zapravo sasvim nemoćna!) Europa zabija čavle u vlastiti kovčeg. Ne mogu se sjekirama razbijati glasačke kutije i govoriti o demokraciji. Ne može se uzimati novo za gotovo da se bračni partneri mogu rastaviti ako nešto nije u redu, ali da se dva naroda ne smiju rastavljati, ako to onim većim susjedima odgovara. Hoću reći ako to odgovara njihovim materijalnim, drugim riječima financijskim interesima. Je li tu u pitanju demokracija, demokratura, demonkracija, ili nešto slično? Slobodan Praljak je do kraja bio general i otišao je kao general. S toliko

izvojevanih bitaka na bojnim poljima, u teškim okolnostima, a ona zadnja pobjeda bila je najodlučnija. U odlučnom času, prije nego što je trebalo saslušati laži. Vjerojatno je lagano mogao zamišljati reakciju u Hrvatskoj na svoj odlazak: veselje onima koji nikako da prezale svoju voljenu jugosatrapiju. Radost onih koji su eto našli načina da spriječe komentare o Slobodanu Praljku, otklonivši s facebooka sve tekstove koji pišu objektivno o Praljku, a pustiti samo one koji nastoje potpuno anakronično stati istini na put baš kao da tako istina prestaje. Time se facebook očitovao koja mu je zadaća u 21. stoljeću. Na odavno predanoj i prodanoj hrvatskoj televiziji vidimo uvijek jedne te iste koji optužuju mrtvog Praljka i druge hrvatske uznike u Haagu. Tu im je Ž. Puhovski kao nekakav dio televizijskog inventara. Kada bi netko tko je zadnji put bio u posjeti Hrvatskoj 1971. i danas video bi kako se od tada sve do danas ništa nije promijenilo. Na drugoj strani i ponos i žalost Praljkovih suboraca i većine hrvatskoga naroda koji vjeruje da Hrvatska ima alternativu, da treba konačno krenuti ići svojim vlastitim putom.

Praljkova smrt nije samo odlazak „još jednoga“ od nekoliko tisuća hrvatskih boraca, hrvatskog idealista, vrhunskog intelektualca, jednoga od najsposobnijih koji je sudu priredio tisuće stranica dokaza, ali taj je sud uzimao samo selektivno svjedočke, a dokaze koji se nisu uklapali u njihove već unaprijed stvorene osude, jednostavno je ignorirao. No Praljkova smrt ujedno je i prijekor Hrvatskoj koja je birala predsjednika Mesića koji je onako ustrajno optuživao svoju vlastitu zemlju. Ali ne samo Mesićevoj „hrvatskoj“ vlasti (koja se, dao Bog, nikada više ne ponovila!) nego i današnjoj koja je Praljkove dokaze proglašila šundom, a tim je dokazima htio braniti ne samo sebe i svoje suuznike nego i pravednu hrvatsku obranu od agresora.

Odavno je rečeno: „Pomozi sirotu na svoju sramotu“ i to se sasvim jasno pokazalo iz suđenja Slobodanu Praljku i petorici njegovih suuznika. Kada je muslimanima (bez obzira koje veličine bilo to „m“!) bilo najteže i kad je opasnost bila da se Srebrenica ponovi u Bihaćkoj krajini, a i drugdje, general Praljak im je pružao pomoć. I u tomu pogledu njegov herojski zadnji čin može biti opomena.

Na koncu, iako su iz Hrvatske stigli blagi prijekori sudu u Haagu (a morali su biti mnogo izravniji), kojem je - eto – Slobodan Praljak bio „nezgodan slučaj“ pri samu zaključivanju, sud u Haagu se nikada neće oprati ljage svojeg izjednačivanja žrtve i agresora. Možda jednom i neki dokumenti iz Haaga procure u javnost.

Valja nam se ipak nadati da je Hrvatska zadnjim nesebičnim činom čovjeka, idealista, borca koji je žrtvovao sve pa i ono najveće što je imao, a to je vlastiti život, uvidjeti bar neke elementarne stvari: a to je da postoje neke zemlje u Europskoj zajednici koje imaju i čuvaju svoje dostojanstvo. Poljska, Češka, Slovačka... Mađarska daje primjer! Hungaria docet!

Vinko Grubišić

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
III. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠU PRESUDU,
ZAGREB, 2018.**

DR. ŽELJKA MARKIĆ

NEĆE PRALJAK BITI SVETAC, ON ĆE BITI ZASTAVA

Tragični događaj u haškoj sudnici pokazao je kako je general Praljak pozvao na daljnju borbu, poručila je dr. Željka Markić, predsjednica udruge "U ime obitelji" na Facebooku.

Njezinu objavu prenosimo u nastavku:

Neće Praljak biti svetac, on će biti zastava

General Praljak pozvao je na daljnju borbu žrtvujući svoj život za svoj narod. Čak i više svoj narod, i moj narod, u Bosni i Hercegovini nego u Hrvatskoj. Jer, nema mog naroda u Hrvatskoj bez mog naroda u Bosni i Hercegovini. Nastavljamo. Svatko na svom borbenom položaju.

Tuga da. I ponos. I zahvalnost. I uzdanje u Suca koji uvijek donosi pravednu i milosrdnu presudu.

Naraštaji Hrvata, pod jarmom raznih vlasti stoljećima nisu odustajali od Hrvatske sa slikom Nikole Šubića Zrinskog pred očima.

Niti Siget, niti Vukovar, niti Hag nisu mjesa samoubojstva.

Baš suprotno. Vojskovođe na djelu koji nam primjerom pokazuju da budemo milosrdni u pobjedi, spremni na žrtvu za drugoga u svakom porazu.

Jer, ako su oni vjerovali da smo mi vrjedniji od njihovih života – mi vjerujemo da imamo snage i sposobnosti ostvariti onakav život kakav bi i oni željeli živjeti. Svoji na svome.

I neka tako bude.

P.S. Puhovski je i opet pogriješio. Neće Praljak biti svetac. On će biti zastava.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-zeljka-markic-nece-praljak-bit-svetac-ce-bit-zastava>

IVICA ŠOLA: LJUDSKA I BOŽANSKA PRAVDA NISU JEDNO TE ISTO, TO SU DVA SVIJETA

Tko se još ne sjeća onih silnih suza širokih narodnih masa koje smo gledali na malim ekranima kada je umro, kako ga kvalificira Crna knjiga komunizma, jedan od najvećih zločinaca u ljudskoj povijesti, Josip Broz Tito. Malo je poznato, jer se o tome nije javno pisalo ni govorilo, da su bakice išle svojim župnicima i plaćale mise za Tita. Župnici su ih služili, molili se za ovog zločinca, razvratnika, masovnog ubojicu.

Ima li u tome išta sporno s obzirom i na činjenicu da je Tito i njegov režim pobjio najviše svećenika, redovnika i redovnica u poratnoj Europi, da je ubio i glavu Katoličke crkve u Hrvata, svetog Alojzija Stepinca, da je sustavno progonio Crkvu? Ne. Sam Isus kaže da treba ljubiti svoje neprijatelje, da treba moliti za one koji vas progone. Takva molitva za zločinca, ma tko on bio, Tito, Pavelić, Hitler ili Staljin, ne znači relativiziranje njihovih zločina, niti afirmaciju zločinačkih režima i ideologija, već tek molitvu za dušu teških grešnika, sukladno Isusu, koji je i sam bio kao zločinac pravomoćno presuđen i ubijen, zajedno sa još dva zločinca, piše Ivica Šola / Slobodna Dalmacija

Isus koji kaže kako nije došao zbog pravednih već zbog grešnih. Što je čovjek veći grešnik, više se za njega treba moliti. Nećete služiti misu za spas duše svetoga Frane ili svetog Leopolda Mandića, već za svakog grešnika, ako to netko od Crkve zatraži. To nije "izmišljotina" Crkve, već Isusov nalog, Isus koji i sam na križu moli za svoje ubojice, za svoje "Tite".

Sukladno Isusovoj naklonosti prema teškim grešnicima (uh, opet taj "anarhist" Isus), unatoč pravomoćnoj presudi zemaljskog pravosuđa koje je jednog od dva zločinca, imenom Dizma, koji su s njim bili razapeti osudilo na smrt, Isus mu govorи како ће још данас бити с njim у рју. Isus оčito nije поštivao тamošnji "Haaški sud", па tog zločinca i ubojicu nakon што га је замolio да га се Isus "sjetи када дође у кралевство своје", не relativizirajući властите злочине, смјешта у рју. Katolička crkva stoga u crkvenom kalendaru 25. ožujka slavi tog zločinca kao svetog (!) Dizmu, заštitnika осуđених на smrtnu kaznu. U Zagrebu sveti Dizma ima i svoju kapelicu u kojoj se nalaze i sandale Majke Tereze.

Ljudska i božanska pravda nisu jedno te isto, to su dva svijeta. Božja, Isusova pravda zove se ljubav, zemaljska pravda zove se, među inim, i sinkopa, ili "zapovjedna odgovornost", ma što to značilo.

Ipak, postoje osobe za koje Crkva odbija služiti misu. Kada je u Hrvatskoj igrala ona meksička sapunica "Marisol", o tome pisahu mediji, bakice su, čim bi Marisol zapala u frku, išle župnicima i plaćali mise kako bi pomogli Marisol. No mise se ne služe za fiktivne likove iz sapunica. Samo za stvarne grešnike i ljude u nevolji ili zahvali.

Zato s prijezirom odbacujem činjenicu da Katolička crkva u Njemačkoj Slobodana Praljka tretira kao Marisol, budući da je biskupija Rottenburg –

Stuttgart zabranila služenje svete mise za spas njegove duše. To je hereza, bahatost koja se stavlja iznad samog Isusa. Moliti se za nekoga nema nikakve veze s onim što kaže bilo koji zemaljski sud, niti je to nepoštivanje suda, već kršćanski, vjerski (!) čin na tragu Isusova nauka koji niti ulazi, niti osporava odluku suda.

Što bi taj njemački biskup rekao o svetom Ivanu Pavlu II. koji je služio misu za svog (neuspjelog) ubojicu Alija Agcu, pravomoćno presuđenog zločinca, koji ga je obišao i u zatvoru i oprostio mu? Treba li Svetog Ivana Pavla izopćiti iz Crkve jer je molio za spas duše zločinca Agce?

Odvratnost ovog čina Katoličke crkve u Njemačkoj dobiva monstruozne farizejske dimenzije kada se uzme u obzir sljedeća činjenica. U Njemačkoj je svaki katolik dužan iz plaće plaćati crkveni porez (Kirchensteuer). Tko ga odbije plaćati biva – izopćen iz Crkve! Zabranjuje mu se i crkveni sprovod!

Dakle, Katolička crkva u Njemačkoj za pišljivih sto neplaćenih eura crkvenog poreza šalje čovjeka u pakao! Ako je ova bezobrazno bogata Crkva u Njemačkoj za šaku eura u stanju čovjeka izopćiti iz Crkve i “poslati u pakao”, onda ova uskrata molitve za spas duše generala Praljka ne treba čuditi. Praljak je, očito, tek jedan od “zločinaca” koji su ovim svetim Rockfellerima uskratili sto eura crkvenog poreza. Blagajne im krcate, crkve prazne!

Ne treba smetnuti s uma da najviše laži i dezinformacija o Hrvatskoj i Domovinskom ratu nije donio njemački svjetovni tisak, već njihov “Glas Koncila”, katolički list Christ in der Gegenwart, kojemu su izvor za tu temu bili, među inima, Puhovski i Zoran Pusić(!!). Don Nediljko Ante Ančić, revni splitski svećenik, Crkve i Domovine sin, godinama je vodio bitku s njihovim lažima i pisao ispravke, reagiranja. Neka im...

No kada zabrane misu za bilo kojeg (grešnog) čovjeka, pa i Slobodana Praljka, treba ih zapravo žaliti jer ne razlikuju ljudski i Božji sud, ne razlikuju Marisol od Slobodana, Marisol za koju bi jamačno služili misu ukoliko bi marljivim pregledavanjem ove sapunice našli scenu iz koje je vidljivo da je platila – Kirchensteuer! Achtung, Achtung!

Ivica Šola / Slobodna Dalmacija

<https://kamenjar.com/ivica-sola-ljudska-bozanska-pravda-nisu-jedno-te-isto-su-dva-svijeta/>

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.**DR. JURE BURIĆ, NOGOMET I THOMPSON, 2.**

Dr. Burić se osvrnuo i na Puhovskog:

PUHOVSKI - čovjek bez ljubavi

"Zašto drže ruku na srcu dok se svira Hrvatska himna"

I to Vam gospodine Puhovski smeta !

Zašto ?

Evo zašto : čovjek koji nema u svom srcu LJUBAVI zapravo i nije čovjek- to je živo biće poput svake životinje koje je lišeno nečeg najuzvišenijeg što je BOG dao čovjeku.

I takve ljudi treba žaliti, sažalijevati se nad njima i njihovom sudbinom.

Ali - kad takvom čovjeku smeta TUĐA LJUBAV, e tu se već treba zabrinuti.

Takvog se čovjeka treba čuvati , treba ga se bojati (nemojte se molim Vas gospodine Puhovski samo umisliti da Vas se bojim jer nisam Vas se bojao ni 1971 kad ste bili "za užasa" , a kamo li "mrtvih pasa")

treba ga u širokom luku zaobilaziti.

Jer takvi su kadri sve učiniti da bi to što on nema , a vi imate - u vama ubili, a možda i vas ako to "partija" bude tražila - a , tko to zna?

Tako je bilo 1971 (isto smo godište - zar ne ?) - i pamtim gospodine - pamtim - ne zaboravljam ja kao neki drugi . Pamtim Vaše svjedočenje i ostale bratije poput pokojnog Langa koji se je kasnije obratio i postao čestiti zaljubljenik u Hrvatsku državu. Vi to na žalost niste nikad niti čete , a i ne trebate jer nam takva kukavelj i ne treba.

Nego gospodine "kukavelj" - zašto s istim pitanjem ne otidete u Američko veleposlanstvo i tamo se potužite za istu stvar - naime i Amerikanci bez obzira na stranku i političko opredjeljenje uvijek drže ruku na srcu dok se izvodi njihova himna.

Što i njih ne "prosvjetlite" - što i njih na pravi put ne izvedete ?

Pa naravno - nije Vam to ni na kraj pameti jer dobro znate da bi mogli završiti ili u "prugastoj odori" ili u "luđačkoj košulji".

E sreća će biti i kod nas kad takve odore budu i u Hrvatskoj SPREMNE za takve gnjide poput Vas.

Dr Jure Burić

Ravno, srpanj 2018.

Ne dvojim da moj prijatelj isto misli o svim srpskim slugama u RH koji danas užasno pate: Hrvatska i hrvatski narod – koji toliko mrze – je hit u svijetu.

Zapravo o srpskim slugama piše i Josip Vričko, Gordana Zelenika i Marcel Holjevac:

<https://kamenjar.com/ne-vesele-mene-bez-thompsona-utakmice-nedjeljom/>

<https://narod.hr/hrvatska/gordana-zelenika-kako-je-grinch-pokusao-ukrasti-slavlje-hrvatskog-naroda>

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top/kao-kad-je-umro-tito-svi-se-vesele-a-nesmiju-pjevati/>

Holjevac me podsjetio na mene samoga kada je napisao:

Jedini razlog što se Marko, unatoč naporima „hrvatskih“ vlasti da to spriječe, ipak pojavio na Trgu je taj, što su nogometari, prije svega Luka, rekli da ako neće biti njega, neće biti ni njih na Trgu. Nije li krajnje žalosno da nogometari moraju švercati, doslovce švercati, Thompsona u svom autobusu jer znaju da mu neće inače biti dozvoljeno pjevati?

Naime, kada se organizirala konferencija MIA 2018. povodom mog 70-og rođendana u jednom trenutku sam i sam rekao da ako netko od mojih gostiju nekome smeta – neće ni mene vidjeti na toj konferenciji. Ali meni je bilo lakše jer je sve bilo u rukama mojih suradnika, koji su željeli da bude onako kako sam ja tražio. Zato nije ni bilo ni pokrovitelja Konferencije. Nismo ni pokušali da HAZU to bude, a na otvaranju su bili moji matematičari i prijatelji akademici Andrej Dujella i Goran Muić.

A nisam samo ja zbog dr. Burića povezao moju Boku s velikim hrvatskim uspjehom u nogometu. To je učinio i Blaženko Strizić:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/20/blazenko-strizic-uspomeni-viktora-vide-pjesnika-slavi-domagoja-vide-nogometasa/>

A o sv. Leopoldu Bogdanu Mandiću i svojoj županije dr. Burić mi je napisao i ovo:

Dragi prijatelju,

(...)

A ovo Tvoje pitanje jeste li vi (Bokelji- moji gosti u Dubrovniku) zaslužni što je zaštitnik moje Županije Sveti Leopold Bigdan Mandić.

Vi ste bili samo potvrda i tocka na "I "da je moja odluka ispravna, jer Sveti Leopold Svetac je moje obitelji(moja supruga i ja na njegovom grobu zavjetovali smo se kad nam je naš mili anđeo Krunoslav bio u bolnici- i imamo puno milosti od tog našeg dragog Sveca.)

Želio sam da se ta odluka donese jednoglasno na Županijskoj skupštini i uz svesrdnu pomoć mojih iskrenih prijatelja i suradnika - dožupana pok. Gospodina Luke Šiljega i gospodina Franka Burmasa - to nam je i uspjelo.

A moje mišljenje o "upletenosti" - "dva starca sijede brade"- Sv. Leopolda i Sv Vlaho ima i te kako uporiše u činjenici da je osim naše hrabrosti koju je dao Sv Vlaho trebao i "netko" tko će pomutiti pamet zločincima pa da naumljeno i ne ostvare.

Na Otvaranju Konferencije bili su i bivši i sadašnji predsjednik *Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809* prof. dr. sc. Zvonimir Janović i Ivo Škanata. Profesor Janović, dr. sc. Dejan Škanata i ja smo se, prije skoro 30 godina, borili i izborili da pet naših udruga u RH imaju takav naziv, dakle naziv koji ističu i hrvatski i katolički identitet Bokeljske mornarice. To nije bilo moguće ni u Jugoslaviji ni u današnjoj Crnoj Gori. Ipak raduje činjenica da je Kotorska biskupija čvrsto stala iza takvog stava:

<https://narod.hr/hrvatska/kotorska-biskupija-bokeljsku-mornaricu-ocuvali-su-i-bastine-ju-katolici-i-hrvati>

Zato me raduje i ta točka na 'T' koja je pomogla da je zaštitnik Županije Dubrovačko-neretvanske Sveti Leopold Bogdan Mandić.

Josip Pečarić

P.S. Moja priča o dr. Buriću ne bi bila potpuna da izostavim tekst koji je objavljen u Hrvatskom tjedniku od 19. srpnja 2018. pod naslovom: Reprezentacija nas je ujedinila kao kad smo se branili 1991. i oslobođali 1995.

SVE SE SLOŽILO

Očito je kako se u životu neke stvari moraju složiti , silnice se uskladiti, želje objediniti i u toj želji kroz iskrenu vjeru ustrajati.

Tako je bilo 1991. kad smo branili i 1995 kad smo svoju Domovinu oslobođali. Morali smo dočekati vrijeme dva Franja - Tuđmana i Kuharića i vrijeme Petrovog nasljednika u Rimu

Svetog Ivana Pavla Drugog.

Nikad u povijesti Hrvatskog naroda nije bila veća razlika u vojnoj sili i oružju na strani neprijatelja kao što je to bilo tada.

Bila su vremena kad smo bili vojno brojniji i vojno jači - bile su i želje i molitve na našoj strani, ali države nije bilo.

Nije je bilo jer se nisu - ISPUNILA VREMENA !

A onda ,sve te želje i molitve u jednom trenutku pretvorise se u stvarnost .

Božja providnost dade nam na Pantovčaku jednoga Franju - Tuđmana , a na Kaptolu dragoga Franju - kardinala Kuharića .

Sve to dobi Božji blagoslov iz Vatikana od "Bijelog Hrvata "- našeg iskrenog i pravog prijatelja Sv oca Ivana Pavla Drugog.

Uzalud su svjetski moćnici okretali glavu od Hrvata, skloniji našim neprijateljima nego jednom napačenom Hrvatskom narodu.

Molitve i želje , hrabrost mladosti i mudrost starosti objedinjene u jednom cilju - stvaranja slobodne i nezavisne države Hrvatske urodile su plodom - i mimo volje Svjeta stvorisemo svoju Hrvatsku.

Na krilima vojne pobjede kojoj je trebala još jedna svjetska afirmacija Bog nam podari jedno športsko ime koje posta po cijelom svijetu poznato - podari nam našeg Ćiru Blaževića - osebujnog, simpatičnog izbornika koji u "crnim hrvatskim danima" svojim "bijelim šalom" "oko vrata davaše nadu i poruke s Maksimira. Ćiro je bio pronicljiv i pametan izbornik- znao je da je uspjeh u zajedništvu i motivaciji , vjeri i silnoj želji .

Ta divna momčad na čelu sa Davorom Šukerom osvoji simpatije Svijeta.

Ćirina dosjetljivost i kapa ranjenog Francuskog policajca na njegovoj glavi prepunog stadiona u Parizu osvoji srca Svijeta.

Predsjednik Tuđman svojom nazočnosti dade moralnu potporu Hrvatskoj ekipi i - nadosmo se na TREĆEM mjestu na Svijetu.

" Mala" Hrvatska u ravnopravnom društvu najvećih na Svijetu.

Kroz taj uspjeh veličahu se i naši državni uspjesi .

Više je donijela popularnosti Hrvatske ona Ćirina kapa francuskog policajca na glavi i Šuker od " mudre" Očenašekove glave u diplomaciji.

I onda - muk !

Dvadeset godina muke i muka!

Što smo sve doživjeli i odtrpjeli u ovih dvadeset godina dok se silnice opet nisu " poklopile"

Očito je da smo izmolili jedno novo ime na čelu naše nogometne reprezentacije - koja je po svojem sastavu i pojedincima što su u samom vrhu Svjetskog nogometa - našeg skromnog, Bogobojaznog, nacionalno svjesnog i mudrog izbornika - ZLATKA DALIĆA.

Stasitog Livnjaka koji sa svojim momcima - Modrićem, Rakitićem, Mandžukićem .....dade nadu i ispuni očekivanja .

A sve to nekako skromno , uljudno,

ponizno- bez bahatosti i s vjerom u Božju providnost.

I njegovi momci po uzoru na svog izbornika ostaše vjerni takvom ponašanju i čvrstoj vjeri da jedino uz Božju pomoć , svoje znanje i neizmjerni trud te vjerne navijače koji " cijeli Svijet" zamotaše u crveno - bijele kockice - mogu doći do toliko željenog plasmana- u polufinale Svjetskog nogometnog prvenstva.

Možete li zamisliti : " mala " Hrvatska među ČETIRI NAJBOLJE nogometne nacije na svijetu .

A što ako postanemo PRVI što je lako moguće ?

ČETIRI MILIJUNA - bolja od

SEDAM MIJARDI - koliko li nas već sada na svijetu ima !

Ja u to vjerujem, ja se tome nadam ja zato Boga molim i u našeg DALIĆA i njegove momke se uzdam.

Hvala Ti Bože - neizmjerno Ti HVALA i na ovom do sada !

Hvala Ti što naše Hrvatske zastave izvještene ispred jednog kafića u Ravnom ostaše - od početka do kraja Svjetskog nogometnog prvenstva !!!

A ona izvješena na mojoj kući - postanemo li PRVACI SVIJETA - ostat će tamo četiri godine !!! do novog svj. prvenstva !

A tko to zna ?

Možda su se ipak - ISPUNILA NEKA VREMENA ?!!!

Možda ?!
ŽIVJELA HRVATSKA !!!

Dr Jure Burić
10. srpnja 2018.

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE
TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

**JOSIP JOVIĆ, NOVINAR I PUBLICIST: UVijeK NA
HTV-U STRADAVAJU „NACIONALISTI“**

Bizaran je slučaj da se zbog jedne knjige koja nije zabranjena i jednoga gosta koji je posumnjao u neke istine u koje se ne smije sumnjati (a bio je pozvan i zagovornik tih istina) smjenjuje urednik emisije. Karolina je, da podsjetimo, po drugi put suspendirana. I nije ona usamljen slučaj. Nada Prkačin dobila je otkaz. Ukinuta je emisija koju je vodio Tihomir Dujmović. Stradaju uvijek „nacionalisti“. Kao da još uvijek živimo u Jugoslaviji. Godinama su dragi gosti Puhovski, Lalić, Jakovina, Klasić, Goldstein, a nikada ili rijetko Jurčević, Hasanbegović, Pečarić...

Glede gostovanja Igora Vukića, najprije se ogradio HTV, onda je reagirala Javna ustanova Jasenovac, koja inače uporno šuti na sve dokazane falsifikate o imenima i broju žrtava stradalih u ustaškom logoru. Programsko je vijeće sazvalo hitnu sjednicu reagirajući u tipičnoj maniri bivših komiteta. I čak su iste kvalifikacije: kleronacionalizma, rehabilitacija ustaštva, itd. S HTV-a su se znale čuti neke druge „neprimjerene“ tvrdnje; kako nije bilo agresije na Hrvatsku, kako je Bleiburg bio pravedna i nemasovna odmazda, kako je Hrvatska nastala na zločinu i slično, ali nitko zbog toga nije suspendiran.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29716-nakon-hdz-a-pupovac-gospodari-i-htv-om.html>

<https://narod.hr/hrvatska/josip-jovic-uvijek-na-htv-u-stradavaju-nacionalisti-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji>

<https://kamenjar.com/josip-jovic-kao-da-jos-uvijek-zivimo-u-jugoslaviji/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE
PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

BENJAMIN TOLIĆ: POLITIČKI RAZUM

Trovrh hrvatske državne vlasti jesen je složno izostao sa spomen-svečanosti što ju je u povodu „seppukua“ generala Slobodana Praljkau haaškoj sudnici priredila udruga Hrvatski generalski zbor u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskoga u Zagrebu.

Predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović i predsjednik Hrvatskoga [državnog] sabora Gordan Jandroković svoj su izostanak sa svečanosti opravdali – prvo Ona, a zatim On – izjavom: „Državom se upravlja razumom, a ne emocijama.“ Predsjednik Vlade Andrej Plenković nije se, koliko znam, o tomu javno očitovao. Da jest, nema sumnje da bi i on taj suvereni nečin trovrha hrvatske državne vlasti bio predstavio kao politički vrlo krjepostan čin.

Prezreli su dakle osjećaje i pozvali se na razum. Ipak, izrjeka o razumu i osjećajima, sama o sebi, i nije ružna. Nije ni nerazumna. Dapače, zvuči mudro. Ali nikoga se nije tako dojmila. Zašto? Hrvati znaju da se Bruselj mrgodi kada čuje da tko sumnja u pravednost presude haaškoga Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju. Znaju i da ništa tako ne razjaruje Bruselj kao posmrtna slava časna i nedužna osuđenika toga suda. Osim toga, premda uglavnom ne znaju etimologiju latinske riječi „ratio“, ljudi slute da je „razum“ prije svega „račun“. A zbujuje ih i sveza izrjeke „Državom se upravlja razumom, a ne emocijama“ s događajem koji ju je iznudio. I pitaju se: Znači li to da su Hrvatski generalski zbor i svi ti ljudi koji su se spominjali generala Praljka – nerazumni?! Zbog svega toga narod je zauzvrat prezreo razum hrvatske državne vlasti.

Dobro, to stoji. Ali čitatelja vjerojatno više zanima je li narod bio u pravu ili u krivu. Neka čitatelj sam o tomu prosudi. Meni se čini da za dobro upravljanje državom nije dostatan samo razum. Pa ni sâm zdravi razum. Zdravomu je razumu za dobro upravljanje državom prijeko potreban i zdrav osjećaj za opće dobro. Ali možda se varam.

Drugo je pitanje koliko je zdravi razum hrvatske vrhovne vlasti – zdrav. Sjetimo se kako je predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović, ne savjetujući se ni s kim, osim možda sa svojim mentorom Matom Granićem, usred srpsko-hrvatske međudržavne svađe, pozvala predsjednika Srbije Aleksandra Vučića u prijateljski posjet Hrvatskoj. Što je prouzročio taj postupak? Najprije veliko veselje u Buzinu i Bruselju, a zatim Vučićevu i Pupovčevu velikosrpsku procesiju po Hrvatskoj – pod pokroviteljstvom hrvatske državne vlasti!

Slično je gđa Grabar-Kitarović postupila više puta. Što joj je trebala pohvala Istanbulske konvencije? Zašto se javno druži s Ivanom Zvonimirovom Puhovskim? Zašto je toga čovjeka odlikovala Poveljom Republike Hrvatske? Taj je časni Hrvat svojedobno sa Žarkom Čičkom, lažući o broju srpskih civilnih žrtava, na Haaškomu sudu ozloglašivao vojno-redarstvenu akciju Oluju, a u sarajevskim je BH Danima tvrdio da je Republika Hrvatska izvršila oružanu agresiju na Bosnu i Hercegovinu. Bit će da se time kvalificirao i za odavanje počasti žrtvama ustaško-partizanskoga logora u Jasenovcu, i to ove godine dvaput: jednom sâm u Predsjedničinoj koloni sjećanja, a drugi put kao Predsjedničin izaslanik u visokoj Plenkovićevoj i Jandrokovićevoj skupini državnih dužnosnika koji, kako reče Plenković, „njeguju kulturu sjećanja“.

Nije ni Plenkovićev i Jandrokovićev politički razum nimalo razumniji od političkoga razuma gđe Grabar-Kitarović. Da jest, zar bi Plenković i Jandroković vodili ideološke bitke protiv većine svoga naroda? A ako bi ih i vodili, oni bi se, da su gospoda, držali dobrih polemičkih običaja. Ne bi protivnike ponižavali. Pogotovo ne bi onako uvrjedljivo prosvjetljivali biskupe. Kao da su Hrvatsku biskupsku konferenciju smatrali skupinom Čopićevih Nikoletinā Bursaćā? Kakav to politički razum poriče bjelodanosti ili, još gore, kakav je to politički razum poveo Jandrokovića i njegovu saborsku delegaciju u prijateljski posjet Vojislavu Šešelju u Narodnoj skupštini Republike Srbije? U kakvoj su se to „magli“ izgubili ako su zaboravili da je ondje Puniša Račić, kad su se Hrvati prvi put bratimili sa Srbima, groznim zločinom zaradio kraljevski honorar?

Što dakle? Ništa. Zašto? Zato što su današnji hrvatski političari uglavnom ljudi onoga soja kojega se „nikakov nauk ne prima“. Da nisu takvi, sami bi se sjetili Predsjedničine Baltičko-jadranske uspravnice, znali bi da se s nečasnim ljudima ne može nikomu odavati počast, da je sveta dužnost jednako štovati sve žrtve, da je nedostojno moralistički se nadvikivati sa Srbima i da je razumno sa Srbima samo – oprezno trgovati.

Benjamin Tolić

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/50149-benjamin-tolic-politicki-razum>

Pero Kovačević: Vlasti u Hrvatskoj nije bilo briga za Praljka i ostale

PRAVNI EKSPERT PERO KOVAČEVIĆ : NISAM NI POVJEROVAO U NAJAVE O REVIZIJI PRESUDE

Godinu dana nakon presude hrvatskoj šestorci u Haagu i tragičnog čina generala Slobodana Praljka, o ovim smo pitanjima kratko razgovarali s pravnim ekspertom Perom Kovačevićem.

Kako nakon godinu dana gledate na presudu hrvatskoj šestorci, a kako na čin generala Praljka? Jesmo već zaboravili generala Praljka?

Ponosan sam na činjenicu da mi je Slobodan Praljak bio prijatelj. Slobodan Praljak je bio i ostao iznimno častan, *Revizija Odmah nakon izricanja drugostupanske presude s velikom rezervom sam slušao najave aktualne vlasti, počev od premijera Plenkovića, ministra pravosuđa i drugih dužnosnika, da će sve učiniti da nađu nove dokaze za pokretanje revizije. Naravno ništa od tih obećanja, to su bili klasični govorovi u cilju pokušaja umirivanja javnosti. Vlasti u Hrvatskoj od početka do završetka suđenja nije bilo briga za njih, bili su prepusteni sudu i sebi.* Principijelan i pošten čovjek. Već mi je ranije rekao da on ne može i neće prihvatići teret da je ratni zločinac i da ga netko za to osudi jer zna da nije kriv. Rekao je i da ne može i ne će prihvatići da mu smanje kaznu na godinu zatvora jer on nije ratni zločinac. Njegova smrt je junački čin časnoga i principijelnoga čovjeka.

Poruka je to Haaškom sudu, međunarodnoj zajednici i hrvatskim vlastima od 2000. godine koje su izdale Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i ostale. Izdali su i Hrvate u Hercegovini. Izdali su ih Stjepan Mesić, vlade Ivice Račana, Ive Sanadera, Jadranke Kosor, Zorana Milanovića, Andreja Plenkovića...

Kakav je to sud, kakvo je to pravo koji tvrdi da je rat Srba i Bošnjaka interni sukob, a rat Hrvata i Bošnjaka međunarodnim sukob. Imali su, očitu zadaću, Miloševića i Srbiju amnestirati, a Hrvatsku proglašiti agresorom. To jednostavno nije točno. To je absurd. Hrvatska je spasila BiH. Sud je balansirao do kraja svog rada u podjeli krivnje i ova presuda je balans za osudu Ratku Mladiću.

General Praljak im je sve rekao: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu." Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini. Mi, njegovi prijatelji, hrvatski branitelji i domoljubi ga nismo zaboravili, na žalost ostali jesu.

Imate li informacije je li se uopće pokušalo pokrenuti proces revizije?

Odmah nakon izricanja drugostupanske presude s velikom rezervom sam slušao najave aktualne vlasti, počev od premijera Plenkovića, ministra pravosuđa i drugih dužnosnika, da će sve učiniti da nađu nove dokaze za pokretanje revizije.

Naravno ništa od tih obećanja, to su bili klasični govori u cilju pokušaja umirivanja javnosti. Vlasti u Hrvatskoj od početka do završetka suđenja nije bilo briga za njih, bili su prepušteni sudu i sebi.

Koliko u presudi šestorci imamo rukopis domaćih herostrata i krivokletnika?

Naravno. Podsjetimo se kako su to činili. 25. listopada 2012. godine. Ministarstvo financija je, nakon duge borbe nas nekolicine iz tima obrane generala Praljka, povuklo svoje rješenje kojim su bili obvezali generala Praljaka da mora platiti 628.726 kuna poreza na šund! Naime, Ministarsvo financija toga dana je povuklo svoje rješenje kojim je ocijenjeno je da Praljkovih 18 knjiga s vjerodostojnom službenom dokumentacijom iz Domovinskog rata djela, koji su ujedno priznati službeni dokazi u predmetu, spadaju u šund i pornografiju, na što se mora platiti PDV.

Rješenje o plaćanju poreza, bez prava na žalbu, Ministarstvo financija je bilo donijelo 11. svibnja 2012. godine i dalo rok od 18 dana generalu Praljku za uplatu poreza. Nina Obuljen je 2008. godine potpisala odluku-mišljenje povjerenstva Ministarstva kulture koje je šundom proglašila knjige generala Slobodana Praljka. Bilo bi normalno da su dokumenti koje je prikupio i objavio general u svojim knjigama objavljeni uz financijsku potporu hrvatske države, zar ne!? Istodobno, knjiga HHO-a 'Vojna operacija Oluja i poslije', koju je uredio Žarko Puhovski, u Haagu nije prihvaćena kao vjerodostojna, pa je Sudsko vijeće tijekom prvostupanske presude Gotovini, Markaču i Čermaku zaključilo da Puhovski nije vjerodostojan svjedok, kao i podaci iz te knjige koja je, međutim, oslobođena poreza na šund i izdana uz potporu države.

Nek se zna kako su pomagali.

Razgovarao: **DAVOR DIJANOVIĆ**

Hrvatski tjednik, 22. studenoga 2018.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/30741-p-kovacevic-vlasti-u-hrvatskoj-nije-bilo-briga-za-praljka-i-ostale.html>

PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.

PERO KOVAČEVIĆ PUPOVCU: “ONI KOJI RATA NISU OKUSILI ILI SU BILI NA DRUGOJ STRANI, NEMAJU PRAVO GOVORITI O HOS-U!”

“Godine 1994. razgovarao sam s predsjednikom Tuđmanom o tome da se pripadnicima HOS-a priznaju baš sva prava, kako bi naročito ranjenici, mogli ići na lječenja i slično... Sastanak je trajao vrlo kratko, a Tuđman mi je rekao: Dajte im sve što treba, oni imaju prava kao i svi ostali hrvatski branitelji,” prisjetio se Pero Kovačević.

BUJICA JE OBJAVILA ESKLUZIVNU SNIMKU IZ POLIČNIKA: prije početka koncerta MP Thompsona ove subote, zaštitari zadarske tvrtke ‘Mediteran security’, po nalogu policije djevojke su tjerali da skidaju majice HOS-a! Ulazak u dvoranu bio je zabranjen svima onima koji su imali povijesne zastave s grbom na kojem je prvo polje bijelo!

Ekipa Bujice pronašla je djevojku sa snimke; Mia Belić je studentica međunarodnih odnosa i diplomacije, a pred kamera je opisala što joj se dogodilo: – To je bila jedna posve iracionalna intervencija zaštitara. Prijateljica i ja imale smo HOS-ove majice, sa svim obilježjima te postrojbe koje su sadržavale i pozdrav ‘Za Dom spremni’. Na ulazu u dvoranu nam je rečeno da s tim znakovljem ne možemo ući na koncert. Na moje pitanje zašto je to tako, dobila sam odgovor da je to zakonom zabranjeno! Na pitanje kojim to zakonom, nisam dobila odgovor... Na moj osvrt da se radi o legitimnom pozdravu jedne postrojbe Hrvatske vojske iz Domovinskog rata i da ne razumijem koji je moj točan krimen, rečeno mi je da se prestanem raspravljati, ako ne želim biti privredena!

MIA BELIĆ: OPET ĆU ODJENUTI MAJICU HOS-a!

Mlada Mia misli da se ovakvim postupcima samo izaziva kontraefekt: – Vjerujem da se represijom i zabranama neće postići baš ništa. Čak štoviše, na koncertu svi u jedan glas izvirkivali ‘Za Dom spremni’. I oni koji znaju pozadinu toga pozdrava i oni koji ne znaju... Kod mladih se stvara opravdani revolt. Na djelu je lucidna stigmatizacija temeljnih vrednota na kojima bi trebala počivati Republika Hrvatska, a one su sve zanijekane. To je analogno dosadašnjim reperkusijama aktualne Vlade, koja je sačinjena od briselskih trabanata, nekakvih sekundanata i mediokritetskih oportunista!

Na pitanje, hoće li i za sljedeći koncert MP Thompsona odjenuti majicu HOS-a, Mia Belić je odgovorila: – Da, naravno!

“Mlada studentica međunarodnih odnosa mogla bi svoju stariju kolegicu koja je na doktoratu na Političkim znanostima, podučiti kako se brani ‘ZDS’ i HOS,” našalio se voditelj Bujice, očito, na račun Kolinde, a Pero Kovačević se nadovezao: – Drago mi je čuti da danas imamo ovako mlade djevojke koje su dobro upoznate i argumentirano brane naše svetinje. Stvar je tu jasna, policija ne može u pravnoj državi ići argumentom snage, nego snagom argumenata. A činjenice i dokazi upućuju na to da je znakovlje HOS-a legalno.

Godinama se zalažem za pravnu državu i za načelo prava. Bez obzira na to tko je na vlasti, propisi i zakoni na sve se trebaju primjenjivati jednakom – napomenuo je na početku gostovanja u Bujici Z1 televizije pravni stručnjak i bivši pravaški zastupnik Pero Kovačević.

NITKO NEMA PRAVO ODUZIMATI OZNAKE HOS-a!

“U konkretnom slučaju, stvar je jasna da ne može biti jasnija. Znakovlje HOS-a je službeno i legalno, kao što su službeno legalne udruge HOS-a i kao takve registrirane po Zakonu o udruženjima u Ministarstvu uprave. Majice sa službenim znakovljem HOS-a nisu zabranjene. Majica HOS-a jednaka je kao i svaka druga majica bilo koje brigade Hrvatske vojske ili neke druge ratne postrojbe... Prema tome, nitko u Hrvatskoj majice nema pravo nikome skidati, niti zabranjivati zbog njih ulazak u bilo koje prostore i kada to radi, čini nezakonito djelo,” upozorava Kovačević i zaključuje: “U Poličniku zakon nisu prekršili mladi ljudi koji su imali na sebi majice HOS-a, već oni koji im nisu dopustili ulazak na koncert s njima!” Pero Kovačević 90-ih je u Ministarstvu obrane bio autor i koautor mnogih zakona, uključujući i Zakon o obrani: – Prvog listopada 1991. godine pozvali su me u Ured predsjednika Tuđmana da napišem zapovijed kojom postrojbe HOS-ulaze u sastav Hrvatske vojske i pod zapovjedništvo zbornih područja. I ušle su. Znakovlje HOS-a formalno je verificirano 1994. godine. Taj je postupak bio u nadležnosti Ministarstva obrane. Sve postrojbe Hrvatske vojske imale su svoje oznake i stjegove i svi su prošli odgovarajuću pravnu proceduru. Znakovlje HOS-a kao sastavnice Oružanih snaga, Ministarstvo obrane je priznalo 1994. godine. To se odnosi i na grb, koji unutar sebe ima pozdrav ‘ZDS’. Tko ima pravo u ovoj državi oduzeti stijeg ratne postrojbe pobedničke vojske?! Ja bi ga volio vidjeti! Kome to uopće pada na pamet?!

“Godine 1994. razgovarao sam s predsjednikom Tuđmanom o tome da se pripadnicima HOS-a priznaju baš sva prava, kako bi naročito ranjenici, mogli ići

na liječenja i slično... Sastanak je trajao vrlo kratko, a Tuđman mi je rekao: Dajte im sve što treba, oni imaju prava kao i svi ostali hrvatski branitelji,“ prisjetio se Pero Kovačević.

Kovačević je bio dio obrambenog tima hrvatskih generala u Haagu i s te pozicije je ustvrdio: “Haaški sud se ni u jednom slučaju nije susreo s ratnim zločinom s kojim bi bili povezani pripadnici HOS-a. HOS u Domovinskom ratu nije počinio niti jedan ratni zločin, a bili su na najtežim bojištima! To je potvrdio čak i Žarko Puhovski, kojeg je Haag odbio kao lažnog svjedoka, ali je u slučaju HOS-a ipak govorio istinu...“

AKO VAS TJERAJU DA SKIDATE MAJICE HOS-a ILI ZASTAVE S PRVIM BIJELIM – TUŽITE ZAŠTITARE ILI DRŽAVU!

Pero Kovačević u Bujici je reagirao na izjave Milorada Pupovca koji je i ovaj tjedan vrijeđao HOS i njegov pozdrav: – Za ovakve kao Pupovac, povijest počinje i završava Drugim svjetskim ratom. Za njih je petokraka s kojom je napadana Hrvatska i pod kojom je ubijeno 7.726 civila, a od toga pola žene i djece, pozitivan simbol. No, za nas nije bitno mišljenje takvih ljudi, nego nam je bitno mišljenje naših branitelja, pa i 10.000 Srba koji su branili Hrvatsku od velikosrpske i četničke agresije, no Pupovac među njima nije bio. Oni koji rata nisu okusili ili su bili na drugoj strani, nemaju pravo govoriti o HOS-u!

Pero Kovačević i odvjetnik Tomislav Jonjić dali su pravni savjet svim mladim ljudima kojima su oduzete majice HOS-a da pokrenu sudske postupke. Kovačević je bio rezolutan: – Pokrenite sudske tužbe! Za oduzimanje majica HOS-a nema nikakve zakonske podloge. To je protuzakonito postupanje. Ukoliko su krivi zaštitari, tužite zaštitarsku tvrtku, a ako je kriva policija – tužite državu! Vrijeme je da krenemo u kontranapad i da takvim svinjarijama stanemo na kraj!

Voditelj Bujice neposredno prije emitiranja emisije dobio je dokument koji je šokirao gosta. Pokazao ga je pred kamerama: – Ovo mi je poslao odvjetnik Davorin Karačić. Iz Policijske škole ‘Josip Jović’ jučer je izbačena Zadranka E. G. djevojka rođena 1999. godine. Izrečena joj je “pedagoška mjera“ isključenja iz policijske škole zato što je, kako se navodi u obrazloženju, “glasno reproducirala pjesme pjevača Marka Perkovića Thompsona, a sve s ciljem izazivanja straha ili stvaranja neprijateljskog, ponižavajućeg ili uvredljivog okruženja na temelju razlike u etničkoj pripadnosti i vjeri, političkom ili drugom uvjerenju te nacionalnom podrijetlu, kako bi povrijedila dostojanstvo svoje kolegice...“

U anketi provedenoj u Zagrebu, građani glavnog grada izjasnili su se da im pozdrav ‘ZDS’ ne smeta i da je pozitivan i poželjan. Osudili su izjavu predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović koja je rekla da je “neprihvatljiv i kompromitiran“.

<http://www.7dnevno.hr/izdvajanja/top-2/pero-kovacevic-pupovcu-oni-koji-rata-nisu-okusili-ili-su-bili-na-drugoj-strani-nemaju-pravo-gоворити-o-hos-u/>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019,

PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'

(Govor na predstavljanju Smeta im Thompson, HOS, ZDS,...)

*Dragojo Mireli Pavić,
Njen pridragi akademik*

Zahvaljujem se svima što ste došli na prvo predstavljanje knjige PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI' i ponovljeno predstavljanje knjige MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, kao i HIVIDRI Zagreb što je omogućila predstavljanje. Posebna zahvalnost i predstavljačima Stjepanu Razumu, Marku Ljubiću i Davorinu Karačiću, kao i Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ove 'nepodobne' knjige.

Dvije su knjige pa sam predstavljanje nazvao Krivi su im Thompson, HOS, ZDS,... Ali nije ni to pomoglo. Ono o čemu se piše u tim knjigama, vjerojatno i sam autor, nisu odavno podobni pa predstavljanje ne najavljaju ni domoljubni portalni. Koliko znam ovo predstavljanje su najavili portalni dragovoljac.com i hrvatskonebo.org.

Poznato je da su neke srpske i židovske organizacije tražile zabranu predstavljanja knjige Razotkrivena Jasenovačka laž, čiji smo autori dr. Razum i ja, ali izgleda da su neki hrvatski portalni to shvatili kao poziv na zabranu predstavljanja svih mojih knjiga, pa se nisu proslavili ni s najavom nedavnog predstavljanja četvrte knjige o generalu Praljku. Ili samo nije dobro u predizbornim vremenima podsjećati na povezanost napada na Thompsona i Predsjedničinih izjava o ZDS.

Srećom samocenzure nema u „Hrvatskom tjedniku, pa oni u današnjem broju donose najavu predstavljanja uz komentar: „Knjiga Predsjednica i 'za dom spremni' donijela je još jedan autorov polemički prikaz zločudnog tumora (ili možda metastaze) u hrvatskoj društvenoj zbilji, koji bi se mogao podvesti pod jedan skupni pojam "protuhrvatska politika" ili točnije "veleizdajnička politika na

štetu Hrvatske", stoji među ostalim u predgovoru nove Pečarićeve knjige koji potpisuje Josip Stjepandić.

A očekivao sam reagiranje na moj naziv predstavljanja tipa:

Čemu takav naziv? Pa svima je jasno da njima smeta neovisna Hrvatska.

Neovisna Hrvatska. Pa da, takva Hrvatska se uvijek nazivala i naziva se Ustaška Hrvatska. Možda je puno bolje ne davati prostor tako nečemu u vrijeme kada imamo Srpsku Hrvatsku na čelu s Pupovcem i Plenkovićem ili kako su nam to lijepo prikazali u Kaštelima: Plenković pleše kako Pupovac svira.

Vjerovali smo da je Predsjednica RH bliža ideji suverene hrvatske države. Jasno vam je da je nedavno odricanje Predsjednice od 'Za Dom spremni' zapravo bilo odricanje od suverenizma i priklanjanje Plenkoviću koji pleše. Istina, po Plenkoviću je „HDZ glede suverenizma jači od bilo koje druge stranke u RH“. Možemo se i složiti s njim jer očito čovjek misli na srpsko-hrvatski suverenizam. Bilo kako bilo, tj. je li se Predsjednica odrekla suverenizma ili se priklonila Plenkovićevom srpsko-hrvatskom suverenizmu u naslovu je moje knjige pa sam prvi poziv na ovo predstavljanje poslao njoj (26. 3. 2019.):

Poštovana gđo Predsjednica RH,

Pozivam Vas na predstavljanje mojih knjiga koje se odnose i na Vas. Naime prva je nastala povodom Vaših novih istupa o pozdravu Za Dom spremni. U drugoj ima tekstova oko uspjeha naših nogometnika, ali i o međunarodnoj matematičkoj konferenciji povodom mog 70.-og rođendana (bili ste neuspješno pozvani biti pokroviteljem), kada su kolege iz svijeta o meni govorili kao o "kralju nejednakosti":

KRIVI SU IM THOMPSON, HOS, ZDS...

(...)

S poštovanjem,

dr.sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

izvanjski član DANU

Naravno, nisam ni očekivao da će se Predsjednica odazvati pozivu.

Zapravo ovo predstavljanje je u čast jedne druge dame. Vjerujem da ste svi vidjeli obavijest u Hrvatskom tjedniku prije dva tjedna: *Potreseni smo i tužni VJERUJEMO U BOGA, U LIJEČNIKE I U NAŠU MIRELU*, povodom teške bolesti njihove omiljene kolumnistice Mirele Pavić koja je petnaest godina pisala tjednu satiričnu kolumnu 'Plašikracija' i nije preskočila ni jedan jedini tjedan.

Poslije Peticije ZDS ona je te svoje kolumnne završavala sa ZDS na kineskom: LIAM SHI! Zato sam i ovaj govor naslovio prema naslovu prve knjige koju predstavljamo, ali na Mirelin način; PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'. A i posvetio sam joj ga kao njen pridragi akademik, kako me je znala nazivati u tim svojim kolumnama. Tako je i nedavno (14. veljače 2019.) povodom ponude hrvatskog iseljenika, mog Bokelja Marka Franovića MILIJUN KUNA onome tko 'opovrgne rezultate istraživanja Leljaka, Vukića, Pečarića, Razuma, Jurčevića i drugih' o radnom logoru Jasenovac, Mirela napisala::

Da se Irinej smiri i 'usredotoči', mala bi mu ponudila i onizi milijun ustašića nagrade što ih je vrlo pametno ponudila naš iseljenik onome ko konačno iskopa

kosti i dokaže kakvo je stanje pod 'cvetkom zanovetkom'. Pitan se bi li ih u halju spremija, ih! Kad već ne more pročitat g. Vukić, ni prof. Razum, ni pridragi akademik. A ko će t'lika slova čitat, majketi.

Danas mi javljaju iz Hrvatskog tjednika:

Zadnja informacija je da ide nabolje... budna... bez cijevi u ustima... pod medikamentima... doktori su zadovoljni, ako se ovako nastavi mogla bi put zadarske bolnice pa na terapiju u Krapinske Toplice...

mi zaista vjerujemo da će sve biti dobro uz Božju pomoć.

Vjerujemo i svi mi!

Na neki način ovo predstavljanje je najavio Zvonimir Hodak u ovotjednoj kolumni komentirajući pisanje Jurice Pavičića:

Naslov njegovih "Vijesti iz Liliputa" je pomalo ofucan. Naslov članka je "Sveučilište za fake news". Kaže drug komesar Jure: "U normalnim okolnostima, sveučilište bi trebalo biti institucija koja će ljudima objasniti da zemlja ipak nije ravna, da je cijepljenje civilizacijska dobrobit, a da ZDS nije postojao do 1941.g. Po onoj poznatoj LAŽ JE NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI eto doznaјemo da ni ZDS nije postojao prije 1941. Zapravo dirljivo je vidjeti kako Pavičić u praksi provodi naputak koji je Plenković dao svojoj poznatoj komisiji: "Hrvatska mora tražiti konsenzus i odrediti se prema pitanju prošlosti, totalitarnih režima 20. stoljeća, jasno osuditi režim između 1941. i 1945 godine, dakle ustaški režim tijekom kojeg su počinjeni brojni zločini, ali isto tako na trezven način analizirati sve ono što se dogodilo nakon 1945. godine".

<https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/465470/plenkovic-povjerenstvo-za-suocavanje-s-prosloscu-krajem-veljace-trebamo-osuditi-ustaski-rezim-i-analizirati-sto-se-događalo-nakon-1945>

Komisija je poslušala srpsko-hrvatsku vlast. Simbol s kojim je branjen Vukovar je nepodoban, a simboli pod koji je rušen je podoban.

U knjizi je dan i početak moje polemike oko ZDS iz 1932.godine. Međutim, vama će sigurno biti zanimljivije vidjeti kako je to dalje komentirao Hodak:

„No, Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži. Počasni doktorat Miljanu Bandiću nastavak je tog smjera“. Kad bi se našem partizanu Juri barem jednom omaklo da napiše nešto što nije tako izrazito obojeno kričavom, drećećom crvenom bojom. On naravno spada u prvi ešalon ofucanih, umornih i depresivnih boraca protiv ZDS. Moramo ga shvatiti, ali ne i žaliti. Čovjek se sizifovski bori protiv nečega što je u ovoj zemlji već davno pobijedilo. Pozdrav je to kojim se grmjelo na Kninskoj tvrđavi 5. kolovoza ljeta Gospodnjeg 1995.g. Jure ne može iz glave otjerati staru, žilavu pticu KOS. Ona kljuca li kljuka.

Pred par tjedana objavio sam faksimil dopisa dvojice domobrana koji žive u SAD-u. Da se ne ponavljam, pismo završava sa ZDS, a pismo je s početka 1936.g. U vrijeme dok se tek spremao pakt između Staljina i Hitlera (koji je potписан 1939.g. u Moskvi). Tada su Pavelićevi izgledi da ga Musolini instalira u Zagrebu bili isto tako realni koliko je realan progon ZDS iz memorije i vokabulara onih koji su ovu Hrvatsku izborili u Domovinskom ratu. Pet godina prije nego je Slavko Kvaternik proglašio NDH, hrvatski domobrani su pozdravljali našoj orijuni mrskim ZDS. U

nečem se moram, iako teška srca, složiti s komesarom Jurom: "Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži". Pa naravno Jure, to je sveučilište dalo počasni doktorat bravaru ili šloseru Brozu, ratnom zločincu sa 570.000 ubijenih na duši. Sjetite se Milana Kangrge i njegovog prijatelja "filozofa" Vojislava Šešelja koji je devet godina bio član Hrvatskog filozofskog društva zajedno s Gajom Petrovićem, Žarkom Puhovskim, Rudijem Supekom...

Te historiografske laži i danas se bez skrupula plasiraju. Što drugo rade "istoričari" poput Klasića, Jakovine, Markovine, Perice, Goldsteina...."

<https://direktно.hr/kolumnе/tko-ce-ove-godine-dobiti-nobelovu-nagradu-mirotvorstvog-hrvatska-radnicka-klassa-151506/>

Slično Hodaku i Franoviću Josip Horvat piše(„Neprihvatljiv je napad dr. Jareba na akademika Pečarića“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

Dragi domoljubi, ne možemo se osloniti samo na „povjesničare po struci“. Nama Hrvatima potrebni su gospoda Pečarić, Razum, Vukić, Leljak, Jurčević i drugi vrijedni ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti, idemo dalje do istine.

Ali zaboravimo i to da je ZDS bio poznat i kao domobranski pozdrav tridesetih godina prošlog stoljeća i da je nastao kao antifašistički pozdrav. Neka su u pravu Plenković, Pupovac, Pavičić. Doista je ZDS bio ustaški pozdrav prve godine uspostave NDH. Svo vrijeme je i tada bio domoljubni pozdrav prihvaćen od naroda o čemu piše i 95.-o godišnji Lozo Buturac („U pravu je matematičar, a ne povjesničar, budimo kao i do sada – za dom spremni“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

A evo ponekih sjećanja i iz ratnih godina, iz vremena NDH. Među nama ondašnjim ratnim požeškim gimnazijalcima bio je uobičajen naš hrvatski rodoljubni pozdrav „Za dom spremni“. Ali smo pravili veliku razliku između vojnoga ili nekoga službenog pozdrava „Za poglavnika i dom spremni“. Među nama gimnazijalcima bio je i pokoji pravoslavac, pa i jedan Židov, Branko Horvat, pa smo se svi pozdravljali našim rodoljubnim pozdravom ZDS. Šteta je što mi kolega Branko nije više živ pa da potvrди ovu istinu.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15665-u-pravu-je-matematicar-a-ne-povjesnicar-budimo-kao-i-do-sada-za-dom-spremni>

Njihov 'dokaz' da se radi o ustaškom pozdravu je to što se koristio i u državnim dokumentima ND Hrvatske. Koristila se i kuna, pjevala himna. Domoljubni Hrvati se takvim 'argumentima' obično rugaju. Pa i u navedenom tekstu naša Mirela naziva njima omiljene kune ustašicama. A zapravo ti njihovi 'argumenti' su zapravo samo potvrda da im je svaka neovisna hrvatska država ustaška država, pa, umjesto da se u vrijeme ND Hrvatske bili protiv režima, oni su bili protiv hrvatske države. Zato im je i ova danas bila – ili još uvijek jest – Tuđmanova ustaška država. Svugdje vide ustaše samo da država uistinu ne bi bila hrvatska država!

Na kraju spomenimo i da su u obje knjige dani tekstovi o Vatrenima i Thompsonu. Vjerojatno nije zgodno podsjećati Hrvate koliko je Vatrenima značio Thompson i koliki je strah bio u Vlastima od njegovog ZDS u trenutcima kada se cijeli svijet divio hrvatskom narodu zbog njegova ponosa i ljubavi prema svojoj domovini

(naslov u novoj knjizi je: JE LI THOMPSON ISKOMPLEKSIRAO PLENKOVIĆA?).
HVALA!

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15727-predsjednica-i-liam-shi>

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOVOLJAC.COM.

ŠTO JE GORE TAMBURANJE ILI ISPIJANJE ŠAMPANJCA?

Pročitao sam samo pola naslova o tome što govori predsjednička kandidatkinja Kolinda Grabar Kitarović i nisam mogao doći k sebi:

Kolinda Grabar Kitarović: 'Neki su tamburali po Americi dok smo mi ovdje davali potporu ljudima.

<https://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-neki-su-tamburali-po-americidok-smo-mi-davali-potporu-ljudima/>

Zašto?

Prvo sam pomislio da gđa kandidatkinja i trenutna predsjednica ima bračnih problema pa prebacuje suprugu što je u ratu samo davao potporu ljudima jer piše u množini.

Zatim sam pomislio da misli na onoga čiji je kandidat dakle na Predsjednika Vlada Plenkovića i čuvenu Briselsku bojnu. Nešto slično govori i general Glasnović u Bujici:

<http://glasbrotnja.net/general-glasnovic-padao-berlinski-zid-plenkovic-isao-stazama-revolucije-proucavao-marxa-kardelja/>

Na kraju sam shvatio da je dr. sc. Miroslav Škoro i kompozitor i pjevač pa svira i tamburu uz sve ostalo što on jeste, pa gđa Predsjednica voli isticati tamburicu jer joj je za doktorat znanosti trebalo biti prvo predsjednica, a dr. Škoru nije.

Ipak, valjda joj je jasno da će to svima biti jasno da se radi o tome.

Pa zašto joj je to trebalo?

I onda se sjetih da ima itekako važan razlog za to.

Bolje je da se priča o Škorinom tamburanju nego o njenom ispijanju šampanjca s Carlom del Ponte u trenucima kada su uhitali generala Gotovinu.

Zanimljivo je da je o tome i o takvim ljudima danas pisao Zvonimir Hodak u tekstu **KAKO JE SLOBA SMODLAKINE 'SOKOLE' PRETVORIO U 'ZEĆEVE'**:

Na fejsu strši jedno jednostavno pitanje: "Zašto Srbi imaju pravo na traume od prije 78 godina, a Hrvati nemaju pravo na traume koje su se dogodile prije 28 godina i kasnije?". Na to pitanje je, međutim, još davno odgovorio Antun Gustav Matoš referirajući se na hrvatska legendarna izdajstva i urođena poltronstva. Mogli bi započeti od Zvonimirove kletve. Možda je ipak bolje uzeti neki noviji primjer. Ono što se dogodilo 7. prosinca 2007.g. Tog je dana "demokratska, antifašistička u suštini projugoslavenska Hrvatska" skočila od zadovoljstva na svoje rahitične nožice. Lišen je bio slobode Ante Gotovina, ratni pobjednik, čovjek koji je 5. kolovoza 1995.g. stavio konačnu točku na hrvatsku državnost. Tadašnje Šeksova nadahnuta krilatica "Locirati, identificirati, uhititi i transferirati" je razveselila, štoviše razgalila duše naših progresivnih "antifa", JNA penzionera, orjunaša, jugo-nostalgičara i petokolonaša. Osjećali su u zraku blaženu sigurnost. Dolijao je...! Haag će "zabiti zadnji čavao u lijes Tuđmanove države", kako je to kasnije bila proročanski napisala novinarka Jutarnjeg prije izricanja drugostupanjske presude. Od tog 7. prosinca 2007.g. karta je krenula sve "kriptokomuniste" tako da su prvostupanjsku presudu dočekali kao očekivanu kaznu onima koji su se drznuli dirnuti u njihovo "bratstvo i jedinstvo".

Unatoč razgaljenosti osuđujućom presudom generalu, sama kazna od 24 godine robije nekako im se činila kao truli kompromis. No tu je i drugostupanjski sud pa im je ostala još uvijek živa nada kako je moguće i povišenje kazne. E, ali onda je došao sudac Theodor Meron. On je 19. listopada 2011.g. bio izabran za predsjednika Suda za bivšu Jugoslaviju. Zahvaljujući baš njemu drugostupanjska presuda je šokirala sve te razgaljene "kriptokomuniste". Donesene su oslobođajuće presude za oba generala i to tako da su tri suca bila za oslobođanje i nadglasali ona dva koja su bila za osuđujuće presude. Bila je to pobjeda 3:2 ili pobjeda u "produžetku"! Dovoljno se prisjetiti mase ljudi koji su dočekali generale u Zagrebu na Trgu bana Jelačića ispunjeni iskrenom radošću.

Međutim, bila je to istodobno i doživotna trauma za sve "kriptokomuniste", orjunu, antife i razne EU poltrone. Naime, dok je pobjednički general Gotovina bio nesklon životu u blizini šarmantine "ljepotice" Carle del Ponte, raspisana je bila za njim potjernica uz sirenski zov od pet milijuna kuna tko ga "odcinka". Ni Cinkarna Celje nije mogla konkurirati hrvatskim judama u borbi za jackpot od pet milja. Zlobno će se prisjetiti te parade izdaje, mržnje, lakomosti i želje da se jednim udarcem ubiju dvije muhe. Prodati Gotovinu, i k tome još za gotovinu. Bivši "najdugovječniji" Tuđmanov ministar Mate Granić tada se, na pitanje što bi napravio da vidi na ulici Antu Gotovinu, diplomatski "izvukao" rekavši: "Kad bih video umirovljenog generala Antu Gotovinu odmah bih nazvao dva broja. Prvo bih nazvao premijera Ivu Sanadera i njega informirao, a zatim i Antu Đapića (čiji je savjetnik u to doba bio). Policiju ne bih zvao. Nema razloga ne vjerovati Mesiću i Sanaderu kad kažu da se ne nalazi u Hrvatskoj". Koji rašomon u glavi našeg Očenašeka. Mesić je generale Gotovinu i Markača prisilno umirovio, a Sanader organizirao harangu i potjeru za Gotovinom. A Mate im vjeruje i vjeruje...

Klasična izdaja nečinjenjem

Vječni svjedok protiv studenata 1971.g, a kasnije i svjedok u Haagu protiv hrvatskih generala, Žarko Puhovski bio je partijski rezolutan: "Naravno da bih prijavio. Treba prihvati da je to naš sud" (haški !!!)... Danijela Trbović, ocvala zvijezda HRT-a, bila je moralna i principijelna: "Ja bih ga prijavila bez ikakvog dvoumljenja jer zakon treba poštivati. Nismo se borili da bi netko bio iznad zakona. Pametan zna čemu služi pojas. Jest da smo 'od stoljeća sedmog' tu, ali što se tiče EU-a, sami smo se doveli u ovu situaciju. Prijavila bih ga zbog građanske dužnosti, ali ako bi mi dali novac, 10% bih dala u humanitarne svrhe, a ostalo bih sebi donirala". Sanja svraka iz udruge B.A.B.E. tada je izjavila: "Prijavila bih ga bez razmišljanja". Kao da je netko od nje tražio da razmišlja! "Što se tiče nagrada, ja bih novac jedino uzela da ga dam svojoj udruzi... to bi bilo dobro. Gotovinu stavljaju iznad zakona jer Hrvati vole mitove i legende...". Međutim, legendu koju sigurno naša Sanja podržava je drug Tito. Mi pak, pomoću Istanbulske konvencije, podržavamo našu Sanju i futramo je našom lovom. Spomenimo samo kako ni Danijeli Trbović "ljubav" za gotovinom od Gotovine nije nikada naškodila na HRT-u. Vjerljivo joj je kod zadnjeg promaknuća i pomogla kao jednoj od prvočinkinja za gotovinu od Gotovine. Vesnin brat Zoran Pusić je tada, na pitanje bi li "odcinkao" Gotovinu, izjavio: "Bih, zvao bih policiju. Te nagrade, koje nude za Gotovinu, Amerikanci i naši, mogli bi se upotrijebiti za mnogo dobrih stvari...".

Prijavili bi ga bili i Radimir Čacić, Damir Kajin, Ingrid Antičević-Marinović... Geneza izdaje u Hrvata je dugačka, još od Kralja Zvonimira pa do odlaska "gusaka u maglu". Kada su Gotovina i Markač zajedno osuđeni na 42 godine zatvora hrvatska politička elita izdajnički je čkomila i mučala, jadna i prestrašena od jedne haške bleferice. Klasična izdaja nečinjenjem.

Izdaja do izdaje. Jučer, danas, sutra... Recimo ona od 20. studenog 1918.g. na splitskoj rivi. Evo kako je splitski gradonačelnik dr. Josip Smislak dočekao 2. bataljon 13. pješadijskog puka Timočke divizije: "Dobro nam došli nepobjedivi sokolovi naši! Dobro nam došli oslobođitelji naši, ponosni naš cvijete, najljepši i najmiliji. Blagoslovjen bio čas kad vas vidjesmo. Blagoslovljena vam svaka stopa bila!". "Nepobjedivi sokoli" su, onako usput rečeno, "popušili" brojne bitke i ratove - od Kosovske bitke pa nadalje. Jedinu pravu bitku koju su dobili je Cerska bitka od 16. do 19. kolovoza 1914.g, kad su srpske snage, pod vodstvom Stepe Stepandića, pobijedile austrougarske snage oko planine Cer. Ali za orjunaša Smislaku oni su bili "nepobjedivi sokoli". Dana 20. studenog 1918.g. on im se bestidno i poltronski uvlačio, a 7. prosinca 2007.g. mi smo izdali čovjeka koji je ponizio "nepobjedive sokole" u zadanom roku od četiri dana. Potrpali su se na traktore i otperjali Slobi. Na Vrhovnom savjetu obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.g. "nepobedive sokole" pohvalio je i sam njihov vođa Slobodan Milošević: "Pobegli su kao zečevi, a sad traže da ih Jugoslavija brani. Više su izginuli u bežaniji sa stanovništvom nego što su izginuli držeći liniju". Tako je Sloba Milošević ušao u povijest, između ostalog, i po tome što je Smislakine "sokole" pretvorio u "zečeve".

No, u jednoj stvari čak je i Milošević pokazao više karaktera od naše političke elite. Nije lovio svoje generale po Mesićevom "regionu" i Europi kako bi ih poslao

u Haag, a sve da bi se uvukao Carli del Ponte. Stoga je drugostupanjska presuda Gotovini i Markaču na istoj razini s Olujom jer bez te tjesne i dramatične odluke Oluja bi danas iz usta naših petokolonaša bila predmet opće sprudnje - kao nastala je na genocidu prilikom osvajanja Knina. Ne bi imalo nikakve veze što je čak i po presudi iz Haaga bilo utvrđeno da je u toj vojno-redarstvenoj akciji poginuo slovom i brojem - jedan srpski vojnik.

<https://direktno.hr/kolumnne/kako-je-sloba-smodlakine-sokole-pretvorio-u-zeceve-175467/>

Doista, gđa Predsjednica nas samo tjera da odgovorimo na pitanje:
ŠTO JE GORE TAMBURANJE ILI ISPIJANJE ŠAMPANJCA?

Josip Pečarić

PRILOZI

MILANOVIĆEV OBRAČUN S LJEVICOM ARGUMENTIMA DESNICE

06. listopada 2020.

Milanović se obračunao s Gongom, Radom Borić, Dalijom Orešković, Marijanom Puljak, Žarkom Pušovskim...

Verbalne eskapade Zorana Milanovića posljednjih tjdana pune medijske stupce. Nema gotovo dana da se predsjednik Republike ne obračuna s nekim svojim kritičarom. Zanimljivo, pritom se radi o obračunima s isključivo lijevom dijelom političkoga spektra. Ne želeći ulaziti u možebitne stvarne razloge obračunskog pohoda, teško je ne primijetiti kako Milanović gađa „u sridu“, do te mjere da bi se ponekad moglo zaključiti kako je svih ovih godina bio redoviti čitatelj desnih kolumnista. Naime, sve što Milanović trenutno govori već su ranije mnogo puta primjetili desni kolumnisti i komentatori.

O Gongu kao parapolitičkoj instituciji na ovome smo Portalu pisali mnogo puta, a analizirali smo i upitnu vjerodostojnost izvješća ove organizacije.

Ovih je dana Milanović jasno prozvao Gong kao eksposituru SDP-a: „Što je GONG? Kako se zove osoba koja me prijavila? To su ljudi čiji bivši predsjednici se udomljuju u SDP-u. To su kruhoborci, bore se za tuđi komad kruha cijelo vrijeme“.

Milanović je prozvao i ekstremnu ljevičarku Radu Boriću. O njezinim smo žalopojakama za Titom i Jugoslavijom pisali u kolovozu 2017. Evo što Milanović misli o njezinu političkom profilu:

„Gospođa Borić, dakle, lažno se prikazuje. Izbole sam dobio usprkos njoj i drugima poput nje. Nisam tome kasnije htio pridavati nikakvu pažnju i kanio sam sve prepustiti zaboravu, ali pokazalo se, eto, da je sudbina željela drukčije. Na izborima u srpnju 2020. gospođa Borić osvojila je saborski mandat. Četiri tisuće

dvjesto i tri preferencijalna glasa. Nimalo impresivno, naročito za nekoga tko već desetljećima javno svađa svakoga sa svakim i 'ladno dopušta da je predstavljaju kao 'sedmu najutjecajniju feministicu na svijetu' i 'znanstvenicu'. No već sam kazao da ovdje nemamo posla s ljubiteljicom istine i činjenica. Takva ličnost, sad dolazim do povoda ovome zapisu, traži od nedavno izabranog predsjednika Republike, to jest mene, da – odstupim. Ni manje ni više nego da odstupim! A zašto? Tu gospođa Borić još jednom slika sve ljepote i preljeve svog revolucionarnog morala i poštenja. Ni jednom riječju ne spominje ispad jedne saborske zastupnice u kojem naziva 'kriminalcima i prostitutkama' ljudе kojima je zajednički 'genus proximus' taj da su se koji put našli u istom prostoru, pritom često u društvu vremešnih akademika, umjetnica svjetskog glasa i pravih znanstvenika. Ni slova ni osvrta znanstvenice Borić na ovaj knjiški primjer rodne stereotipizacije, seksizma i klevetništva. Nikom ništa. Gospođa Borić, došli ste u moj ured prije otprilike dva mjeseca i razgovarali smo o potrebi brzog donošenja Zakona o obnovi Zagreba. Zašto ste uopće dolazili u ured predsjednika kojeg ste šezdesetak dana kasnije, kao da je zločinac zatečen u kršenju pravila uvjetnog otpusta, kadri u maniri revolucionarne pravde pozvati da se makne s predsjedničke dužnosti? Gdje ste to naučili, gospođa Borić? U Finskoj? Lideri nedosanjanih skandinavskih socijaldemokracija (oba spola zastupljena), posebno danske i švedske, s kojima sam zbog svog položaja, ali valjda i zbog osobnosti, imao sreću i priliku godinama nadugo i naširoko raspredati pitanja 'vjere', uvijek su se užasavali arhetipskih i samodopadnih ljevičara koji sve osim sebe drže hereticima i 'kontrarevolucijom'. Na njih su gledali kao na najozbiljniju zapreku ulasku u željeno 'otvoreno društvo'. Ekstremna desnica bila je tada na marginama“.

Koji dan prije nego je Radu Borić označio kao arhetipsku i samodopadnu ljevičarku koja sve „osim sebe drži hereticima i kontrarevolucijom“ (tipičan totalitarni refleks hrvatskih ljevičara) Milanović je Daliju Orešković i Marijanu Puljak označio kao „samodopadne narikače“.

Ipak, Milanović se možda najsnažnije obračunao sa Žarkom Puhovskim. O Svjedoku Puhovskom pisali smo, među ostalih puta, u siječnju 2018. godine. Naša kritika bila je vrlo oštra, no nimalo oštira nije ni ona Milanovićeva.

Milanović je Puhovskoga prozvao ni manje ni više nego kao ništariju: „Jučer se oglasio i gospodin Žarko Puhovski, umirovljeni mudroslov, propali političar i, ovo je povod zapisu, ‘analitičar RTL-a’. Poštovani vlasnici RTL-a, poštovani urednici, osim što je g. Puhovski očajan analitičar, koji je zadnjih godina ama baš sve pogrešno prorekao, on je i jedna od najnečasnijih pojava na hrvatskoj javnoj sceni. O politici i moralu govori čovjek koji je 1972. godine bio svjedok optužbe na montiranom procesu zagrebačkim sveučilištarcima (I. Z. Čičku, D. Budiši i inima). Puhovski je aktivno doprinio tome da se skupina bezazlenih mladića i djevojaka utamniči na nekoliko godina i da nakon toga dva desetljeća žive kao građani drugog reda. Puhovski se na sudu (sve se to zapisuje, Puhovski) držao kao pravi ‘druker’, ništarija, upravo kako je to od njega i očekivao i dr. Vladimir Bakarić – Svileni, s kojim me Puhovski besramno uspoređuje. Ostat ću na ovome. Ima još. Poštovani RTL-ovci, polazim od pretpostavke da vam ove činjenice nisu

bile poznate, bez obzira na to što ih svatko tko se imalo zanima za politiku i povijest zna. Učinite nešto, molim vas“.

Na žalost, u Hrvatskoj će teško ikada doći do lustracije u idealno-normativnome smislu. Duboka država i dalje vuče konce svih bitnijih političkih, gospodarskih i pravosudnih procesa. No tko bi rekao: onaj kojega su percipirali njihovim, Zoran Milanović, ovih dana „lustrira“ (osvjetjava) kompromitiranu hrvatsku ljevicu ponavljujući pritom argumente desnice. Da je bilo koji desničar na sličan način napao Puhovskoga to bi se, dakako, smatralo desnim zasukanim primitivizmom. Hoće li nakon Milanovićeva prokazivanja Svjedoka Puhovskoga, a riječ je o prokazivanju sa samoga državnog vrha, ovaj i dalje ostati redoviti analitičar mainstream medija? To nam tek ostaje vidjeti, no poznavajući prilike u Hrvatskoj odgovor se nameće sam od sebe.

Davor Dijanović

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/35049-milanovicev-obracun-s-ljevicom-argumentima-desnice.html>

KOGA JE TO ZORAN UVRIJEDIO I TKO JE ZAPRAVO U STRAHU ?

listopad 6, 2020 - 6:19 PM

Predsjednik svih Hrvata, ali koliko dugo?

Posljednjih dana aktualne su izjave Predsjednika Republike.

Začudena istinitošću istih, čestitala sam Predsjedniku, da, nije sramota čestitati unatoč tome što smo pokornici različitih ideologija.

Prvi puta na hrvatskoj političkoj sceni imamo priliku gledati "lustraciju" parazita od strane "njihova" igrača.

Na tapetu su se tako našle poznate "feminističke udruge" čija imena dovoljno govore o njima samima. Sjetio se Zoran i zeleno lijevih "Može, Ne može", pa su tako Senf Tomašević, kao i Rada Brada dobili porciju. Katarina Peović, za sada najnekulturnija saborska zastupnica nije promakla rafalu Zoranove istine.

Nakon ovih dobro poznatih sisača državnog proračuna, dohvatio se Predsjednik i gospodina Puhovskog. Suvršno je trošiti riječi jer je Predsjednik rekao skoro sve, no ja bih ipak dodala kako se radi o jednom velikom ljudskom dnu koje je u Haagu svjedočilo protiv države koja ga hrani, štiti i čije državljanstvo ima.

Da je pravde odavno bi stari kadrovi poput Puhovskog bili lustrirani i protjerani, no u našoj državi stvari već 75 godina ne funkcioniraju kako bi trebale. Predložila bih Predsjedniku, da i "druga" Mesića podsjeti na čekove koje je pokupio Hrvatima u Australiji.

Unatoč svim ovim istupima, valja napomenuti kako je Predsjednik okrenuo leđa HOS-u, no sada pokazuje kako je više "za dom spremam" nego za očuvanje vlastite fotelje, s obzirom na to da "lijeva" ekipa već razmatra pitanje opoziva.

Koga je to Zoran uvrijedio i tko je zapravo u strahu? On ili netko drugi?!

Danas čekamo tko bi sljedeći mogao pasti pod rafalom Zoranove paljbe, iako je popis poduzeći zamolila bih gospodina Predsjednika da krene od vladajućih kadrova, te da podsjeti narod tko njime vlada.

Ovaj igrokaz će se vrlo brzo smiriti, čim se slegnu čestice brašna, sleći će se i "afera" oko izjava Zorana Milanovića, no tek tada će se, naravno ako ponovno ne pokrenu koji igrokaz, otkriti ona prava pitanja.

Nije bitan Kovačevićev klub, kao ni dame u minjacima koje su dolazile preko prirodne granice – Drine, čak ni ostaci hrane nisu važni, kao ni brojači novca. Bitan je narod koji već 75 godina nasjeda na igrokaze instaliranih komedijaša, pritom zaboravljujući hrvatsku krv kojom je natopljena zemlja, kao i vapaje hrvatskog naroda koji je od matične domovine odciijepljen neprirodnom granicom. U svom ovom igrokazu valja napomenuti da je čitav sastav glumaca nastao iz iste partijske škole koja se devedesetih podijelila na dva bloka, plavi i crveni, kako bi svojim igrokazima skrila pljačku, kao i metke koje je ispučala u leđa istinskim domoljubima, kao i narodu od kojeg na koncu i danas žive.

Čestitam Zorane, nastavi lustrirati, možda napokon otkrijete sami sebe i izjedete se u svom jadu.

Iva Svaguša

<http://bezczencure.hr/vlad/koga-je-to-zoran-uvrijedio-i-tko-je-zapravo-u-strahu/>

OVO JE VAŽNO ISTAKNUTI O PUHOVSKOM: POZNATI PROFESOR OTKRIJE NEUGODAN DETALJ

Iva Međugorac 07. listopada 2020.

Filozof i kolumnist profesor Jure Zovko na društvenim mrežama uključio je raspravu između analitičara Žarka Puhovskog i predsjednika Zorana Milanovića, a njegovu objavu u potpunosti prenosimo:

“Žarko Puhovski u odgovoru Predsjedniku izigrava nevinašće pokušavajući se opravdati da je svojim svjedočenjem na sudu protiv vođa studentskog pokreta (Budiša, Čičak, Paradžik) htio pomoći optuženicima. Međutim, u tom kontekstu važno je istaknuti da je Puhovski nakon svjedočenja u montiranim sudskim procesima nagrađen asistentskim mjestom na Odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu iako nikada nije studirao filozofiju.

Zanimljiv je također podatak da je mome bivšem asistentu, danas prof. dr. Anti Periši na Odjelu za filozofiju Sveučilišta u Zadru, potpisao odbijeniku za nostrifikaciju doktorata diplome stečene na Sveučilištu u Beču. Iako je kolega Periša doktorirao kod jednog od najuglednijih austrijskih filozofa Petera Kampitsa, povjerenstvo FF u Zagrebu je odbilo nostrificirati doktorsku diplomu s obrazloženjem „da uvjeti stjecanja doktorata na Sveučilištu u Beču nisu istovjetni s uvjetima na Sveučilištu u Zagrebu“. Kolega Periša je dugo bio bez nostrifikacije doktorske diplome, a to je ostvario tek kada je ministar Primorac osnovao Agenciju za znanost i visoko obrazovanje koja je nostrificirala doktorsku diplomu na temelju sporazuma Hrvatske i Austrije o znanstvenoj suradnji. Puhovski je u trenutku potpisa odbijenice za nostrifikaciju diplome bio predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora.

Puhovskom bi bolje bilo da se pokrije ušima, umjesto da se bezuspješno pokušava opravdati za sve što mu spočitava predsjednik Milanović.

Da smo imali lustraciju 1991., kako primjerice u Istočnoj Njemačkoj, bili bismo poštećeni medijskih marifetluka u režiji kojima nas je maltretirao najpoznatiji agent provocateur iz vremena Hrvatskog proljeća.”

<https://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/ovo-je-vazno-istaknuti-o-puhovskom-poznati-profesor-otkrio-neugodan-detajl-1581562/>

JESTE LI ZNALI DA JE NA SUĐENJU GOTOVINI PUHOVSKI PROGLAŠEN NEVJERODOSTOJNIM SVJEDOKOM!?

U unakrsnom ispitivanju Žarka Puhovskog obrane su dokazale da se u popisu ubijenih navode pripadnici tzv. "RSK", osobe koje su umrle u bolnicama, osobe koje žive itd, te je stoga Raspravno vijeće proglašilo Žarka Puhovskog nevjerodostojnim svjedokom...

6. listopada 2020.

Pojedini hrvatski mediji već niz godina prikazuju Žarka Puhovskog kao nekog tko je neupitna „moralna vertikala“ hrvatskog društva, čiji se stavovi, sudovi i mišljenja neupitni...

Zoran Milanović se danas obrušio na **Žarka Puhovskog** te rekao: “O politici i moralu govori čovjek koji je 1972. godine bio svjedok optužbe na montiranom procesu zagrebačkim sveučilištarcima (I. Z. Čičku, D. Budiši i inima). Puhovski je aktivno doprinio tome da se skupina bezazlenih mladića i djevojaka utamniči na nekoliko godina i da nakon toga dva desetljeća žive kao građani drugog reda. Puhovski se na судu (sve se to zapisuje, Puhovski) držao kao pravi ‘druker’, ništarija, upravo kako je to od njega i očekivao i dr. Vladimir Bakarić – Svileni, s kojim me Puhovski besramno uspoređuje. Ostat ću na ovome. Ima još.”

Čitam da se svi zgražaju kako je tako nešto Milanović mogao reći o „moralnoj vertikali“ zvanoj Žarko Puhovski, ali, da citiram Milanovića, ima još.

Zaboravio je Zoran Milanović reći o ulozi “drukera” na suđenju hrvatskim generalima **Gotovini, Markaču i Čermaku** u Den Haagu.

Stoga, podsjećam javnost na bitnu činjenicu koja zorno pokazuje tko je Žarko Puhovski.

U hrvatskim medijima **Žarko Puhovski, svjedok Tužiteljstva** u predmetu Gotovina, Čermak i Markač, i udruge civilnog društva te sami mediji i mnogi političari, sustavno su i lažno sugerirali javnosti da je knjiga Hrvatskog helsinskih odbora “*Vojna operacija Oluja i poslije*”, relevantan izvor i dokaz o **667 ubojstava** u akciji Oluja i poslije.

Podsjećam da je knjiga HHO-a “Vojna operacija Oluja i poslije”, koju je uredio Žarko Puhovski, Raspravno vijeće Haškog suda u predmetu Gotovina, Čermak i Markač nije prihvaćena kao dokaz i relevantan izvor o broju ubojstava počinjenih u akciji Oluja.

Naime, Tužiteljstvo je nastojalo uvesti tu knjigu kao dokaz preko svog svjedoka Žarka Puhovskog što Raspravno vijeće nije prihvatiло.

Evo kako glasi zaključak Raspravnog vijeća u prvostupanjskoj presudi vezano za knjigu i svjedočenje Žarka Puhovskog u **paragrafu 50.: Dokazni predmet P2402**

je izvješće pod naslovom “Vojna operacija Oluja i poslije”, koje je objavio Hrvatski helsinški odbor i uredio Žarko Puhovski

“Izvješće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostrukе unose. Nadalje, tijekom ispitivanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima.“

U unakrsnom ispitivanju Žarka Puhovskog obrane su dokazale da se u popisu ubijenih navode pripadnici tzv. “RSK“, osobe koje su umrle u bolnicama, osobe koje žive itd, te je stoga Raspravno vijeće proglašilo Žarka Puhovskog nevjerodstojnim svjedokom.

Prema podacima DORH-a, za vrijeme i nakon Oluje evidentirano je 47 ubojstava, od kojih je 21 procesuirano (33 počinitelja). Obrane generala i tužiteljstvo su se usuglasile za 44 ubojstva.

Autor / Pero Kovačević, pravni ekspert u obrani generala/ Foto: ICTY

** Stavovi i mišljenja iznesena u kolumnama ,intervjuima i komentarima osobna su mišljenja njihovih autora i ne odražavaju nužno stajališta uredništva Braniteljskog portala već isključivo mišljenje i stavove njihovih autora**

<https://www.braniteljski-portal.com/jeste-li-znali-da-je-na-sudenju-gotovini-puhovski-proglasen-nevjerodstojnim-svjedokom>

NAKON ŠTO JE MILANOVIĆ NAZVAO PUHOVSKOG ‘DRUKEROM’, OGLASILI SU SE SUDIONICI HRVATSKOG PROLJEĆA ČIČAK I BUDIŠA

6. listopada 2020.

Nakon nastavka razotkrivanja bivših suradnika i reakcija predsjednika **Zorana Milanovića** na **Žarka Puhovskog**, kojeg je nazvao ‘drukerom’ javili su se sudionici Hrvatskog proljeća iz jugoslavenskog sudskog procesa.

Ivan Zvonimir Čičak tek je kratko poručio kako je zgrožen stanjem na političkoj sceni te da nema namjeru raspravljati i sudjelovati u svađi između Milanovića i Puhovskog.

“Neka to riješe njih dvojica. Ja nemam namjeru istupati jer sam pomalo zasićen svime. Mislim da hrvatska javnost ionako dovoljno zna o tom procesu i svjedočenjima pojedinaca pa je bespredmetno trošiti riječi”, kazao je Čičak za Večernji list. Podsjetimo, u prosincu 1971. tadašnje jugoslavenske vlasti uhićuju Čička te ga u montiranom sudskom procesu osuđuju na tri godine strogog zatvora. Zatvorsku kaznu služi u Lepoglavi.

S druge strane Dražen Budiša nije htio reći ni toliko.

“Ništa ne želim komentirati. Dok sam bio politički aktivan, dovoljno sam rekao”, kazao je Budiša.

Budiša se politički aktivirao u jesen 1968. godine na Filozofskom fakultetu braneći Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskog književnog jezika. Također je uhićen i osuđen, tijekom politički orkestiranoga i namještenoga sudskoga procesa, na kaznu zatvora od četiri godine. Kaznu je odslužio u Staroj Gradiški i Lepoglavi. Iz zatvora je izašao u prosincu 1975. godine.

> Prof. dr. sc. Podolnjak: **‘Za opoziv predsjednika RH potrebna je dvotrećinska većina u Saboru i USUD-u’**

> Milanović nastavlja razotkrivati bivše suradnike: **“Puhovski je bio druker, doprinio je zatvaranju ljudi u komunizmu”**

> Milanović prozvao Jutarnji list te odgovorio Tomaševiću i Borić na poziv na ostavku: **‘Upisala se u partizane u svinju 1945.’**

> (VIDEO) Milanović: **‘Što je GONG? Ljudi čiji se bivši predsjednici udomljuju u SDP. Da su ih zvali u klub i oni bi došli?’**

Podsjetimo, Puhovski je, gostujući na RTL-u, kazao kako su njegove izjave neprimjerene, nepristojne i da misli kako Milanović imitira Vladimira Bakarića koji je u bivšem sustavu bio najbolji, najpametniji i najmoćniji.

No, na odgovor predsjednika RH nije trebao dugo čekati. “O politici i moralu govori čovjek koji je 1972. godine bio svjedok optužbe na montiranom procesu zagrebačkim sveučilištarcima (I. Z. Čičku, D. Budiši i inima). Puhovski je aktivno pridonio tome da se skupina bezazlenih mladića i djevojaka utamniči na nekoliko godina i da nakon toga dva desetljeća žive kao građani drugog reda. Puhovski se

na sudu (sve se to zapisuje, Puhovski) držao kao pravi ‘druker’, ništarija, upravo kako je to od njega i očekivao i dr. Vladimir Bakarić – Svileni, s kojim me Puhovski besramno uspoređuje. Ostat će na ovome. Ima još”, poručio je Milanović.

Puhovski: “Da, ja sam bio svjedok u tom postupku”

“Ovo što je rekao Milanović nimalo me ne iznenađuje. Pogledajte sve njegove verbalne ispade i napade samo u posljednjih desetak dana. To su sasvim logične reakcije za čovjeka bez kontrole kojim upravljaju najniže moguće strasti. On se nečega u posljednje vrijeme boji tako da ne bih rekao da sam ja uzrok njegova stresa, već posljedica”, kazao je Puhovski za Večernji.

Dodao je i to kako mu je nejasno zbog čega ga Milanović naziva “propalim političarem” budući da se on osobno nikad nije kandidirao ni za jednu političku funkciju.

“Ja nikad nisam pretendirao biti političar. Ne znam odakle je Milanović izvukao te tvrdnje. Dosta je površan u svom diskursu. Mislim da Milanović ovo radi namjerno jer on nije toliko intelektualno nesposoban da svoje navode nije u stanju prethodno provjeriti. On je potpuno izvan kontrole”, kazao je Puhovski te se osvrnuo i na Milanovićevu prozivku da je druker koji je u Jugoslaviji poput ništarije svjedočio protiv proljećara, zbog čega su Budiša i Čičak bili utamničeni. “Da, ja sam bio svjedok u tom postupku, ali barem sam očekivao od predsjednika da pročita taj zapisnik pa da vidi kakve je bedastoće izgovorio. Ako ima vremena i volje, može vrlo lako dobiti u posjed taj zapisnik pa neka objavi točno od riječi do riječi što sam tada na sudu govorio”, kazao je Puhovski.

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-sto-je-milanovic-optuzio-puhovskog-da-je-drukao-hrvatske-proljecare-oglasili-se-cicak-i-budisa>

REAKCIJA LJEVICE NA LJEVIČARA KOJI GOVORI ISTINU: GLAVAŠEVIĆ BI ‘STRIJELJAO MILANOVIĆA’

6. listopada 2020.

Nakon nastavka razotkrivanja bivših suradnika i reakcija predsjednika **Zorana Milanovića** na Radu Borić, Tomislava Tomaševića, Daliju Orešković, Marijanu Puljak te Žarka Puhovskog, kritike upućene s ljevice sve su veće, a reagirao je i **Bojan Glavašević**.

Aktualni nezavisni zastupnik platforme Možemo, Glavašević osvrnuo se na članak koji govori o opozivu predsjednika Zorana Milanovića i posljednjim istupima aktualnog predsjednika države, a bivšeg predsjednika SDP-a, čiji je član Glavašević bio.

Na svom Twitter profilu Glavašević je napisao:

“Možda najbolje da ga naprsto izvedemo pred zid i strijeljamo.”

Tko je Glavašević?

Glavašević je bivši član SDP-a, a nakon izbora 2011. bio je dio Ministarstva branitelja u vrijeme dok je predsjednik Vlade bio Zoran Milanović, za kojeg je sada napisao: “Možda najbolje da ga naprsto izvedemo pred zid i strijeljamo”.

Naime, nakon što je Kukuriku koalicija pobijedila na parlamentarnim izborima 2011. godine, tadašnji premijer Zoran Milanović izdvaja resor ratnih veterana u zasebno Ministarstvo branitelja na čije čelo postavlja ministra Predraga Matića, a Matić u siječnju 2012. godine imenuje Glavaševića predstojnikom ureda ministra što mu je prva politička pozicija.

Milanovićeva Vlada i ministar u travnju 2012. godine imenuju ga za privremenog direktora Fonda za stipendiranje hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i djece hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata, a zatim za pomoćnika ministra Uprave za pravne i stambene poslove Ministarstva branitelja.

Izazvao je tada niz reakcija svojom izjavom kako “među hrvatskim braniteljima, koji su pobijedili u ratu i imaju brojna prava, postoji niz slučajeva oboljelih od PTSP-a i malignih bolesti, dok kod pripadnika srpskih postrojbi, koje su izgubile rat i nemaju sličnih prava, nema niti pojave PTSP-a”. Sve je kulminiralo prosvjedom hrvatskih branitelja pod nazivom “Sto posto za Hrvatsku” koji je trajao 555 dana sa zahtjevom za njegovom smjenom i smjenom ministra Matića. Povodom parlamentarnih izbora 2015. godine, Zoran Milanović postavlja Bojana na izbornu listu koalicije “Hrvatska raste” zbog doprinosa u radu 12. Vlade, a nakon poraza se početkom siječnja učlanjuje u SDP. Tada nije ušao u Sabor, no nakon opoziva 13. Vlade i raspушtanja Sabora, Bojan je izabran preferencijalnim glasovima na parlamentarnim izborima 2016. godine na istoj poziciji tadašnje Narodne koalicije.

U kolovozu 2018. godine izlazi iz SDP-a te daje neopozivu ostavku na dužnost člana Predsjedništva SDP Hrvatske zbog neslaganja s vodstvom Davora Bernardića.

> Prof. dr. sc. Podolnjak: ‘Za opoziv predsjednika RH potrebna je dvotrećinska većina u Saboru i USUD-u’

> Milanović nastavlja razotkrivati bivše suradnike: “Puhovski je bio druker, doprinio je zatvaranju ljudi u komunizmu”

> Milanović prozvao Jutarnji list te odgovorio Tomaševiću i Borić na poziv na ostavku: ‘Upisala se u partizane u svinju 1945.’

> (VIDEO) Milanović: ‘Što je GONG? Ljudi čiji se bivši predsjednici udomljuju u SDP. Da su ih zvali u klub i oni bi došli’

Nakon izlaska iz SDP-a, pridružuje se na izbornoj listi političke platforme i stranke “Možemo!”, ali kao nezavisni zastupnik. Ušao je u 10. saziv hrvatskoga Sabora kao jedini kandidat na izbornoj listi Možemo! u 6. izbornoj jedinici. U Saboru djeluje kao nezavisni zastupnik u Klubu zastupnika zeleno-ljevog bloka. Osim zastupnika u Saboru, obavlja dužnosti potpredsjednika Odbora za europske poslove i član je Odbora za vanjsku politiku.

“Stranke koje naša vizija ugrožava silno se nadaju da nećemo uspjeti, ali širenjem naše poruke i glasanjem na ovim izborima, pokazat ćemo svima da naš pokret ne mogu zaustaviti ni laži ni odavno potrošene političke ideje.”, stoji na stranici glavasevic.eu.

Mirjana Hrga, bivša novinarka i savjetnica bivše predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović, komentirala je nedavne istupe Milanovića te ocijenila da je “hrabro iskoristio mogućnost da se svima ne dopadne”.

“Nisu ga voljeli oni, sad ga ne vole ni ‘njegovi’.”, zaključila je Hrga.

<https://narod.hr/hrvatska/reakcije-ljevice-na-ljevicara-koji-govori-istinu-glavacevic-bi-strijeljao-milanovica>

NOVINSKI ISJEČAK SA SUĐENJA BUDIŠI, ČIČKU, PARADŽIKU I DODIGU POKAZUJE: PUHOVSKI JE BIO KRUNSKI SVJEDOK OPTUŽNICE

7. listopada 2020

Predsjednik Republike Hrvatske Zoran Milanović upozorio je da je politolog Žarko Puhovski, koji je kao analitičar RTL-a kritizirao Milanovića, doprinio zatvaranju ljudi u komunizmu. Portal Index.hr čiji je pokretač Matija Babić, stao je u obranu Puhovskog te napao Milanovića. Milanović odgovorio Indexu te iznio nepobitne dokaze o **suradnji Žarka Puhovskog s komunističkim režimom**, a mi ih donosimo detaljnije na Narod.hr-u.

Milanović nastavlja s lustriranjem Puhovskog: Iznio nepobitne dokaze o njegovoj suradnji s komunističkim režimom

Milanović prozvao Jutarnji list te odgovorio Tomaševiću i Borić na poziv na ostavku: 'Upisala se u partizane u svibnju 1945. godine'

Suđenje protiv **Dražena Budiše, Ivana Zvonimira Čička, Ante Paradžika i Gorana Dodiga** odvijalo se u kolovozu 1972. U tom je postupku Žarko Puhovski bio **krunski svjedok optužnice**. Krunski je svjedok glavni svjedok, onaj od koga se očekuju odlučne činjenice u sudskom procesu.

Sud je prihvatio Puhovskog kao svjedoka na prijedlog javnoga tužitelja **Stjepana Bokora**. To je važno istaknuti, jer se u naknadnim iskrivljavanjima činjenica Puhovski voli predstavljati kao svjedok kojega je pozvao sud, želeći time reći da je on svjedočio u neutralnoj ulozi. Istina je da ga je pozvao sud, ali sud je pozivao svjedočke koje je predložio javni tužitelj i koje su predlagali branitelji optuženih. Puhovski je svjedočio devetoga dana suđenja u utorak 15. 8. 1972. i desetoga dana suđenja u srijedu 16. 8. 1972. Novinska izvješća ne navode koliko je dugo trajalo svjedočenje Puhovskog u utorak, ali navode da je u srijedu svjedočio „čitav dan“ (Večernji list, 17.8.1972.), odnosno „više od sedam časova“ (Politika, 17.8.1972., str. 12).

Puhovski je svojim svjedočenjem „potvrđivao navode optužnice“ koja je bila ispisana na „33 gusto kucane stranice“. Desetak sati svjedočenja bilo je sasvim dovoljno da se potvrdi svaki redak od 33 gusto tipkane stranice optužnice. I ne samo za to da se optužnica potvrdi, nego i za to da se optužnica dodatno proširi. Puhovski je svojim svjedočenjem proširio ne samo opseg navoda optužnice nego i krug osumnjičenih osoba koje su temeljem njegova svjedočenja bile procesuirane.

Krug osumnjičenika Puhovski je devetoga dana suđenja proširio za tri imena (**Jure Juras, Stjepan Turek, Matko Bradarić**), a desetoga dana za još tri imena (**Ferdo Bušić, Ivan Boras i Krešimir Martinec**, čije prezime mediji pogrešno navode kao „Martinić“). Puhovski ih navodi kao članove nekoga

nacionalističkoga komiteta što je bila optužba najvišeg ranga za neprijateljsko udruživanje protiv režima.

Kako to da se Puhovski nije prvoga dana suđenja sjetio svih šest članova „komiteta“? Odgovor je samo jedan: na večernjim instrukcijama „organi bezbednosti“ su ga trebali podsjetili koja je imena propustio navesti.

Poveznica na isječke o svjedočenju Žarka Puhovskog u Večernjem listu 16.8.1972., Borbi 16.8.1972., Politici 17.8.1972., Večernjem listu 17.8.1972., Vjesniku 17.8.1972., Borbi 17.7.1972. i Ninu 20.8.1972.

<https://narod.hr/hrvatska/novinski-isjecak-sa-sudenja-budisi-cicku-paradziku-i-dodigu-pokazuje-puhovski-je-bio-krunski-svjedok-optuznice-protiv-hrvatskih-sveucilistaraca>

MILANOVIĆ ODGOVORIO INDEXU: EVO KAKO JE PUHOVSKI BRANIO OSUĐENE SVEUČILIŠTARCE

07.10.2020.

Predsjednik Zoran Milanović nastavlja "verbalni obračun" sa svojim neistomišljenicima, a u srijedu ujutro kritizirao je novinara Indexa Nevena Barkovića.

Barković je napisao tekst u kojem je napisao kako je Milanović napadom na Žarka Puhovskog napravio opasan presedan.

Milanović mu preko Facebooka "nije ostao dužan", nazvao ga je i samodeklariranim ateističkim agitatorom.

"Agitator s vrlo čitanog i utjecajnog Indexa uzima u zaštitu nasilnog i sveprisutnog g. Puhovskog. Čini to u duhu i čestici poznate Zmaj Jovine: Ne pomagajte, braćo, izgibosmo! O tome niže.

Taj samodeklarirani ateistički agitator, što ja i mnoge druge javno deklarirane nereligiозne osobe držimo stupidnim, štetnim pa i nasilnim, živi, diše i piše isključivo - ad hominem. U ovom slučaju, 'brani' zlosretnog Puhovskog tako da upozorava na tobožnji 'opasan presedan' prema kojem silni predsjednik, moloh okopljen imunitetom od kaznenog progona, kinji nježne dušice poput Puhovskog, njega i istim tim imunitetom jednakо zaštićene i jednakо verbalno nasilne saborske zastupnice. A propos, govorimo o imunitetu od kaznenog progona. Građanska parnica i odgovornost za štetu nisu unutar granica svemirskog štita 'imuniteta', fakt koji svaki malo pismeniji novinar i polemičar znade. Zna i naš agitator.

Riječ-dvije o famoznoj pogrešci 'ad hominem'. Kataloški, to je jedna od pedesetak logičkih pogrešaka irelevantnosti, ona koju redovito i usplahireno protestiraju mediokriteti kojima je teško ili nemoguće razumjeti preostalih pedesetak. Ad hominem je formalno logički prijestup samo u purističkom, kataloškom smislu, a puno više stilska figura, nužna u razgovoru odraslih i jednakih, sve dok se ne zađe u prostor etničke predrasude, govora mržnje i slično. Ergo, tvrdnja Indexovog agitatora da ad hominem nasrćem na uboge i nezaštićene građane je po svojoj silogističkoj strukturi negdje između paralogizma i sofizma. Za paralogizam mu nedostaje element nehotičnosti. On namjerno piše neistinu. Za sofizam - nema one perfidne duhovitosti.

Bilo kako bilo, ne vidim u zadnjih trinaest godina u Hrvatskoj osobu više napadanu 'ad hominem' od - sebe. Neka tako i ostane. Ili me ispravite, logičari.

Kratka faktografija:

U sudskom procesu protiv Dražena Budiše, Ivana Zvonimira Čička, Ante Paradžika i Gorana Dodiga koji se odvijao u kolovozu 1972. godine Žarko Puhovski je bio krunski svjedok optužnice. Sud ga je prihvatio kao svjedoka na prijedlog javnog tužitelja Stjepana Bokora. Ovo je važno naglasiti, jer se u

naknadnim iskrivljavanjima činjenica Puhovski voli predstavljati kao svjedok kojeg je pozvao sud, želeći time reći da je on svjedočio u neutralnoj ulozi. Istina je da ga je pozvao sud, ali sud je pozivao svjedočke koje je predložio javni tužitelj i koje su predlagali branitelji optuženih.

Puhovski je svjedočio devetog (utorak, 15. 8. 1972.) i desetog dana suđenja (srijeda, 16. 8. 1972.) Novinska izvješća ne navode koliko je dugo trajalo svjedočenje Puhovskog u utorak, ali navode da je u srijedu svjedočio 'čitav dan' (Večernji list, 17.8.1972.), odnosno 'više od sedam časova' (Politika, 17.8.1972.). Puhovski je svojim svjedočenjem potvrđivao navode optužnice koja je bila ispisana na '33 gusto kucane stranice'. Desetak sati svjedočenja bilo je sasvim dovoljno da se potvrди svaki redak od 33 gusto kucane stranice optužnice. I ne samo za to da se optužnica potvrdi, nego i za to da se optužnica dodatno proširi. Puhovski je svojim svjedočenjem proširio ne sam opseg navoda optužnice, nego i krug osumnjičenih osoba koje su temeljem njegova svjedočenja bile procesuirane.

Krug osumnjičenika proširio je devetog dana suđenja za tri imena (Jure Juras, Stjepan Turek, Matko Bradarić), a desetog dana za još tri imena (Ferdo Bušić, Ivan Boras i Krešimir Martinec, čije prezime mediji pogrešno navode kao 'Martinić'). Puhovski ih navodi, na temelju izjava I. Z. Čička na nekom Književnom petku, kao članove nekog nacionalističkog komiteta što je bila optužba najvišeg ranga za neprijateljsko udruživanje protiv režima.

Kako to da se Puhovski nije prvog dana suđenja sjetio svih šest članova 'komiteta'? Odgovor je samo jedan: na večernjim instrukcijama organi bezbednosti su ga podsjetili koja je imena propustio navesti.

Tako je Puhovski 'pomagao' osuđenim sveučilištarcima", napisao je Milanović na Facebooku.

M.M.

<http://www.hrvatska58677-milanovic-odgovorio-indexu-evo-kako-je-puhovski-branio-osudene-sveucilistarce>

POVJESNIČAR DR. SC. MLADEN ANČIĆ ZA NAROD.HR O ŽARKU PUHOVSKOM, RUŠENJU PLOČASTOG MOSTA NA CETINI, LUSTRACIJI...

Mihaela Tkvica

-
7. listopada 2020.

Aktualno rušenje Pločastog mosta na Cetini u općini Civljane, izgrađenog u 15. stoljeću od srednjovjekovnih kamenih stećaka i zamjena starog novim mostom, bio nam je povod za razgovor s povjesničarem dr. sc. Mladenom Ančićem, profesorom s Odjela za povijest sveučilišta u Zadru, kojega smo također upitali i o slučaju Žarku Puhovskog koji je, kako je to nedavno podsjetio predsjednik Milanović, bio svjedok optužbe u procesu protiv hrvatskih studenata 1971., prilikom gušenja Hrvatskog proljeća.

- > **(VIDEO) Na Cetini ruše Pločasti most od srednjovjekovnih stećaka: ‘Politika SDSS-a i HDZ-a je očito izbrisati povijest na ovom području’**
- > **Milanović nastavlja razotkrivati bivše suradnike: “Puhovski je bio druker, doprinio je zatvaranju ljudi u komunizmu”**
- > **Nakon što je Milanović nazvao Puhovskog ‘drukerom’, oglasili su se sudionici Hrvatskog proljeća Čičak i Budiša**
- > **Novinski isječak sa suđenja Budiši, Čičku, Paradžiku i Dodigu pokazuje: Puhovski je bio krunski svjedok optužnice “Hoće li graditi ‘ljepši i stariji’ Pločasti most?”**

Narod.hr: Kako, kao povjesničar koji se bavi srednjim vijekom, gledate na ono što se događa s Pločastim mostom na Cetini?

Dr. sc. Mladen Ančić: To je nevjerojatno. Ne znam odakle nekome ideja da se takve stvari rade. Mene to uvijek podsjeti na onog gradonačelnika Trebinja, Božidara Vučurevića, koji je, prilikom granatiranja Dubrovnika u Domovinskom ratu 1991., izjavio da će oni, ako uđu u grad „izgraditi ljepši i stariji Dubrovnik“. Postoji uvijek jedan veliki problem kod konzervatorskih poslova. Naravno da nije moguće u potpunosti sačuvati svijet onakvim kakav je bio, ali konzervatorska zaštita i potreba da se sačuvaju neki povijesni spomenici nalaže da se vodi računa o tome i da se ta starina pokuša uklopiti u ovaj novi svijet na najbolji mogući način. To je temeljno načelo po kojem to funkcioniра u normalnom svijetu. Nije ideja konzervatorskih zahvata da se okameni svijet i da se ne dozvole nikakve promjene u njemu, ali jest da ta starina bude i funkcionalno i vizualno uklopljena u ovaj novi svijet i da podsjeća ljudi da oni imaju svoju prošlost i svoju tradiciju, identitet koji iz toga izlazi... A ovi divljački postupci, gdje netko možda gleda kako će zaraditi par desetina ili stotina tisuća kuna tako što će državni novac

pretvoriti u svoj novac i to prikazati kao neki društveno koristan projekt – od toga se normalnom čovjeku kosa diže na glavi.

U Zadru, primjerice, imate jednu situaciju gdje je stari dio dominikanskog samostana uklopljen u novu zgradu i on se vidi u njoj. Dakle, danas se mogu čuda napraviti u tehničkom smislu – da starina bude uklopljena u novi svijet i da predstavlja njezin integralni dio. Samo treba angažirati struku.

Da je Puhovski pridonio zatvaranju hrvatskih studenata zna se već dugo, "To nije ništa novo"

Narod.hr: Moje drugo pitanje vezano je uz aktualnu političku situaciju i navode da je Žarko Puhovski bio prilikom gušenja Hrvatskog proljeća 1971. bio svjedok optužbe protiv hrvatskih studenata...

Dr. sc. Mladen Ančić: To se zna već 50 godina, to nije nikakva tajna. Tu nema ničeg novog – tko god je htio znati, znao je to. Druga je stvar što to sad predsjednik koristi iz ovog ili onog razloga, ali to nije nikakvo otkriće. Kada god vidite Puhovskog, sjetite se i da je on to radio...

Narod.hr: Je li prikladno da se takav čovjek poziva na pojedine televizije kao „ugledni politički komentator“ i bi li to bilo moguće da je u Hrvatskoj provedena lustracija?

Dr. sc. Mladen Ančić: U slučaju neke lustracije, on ne bi mogao biti pozvan na neku javnu, državnu televiziju, ali privatnim televizijama ne možete osporiti pravo da ga pozovu ako one to žele. Lustracija se uvijek odnosi na javne poslove, dakle, ne daje se pristup javnim poslovima osobama koje su kompromitirane u tom bivšem sustavu. To je osnovna ideja lustracije, svuda gdje je ona provedena. A ona nije provedena samo u državama bivše Jugoslavije i u Rusiji – to je nešto što je vrlo indikativno.

<https://narod.hr/hrvatska/povjesnicar-dr-sc-mladen-ancic-za-narod-hr-o-zarku-puhovskom-rusenju-plocastog-mosta-na-cetini-lustraciji>

Saborski zastupnik osuđen u montiranom procesu o Puhovskom:

“ČINJENICA JE DA NIJE BIO ČOVJEK”

8. listopada 2020.

Na optuženičkoj klupi suda u Zagrebu te su se 1972. godine našli Dražen Budiša, Ivan Zvonimir Čičak, Ante Paradžik i Goran Dodig. Studenti kojima je režim u montiranom sudskom procesu želio presuditi zbog njihovih uloga studentskih vođa u Hrvatskom proljeću.

S druge strane su se redali svjedoci koji su, prema planu republičkog tužitelja, trebali potvrditi da su optuženi mladići bili neprijatelji naroda i države. Da su kovali urotu kojoj je cilj destabilizacija Titovog režima. I da su ciljali rušiti Jugoslaviju sa pozicija hrvatskog nacionalizma.

Čičak i Budiša odbili su govoriti o ulozi koju je svjedočenjem na tom suđenju imao Žarko Puhovski, umirovljeni sveučilišni profesor kojega je Zoran Milanović ovih dana optužio kao „drukera“ i „ništariju“ zbog kojega su nevini studenti „proljećari“ završili u zatvoru. Ante Paradžik je mrtav

Goran Dodig, saborski zastupnik Hrvatske demokršćanske stranke, pristao je sa čitateljima **Slobodne Dalmacije** podijeliti svoja sjećanja sa toga suđenja. I prisjetiti se ponašanja Puhovskog iz tog vremena.

– On je djelovao u smislu optužbe. Ne želim govoriti protiv njega, ali je činjenica da nije bio čovjek – kazao je Dodig, koji je u tom procesu osuđen na godinu dana zatvora. Kaznu je odslužio u Turopolju.

– Još prije nego što sam završio u zatvoru rekao sam mu da – ili se pravi da je iz Hlebine ili da je neznalica. Ne želim govoriti protiv njega, ali neću reći ni da je dobar čovjek, jer nije – ističe Dodig.

Medu ljudima koje je tužitelj tada pozvao da svjedoče protiv njih bilo je, kaže nam Dodig, još poznatih imena.

– Protiv naše četvorke svjedočio je i Slobodan Lang. On je griješio, ali je bio pošten čovjek. Njemu je bilo žao što je radio i nikad protiv njega ništa nisam rekao. Ili Čizmić Marović, on je isto svjedočio, ali nije govorio suvislo, pa je sudac Mihaljević rekao da ga naprsto ne može staviti u zapisnik – sjeća se Dodig.

Bilo je i svjedoka koji su se, prema njegovim riječima, zauzeli za optužene studente.

– Zamjenik rektora na suđenju je doslovce rekao „Pustite djecu, pustite ga na miru, nisu djeca ništa kriva“. Na njega je sudac bio jako ljut – zaključuje Dodig.

U namjeri da optuženim studentskim vodama dokažu krivnju, tužitelji su se odlučili za svjedoke pozvati niz njihovih kolega, također studenata, koji su bili bliski filozofskom časopisu Praxis koji je od sredine šezdesetih izlazio u Zagrebu. Praxis je, kao i Korčulanska ljetna škola, okupljao niz lijevih intelektualaca

antidogmatske marksističke orijentacije stasalih na idejama vodećih europskih filozofa toga doba Herberta Markusea i Juergena Habermasa.

Praksisovci su Hrvatsko proljeće kritizirali najčešće sa pozicija jugoslavenskog unitarizma, smatrajući ih svojim ljutim ideološkim neprijateljima, pa su tužitelji očekivali da će upravo oni biti idealni svjedoci optužbe protiv „proljećara“.

Neki su očito opravdali njihova očekivanja. A neki baš i nisu, piše **Slobodna Dalmacija**

<https://prznajem.hr/novosti/saborski-zastupnik-osuden-u-montiranom-procesu-o-puhovskom-cinjenica-je-da-nije-bio-covjek/135303/>

VELIMIR BUJANEC: ‘ČOVJEK BI JOŠ I POMISLIO DA MILANOVIĆ POMALO DOLAZI SEBI, IPA K, LJUDI – OPREZ’

8. listopada 2020.

Velimir Bujanec, novinar i voditelj Bujice komentirao je posljednje istupe predsjednika Zorana Milanovića koji je kritizirao Marijanu Puljak, Daliju Orešković, Tomislava Tomaševića, Radu Borić, Žarka Puhovskog, Višnju Ljubičić, GONG, RTL, Jutarnji list i Index.

Njegovu objavu prenosimo u cijelosti:

“Radojku-Radu (Isidora) Borić bivši ljevičarski predsjednik Ivo Josipović, u lipnju 2013. godine, odlikovao je Redom hrvatskog pletera “za osobiti doprinos u promicanju i zaštiti ženskih prava” u Hrvatskoj, ali i u ‘reginonu’ te, naravno, EU. Sedam godina kasnije, drug Milanović je drugaricu Radojku ozbiljno politički popljuvao, rekao joj je da mu se “prištekala” i “ušla u partizane ’45. godine”. Sirota Radojka – jedan je odlikuje, drugi pljuje, a narod s pravom – likuje. Kako drukčije gledati na bratoubilački rat, kojem zadnjih dana svjedočimo na ljevici? U najnovijem napadaju ne znam čega, aktualni predsjednik Milanović silno nas je razveselio i otkrio naciji brojne zanimljivosti... Saznali smo tako da je sudjelovao u postavljanju “narikače” Dalije Orešković, na funkciju s koje je svojedobno, u suradnji s Mostom, rušila Oreškovićevu, Karamarkovu i Hasanbegovićevu Vladu. Također, dobili smo potvrdu da je notorni Ostoja Ranković zaista zloupornabljavao represivni sustav, što su neki od nas osjetili i na vlastitoj koži... U tzv. mainstream je, upravo zahvaljujući Milanoviću, ušla i poznata stvar o “umirovljenom mudroslu”, “ništariji” i “jednoj od najnečasnijih pojava na hrvatskoj javnoj sceni” – Žarku Pukovskom. Kada predsjednik RH javno kaže da je to “druker” koji je svjedočio protiv hrvatskih sveučilištaraca na montiranim političkim procesima, onda je to ujedno i ozbiljna satisfakcija svima nama, koji smo kroz svoj novinarski rad već godinama ukazivali na tu činjenicu, ali i upozoravali na svu štetnost iskakanja “mudroslova” iz crvene paštete zagrebačkog Filozofskog fakulteta... A takvih “drukera” ima i na Fakultetu političkih znanosti pa možemo očekivati daljnje svade s Plenkovićem – jer Zoki je, očito, u naletu...

Kada svemu dodamo da je odlikovao pripadnike HVO-a i još nekoliko standardnih bisera kojima je uzrujao aktualnog šefa HDZ-a, ali i izvrstan scan superiritantnog Tome Tomaševića pa posve solidnu izjavu o pametnoj “narikaci” iz Splita, čovjek bi još i pomislio da Milanović pomalo dolazi sebi. Ipak, ljudi – oprez! Prije svega – i kada docira Radojki, on kaže da je u partizane ušla ’45. Znači, “prikačila” se partizanu Milanoviću... Odmah sam se sjetio i onog zagorskog kumeka Kolara, koji u nedostatku bilo kakvog (povijesnog) znanja, ljudima, poput papagaja, ponavlja floskulu da se “ne treba baviti ustašama i partizanima”. Osim kada se time bavi njegov drug iz berbe grožđa... Nadalje, bio je Zoki s Pupijem i u Gruborima, a crvenu zvijezdu nedavno je usporedio s

leptirom... Nećemo valjda zaboraviti što je sve SDP-ov premijer Milanović govorio protiv referendumu za obitelj ili kako je skončao vukovarski mučenik Darko Pajičić?! Što se sve zbog nametanja čirilice radilo našim Vukovarcima?! Kako nas je posvadio sa svim susjedima, uključujući i Mađare? O odnosu prema HOS-u i tome da ploču koje uopće nema u Jasenovcu, "treba negdje baciti" – nećemo. Kao što nećemo komentirati niti činjenicu da ga je notorni Dodik odmah za to pohvalio...

Zoran Milanović morao bi pojesti još mnogo žganaca, da ne kažem – nečeg drugog – pa da mu narod oprosti sve brutalnosti koje nam je priuštio kao loš ljevičarski premijer. Međutim, sve ovo što se danas događa, ipak nas neizmjerno veseli! Kako je samo lijepo gledati taj bratoubilački rat na ljevici. Zamislite; idu na Sutjesku i rokaju se međusobom, a mi samo gledamo, šutimo i iz daljine čujemo: "Pazi Slavko metak, hvala Mirko..."

(P.S. Zamislite lažno desne komentatore: strašili su nas dolaskom Milanovića, a sada ga podržavaju... Ljudi imaju kratku pamet i misiju: važno im je bilo jedino da ne dobije Škoro, a djeca crvene buržoazije su im ok – jer ih sve skupa plaća duboka država...)", napisao je Bujanec na Facebooku.

<https://narod.hr/hrvatska/velimir-bujanec-covjek-bi-jos-i-pomislio-da-milanovic-pomalo-dolazi-sebi-ipak-ljudi-oprez>

DAVORIN KARAČIĆ : ISTINA JE VODA DUBOKA, KAŽE PJESMA A “KIZO” GRABI ISTINU S DNA BUNARA

08 Listopad 2020

Ovim tempom, kako je krenuo u obračun s raznoraznim pojavama na političkoj i društvenoj ljevici ne doduše iz ideooloških nego sjetnih razloga Kizo će najvjerojatnije propisno izvrijedati manje više sve pojedince i skupine na ljevici, pri čemu se stječe dojam da Kizo ne udara ne samo po osobama i osobnostima nego se čini i da dovodi u pitanje ispravnosti sadržaja njihovog rada.

Osim nekoliko najvećih medija, društveni ritam ovoga društva uvelike udaraju, povezane međusobno kao i s medijima na valnoj duljini o, određene udruge, skupine te pojedinci koji zajedno te svaki sa svoga položaja, neumorno udaraju kako po samom društvu a tako još više po tradicionalnim temeljima društva.

GONG, BABE i hrpa udruga građana koji imaju više međusobno povezanih partnera nego samih članova, koji članovi su istodobno članovi i drugih srodnih udruga (dakle više udruga nego članova) a čiji članovi se najčešće mogu naći unutar stranke Nova ljevica, iako svi zajedno stanu autobus na kat zauzmu više medijskog prostora te vremena nego svi ostali akteri hrvatske društvene scene a svako kritičko propitivanje njihova rada je za posljedicu imao medijsku i društvenu difamaciju onih koji bi pitanja postavljali.

GONG tako ima monopol nad izborima i ostalim segmentima politike koji se uže češu o izbore dok BABE snajpericu s pozicija s kojih se svaki konflikt u koji žena može upasti, ima tumačiti kao rezultat nacionalističkog i tradicionalno životnog atavizma koji hrvatsko društvo drži u šakama genetskog grijeha pripadnosti pojmovima vjere, nacije i tradicije.

Ostale minorne promigrantske, Proge i feminističke udruge raspoređene svaka na svom glijezdu su na zadatku stalnog i vječitog upozoravanja ovog društva na patrijarhalnu nedopustivu i nazadnu tradiciju koja u sebi sadrži nasilje po defaultu i mržnju prema svakome drugaćijem, ovisno djeluju li s promigrantskih, feminističkih ili jednostavno oikofobnih stajališta kao posebnoj modi koja sve više osvaja lijevo tržište.

Stoga, masovno bombardiranje predstavnika i najistaknutijih pojava lijeve scene od strane Kize Milanovića nije tek ad hominem napadaj uvrijedenog pijetla.

Iz njegovih riječi izbjiga kompletna kritika djelatnosti i društvenog nastupa kao i argumentacije spomenutih društvenih pojava, gdje po prvi put imamo dokaz uživo o tome koliko vjerodostojne i relevantne mogu biti od Kize spomenute pojave, s kojima se kad mu je to trebalo, slikao, hvalio ih te držao moralnom vertikalom društva.

Sad pomalo počinje biti vidljivo da je sve ono što smo gledali zapravo šipak i da je i tadašnja priča o progresivnosti, antifašizmu i uljuđenosti bila tek priča za naivce, tek pokrov koji skriva plan što većih što manjih zvjerki da se dokopaju svog dijela društvenog mesa, u vremenima dok ljudi od drveća ne vide šumu i dok im goli car pleše oko pasa i trlja se o njih, u većoj mjeri nego u danima kad ljevice i nije na cijeni.

Istina je voda duboka, kaže pjesma a Kizo upravo, ne toliko jer mu je stalo samo do istine kao istine, grabi istinu s dna bunara, jer na kraju dana, kad se najbliži među sobom pokolju, upravo se skrivanom istinom, najjače i najlakše, blato lijepi o osobu na koju je adresirano.

Manje više sve što je Kizo rekao drži vodu a njegovi kritičari i ušokirani negdašnji drugovi, ne šize toliko zbog forme u kojoj je sve to Kizo izrekao nego zbog sadržaja, iz kojega proizlazi sva bijeda i gnjilež lijeve scene u Hrvatskoj i ostavlja dojam da ni oni, poput pjesnika koji ne vjeruje u svoje stihove, ni ne vjeruju niti u tom smislu djeluju, kad uporabom barem dva a ako ne i više kriterija kojim tumače stvarnost, svoju mržnju prema svemu što ih okružuje, pokušavaju predstaviti kao ljubav, toleranciju i otvorenost. Više tolerancije smo mogli gledati od strane nilskog krokodila prema zebri na pojilištu u vrijeme suše.

S obzirom na to da se Kizo vrlo sočno obračunava sa sadržajem ljevice u Hrvatskoj, postavlja se opravданo pitanje, što je to do vraga radio s njima do sada? Malo tko zaboravlja scene iz javnosti u kojima se Kizo, dok je još bio SDP-ov voletarac, pa neuspjeli pretendent na mjesto prvog izvršnog političara RH, sve do premijera i predsjedničkog kandidata, slikavao sa svim tim pojivama, podržavajući njihova mišljenja i djelovanja, dajući im pri tome društvenu relevantnost.

Voli se Kizo doduše još pojaviti i uslikati s borcima iz onoga rata koji su rođeni znatno nakon tog rata kao i nekadašnjim sudionicima u agresiji nad Hrvatskom, koji su propale krajinske strukture uspješno zamijenili članstvom u SDSS-u, kao stranke koja bi propala na prvim izborima kad ne bi imala ustavnu privilegiju zajamčenih manjinskih mjesta kao i zajamčenih manjinskih mjesta u izvršnoj vlasti lokalne samouprave, koji privilegij uspješno održava činjenicom da od svih manjih žicara, uzme najviše glasova iz bazena, u koji zapravo ni matična voda ne želi.

90% Srba u Hrvatskoj uopće ne glasuje na manjinskim listama.

Još uvijek Kizo ne smije reći da zapravo voli Trumpa, u što se kladim, pri čemu ga se svojski trudi, za sada neuspješno oponašati, jer ipak, Trump je bjelosvjetski mangup, pun para i punih bilježnica s imenima lijepih i poznatih žena, u čemu bi ga Kizo jamačno želio oponašati te mu svakom od navedenih sadržaja parirati, za razliku od Joe Bidena u odnosu na kojega čak i Stipe Mesić pokazuje dozu lucidnosti i vitalnosti.

To bi ipak bilo previše, za sada, pa smjer u kojemu je Kizo krenuo i očita razlika u osobnosti s Pospanim, Jožom daju mesta sumnji da je Kizo u duši Trumpovac koji će se kao takav kad tad, pokazati.

Kizo nije Jugoslaven ali jest sjetan, gotovo kao feministica ili kao pripadnik skupine koja je hijerarhijski ispod feministica, impotentnih muškaraca, koji

zaostaju u društvenoj težini svoje pojave za svojim šeficama ali im po zlobi stoe ukorak.

Da je Kizo bio frajer u mladosti kakvim se sada želi prikazati i kakvim ga pogrešno smatraju impotentne društvene pojave, kojima je malo galame i osornosti u nastupu dokaz uličarluka i mangupluka, iako ti pojmovi imaju potpuno drugačiju konotaciju u stvarnosti, vjerojatno bi bio bliže desnici.

Da je bio ipak još malo veći mangup (puno veći zapravo) pa da je otisao u rat, Kizo bi vjerojatno bio iskonski desničar.

Činjenica međutim, da je na društvenoj desnici povećan broj većih pravih uličnih i frontovskih zvjerki, u odnosu na koje bi njegova pojava s karakterističnim karakterom djelovala kao pojava Servala s oziljcima i probušenih uhom i rokerskim kožnjakom među Tigrovima ili Lavovima, jasno mu je davala do znanja da ga tamo nitko previše neće cijeniti pa je, tražeći mjesto pod suncem, odabrao prirodno mjesto, među onima kojima i on ovakav kakav jest, djeluje kao ultimativni frajer.

Naime, na onoj strani političkog polja gdje su zapeli omega mužjaci i žene smanjene privlačnosti koji izlaz od užasne spoznaje svoje niske društvene vrijednosti, traže u ljevici, i Kizo djeluje kao neka vrsta ovna predvodnika, baš kao što je na prvu sekundu, vođa Orphansa iz kultnog filma Waltera Hilla „Warriors“, prve dvije sekunde djelovao kao da se ipak na njega ne treba sažaliti. Kizo zapravo cijelo vrijeme pokušava mentalno izmijeniti svoju povijest, povijest vlastitog života te samome sebi, sebe učiniti moćnjom i legendarnijom pojavom. Kad kao Jadranko Houra u istoimenoj pjesmi shvati da nije rođen za heroja ulice nego iskoristi svoje komparativne prednosti, a Kizo nije glup i zapravo je iskreniji i prirodniji nego cijela vrhuška HDZ-a, te strese sa sebe paučinu zabluda, Kizo će naći tamo gdje mentalno prirodno i pripada. Na desnici.

Davorin Karačić / Hrvatski glasnik

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23332-davorin-karacic-istina-je-voda-duboka-kaze-pjesma-a-kizo-grabi-istinu-s-dna-bunara>

IVAN HRSTIĆ: ‘PUHOVSKI JE SAM OTVORIO PUT OVAKVOJ JAVNOJ LUSTRACIJI’

Ivan Hrstić

8. listopada 2020.

Predsjednik RH dva dana nije se ukazao ni uživo ni na Facebooku ni na Twitteru. Zdvojna nacija već je počela pomalo očajavati! Ta gdje je, da se nije razbolio, da se nije uvrijedio, zabrinuto su se pitali Hrvatići zatečeni u prisilnoj apstinenciji, piše Ivan Hrstić u kolumni za Večernji list koju djelomice prenosimo.

No, naravno, novi nastavak, ovaj put na “ateističke agitatore”, uslijedio je pet do dvanaest. Jasno je bilo da će metu među “desničarima” malo teže naći. Polovica njih s kokicama u rukama uživo uživa u bratoubilačkom ratu na “ljevici”, ekstatično navijajući dok Milanović deveta svoje ratne drugove, druga polovica neutješno suze lije jer je prijetvorna sudba natentala “državničkog” i “suverenističkog” Milanovića u ezdepe, a ne u hadeze. Što sudba, prava hudba, zapravo Udba!

Na “ljevici” pak mnogi mukom umukoše, jer vide da je Milanović spremam brzinom Doca Holidaya iz korica svakom potegnuti dosje još od proljeća sedamdesetprvog. A tu, znaju oni, ima svega. Neki su već počeli zapomagati: Kooooolinda, vraati se, sve ti je oprošteno! Dalija pak, koja se još dogovara s Marijanom koja je od njih Thelma, a koja Louise, koja je od njih zastupnica, a koja njezina pratilja, već je javno poslala ispriku Kolindi.

Ali, kako je samo odstrijelio Puhovskog! Na “desnici” se još sve trese od višestrukih orgazama! Nema dvojbe, Puhovski je sam otvorio put ovakvoj javnoj lustraciji još kad je Milanovića nazvao političkim idiotom. S te strane, zaslužio je što je dobio. Što je pak puna istina o ulozi Puhovskog u suđenjima hrvatskim proljećarima svakako bi valjalo pažljivije istražiti. Gotovo sigurno tada nije bio na ispravnoj strani povijesti, ali ostaje dvojbeno je li stvarno svjedočio izričito protiv Budiše i društva. Je li stvarno Puhovski proširio krug osumnjičenih i osuđenih, kako tvrdi Milanović?

Jedno je sigurno, Milanović ne bi otpuhnuo prašinu s njegovog dosjea da nije bio osobno izazvan. Domaći vanzemaljci pak i dalje “naivno” zdvajaju koja se to tajna krije u Milanovićevu mozgu da ga je prinudila na ovu igru istine, u kojoj je prazna boca Žuje namještena tako da se nikad ne okreće prema njemu.

Prvi je da nam je predsjednik neizlječivo bolestan i ostalo mu je još nekoliko mjeseci života. Znaju se tako neki pod stare dane, kad namiriš kraj, povampiriti i dobiti napadaj istinoljublja. Pored njih nećete proći, a da vam ne spomenu čvilju na nosu, jer, iako je prekrivena debelim slojem pudera, uvjereni su da se vi sami još niste stigli pogledati u ogledalo.

Drugi je da je Zoki upravo počeo čitati i treći tom "Vodiča kroz galaksiju za autostopere", identificirajući se s likom koji počinje govoriti istinu i samo istinu u svoj svojoj nepodnošljivoj opširnosti. A sad, budući da je podrum u Slavonskoj zatvoren, povukao se u podrum u Taču da na miru pročita kraj. Kad mu se ponovno upali lampica, prije no što Zemlju konačno uniše vanzemaljci, javit će nam se odgovorom na Ultimativno Pitanje o smislu Života, Svemira i – Svega.

Treći vjerojatni razlog je da Milanović "zna" ili barem vjeruje da postoji mogućnost da istražitelji Uskoka imaju snimljene njegove privatne razgovore s Kovačevićem. Ti transkripti uopće ne moraju nužno biti inkriminirajući, ali bi svejedno medijski bili tako sočna roba da bi za njega bili još daleko destruktivniji od ovog njegovog divljanja. Pa zato, eto... divlja. Jer može. I svakom u lice vraća što misli da ga spada.

Pod uvjetom da u tim razgovorima doista nema ničeg stvarno inkriminirajućeg, s pozicije vlasti nema nijednog opravdanog razloga da transkripti "procure" u odabrane medije. Mediji tu, naravno, ne snose niti trebaju snositi nikakvu odgovornost, jer u ovoj državi moraju postojati odgovorne službe i institucije koje će na vrijeme zaštititi ne Zorana Milanovića osobno od njega samog, već instituciju Predsjednika RH, tko god u tom trenutku sjedio na Pantovčaku, od posve nepotrebnog izlaganja medijskim aferama.

A što kad bi u tim transkriptima bilo nečeg stvarno inkriminirajućeg, pitate? Tim gore, jer netko na samom vrhu države o tome mora biti na vrijeme obaviješten. A to "na vrijeme" svakako nije pet minuta prije uhičenja, piše Ivan Hrštić u kolumni za Večernji list.

<https://narod.hr/hrvatska/ivan-hrstic-puhovski-je-sam-otvorio-put-ovakvoj-javnoj-lustraciji>

<https://kamenjar.com/zoran-milanovic-napadom-na-puhovskog-pokrece-lustraciju/>

POČETAK LUSTRACIJE ILI SAMO NAGLI KARAKTER

GRANIĆ ZA DIREKTNO MILANOVIĆ JE 'ULIČNI ŠTEMER' I DA NIJE U POLITICI, TUKAO BI SE PO ULICI, A PUHOVSKI JE MORALNA NIŠTICA KOJA U CIVILIZIRANOJ ZEMLJI NE BI SMJELA U JAVNOST

Niz oštrih izjava predsjednika Zorana Milanovića, njegov sukob s političarima lijevog dijela spektra, verbalni obračun s analitičarom Žarkom Puhovskim te eventualni predsjednikov pokušaj približavanja desnom biračkom tijelu za portal Direktno komentirao je politički analitičar Ivica Granić.

"Mene iznenaduje gard Zorana Milanovića. Kada se pogleda njegova politička povijest, to nije toliko iznenadenje kao što se čini na prvi pogled. Uvijek je on imao tu dozu prgavosti, nešto što ga izbacuje iz kalupa ponašanja jednog klasičnog ozbiljnog političara. Međutim, hrvatski birači ne mogu reći da nisu znali što biraju. To je njegov politički gard", rekao je Granić.

Granić ističe kako nije moguće da Milanović svojim izjavama privuče velik dio desnog biračkog tijela.

"Ne vjerujem da bi Milanović mogao zaroniti prema desnom centru, ili desnici. To nije moguće zbog njegovog cjelokupnog političkog života. Bio je Račanov tajnik za međunarodnu politiku... Ipak, mislim da je on jedan normalan hrvatski socijaldemokrat, ali ne onaj projugoslavenskog ili komunističkog tipa. Između njega i nekih članova SDP-a postoje velike razlike. Primjerice, bitne su razlike između politike Zorana Milanovića i Ranka Ostojića. Obojica su ljevičari, ali Ostojić je ljevičar starog projugoslavenskog tipa. Milanović to nije, on predstavlja modernu europsku socijaldemokraciju. Bez obzira na to, teško mi je zamisliti Milanovićev okret prema desnog biračkom tijelu", dodao je Granić.

'Puhovski je moralna ništica i u civiliziranoj zemlji ne bi se pokazivao u javnosti'

Međutim, analitičar podržava Milanovićeve izjave o Žarku Puhovskom, ali dodaje kako mu je predsjednik mogao odgovoriti "i na pametniji način".

"Ovdje je u pitanju njegova narav, njegov karakter. Sva njegova prepucavanja, Borić, Puhovski... Uvijek je on bio taj na kojega se prvo krenulo. Puhovski njega bocne, a Milanović mu onda vrati. To je proizvod njegovog karaktera. Međutim, ne bi sebi to baš trebao dopustiti, bez obzira na to koliko je u pravu. Sve što je Milanović rekao za Puhovskog točno je. Puhovski je moralna ništica.

Činjenica je da je Puhovski nekoliko dana po šest, sedam sati svjedočio protiv studenata. Zbog njegovih svjedočanstava su se pod optužbom našli ljudi kojih nije

bilo u prvoj optužnici. Zamislite da netko danas trpa studente u zatvor, a to kao da je bilo jučer. U svakoj civiliziranoj zemlji ljudi poput Puhovskog ne bi se smjeli pojavljivati u javnosti. To je moguće samo u Hrvatskoj. Međutim, mislim da je Milanović ipak mogao biti primjereniji i odgovoriti na pametniji način", naglasio je.

Zaključno, Granić ističe kako bi predsjednik ipak trebao poraditi na manirima jer će sebi inače "zabitи autogol".

"Ne vjerujem da Milanović ide prema desnom krilu. Nije desničar po vokaciji, nije tako odgajan, a nije se tako ni profilirao kroz politički život. Ipak, morao bi malo poraditi na svom karakteru jer od toga polazi sve. On je takav, prav... Uličnim jezikom, on je 'kvartovski štemer'. Da nije pametan i u politici, vjerojatno bi se danas tukao po ulici. Neki su ljudi mirniji, a neki su grublji, ali trebali bi ipak ulagati u sebe. Nije Milanović loš političar, ali ako ne ispegla imidž i popravi manire, zabit će sebi autoglove", zaključio je Granić.

<https://direktno.hr/direkt/granic-za-direktno-milanovic-je-ulicni-stemer-i-da-nije-u-politici-tukao-bi-se-po-ulici-a-puhovski-je-moralna-nistica-koja-u-civiliziranoj-zemlji-209894/>

TVRDIO DA JE OLUJA 'ETNIČKO ČIŠĆENJE'

PODSJEĆAMO HAŠKI SUD JE ŽARKA PUHOVSKOG PROGLASIO NEVJERODOSTOJNIM SVJEDOKOM

Obračun predsjednika države Zorana Milanovića s političkim analitičarem Žarkom Puhovskim otkrio je u široj hrvatskoj javnosti mnoge pojedinosti iz biografije sveprisutnog javnog djelatnika. Pojedini analitičari u medijima čak tvrde kako je ovaj sukob "početak lustracije" u Hrvatskoj.

Zanimljivo je kako je početak lustracije u kontekstu Puhovskog najavljuvao najveći Milanovićev protivnik **Tomislav Karamarko**.

Karamarko je u svom intervjuu Globusu rekao kako se na primjeru Puhovskog najbolje vidi absurdnost neprovedene lustracije.

"On nije promijenio svoj diskurs od onih bivših vremena. A isto se to može reći i za mnoge druge. Oni europsku misao jednostavno nakalemljuju na svoj stari boljševizam, i u tome je sva 'mudrost' njihova stava i pristupa. Oni Hrvatsku nisu voljeli ni onda, kao što je ne vole ni sada. Mene, međutim, neće 'farbati', rekao je tom prilikom nekadašnji predsjednik HDZ-a, a njegova je izjava naišla na znatno više osuda od Milanovićevih tvrdnji.

Šira javnost i dalje saznaće već zaboravljene detalje iz života poznatog profesora i političkog analitičara. **Zoran Milanović** otvorio je temu svjedočenja sudionicima Hrvatskog Proljeća, portal Direktno je podsetio na jednako kontroverznu ulogu na početku, a ovih dana se i pravni stručnjak **Pero Kovačević** sjetio uloge Puhovskog na suđenju u Haagu.

Naime, Puhovski je u Haagu proglašen nevjerodostojnim svjedokom.

"Mediji i političari su u Hrvatskoj sustavno i lažno sugerirali javnosti i čitateljima da je knjiga Hrvatskog helsinskoga odbora 'Vojna operacija Oluja i poslije' relevantan izvor i dokaz o 667 ubojstava u akciji Oluja i poslije.

Podsjećam da knjigu HHO-a 'Vojna operacija Oluja i poslije', koju je uredio **Žarko Puhovski**, Raspravno vijeće Haaškog suda u predmetu Gotovina, Čermak i Markač nije prihvatiло kao dokaz i relevantan izvor o broju ubojstava počinjenih u akciji Oluja. Naime, Tužiteljstvo je nastojalo uvesti tu knjigu kao dokaz preko svog svjedoka Žarka Puhovskog što Raspravno vijeće nije prihvatiло", napisao je Kovačević na svom Facebook profilu.

Kovačević je i naveo zaključak Raspravnog vijeća u prvostupanjskoj presudi vezano za knjigu i svjedočenje Žarka Puhovskog u paragrafu 50.: "Izvješće sadrži izjave koje nisu potkrijepljene izvorima i dvostrukе unose. Nadalje, tijekom ispitanja Puhovskog u sudnici postalo je jasno da u knjizi ima grešaka. Iz tih razloga, Raspravno vijeće je odlučilo da se ne osloni na dokazni predmet P2402 u

pogledu u njemu opisanih informacija kad nisu bile potkrijepljene drugim dokazima".

Kovačević također kaže kako su obrane u unakrsnom ispitivanju Žarka Puhovskog dokazale da se u popisu ubijenih navode pripadnici tzv. "RSK", osobe koje su umrle u bolnicama, osobe koje žive itd te je stoga Raspravno vijeće proglašilo Žarka Puhovskog nevjerodostojnim svjedokom.

Zanimljivo se i prisjetiti što je sam Puhovski govorio o svom svjedočenju u Haagu.

"U tijeku operacije 'Oluja' i nakon nje počinjeno je etničko čišćenje, jer je svoja boravišta napustilo između 120 i 150 tisuća ljudi, među kojima su velika većina bili seljaci, koji svoje domove napuštaju samo ako imaju osjećaj da im prijeti životna opasnost", rekao je 2009. godine **Žarko Puhovski** uoči svog svjedočenja u Haagu.

Puhovski je tada u jednosatnom "Intervjuu tjedna" na Radiju 101 objasnio kako ga ICTY za svjedoka traži zbog toga što je on bio autor "dijela teksta, uvoda u objavljene dokumente koje je HHO u obliku knjige tiskao prije nekoliko godina kao svoje stajalište prema cijeloj situaciji u doba Oluje", iako je predsjednik HHO-a tada bio **Ivan Zvonimir Čičak**.

"Ono što je bitno jest da smo mi u tim dokumentima objavili 700-tinjak imena žrtava, a nikad nijedno ime nije bilo javno osporeno, izdržali su provjeru. Što ti podaci znače u konkretnom postupku, stvar je za zaključak suda", rekao je Puhovski tom prilikom i ponovio kako će njegovo svjedočenje dokazati kako je Oluja bila "etničko čišćenje".

<https://direktno.hr/direkt/podsjecamo-haski-sud-je-zarka-puhovskog-proglasio-nevjerodstojnim-svjedokom-209916/>

BURNA RASPRAVA

RASPUDIĆ I PEOVIĆ U DUELU! RASPUDIĆ STAO NA MILANOVIĆEVU STRANU! POGLEDAJTE ŠTO SU REKLI O PREDSJEDNIKU!

08. listopada 2020.

Saborski zastupnici Katarina Peović i Nino Raspudić bili su gosti u RTL Direktu, gdje su komentirali aktualnosti.

Oboje su rekli da ne žele puno komentirati Milanovićeve istupe.

“Sve to je nesadržajno, ne mogu izdvojiti što bi od svega toga bilo vrijedno spomena. Ono o čemu on ne govori je obespravljena većina, a isto tako strašno je da misli da u Hrvatskoj nema gladnih, ali to me ne čudi jer riječ je o čovjeku koji bio premijer i za njegova mandata prošao je zakon o predstičajnim nagodbama”, kaže Katarina Peović.

“Ne želim gubiti energiju i vrijeme o Milanovićevom prepucavanju s kritičarima, treba se usmjeriti na važnije stvari, a jedna od njih je da dan prije uhičenja direktor velikog državnog poduzeća ostavio je milijune u kešu u kući zamjenice županijskog državnog odvjetnika, žene koja je jedna od troje koja je pisala optužnicu za Agrokor, da govorimo o bilo čemu drugome, to je sretanje s fokusa. To se ne događa ni u Kolumbiji”, dodaje svoje viđenje Nino Raspudić.

Je li Milanović heroj desnice?

Raspudić je upitan kako su brojni desničari preko noći počeli hvaliti Milanovića, odnosno kako je postao heroj desnice. Raspudić se ne slaže. “Ne bih rekao da je heroj desnice, s onima s kojima se družim i razgovaram, meni se čini omjer jednak. Ljudi vole čuti istinu i onda kada je gruba. No, žao mi je što se ne razgovara o meritumu onoga što je iznosio, primjerice oko Gonga”, kaže.

Peović je dodala da se nuda da se neće svidati desnici na način kako to radi Raspudić. “Potpuno je nebitno što on sada govori, ako se sada svida desnici nadam se da se neće svidati na način kako to radi Raspudić i da će stati na stranu i zabraniti pobačaj pa i silovanim ženama. Što se tiče afera, treba gledati da iz godine u godinu izlaze korupcije i tko još vjeruje da ako maknemo Todorovića i takve s poduzetničke scene da će problem biti riješen. Mi moramo korjenito mijenjati stvari”, rekla je Peović gostujući na RTL-u.

Jedinstveno mišljenje oko Janafa

Oboje se slažu oko Janafa. “Ima nekih razloga zašto je istražno povjerenstvo potrebno, očito je da cure informacije, pitanje je jesu li istrage odgađane zbog nekih razloga kao što su izbori, je li riječ o nečasnim radnjama. Ali ono što mene brine jest da imamo sistemsku korupciju od devedesetih, uspješan model

poduzetništva u slučajevima kao što su Todorić i Petek i da ti ljudi nisu uhvaćeni s prstima u pekmez, bili bi uspješni poduzetnici”, kaže Peović.

“Ovo smo Povjerenstvo koncipirali da se ne bavi konkretnim slučajem, nego dubljim problemima da pucaju mjere i da cure informacije iz DORH-a. Tu je opasna isprepletenost vrha politike, pravosuđa, vodstva javnih poduzeća i nekakvog polukriminalnog miljea”, dodaje Raspudić.

Hoće li se kandidirati na lokalnim izborima?

Peović kaže da će biti kandidatkinja za gradonačelniku Rijeke. “Najvjerojatnije ću biti kandidatkinja, Rijeka je spremna za pravu ljevicu”, kaže.

“Ja nisam ni potvrdio ni negirao, ja rekao samo da je vrijeme da nakon 20 godina Zagreb odahne od Hercegovca, a onda se vaša kolegica našalila kako i kontinuitet ima svojih vrijednosti, a onda sam se ja našalio da onda imam i slogan klin se klinom izbjija”, kaže Raspudić.

Zaiskrilo na kraju

Na kraju je zaiskrilo na jednoj usputnoj temi oko GONG-a. Najvažnije je da desnica govori o toleranciji, kazala je Raspudiću na kraju priloga Katarina Peović. “Ja se nikad nisam deklarirao kao desničar”, rekao je Raspudić. “Ni ne moraš, to svi znaju”, dobacila je Peović. “Mi smo u klubu Mosta antitotalitaristi, a vi slijedite tekovine titoizma, komunističke Jugoslavije”, rekao je Raspudić.

“Titoizam je samo tebi u glavi”, odgovorila je Peović nakon čega su još desetak sekundi raspravljali o Tuđmanu.

Autor: Dnevno

<https://www.dnevno.hr/vijesti/raspudic-i-peovic-u-duelu-raspudic-stao-na-milanovicevu-stranu-pogledajte-sto-su-rekli-o-predsjedniku-1582720/>

VJEKOSLAV KRSNIK

RASKRINKAO SAM PUHOVSKOG JOŠ U RUJNU 2003. GODINE

9. listopada 2020.

U polemici između predsjednika Republike Zorana Milanovića i sveprisutnog komentatora i samozvanog analitičara Žarka Puhovskog dodajem moj završni tekst u polemici na stranici Stajališta zagrebačkog "Vjesnika" iz rujna 2003. godine:

Budući da ne želim raspravljati s predsjednikom Hrvatskog helsinškog odbora Žarkom Puhovskim na njegovoj razini napada na osobu, a ne pobijanja argumenata, želim samo navesti činjenice s kojima sam ušao u polemiku s njime.

Nepositne su činjenice da je:

- Žarko Puhovski bio svjedok optužbe u procesu vođenom u komunističkoj Jugoslaviji protiv Dražena Budiše i drugova, upravo u predmetu u kojem su grubo kršena njihova ljudska prava,
  - Žarko Puhovski bio jedan od čelnika UJDI-ja koji se, htio ne htio, zalagao za očuvanje Jugoslavije, bez obzira kakve, ali svakako ne za temeljno ljudsko pravo hrvatskog naroda na samopredjeljenje,
  - Žarko Puhovski otkako je utemeljena Hrvatska kao suverena država ulagao svu svoju intelektualnu snagu da po njoj i njezinim nacionalnim i državnim interesima pljuje, zahvaljujući kolaboracionistima u hrvatskim medijima i stranim sponzorima,
  - Žarko Puhovski legalnu i legitimnu najavu Republike Hrvatske da proglaši isključivi gospodarski pojas proglašio "shizofrenim nacionalizmom",
  - Žarko Puhovski na čelu Hrvatskog helsinškog odbora, koji u Republici Hrvatskoj, bez obzira na stanovite zasluge te udruge, nije registriran pri Ministarstvu pravosuđa, što znači da djeluje ilegalno,
  - Hrvatski helsinški odbor financiran iz inozemstva od Međunarodne helsinške federacije, produžene ruke Socijalističke internacionale, koja je prilikom raspada Jugoslavije bila jedna od najžešćih protivnika uspostave hrvatske države.
- Nikakvim verbalnim muljanjima, ma koliko se trudio, Žarko Puhovski, ne može poreći te činjenice, o kojima ne može biti rasprave po starom rimskom načelu "contra factum non datur argumentum". Međutim za Žarka Puhovskog koji kao deklarirani politički ne-Hrvat ne može jednostavno podnijeti ništa što se zalaže za hrvatski nacionalni identitet, ni to staro rimsко načelo nije prihvatljivo. I zato smatram da je svaka polemika s njim potpuno izlišna. Konačno u zaključku, budući da iz svakog njegovog istupa isijava mržnja prema svemu što se zalaže za hrvatski identitet i interesu, Žarko Puhovski, kad su u pitanju ti interesi i identitet,

uporno ustrajava na poziciji, da se prema Hrvatima odnosi kao trgovacki putnik koji Eskimima pokušava prodati frižidere.

Ovime s moje strane svaku diskusiju sa Žarkom Puhovskim smatram zaključenom.

<http://www.hrvatska.hr/vijesti/132-hrvatska/58695-raskrinkao-sam-puhovskog-jos-u-rujnu-2003-godine>

BUJANEC: MILANOVIĆ BISMO MOGLI OPISATI KAO LJEVIČARSKOG SVJEDOKA POKAJNIKA

10 Listopad 2020

Aleksandar Stanković danas je objavio na društvenim mrežama kako je Milanović pozivao tri puta u emisiju Nedjeljom u 2, međutim predsjednik je svaki put odbio poziv. Svojim izjavama, Milanović je protresao političku i društvenu scenu na oduševljenje velikog broja građana zbog čega su njegove izjave najtraženija medijska roba u Hrvatskoj.

Zbog njegovog sukoba s osobama s lijevog političkog spektra, predsjednik je pridobio one koji mu nekada možda ni u snu ne bi dali glas. Isto tako, mnogi se pitaju što još sve možemo očekivati od aktualnog predsjednika koji bi nakon svega mogao ulaziti i u dublju polemiku s desnim dijelom političkog spektra. Slijedom toga, istražili smo kakve su šanse da ga u emisiji Bujica ugosti voditelj i urednik Velimir Bujanec. Za Dnevno je otkrio kako je spreman ugostiti predsjednika Zorana Milanovića, ali samo ukoliko se ispuni jedan važan uvjet.

‘Ukoliko Milanović bude moj gost, s njim sigurno neću razgovarati servilno. Pozvat ću ga u emisiju ukoliko se publika u anketi tako izjasni’

“Prije svega moram reći da svatko tko odbije Aleksandra Stankovića kod mene ima u startu plus. Imam razumijevanja za ljude koji su njega odbili s obzirom da je on dosadan, lijep i negledljiv. Što se tiče gostovanja gospodina Milanovića kod mene, moram priznati da sam dobio mnogo upita zadnjih dana bih li ga ugostio. Prije nego što bih mu uputio poziv, što je u velikom znaku pitanja, svakako bih pitao gledatelje Bujice za mišljenje. U anketi bih pitao svoje gledatelje da se izjasne žele li gledati Milanovića ili ne jer za razliku od Aleksandra Stankovića i drugih sličnih formata, ja Bujicu ne radim radi sebe i moje osobne promocije niti je radim radi bilo koje političke stranke. Ja Bujicu radim isključivo radi svoje publike i to je formula opstanka Bujice. Kada bi moja publika tražila da zovem Milanovića ja bih svakako poslušao svoju publiku. Svoju emisiju radim na slobodnom tržištu, sam biram goste bez ikakvih pritisaka. Za koga god sam radio uredništvo mi je moglo sugerirati koga da zovem, ali nikada mi nitko nije rekao da ne smijem nekoga zvati niti bih takvo što ikada prihvatio. Ali, kada su u pitanju Milanović i slični ljudi, na prvom mjestu je volja moje publike. Ukoliko bi došlo do gostovanja gospodina Milanovića u Bujici, sigurno s njim ne bih servilno razgovarao. Postavio bih mu pitanja o ploči HOS-a u Jasenovcu, o ubojstvu vukovarskog mučenika Darka Pajčića, o zlouporabi represivnog sustava u njegovo vrijeme, o progonu Vukovaraca uslijed nasilnog nametanja čiriličnih ploča, o progonu branitelja koji su prosvjedovali u Savskoj, o nasilnom upadu interventne policije u Crkvu. Sv Marka, protivljenju referendumu o braku i opstrukcijama vezanim uz to. U svakom slučaju, bio bi to jedan epohalno zanimljiv razgovor, ali do njega može doći isključivo kada bi to htjela publika”,

govori nam Velimir Bujanec i dodaje kako ne vjeruje Milanoviću, ali ga njegove najnovije izjave izrazito vesele:

“Sjetimo se kampanje za predsjedničke izbore kada su lažni takozvani desni analitičari i HDZ-ovi kvazi desni plaćenički portali, a tu ne mislim na Dnevno nego na one koji su dobivali novac od Nine Obuljen, ti komentatori su optuživali primjerice mene da dovodim Milanovića na vlast time što podržavam Škoru, a sada ti isti analitičari koji su bljuvali vatru na mene i gospodina Miroslava Škoru su oduševljeni Zoranom Milanovićem i zbog njegove tri ili četiri posve realne izjave su zaboravili sva njegova nedjela. Meni je drago, ne mogu reći. Ja likujem nad ovim bratoubilačkim ratom koji se događa na ljevici, ali podsjećam da je i na vašem portalu, a i u Bujici o Žarku Puhovskom već sve bilo napisano. Bujica je saznanja vezana uz lažna svjedočenja Žarka Puhovskog u Haagu objavila prije deset godina. Isto tako, o njegovom svjedočenju protiv hrvatskih sveučilištaraca 71-godine kada sam još objavljavao u Slobodnom tjedniku. Dakle to nije ništa novo. Ono što je korisno u cijeloj priči je činjenica da je Milanović predsjednik, sviđalo se to nekome ili ne, i da su nama novinarima koji smo davno pisali o groznoj ulozi Žarka Puhovskog 71-godine njegove riječi velika satisfakcija. I to zato jer je netko tko je predsjednik države i pritom dolazi s lijevog političkog spektra nama dao za pravo ono što smo mi istinito i objektivno pisali svih ovih godina”, objašnjava Bujanec.

‘Milanović mi je svojim izjavama pričinio veliku satisfakciju’

“Meni je osobno velika satisfakcija da je Zoran Milanović javno priznao nekoliko stvari. Prije svega, priznao je da je Ostoja Ranković zloupotrijebio paraobavještajni sustav. Pitanje je ovdje za Milanovića zašto to nije sprječio, a znao je u mom slučaju da mi ‘pakiraju’. To mi je potvrđio Damir Kajin koji je jednom prilikom bio na razgovoru kod Milanovića gdje ga je Zoran Milanović napao upozorivši ga da ne gostuje u Bujici jer će ja biti osuđen. Rekao mu je da će ja završiti u zatvoru. Kajin mu je rekao da sam se ja nagodio nakon čega je Milanović iskočio iz stolice protestirajući zbog toga što mu to nitko nije rekao. Oni su mene progonili, zloupotrijebili sustav, a Milanović danas tvrdi da je to radio Ostoja Ranković i to je velika osobna satisfakcija kada predsjednik države prizna da je Ostoja Ranković zloupotrijebio sustav što sam osjetio na vlastitoj koži. Ipak prošao sam bolje nego Darko Pajčić, Penavin šogor, kojeg su zatukli u Vukovaru. Drugo, priznao je da je osobno on na čelo povjerenstva za sprječavanje sukoba interesa postavio Daliju Orešković koja je zajedno s Mostom rušila Oreškovićevu, Karamarkovu i Hasanbegovićevu Vladu. Treće, što mi je neopisivo drag je ova situacija koja se razvija s Imbexom. On je u napadu iskrenosti razotkrio jednu prljavu medijsku pojavu, jednu nehigijensku pojavu na medijskoj sceni koja se zove Matija Babić i Imbex. To je jedan od razloga koji bi mogli prevagnuti u mojoj odluci da pitam publiku želi li ili ne želi da ugostim predsjednika Milanovića. Ja ću ih sigurno pitati, osobito nakon što je razotkrio odvratni Imbex. Tu su mu dionice kod mene porasle. Pitat ću svoju publiku žele li vidjeti Milanovića u Bujici i koja su to pitanja za koja moja publika smatra da on na njih treba odgovoriti. Ja sam spremjan to učiniti, ali neću ići protiv publike jer nisam naivac koji nasjeda. U Milanovićevom slučaju još uvijek mislim da kod

njega vrijedi ona: ‘Vuk dlaku mijenja, ali čud ne’. Kada bismo ga mogli usporediti s pokojnim profesorom Zdravkom Tomcem mojim čestim gostom i kada bismo vjerovali da je Zoran Milanović na putu da postane preobraćenik poput Zdravka Tomca, onda bi šanse da ga pozovem u Bujicu bile veće”, kazao nam je Bujanec, napomenuvši kako ga Tomac nije volio.

‘Milanović bismo mogli opisati kao ljevičarskog svjedoka pokajnika’

“Hrvatski narod mogao je imati sjajnog predsjednika koji nikad nije bio član komunističke partije, koji dolazi iz hrvatske obitelji, koji nije predstavnik duboke države i koji nije bio u Slovenskoj 9. i koji nije uzimao donacije za svoju kompaniju od Dragana Kovačevića. Gospodin Škoro je jedini predsjednički kandidat koji nije uzeo jednu lipu od Dragana Kovačevića. Uzimala je i ljevica, uzimala je i lažna HDZ-ova desnica. Što se tiče medijskog svijeta, bacam rukavicu. Neka se izjasne svi voditelji političkih emisija i neka kažu koliko su novaca uzeli od Dragana Kovačevića. Ja nisam nikada uzeo niti jednu lipu niti sam dobio jednu reklamu, a između ostalog ne vidim potrebu da se reklamira primjerice Jadranski naftovod. Zar mi moramo reklamirati skladišta za naftu ili plin? Gdje je tu javni interes? Na Milanovića gledam kao ljevičarskog svjedoka pokajnika jer je vidio kakva je to niškoristi bagra i politička žgadija”, zaključio je Bujanec.

Autor:Dnevno

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23361-bujanec-milanovic-bismo-mogli-opisati-kao-ljevicarskog-svjedoka-pokajnika>

DR. ŽELJKA MARKIĆ KOMENTIRALA MILANOVIĆEVO LUSTRIRANJE PUHOVSKOG

10. listopada 2020.

Željka Markić snimila je kratak komentar, odgovarajući na komentare i pitanja gledatelja Youtube kanala „55 minuta kod Željke Markić“.

(...)

A na Youtube kanal „55 minuta kod Željke Markić“ možete se pretplatiti prema niže objavljenim uputama.

Na početku komentara dr. Markić zahvalila se Hrvatima koji žive izvan Hrvatske, a prate i komentiraju njezine razgovore s gostima te svoju Domovinu i dalje pomažu na razne načine. Ovotjedna gošća emisije bila je saborska zastupnica Domovinskog pokreta Karolina Vidović Krišto. Evo nekoliko tema koje je Željka Markić prokomentirala sa svojim gledateljima:

O Milanovićevoj lustraciji Puhovskog

„Novija hrvatska povijest ne istražuje se dovoljno, iako imamo povjesničare koji osobnim angažmanom, s mnogo stručnosti i truda svojim radom raskrinkavaju laži koje je Komunistička partija podučavala 45 godina kroz obrazovni sustav i medije, a koje i dan danas imaju utjecaj na hrvatsko društvo.

Predsjednik Milanović sad se sjetio činjenica o Žarku Puhovskom, ali tek nakon što je ovaj „kućni komentator RTL-a“, HRT-a i drugih medija, napao njega osobno. Pa se tek sada, nakon što je njega Puhovski napao, Milanović sjetio da nije prikladno da Puhovski bude komentator. A Žarko Puhovski već godinama oblikuje javno mnjenje – komentira ljudi, napada, tumači tko jest, a tko nije prikidan za određenu poziciju, tko ima ili nema kapaciteta za javno djelovanje, i sve ove godine to nije bilo problem, a sad su odjednom izašle pa i ranije poznate činjenice – da je sudjelovao kao svjedok u montiranom političkom procesu tijekom Hrvatskog proljeća te da je kao svjedok na Haškom судu svjedočio stvari koje nisu bile istinite.

>Odvjetnik Mišetić dokumentom iz Haaga demantirao Puhovskog

I onda se takvu osobu uzima već godinama da kroz glavne medije, RTL, HRT i druge, koji mu daju velik prostor, oblikuje mišljenje svih nas i na njega utječe”, kazala je dr. Markić

O tome da se ne trebamo baviti „ustašama i partizanima“

„Baš suprotno, trebamo govoriti o činjenicama. Objektiviziranje onoga što se događalo u prošlosti je važno i za našu budućnost. Dokle god činjenice i istina nisu vidljivi, mi trebamo o tome govoriti. Pa nećemo, valjda, nastaviti širiti one laži koje su se pomoću policije, vojske, Gole otoke, zatvore, kroz zatvaranje ljudi jer su pjevali „krivu pjesmu“ nametale cijelom narodu.

Pa nećemo valjda mi takve stvari nastavljati ponavljati u demokraciji ili puštati ljudi koji su bili dio tog, komunističkog režima, da o tome govore u našoj zemlji, kao neki nositelji istine”, istaknula je.

Dr. Markić komentirala je da je jako važno da se predsjednika Republike Hrvatske može birati izravno, s cijelom Hrvatskom kao jednom izbornom jedinicom te je govorila i o promjeni izbornog zakona.

(...)

<https://narod.hr/hrvatska/video-dr-zeljka-markic-komentirala-milanovicevo-lustriranje-puhovskog>

Slučaj Puhovski, iliti koliko je beznadno bolesno hrvatsko društvo

11. listopada 2020.

SAMO U HRVATSKOJ LAŽNI SVJEDOCI MOGU POSTIĆI VRHUNSKU KARIJERU MORALNE VERTIKALE

Međunarodno kazneno sudište za Franju Tuđmana presudilo da je bio sudionik, pa i poticatelj udruženog zločinačkog pothvata za uništenje jedne države.
- Žarko Puhovski, studeni 2019.

Oni koji su malo pozornije pratili haaška suđenja znaju kako dobro koliku su nam štetu počinili lažni svjedoci protiv vlastite zemlje. No, tek sad kad je SDP-ov predsjednik prozvao jednu od „moralnih vertikala“ u Hrvatskoj i svjedoka za haaško Tužiteljstvo, hrvatsko istraživačko novinarstvo otkrilo je u svojim arhivima svjedočenja protiv okrivljenika nakon sloma Hrvatskog proljeća. Zašto se to nije novinarski istražilo kada je sudbina Hrvatske u Haagu visila o koncu ostaje "misterij".

Štoviše, osim svjedočenja 1971., sav materijal koji smo prikupili u ovom prilogu poznat je već godinama, kako novinarima, tako i političarima, na vlasti i u opoziciji, a poznato je i pravosudnim tijelima koja bi mogla imati nešto za reći i sama. Ali usprkos tome, cijelo ovo vrijeme, uloga „moralne vertikale“ prvog ravnatelja Instituta Otvoreno društvo nikad nije došla u pitanje, a sumnjamo da će se tu išta promijeniti čim se prašina malo slegne.

Svjedočenja nakon 71.

Iako je konkurenca jaka, čitatelji su sigurno već sami shvatili o kojoj konkretno moralnoj vertikali hrvatskoga društva pišemo. No, krenimo redom, od Hrvatskog proljeća, i tvrdnji Zorana Milanovića da je Žarko Puhovski svojim svjedočenjem proširio ne samo opseg navoda optužnice nego i krug osumnjičenih osoba koje su na temelju njegova svjedočenja bile procesuirane.

Večernji list je 16. kolovoza 1972. izvjestio o svjedočenju Žarka Puhovskog o okolnostima Čičkova izbora za prorektora Zagrebačkog sveučilišta 1971. godine. U tekstu se kaže kako je Puhovski "govorio i o izjavi Čička na 'Književnom petku' u lipnju prošle godine, kad je Čičak rekao da se aplaudira njemu i Budiši, a da ima i drugih koji su suradivali s njim." Navodi se da je Puhovski tada "spomenuo imena Jure Jurasa, Matka Bradarića i Josipa Tureka te još nekih", i to "govoreći o pokretu koji je 'izšao na scenu'".

Dan poslije, beogradska Politika u tekstu pod naslovom "Svjedočenje dugo sedam sati" navodi da se Puhovski devetog dana suđenja pokušao sjetiti imena koja je Čičak spomenuo na tom 'Književnom petku'" te da je naveo Juru Jurasa, Stjepana Tureka i Matka Bradarića, a desetog dana suđenja naveo je još tri imena, Ferdu Bušića, Ivana Borasa i Krešimira Martinića.

Tadašnje novine Puhovskog su prikazale kao jednog od najvažnijih svjedoka protiv vodstva studentskog pokreta pa, primjerice, NIN zaključuje da je Puhovski svojim svjedočenjem "vrlo reljefno i, reklo bi se, dokumentirano, rasvijetlio tijek priprema za ustoličenje Dražena Budiše u studentskoj organizaciji Zagreba". Borba pak iščitava da je svjedočenje Puhovskog sud dovelo do zaključka da je skupština Studentskog saveza Zagreb, na kojoj su u travnju 1971. "proljećari" preuzeli vodstvo saveza bila ilegalna, a time je ilegalno bilo i novo vodstvo saveza na čelu s Draženom Budišom.

NIN je 20. kolovoza 1972. prenio kako je Puhovski na suđenju rekao, "ustvari radilo se o jednoj totalitarističkoj grupi nacionalistički orijentiranih studenata koja je postajala sve opasnija".

Svjedočenja u Haagu

Dvadeset godina nakon sloma Hrvatskog proljeća Republiku Hrvatsku napala je JNA i srpski agresor. Znamo s koliko žrtava se Hrvatska obranila, a znamo i kako taj uspjeh mnogima u međunarodnim centrima moći nije bio po volji. Stoga je osnovan Haaški sud, koji je zlorabeći povjerenje žrtava odradio jedan odvratan politički posao izjednačavanja agresora i žrtve. A za taj posao, Haaškom суду su trebali odgovarajući svjedoci, pa su u tim ulogama haaškim sudnicama profilirali razni likovi, kao što je to bio primjerice Stjepan Mesić. A u Haagu je svoju istaknutu ulogu svjedoka tužiteljstva iz 71. nastavio Žarko Puhovski.

„Nedvojbeno da je za vrijeme i neposredno poslije akcije između 120 i 150 tisuća ljudi s tog područja napustilo mjesto svojeg boravišta i da je otprilike tri četvrtine svih tih ljudi pripadalo seoskom stanovništvu. Osnova sociologije pokazuje da seljaci ne napuštaju boravište, svoja imanja i sela osim u slučaju osjećaja izravne životne ugroženosti. Zbog toga je, po mojem судu, riječ o etničkom čišćenju“, objasnio je Žarko Puhovski u siječnju 2009. na Radiju 101 što će svjedočiti u Haagu.

Kao svjedok Tužiteljstva, Žarko Puhovski će se u Haagu pojaviti s posebno pripremljenim izvještajem HHO-a, koji je u Haagu na kraju proglašen nevjerodostojnjim, nakon što je obrana hrvatskih generala pokazala sve njegove manjkavosti.

Između ostalog, Puhovski je u Haagu posvjedočio o okolnostima pod kojima je u jednom trenutku napustio HHO, odnosno pročitano je njegovo pismo u kojem je tada objasnio razloge zbog kojih odlazi iz Odbora. Naveo je nezadovoljstvo činjenicom da su pojedini istaknuti članovi HHO-a (Ivo Banac i Ivan Zvonimir Čičak) prečesto involvirani u neke „stranačke i političke aktivnosti“, ali i da se HHO „sve više i više bavi stvarima koje od njega traže strani donatori, npr. ratnim zločinima“. Naime, Puhovski je u to vrijeme smatrao kako se HHO prvenstveno treba baviti aktualnim kršenjima ljudskih prava živih ljudi, a ne događajima od prije nekoliko godina koji su uglavnom veći obrađeni. Po njegovim riječima, mnogi u odboru su se tome suprotstavljali tumačeći kako će HHO više sredstava od donatora privući ako se bavi upravo ratnim zločinima. Pri tom je iznio podatke kako je odbor u to vrijeme primao i 500.000 dolara godišnjih donacija, pri čemu je najveći donator bila fondacija Georga Sorosa.

No, materijalni interesi su i kod Žarka Puhovskog, čini se, odradili svoje. Već u ljeto 2001. HHO je pomoću finansijskih sredstava doniranih od strane Norveškog helsinškog odbora i Nieman fondacije svoj izvještaj izdao kao knjigu pod naslovom „Vojna operacija Oluja i poslije“. Autor teksta najvećim dijelom bio je Petar Mrkalj, dugogodišnji član i izvršni direktor Odbora. Predsjednik HHO u to vrijeme bio je Žarko Puhovski. U uvodu knjige stoji:

„U UN Sektoru Jug, za službenog trajanja operacija 'Oluja' i u narednih 100 dana, HV je, (ili naoružane osobe u vojnim, odnosno policijski odorama) unatoč tome što oni nisu davali nikakav otpor, smaknula više stotina, najmanje 410 civila (...) Zapaljeno je ili minirano najmanje 22.000 kuća, a ostale opljačkane i teško devastirane.

Upravo s ovakvim brojevima Žarko Puhovski stigao je u Haag odraditi posao za Tužiteljstvo. Srećom, nije uspio.

Ovaj niz o Žarku Puhovskom mogli bismo, naravno, pretvoriti u cijeli feljton. No, kao podsjetnik na to kako se u Hrvatskoj postaje i ostaje „moralna vertikala“, vjerujemo kako je materijal koji smo ovdje prikupili iz Večernjeg lista od prije neki dan i s našega portala kada smo pratili haaška suđenja dovoljan.

(hkv)

Izvori ukomponirani u dijelove priloga

Izvukli smo stare novine, ovako je Puhovski govorio na suđenju proljećarima: 'To su nacionalisti' (Večernji list)

Ante Bokšić: Nepravednost Haaškoga suda (4/5)

Ante Bokšić: Nepravednost Haaškoga suda (5/5)

Vezano

Vegeta-ekspert Žarko Puhovski: I demografija je dobra kad pomoću nje treba hračnuti na Hrvatsku

Svjedok s montiranim političkim procesa Žarko Puhovski, glavni promotor 'knjige' Jadranke Kosor

Neven Sesardić o tzv. borcima za ljudska prava, Pusiću i Puhovskom

Knjiga HHO-a „Vojna operacija Oluja i poslije“ nije prihvaćena kao dokaz u postupku Gotovina, Čermak i Markač u Haagu

<https://www.hkv.hr/vijesti/domovinski-rat/35076-slucaj-puhovski-iliti-koliko-jestesko-bolesno-hrvatsko-drustvo.html>

PRILOG

NEVEN SESARDIĆ: HAAG JE U KRIVU!

26.12.2011.

Ogroman dio hrvatske javnosti smatra haašku presudu hrvatskim generalima nepravednom i neodrživom. Jeste li možda i vi, neznani čitatelju, dio te većine? Ako jeste, kladim se da će opet pogoditi ako prepostavim da niste pažljivo pročitali cijelu haašku presudu (1377 stranica).

Ali ne brinite, neću vas zbog toga kritizirati. Ja sam na vašoj strani i želim pokazati da ste u pravu i više nego što mislite. Naime, ako ste na osnovi informacija iz medija stekli negativan dojam o presudi, detaljniji uvid u njezinu osnovnu nit argumentacije stvorit će vam samo još goru konačnu sliku.

Izvan svake razumne sumnje?

Uzmimo jednu od glavnih haaških inkriminacija; etničko čišćenje, tj. navodno masovno protjerivanje Srba iz Hrvatske. Ta inkriminacija uključuje tri elementa: (1) da je protjerivanje Srba bilo unaprijed planirano od strane hrvatskih vlasti, (2) da je taj plan bio proveden u djelo, i (3) da su Srbi doista napustili Hrvatsku zbog provođenja tog plana, a ne iz nekog drugog razloga.

Prije nego što uđemo u konkretniju analizu sudske odluke važno je naglasiti zašto je dokazivanje spomenute inkriminacije izuzetno teška zadaća. Osnovni je razlog iznimno zahtjevan standard dokazivanja krivnje, koji je Haaški sud sebi postavio, a koji mnoge zemlje u kaznenom pravu ne prihvataju: to je dokaz izvan svake razumne sumnje. Takav standard dokazivanja znači da osuda ne smije biti donesena ako je preostala ikakva razumna sumnja u krivnju optuženog. Drugim riječima, nije dovoljno dokazati kako je vjerojatnije da je okrivljeni počinio zločin negoli da ga nije počinio, stoviše, nije čak dovoljno dokazati niti da je vrlo vjerojatno da je optuženik kriv.

Treba postići puno više: dokazni materijal iznesen na sudu mora imati tako veliku snagu da razumnom čovjeku ne ostavlja prostor za sumnju u istinitost optužnice. Takav teret dokazivanja već sam po sebi znatno otežava donošenje odluke o krivnji. Ali stvar se još dodatno pogoršava time što se, kao što smo spomenuli, inkriminacija o etničkom čišćenju zapravo sastoji od tri elementa. Stoga, da bi ta inkriminacija bila dokazana, očigledno je da svaki od tih triju elemenata mora biti dokazan. A onda, naravno, da bi ta inkriminacija bila dokazana izvan svake razumne sumnje, svaki od tih triju elemenata mora biti dokazan izvan svake razumne sumnje. Jer ako bi postojala minimalna razumna sumnja u postojanje i jednog od tih triju elemenata, onda bi postojala i razumna sumnja u to da je počinjen taj navodni zločin etničkog čišćenja (koji implicira prisutnost svih triju elemenata). To sve proizlazi iz elementarnog načela računa vjerojatnosti prema

kojem vjerovatnost kombiniranog događaja ABC nikada ne može biti veća od vjerovatnosti ikojeg od jednostavnih događaja (A,B ili C).

Kada se stvari ovako postave, jasnije se vide pravila igre kao i koliko je u takvom režimu dokazivanja izuzetno teško opravdati osuđujuću odluku. Ali, kako se kaže, vrag je u detaljima, pa pogledajmo redom.

U optužnici i u presudi centralno mjesto zauzimaju transkripti s brijuškog sastanka održanog krajem srpnja 2005. Međutim, u dijelu presude u kojem se detaljno analizira taj dokument teško je pronaći išta što bi nalikovalo na dokaz (a kamoli dokaz izvan svake razumne sumnje) da je na Brijunima doista bilo planirano prisilno iseljavanje Srba iz Hrvatske. Ono što najbolje pokazuje koliko malo uporišta u tom materijalu ima za tako tešku optužbu jest činjenica da se Sudsko vijeće u potrazi za opravdanjem čak upustilo u jezičnu analizu jedne Tuđmanove rečenice i one zloglasne riječi "tobože". On je tada rekao da "Srbima treba otvoriti put za povlačenje pri čemu bi im toboge bila jamčena građanska prava".

"NE SMIJE MO DOPUSTITI DA NAS POLITIČKA ILI OSOBNA ANTIPATIJA PREMA NEKOME NAVEDE DA PROTIV TE OSOBE ODOBRAVAMO SANKCIJE KOJE IMAJU DUBIOZNU PRAVNU UTEMELJENOST. TAKAV JE BIO SLUČAJ S TUĐMANOM"

Što je rekao Tuđman?

Na osnovi svega toga Sud u dva koraka dolazi do zaključka o planiranju etničkog čišćenja. Najprije se zaključuje (a) da je ta Tuđmanova rečenica zapravo "izraz prave namjere da se Srbima pokaže pravac odlaska, ali da se istovremeno stvori dojam da mogu ostati", a odatle se zaključuje (b) da kada se na sastanku govorilo o odlasku civila to "nije bilo o zaštiti civila nego o protjerivanju civila". Oba su koraka krajnje problematična. Najprije, u vezi s tvrdnjom (a), premda se može činiti da riječ "tobože" ovdje sugerira da se Srbima neće stvarno jamčiti građanska prava, nije li ipak pretjerano na osnovi jedne usput izgovorene riječi izvesti rezolutan zaključak koji otvara put za osuđivanje nekih ljudi na kaznu zatvora u trajanju od više od 20 godina?

Nadalje, iz tvrdnje (a) da se kod odlazećih srpskih civila namjeravao stvoriti dojam da mogu ostati, nikako logički ne slijedi tvrdnja (b) da je bilo planirano protjerivanje tih civila, štoviše, nejasno je kako bi se nekoga moglo protjerati tako da mu se pokaže put odlaska, a da mu se istovremeno stvori dojam da može ostati. Svakome je jasno da protjerivanje nužno uključuje silu ili prijetnju silom. A dokazivanje tog apsolutno nužnog elementa - tj. primjene sile ili prijetnje silom - sasvim je izostalo iz sudske analize tobogenjeg plana "udruženog zločinačkog pothvata".

Ali nije li hrvatsko političko vodstvo očekivalo da će tijekom i nakon oluje srpski civili masovno napustiti Hrvatsku? I nisu li sudionici brijuškog sastanka, dapače, priželjkivali takav razvoj događaja? To je moguće. No, taj subjektivni moment niti je lako dokazati, niti je on, uostalom, bio predmet dokazivanja. Osim toga, čak i da je bio dokazan, taj subjektivni moment ne bi bio sudski kažnjav i ne bi nikako mogao biti sastavni dio zločina protjerivanja civila. Analogno tome, čak i

ako se ja, recimo, želim riješiti svog bučnog susjeda i štoviše poduzmem neke (uspješne) korake u ostvarenju tog cilja, nitko me ne može optužiti da sam ga istjerao iz njegove kuće, osim ako nisam primijenio silu, prijetnju silom ? druge protuzakonite mjere.

Šovinizam s vrha

Čini mi se da mnogi ljudi, razmišljajući o haaškoj presudi, prave istu pogrešku. Oni tadašnjem hrvatskom vodstvu, a prvenstveno Tuđmanu, pripisuju izrazito negativan stav prema hrvatskim Srbima (stav koji sami žestoko osuđuju), a onda na osnovi toga zaključuju kako je i Oluja morala barem donekle biti kontaminirana tim "šovinizmom s vrha" te da stoga haaška presuda ima stanovito opravdanje. Ali to je rezoniranje posve krivo. Kakav god da je bio Tuđmanov stav prema lokalnim Srbima, njegovi postupci i reakcije ne podliježu zbog toga automatski zakonskoj osudi, čak i da su bili motivirani upravo takvim moralno spornim stavovima. Kako je lako ovđe upasti u zamku i napraviti skok u zaključivanju pokazuje slučaj mojeg starog znanca Slavka Goldsteina, čovjeka koji se obično trudi davati racionalne prosudbe i izbjegavati ekstremna stajališta. On je nedavno javno iskazao svoje slaganje s haaškom presudom, a također je ustvrdio kako su Gotovina i Markač mogli dobiti znatno blažu kaznu da su ih odvjetnici branili kao puke izvršitelje "zločinačkog pothvata", a ne njegove "planere". Takva bi se strategija obrane zapravo svela na svaljivanje većine krivnje na Tuđmana kao glavnog "planera" zločinačkog pothvata.

Strastvena želja

No u čemu se, prema Goldsteinu, uopće sastoji Tuđmanova krivnja? Jedino što on navodi jest da je Tuđman "strastveno želio da u Hrvatskoj bude što manje Srba" i da "kada se odlučivalo o akciji Oluja, iz osobnog poznanstva mogu zamisliti da je Tuđman bio jako zadovoljan činjenicom da mnogi Srbi već odlaze". Čak i pod pretpostavkom da je sve to istina, u tome još nema ni trunke kriminalne odgovornosti za bilo što, a pogotovo ne za tako tešku inkriminaciju kao što je etničko čišćenje. Goldsteinovo spekuliranje o onome što je Tuđman "strastveno želio" ili čime je on bio "jako zadovoljan" potpuno je irelevantno za raspravu o haaškoj presudi, sve dotele dok se ta analiza Tuđmanove psihe ne poveže s nekim njegovim navodno zločinačkim postupcima ili planovima. A Goldstein nikakvu vezu te vrste nije ponudio.

Pouka koju iz ovog i mnogih sličnih primjera treba izvući jest da ne smijemo dopustiti da nas politička ili osobna antipatija prema nekome (čak i kad bi ona bila opravdana u moralnom smislu) navede da protiv te osobe odobravamo teške kaznene sankcije koje imaju dubioznu ih nikakvu pravnu utemeljenost.

Predlažem sljedeći test svima onima koji smatraju da su hrvatski generali nevini, ah da da je Tuđman zasluzio da bude osuđen u Haagu. Zamislite da u onim ključnim trenucima za Hrvatsku oslobođanje okupiranih područja ruje planirao Tuđman nego neki hrvatski političar kojega vi osobno simpatizirate. Zamislite, nadalje, da haaška presuda ima potpuno isti tekst kao sada, ah s tom razlikom da se ime tog vašeg političara nalazi svugdje gdje je u sadašnjoj verziji ime "Tuđman" (a

jednako tako sa Šuškom i ostalim potencijalnim "negativcima"). Naravno, u tom će vam scenariju neke izjave vašeg omiljenog političara zvučati čudno i možda čak šokantno. Ali vremena su bila teška, ljudi se u takvim situacijama ponekad ne snalaze najbolje ih možda tek tada pokazuju svoju pravu narav: jednom riječju, očigledno morate biti spremni na neugodna iznenadenja. Ele, poanta čitavog tog misaonog eksperimenta je sljedeće pitanje: biste li i u tako izmijenjenom scenariju još uvijek smatrali, i to samo na osnovi dokaznog materijala predočenog Haškom sudu, da bi predsjednik Hrvatske trebao biti proglašen krivim za ona najgora nedjela kao što su, na primjer, zločini protiv čovječnosti? Nadam se da će barem neke od vas ovaj test imaginacije navesti da donekle preispitate svoj stav.

Sve u svemu, prethodna analiza sugerira da u vezi s prvim od triju elemenata inkriminacije (tj. planiranjem zločina) haaška presuda nije ponudila išta što bi se makar izdaleka približilo razini dokazanosti "izvan svake razumne sumnje".

2. S RIJEČI NA "NEDJELA"

Drugi element navodnog delikta jest provođenje plana o protjerivanju srpskih civila. U prilog tome Haaški sud tvrdi da je prekomjerno granatiranje Knina i nekih drugih područja izazvalo strah i paniku među tamošnjim civilnim stanovništvom, a potom i njihovo masovno napuštanje Hrvatske.

Masovni odlazak

Ostavimo za sada po strani objašnjenje masovnog odlaska Srba (jer to je treći element u ritmu navodnog zločina). Fokusirajmo se na objašnjenje prekomjernog granatiranja. Prema prosudbi samog Haaškog suda, od svih projektila koji su za vrijeme Oluje pali na Knin, na objekte koji nisu bili legitimni vojni ciljevi palo je samo pedesetak projektila (što je otprilike 5 posto od ukupnog broja).

Zašto se to dogodilo? Jedno objašnjenje bi bilo da su hrvatski vojni zapovjednici ocijenili da je dovoljno ispaliti 50 projektila na nevojne objekte kako bi se postigao "zadani cilj" zastrašivanja srpskih civila te su na taj način namjeravali provesti u djelo plan etničkog čišćenja koji im je bio povjeren. Taj je scenarij dakako logički moguć, ali ne puno više od toga. On svakako nije bio dokazan, a posebno ne izvan svake razumne sumnje.

Površni sud

Neki alternativni, i ništa manje plauzibilni, scenariji su npr. (i) da je tih 50 projektila bilo iz razloga tehničke prirode bilo zbog ljudskih pogrešaka naprsto promašilo ciljanu lokaciju, ili (ii) da su hrvatski zapovjednici (uzimajući u obzir oficijelnu doktrinu krajinskih Srba o "naoružanom narodu" i ukidanju razlike između vojske i civila) željeli unaprijed obeshrabriti svaku ideju pružanja vojnog otpora iz tek nominalno civilnih mjesta, ili (iii) da su nevojne lokacije namjerno gađane, ah samo zato da bi se što prije skršio otpor, a ne s ciljem da se time izazove egzodus, itd. Sa svim tim otvorenim mogućnostima prostor za razumno sumnju ostaje širom otvoren.

Sud je vrlo površno razmotrio scenarij (i) i odbacio ga bez adekvatne analize, dok scenariji (ii) i (iii) uopće nisu bili spomenuti. Naravno, istinitost nekog od tih alternativnih scenarija još uvijek bi mogla povlačiti stanovitu krivnju generala za

neke njihove postupke, ali bi isključivala mogućnost da ih se zbog prekomjernog granatiranja okrivilje za namjerno protjerivanje civila.

Nekažnjeni zločini

Mnogi su komentatori nalazili opravdanje za haašku presudu u tome što su nakon Oluje ostali nekažnjeni neki zločini koji su u to vrijeme bili počinjeni nad srpskim stanovništвом-Ali to bi opravdavalo presudu jedino kada bi izostanak kažnjavanja ukazivao na to da su ti zločini bili planirani ili barem da je hrvatskim vojnicima bilo na neki način nagoviješteno da će takvi postupci biti tolerirani. No ni po čemu nije jasno da je to stvarno istina. Prije svega, čak se i u samoj haaškoj presudi spominju izričite upute iz Ministarstva obrane i naredbe generala u kojima se izričito zabranjuju palež, pljačka, zlostavljanje civila, itd. A još je važnija sljedeća općenita opservacija: ako se časnik pod čijim se zapovjedniшtvom dogodio neki zločin naknadno ne pobrine dovoljno da počinitelji budu kažnjeni, iz same te činjenice nikako ne slijedi da je on htio da se taj zločin dogodi, a niti da ga je omogućio ili na neki način odobrio. On može eventualno odgovarati za to što nitko nije bio kažnjen, ?li nikako ne može, isključivo na toj osnovi, biti smatrani imalo odgovornim za sam taj zločin.

3. ZAŠTO SU OTIŠLI?

Htjeli smo, dakle, da Haaški sud nije uspio dokazati ni postojanje plana protjerivanja Srba, a niti provođenje tog plana Ali čak i da su obje te stvari bile dokazane izvan svake razumne sumnje, to još uvijek ne bi bilo dovoljno da presuda bude opravdana. Jer tada bi bilo nužno dokazati i preostali, treći element delikta, naime da je odlazak Srba bio doista UZROKOVAN postupcima hrvatskih vlasti i hrvatskih generala, a ne nečim drugim.

A potencijalni alternativni uzrok ne samo da ovdje postoji, nego je u vrištećem obliku bio prisutan svih onih godina za vrijeme srpske pobune. Sjećam se kad je pred početak rata moj znanac, hrvatski Srbin, otišao s jednom delegacijom u tada okupirane krajeve izvidjeti postoji h bilo kakav način da se pregovorima pronađe kompromisno rješenje. Po povratku u Zagreb je rekao da, usprkos ponovljenim naporima, delegacija nije uspjela od druge strane dobiti ikakav popis zahtjeva koji bi bih preduvjet njihovog pristanka na mirnu reintegraciju u Hrvatsku. On nas je izvijestio: "Mi smo ih pitah što oni zapravo žele, ah oni nisu htjeli postaviti ikakve zahtjeve. Oni naprosto ne žele živjeti u Hrvatskoj!"

Psihološki faktor

I to je bila ona ista poruka koja se tada, a i kasnije, mogla konzistentno iščitavati iz brojnih drugih postupaka pobunjenih Srba. E pa ako su takav tvrdi stav i odbijanje bilo kakvog oblika hrvatske države godinama masovno karakterizirali svijest tamоšnjeg stanovništva, onda se stvarno čini da bi trebalo ozbiljno uzeti u obzir sljedeću mogućnost: da su mnogi od tih ljudi koji "naprosto nisu željeli živjeti u Hrvatskoj" zaključili, nakon što je Hrvatska putem Oluje i primjenom sile ipak stigla k njima, da je odlazak za njih zapravo najbolje rješenje. Takva bi reakcija bila sasvim racionalna (iz njihove perspektive), ima li se u vidu njihov

tadašnji radikalno negativan stav prema Hrvatskoj te njihova dugotrajna i dosljedno manifestirana nespremnost na bilo kakav kompromis.

Budući da u haaškoj presudi ovaj izuzetno jak i važan psihološki faktor nije ozbiljno razmotren, a pogotovo stoga što nije osporen kao moguće objašnjenje egzodusu, nemoguće je prihvatići kao dokazanu tvrdnju Suda da je "glavni i direktni uzrok" odlaska Srba bio strah proizведен artiljerijskim napadom.

Glavni i direktni uzrok

A posebno je čudno da tom alternativnom objašnjenju nije posvećena nikakva pažnja čak ni nakon što je obrana eksplicitno upozorila na vrlo znakovitu činjenicu da su Srbi također masovno napustili područje istočne Slavonije prilikom njegovog mirnog reintegriranja u teritorij Hrvatske, a da su isto tako napustili i Kosovo te neke dijelove u Bosni nakon što je međunarodna zajednica preuzela kontrolu nad tim teritorijima. A niti u jednoj od tih situacija nije bilo ni prekomjernog ni neprekomjernog granatiranja.

Usporedimo egzodus iz istočne Slavonije i iz Knina. Očigledno je da u istočnoj Slavoniji strah od artiljerijskog napada nije mogao biti "glavni i direktni uzrok" odlaska Srba iz Hrvatske, nego je to moralo biti nešto drugo. A nije li onda sasvim razumno zaključiti, s obzirom na mnoge sličnosti tih dviju situacija, da je i uzrok egzodusu iz Knina možda bio isti?

Takav je tip zaključka ustvari jedan od principa bazičnog zdravog razuma koji se danas redovito spominje u udžbenicima kritičkog mišljenja, a koji je još sredinom devetnaestog stoljeća John Stuart Mili kodificirao kao tzv. načelo slaganja: "Ako dva slučaja istraživane pojave imaju samo jednu zajedničku (raniju) okolnost, onda je ta okolnost, u kojoj se ta dva slučaja jedino slažu, uzrok dane pojave". Istraživana pojava je ovdje odlazak Srba iz Hrvatske, a dva slučaja te pojave su istočna Slavonija i Knin. Jedina bitna zajednička okolnost u ta dva slučaja je intenzivna antipatija prema životu u samostalnoj Hrvatskoj. Ergo...

Šibicarski trik

Ne želim, naravno, tvrditi da je taj kauzalni scenarij nužno istinit. Ali želim reći da on ima veliku plauzibilnost, da ga elementarna logika nameće kao prvu uzročnu hipotezu koju treba ispitati te da svatko tko brani neko drugo objašnjenje, a da taj scenarij totalno ignorira, ne može pretendirati da je išta uvjerljivo dokazao. A da i ne govorimo o onome "izvan svake razumne sumnje".

Dakle, premda je svaka od triju karika u argumentu Haaškog suda nužna da bi se dokazala krivnja hrvatskih generala za etničko čišćenje, pokazuje se da svaka od njih puca na ključnom mjestu i da presuda gubi racionalnu potporu, pogotovo s obzirom na njezin izrazito zahtjevan standard dokazivanja.

Povijesni primjer

Haaška presuda očigledno ima legalitet (jer je Hrvatska prihvatile nadležnost Haaškog suda), ali je tu presudu teško prihvatići, i to ne samo zato što je pravno neutemeljena i duboko nepravedna. Još nešto drugo tu smeta, a to su dvostruka mjerila. Naime, dok glavni akteri oslobođilačkog rata u Hrvatskoj završavaju u

zatvoru kao zločinci iako im, objektivno gledano, nije uopće dokazana krivnja, dотле se vođe jednog drugog nedavnog oslobođilačkog rata slave kao veliki državnici i povijesne ličnosti, premda nema nikakve sumnje da su bili itekako odgovorni za zločine stravičnih razmjera.

Pogledajmo samo jedan primjer u vezi s našom temom, protjerivanjem civila u ratnom i poslijeratnom vihoru. Na Teheranskoj konferenciji 1943. godine, na kojoj su se sastali Churchill, Staljin i Roosevelt, između ostalog se pojavio i problem kako udovoljiti Staljinovoj želji da nakon završetka rata zadrži ogroman dio Poljske koji je prigrabio kad su tu zemlju 1939. raskomadah on i njegov tadašnji saveznik Hitler.

Churchill je priskočio u pomoć i predložio da se Poljska "pomakne" prema zapadu te da joj se tako, na račun Njemačke, kompenzira veliki teritorijalni gubitak na istoku.

Churchill je to ovako opisao u svojim memoarima: "Ja sam tada s tri šibice demonstrirao svoju ideju o premještanju Poljske prema zapadu. Staljinu se to dopalo." Naravno, bilo je potpuno jasno da će taj njegov šibicarski trik u stvarnosti uključivati prisilno preseljavanje milijuna njemačkih civila, postupale koji je bio izravno kršenje proklamacije iz Atlantske povelje iz 1941. da nakon rata neće biti teritorijalnih promjena koje bi išle protiv slobodno izraženih želja onih naroda kojih bi se to ticalo.

Temeljito čišćenje

Evo pale kako je 1944. sam Churchill u britanskom parlamentu otvoreno zagovarao takvo masovno protjerivanje Nijemaca iz krajeva u kojima su oni živjeli stoljećima: "Protjerivanje je metoda koja će, koliko možemo vidjeti, biti najviše zadovoljavajuća i najtrajnija. Neće više biti miješanja stanovništva koje bi izazivalo beskrajne probleme. Sve će biti temeljito očišćeno. I ne uz nemiruju me ta preseljenja jer ih je lakše provesti u modernim uvjetima". I doista, stvari su išle po planu i uskoro je došlo do tog "temeljitog čišćenja". Prema nepristranim izvorima, između 12 i 14 milijuna Nijemaca moralо je zauvijek napustiti svoje domove u onome što je jedan historičar tog perioda nazvao "vjerojatno najvećom prisilnom migracijom u modernoj povijesti". Pritom je najmanje pola milijuna ljudi izgubilo život.

Nitko nikada nije odgovarao za te zločine i nitko od političara (osim Vaclava Havela) nije nikada u ime svoje zemlje javno izrazio žaljenje zbog tog zločina masovnog etničkog čišćenja u koje su njihovi prethodnici bili dokazivo upleteni. A s druge je pak strane Haški sud pripisao hrvatskom vodstvu i generalima krivnju za istu vrstu delikta premda je ta inkriminacija, ustvari, samo nedokazana i proizvoljna konstrukcija.

Neven Sesardić / www.antegotovina.com / Hrvsijet

<http://hrsvijet.net/index.php/magazin/28-vijesti/povijesni-identitet/19110-neven-sesardi-haag-je-u-krivu>

MARCEL HOLJEVAC NJEGOV OBRAČUN S NJIMA (I SVIMA): MILANOVIĆ JE GRIJEH U POLITICI NEOPROSTIV, BIO JE ISKREN!

Zagreb, 17.07.2020. - Predsjednik Republike Zoran Milanović primio je predstavnike zeleno-lijeve koalicije i to koordinatoricu političke platforme MOŽEMO! Sandru Benčić, koordinatora političke platforme "Zagreb je NAŠ!" Tomislava Tomaševića i potpredsjednicu Nove ljevice Radu Borić. Predstavnici zeleno-lijeve koalicije predali su predsjedniku Milanoviću potpise prikupljene u Peticiji za obnovu Zagreba i okolice od potresa, a u kojoj se traži sazivanje izvanredne sjednice Hrvatskog sabora. foto HINA/ Ured predsjednika/ ml

Kad je HDZ žestoko krenuo u borbu protiv korupcije zapitao sam se, što je slijedeće? Radnička fronta traži zabranu petokrake? SDP pokreće lustraciju? Kad evo odnekud naglo probuđenog Milanovića, koji je u zadnjih nekoliko dana ne samo temeljito "izlustrirao" Puhovskog, nego je više toga skresao u brk antifašističkom i inom aktivističkom kleru, B.A.B.A-ma, parareliгиjskim tzv. "organizacijama civilnog društva", starim udbašima i ostalima koji caruju medijskim prostorom u Hrvata već desetljećima, i piskaralima koja se zovu novinarima i misle da smiju vrijedati svakog, a uzvratiti im ne smije nitko, nego bilo tko od Tuđmana na ovamo. A čak ni Tuđman ih nije znao tako precizno okarakterizrati i kreativno izvrijedati. Milanovićeve su uvrede upravo poetske! "Samodopadne narikače", "alapače", "uskokov maneken", "nezainteresirani izdavač preludija u fetvu", "druker i ništarija", "umirovljeni mudroslov i propali političar", i tako dalje.

Dakle, stao je na žulj ekipi sa "svoje" strane, s kojima je socijaliziran, s kojima dijeli temeljni svjetonazor. A za to je potrebna gradanska hrabrost: Lako je s desna napadati ljevicu i obratno, i nema neku težinu. Nitko vam ako živite u Imotskom neće zamjeriti desničarenje, niti u centru Zagreba ljevičarenje – ali doći u sukob s ekipom "svojih" ljudi, od kojih zapravo egzistencijalno zavisite, čisto zato jer stojite iza nečeg i ne slažete se s njima, bez da će vam to donijeti neku korist, ali štetu svakako hoće, je svakako moralni čin.

Pa iako se već odavno priča, što u šali što poluozbiljno, kako bi umiveni i uglađeni europejac Plenković bio vjerodostojniji predstavnik SDP-a nego što je to bio Milanović, a Milanović, koji govori bez filtera i nema previše kompleksa i inhibicija, bolji lider HDZ-a od Plenkovića, odnosno kako bi se zapravo trebali zamijeniti za stranke, takav napad iz vlastitih redova ipak nisu očekivali! Nije nitko, ako ćemo iskreno.

I odmah je zbog toga proglašen "ekstremnim desničarem", "seksistom", ili bar "miljenikom ekstremne desnice". No, dobro, sad bar znamo tko su "ekstremni desničari": To su svi oni koji se usuđuju reći "progresivnim snagama" što ih ide. Naravno, kad kažu onima drugima, "zatucanim katolibanima" što ide njih onda su tek iskreni, slobodoumni, gradanski hrabri, iako se nikad nikom ništa nije dogodilo zbog vrijedanja bilo koga tko je svjetonazorski desno od Tita i Che

Guevare. Ali usudite se dirmuti u femin(ac)izam, ili nešto slično, i vi ste seksist, ekstremist i krežubi ognjištar. Srećom pa u Hrvatskoj nemamo puno crnaca, jer da imamo i da se Milanović obrušio na koga od njih na čisto osobnoj razini, ili se ne bi složio s njegovom politikom, bio bi proglašen i rasistom: Tako to ide, ako ste pripadnik neke od "osjetljivih", "ugroženih", i kakvih već skupina – a nove takve se generiraju na regularnoj bazi – onda smijete vrijedati "opresore", ali vam oni ne smiju uzvratiti. Ne smiju ni argumentirano kritizirati politike koje se provode u ime "zaštite ugrožene manjine" (iako obično imaju posve drugi cilj, a to je maltretiranje stvarno ugroženih, i proglašavanje istih nasilnicima).

Milanović je sav taj nauk o nedodirljivima, o svetim kravama liberalne demokracije bacio u vodu, i to je ono veliko što je napravio vrijedajući sve i svakog. Dok je slao policiju na branitelje u šatoru bio im je dobar: Kad je s tim istima, kako su ih pogrdno zvali "šatorašima" (a kad branitelje grubo vrijedate to nije ni seksizam ni rasizam ni nikakav "izam!") pokušao razgovarati i dogovoriti se, postao je neprijatelj "pravovjernih", onih na "pravoj strani povijesti" i izgubio izbore.

Svi se sad pitaju, kakva se to kopernikanska promjena dogodila kod Milanovića, koji je pred svega nekoliko godina umalo Hrvatskoj natovario sankcije štiteći dva starla udbaša od izručenja Njemačkoj? Koji je pred koji mjesec rekao "marš" branitelju i otišao iz Okučana zbog "ZDS" na majici? Govorio o bacanju ploče HOS-a u smeće?

Što je uzrokovalo tu promjenu? Nešto što je nabavio kod Rame u Albaniji? Neki su primijetili da njegova retorika sve više sliči onoj Zdravka Mamića ili Milana Bandića, i to zacijelo nije posve slučajno. Neki pak kažu da je Zoki malo nervozan zbog zatvaranja onog kluba u koji se odlazilo na "leftoverse" nakon što bi mu žena narezala pretanke šnite, da se osjeća ugroženim zbog svojih veza s Janafom. No ta teorija je na labavim nogama: U najgorem slučaju, prekršio je "lockdown", nije da će u zatvor radi toga.

Ili tu ni nema promjene? Jer, uvijek me je mučilo vjeruje li on stvarno da je neizručenje te dvojice u interesu Hrvatske? Zadnji događaji me sve više uvjерavaju da jest. Jer nije on rekao ništa što mi "ekstremni desničari" i "klerofašisti" ne govorimo već desetljećima: Uostalom, sjetite se, u osviti demokracije, Milošević je bio taj koji se kleo u "antifašizam" dok je korifej demokracije s kraja osamdesetih, ljubljanska "Mladina", s ponosom isticala "klerofašistička" na naslovnicu, iznad naziva časopisa. Znalo se tada tko su "antifašisti": Četnici i ini Miloševićev prokomunistički i projugoslavenski šljam. A "klerofašisti" i "ustaše" svi koji su im se usudili suprotstaviti.

Hrvatska "ekstremna desnica" ima, dakle, novog, neočekivanog lidera, kaže ljevica: Jutarnji list već lagano piše kako Predsjednika treba birati u parlamentu, a ne izravno, dok Index priziva i opoziv. Milanoviću još nisu prilijepili etiketu "ustašoida i seronje", no zacijelo uskoro hoće. Ali jesu seksista i svega drugog. Zanimljiva su vremena u kojima živimo, nikog nije briga je li to što Milanović, ili bilo tko drugi govori, točno, je li istina. Ne, bitno je je li nešto "seksizam", rasizam, desničarenje što već. Iskrenost je nekoć bila najveća vrijednost, što joj se dogodilo?

A da ne govorimo da oni koji Milanovića napadaju za "seksizam" nikad, nikad nisu stali u obranu niti jedne žene napadnute s njihove, "liberalne" strane, pa se tako i neki novinar Indexa obrušio na "seksista" Milanovića koji se drznuo nekom reći da je alapača, a taj isti je ne tako davno stavio absolutno ljestviti status o tadašnjoj predsjednici – podsjetimo, uz fotografiju Kolinde Grabar Kitarović i njene kujice je napisao, "Prva kuja Hrvatske. Na fotografiji je i neki pas".

Je li itko tada Predsjednici stao u obranu? BABE? Veljača? Pravobraniteljica za ravnopravnost spolova gđa. Ljubičić? Prikopametna Marijana?

Ne, ali kad Milanović kaže novinaru što ga ide – on je neprijatelj slobode govora! Pa zar je Milanović odrekao novinaru Indexa da priča što ga volja? Ali ako ulazite u javni diskurs, minimum demokratičnosti je da se pomirite s tim da vam na vaše trkeljanje netko smije odgovoriti, uzvratiti, ne složiti se s vama! Jesmo li mi novinari također svete krave, pa ako imamo slobodu pisati što nas volja o političarima (a nije da imamo, jer je tu faktograf, čudoredna policija i neoficijenlno ministarstvo istine!) da nam oni ne smiju vratiti istom mjerom!?

Bilo kako bilo, ali "ludi Zoki" je sada heroj. Zašto? Zato jer je rekao istine koje se žvaču po "opskurnim" medijima i društvenim mrežama desetljećima? On je financirao GONG i znao je tko su i što su: Sad kaže da su agentura. Financirao je BABE i i Puhovskog i slao policiju na branitelje, ljevičario sve u šesnaest. Je li sada došao pameti? Ili se jednostavno nagledao propovjednika morala i vrlina koji ne znaju što vrline uopće jesu, koji bi rođenu djecu prodali za vlastiti interes, a kamoli izgovorili svoje mišljenje ako je suprotno mišljenju sredine iz koje dolaze, pa je hrabro odlučio zamjeriti se svima sa svoje strane političkog spektra?

Milanovićevi istupi su s jedne strane čisti politički porn, ali zanimljivo je da je proglašen "miljenikom ekstremne desnice": Znači, ekstremna desnica su svi kojima bogati crveni propovjednici morala i signalizatori vrlina, Rade i Jelene, te mudroseri koji su si dobar i lagodan život osigurali seruckanjem po hrvatskoj "zatucanoj" sirotinji i cinkanjem studentarije idu na živce. Ja sam uvijek bio "desničar" jer podržavam slobodu poduzetništva, smatram da je temelj svih sloboda raspolaganja svojim novcem (kojeg nikad nisam imao, naravno, no tim više ne želim plaćati paranoje oko zatopljenja i spašavanje socijalističke brodogradnje). I nemam ništa protiv bogatih ljudi. Imam protiv bogatih Hollywoodskih zvijezda, hrvatskih političara, međunarodnih humanista i dobrotvora koji iz svojih vila i Bentleya propovijedaju socijalizam o trošku sirotinje, i povremeno eventualno nabace milostinju istoj. Ne smetaju mi Trump, Todorić, Rimac, Musk. Smetaju mi Rada s milijun kuna na računu koja glasa za komunisticu Katu koja bi to plijenila, Jelena koja ispija kokteliće po barovima u koje ja ne mogu ući jer su mi preskupi i prodaje socijalnu pravdu, i sve od Sorosa do Puhovskog s te strane (faktografe, jesam li kao Nino antisemit jer mi se ne dopadaju politike čovjeka koji je i u Izraelu praktički persona non grata jer financira organizacije koje podržavaju stvaranje palestinske države na izraelskom tlu?). Zato imam, kao i drugi takvi, simpatiju za Milanovićeve istupe (ne nužno za njega kao takvog, jer ne pišem i ne razmišljam "ad hominem").

Milanović nije tipičan političar, on ne pazi što govoriti, nije bez boje, okusa, i mirisa kao Plenković. On je njegova sušta suprotnost, iako su i jedni i drugi potrebni u

demokracijama, i umiveni briselski birokrati – jer mi ne možemo svijet tek tako mijenjati, moramo se u jednoj mjeri njemu prilagoditi da bismo opstali – ali i neobuzdani, iskreni i pomalo egocentrični, ali ipak slobodoumni ljudi poput Milanovića. Danas-sutra će se on obrušiti na ZDS i ustaše (ili “ustaše”), pa će opet biti miljenikom Rade i Jelene, sve će mu biti oprošteno. To je Milanović. No iskrenost i dosljednost koje je iskazao u zadnjim istupima je hvalevrijedna, rijetka i poštovanja vrijedna osobina u politici. Jer, sloboda govora nije govoriti ono što nikog ne vrijeda, već govoriti ono što svakog vrijeda. Je li to normalno ili ne, zavisi od vaše točke gledišta. Meni jest.

<https://priznajem.hr/novosti/marcel-holjevac-njegov-obracun-s-njima-i-svima-milanovic-je-grijeh-u-politici-neoprostiv-bio-je-iskren/135116/>

LIJEVOM NAŠOM**DA JE LAŽ O 667 UBIJENIH CIVILA PROŠLA IMALI
BI Z4 HRVATSKU - DRŽAVU U DRŽAVI, A ONI KOJI
SU TO PODMETNULI HAAGU SAD SU UGLEDNI
GRAĐANI****ZVONIMIR HODAK**

Nema sumnje, Zoran Milanović je osoba mjeseca. Pitanje je samo kojeg sve? Kad je izabran za predsjednika RH jedna "draga" raznobojsna "gospoja" uputila mi je ljupku poruku preko "fejsa" koja je otrpilike glasila: "Hodak, jeste li sada zadovoljni? Podržavali ste Milanovića i doveli ga na Pantovčak".

12.10.2020.

Naravno, znano je da sam podržavao Miroslava Škoru i u kolumni, i u Bujici, kao i u Budnici, a Zokija sam mogao dovesti na Pantovčak jedino kao taksist ili turistički vodič. Naime, "gospoju" je iznervirala moja tvrdnja da je Zoki, uz cirilične ploče u Vukovaru, neprocesuiranje ubojstva maloljetnog branitelja Vukovarca Pajkića, protivljenje izručenju Perkovića i Mustaća, ručka s Matijom Babićem koji je zamrčio ozbiljnu lov u Indexu itd., imao i nekoliko istupa koje smo bezuspješno godinama očekivali da dođu iz HDZ. Ali oni su se, kao svi koji se stide nekih svojih ranijih postupaka, "samozatajno" izgubili u kompromisnoj "zoni sumraka". Istakao sam, naime, dvije Milanovićeve geste. U prvoj velikoj imigrantskoj krizi na kratko je zatvorio granicu sa Srbijom, a na njihovu poviku i optužbe izjavio je bez okolišanja kako su Srbi "šaka jada".

Zatim se dogodilo opet jedno novo "događanje naroda" u BiH. "Ogorčeni i obespravljeni narod" iz istočnog Mostara počeo je paliti kuće po zapadnom Mostaru kako bi se "ogrijao i protestovao" protiv visokih cijena grijanja u svom dijelu grada. Milanović se u roku odmah našao na licu mjesta da pomogne smiriti stanje, ali tamo je naletio na njihovu Daliju, Jasmilu Žbanić, koja mu je onako liberalna, miroljubiva i gostoljubiva prosiktala "Marš u Hrvatsku!".

Tako je pokvarila pastoralnu idilu koja vlada između Hrvata i Muslimana u Mostaru, a koju su godinama stvarali i strpljivo gradili naši "velikani" Mesić, Josipović, Banac i toliki drugi (samo što ti drugi nisu još proglašeni bosanskim počasnim građanima). Žbanić je u Berlinu osvojila "Zlatnog Medveda" i kad je god trebala lov u svoje filmove našao bi se neki "medved" u HAVC-u da joj "dade lov", a ona nam je to vratila s "marš u Hrvatsku". Trenutno "medvedi" u Lijepoj našoj nisu previše popularni, ali su, kao i uvijek, zaštićeni od svake javne kritike.

No, vratimo se mi našem Predsjedniku. Opet mi piše jedna čitateljica: "Gospon Hodak, grozno je kad ljudi ovak' prek' noći mijenjaju mišljenje". Kratko sam joj napisao: "Draga gospođo, mišljenje ne mijenjaju samo mrtvaci i budale."

Govori li predsjednik RH Zoran Milanović istinu ili se radi o jeftinoj ideologiji? Jedna druga čitateljica moje kolumnе pita: "Govori li predsjednik RH Zoran Milanović istinu ili se radi o jeftinoj ideologiji?"

Mišljenja sam da, bez obzira na to što "službe" znaju ili imaju o njegovoj ulozi u "dubokoj državi" (čiji gornji i manji dio izranja iz mora afera), sve što je do sada izrekao stoji k'o puška. Je li izmišlja, laže ili podvaljuje kad kaže "da novinari na jugonostalgičnom portalu Index.hr i nisu novinari, nego agitatori?"

Laže li kad kao prvi iz naše političke elite na vlasti demaskira lik i djelo notornog Žarka Puhovskog? Ovo "demaskira" shvatite uvjetno. Mislite li da urednici na RTL-u, u Večernjem, Jutarnjem, na HRT-u, Novoj TV, u Slobodnoj Dalmaciji i drugim medijima ne znaju za Žarka, "doživotnog" svjedoka na suđenju "Hrvatskom proljeću" 1971. godine, ili za Žaru koji je, s Čičkom nosio "belu knjigu" Haškom sudu, po kojoj su u "Oluji" Hrvati ubijali Srbe i to čak 667 srpskih civila.

Ne samo to, nego su ih i razoružali. Kad je obrazlagao svoju "belu knjigu", Puhovski je na Haškom sudu bio doslovno ismijan. Na temelju nekih drugih dokumenata Sud je prihvatio mogućnost da su u čitavoj akciji "Oluja" nastradala 42 srpska civila. Tako je "Dokumenat P2402" koji su priložili Puhovski i Čičak završio u "smeću". Bio sam prvi hrvatski odvjetnik koji je branio u Haagu i ne mogu zaboraviti, u tih godinu dana, koliko sam puta bio zapitan kako to da samo Hrvatska sama prikuplja i šalje dokaze protiv svojih optuženika dok svi drugi šalju dokaze i dokumente kojima potvrđuju nevinost svojih optuženika.

To je već klasična priča o hrvatskoj legendarnoj izdaji o kojoj je toliko puta pisao Anton Gustav Matoš. Da je ta laž o 667 ubijenih civila prošla, danas bi imali Z4 Hrvatsku, tj. državu u državi, a oni koji su to "kukavičje jaje" podmetnuli Haagu, danas su u Hrvatskoj ugledni građani, komentatori, humanisti i veliki borci za liberalnu demokraciju i ljudska prava. Nema događaja koji potresa RH, a da ne slušamo Puhovskog i njemu slične neizlijecene "jugoviće" kako ih komentiraju iz svog jugo-ljevičarskog ugla.

Što je Žare radio u kolovozu 1972. godine?

Što se tiče onog "Što je Žare radio u kolovozu 1972. godine?", tu imamo našeg Roberta Bajrušija da nam otvorí krmeljave klerofašističke oči. On je ustao u obranu Puhovskog i tako smo, po tko zna koji put, opet dobili "Spašavanje vojnika Ryana". Od te "plahte na dvije strane" možda je jedino vrijedno da je Žare potvrdio kako je proces bio farsa, a sudac Milenko Mihaljević doslovno se ravnao prema Titovoj maksimi kako se "ne treba držati zakona kao pijan plota". Je li onda predsjednik Milanović lagao kad je rekao da je Puhovski bio svjedok optužbe, da je jedan dan svjedočio sedam sati, da je proširio krug tzv. "kontrarevolucionara" s imenima izvan optužnog akta? Nije! Je li lagao da su svi optuženi otišli "u Lepoglavu i Gradišku staru"? Nije!

Moja supruga, tada 18-godišnja brucošica prava, otišla je "samo" na dva mjeseca u Vukomerc. Treba samo malo "uroniti" u ondašnje isječke iz Vjesnika, Večernjeg, Večernjih novosti, NIN-a... Sve će biti jasnije. Znači svjedočenje protiv "Proljećara iz 1971. godine" (studenata) i pokušaj miniranja obrane naših generala u Haagu nisu nikakva izmišljotina Milanovića. Za to znaju čak i mnogi potpuno apolitični građani RH. Unatoč svemu tomu, Žare već više desetljeća pali i žari sa svih TV ekrana u Lijepoj njihovoj, javlja se u svim dnevnim i noćnim tiskovinama, a svi se prave ludi - i HDZ i SDP, HNS... Svi osim Zorana Milanovića. Drugo je pitanje zašto on to danas govori. O tome neka nagadaju drugi. Siguran sam da ima promišljeni razlog kao što sam siguran i da će se kad-tad obrušiti i na poneke istaknutije desničare, pa i ognjištare. Ja sam skoro pa ponosan što me je draga "gospa" prokazala da sam ga "gurnuo" na brdo Pantovčak. Dobro misli Marcel Holjevac: "Puhovski je posljedica neprovedene lustracije. Ni u jednoj drugoj bivšoj komunističkoj državi, osim u ovima koje su proizašle iz bivše SFRJ, taj ne bi smio ni prisrditi na TV".

I dok ovu kolumnu sričem slovo po slovo, neki zaguljeni ognjištar šalje mi zgodnu reklamu "Best buy". Slika Žareta i otrovan tekst: "Najbolji u Hrvatskoj od 1971. godine. Muče vas Hrvati? Okruženi ste ustašama? Bojite se genocida? Vašim mukama došao je kraj! Svjedok Žarko, efikasno svjedoči protiv bilo kojeg Hrvata na domaćim i međunarodnim sudovima. I zapamtite - ustaše se ne događaju nekom drugom!".

Već "dugo" nisam pisao o ljevičarskim farizejskim kriterijima, dupljacima i lažnim moralistima. Davne 1998. godine lijeva aktivistica, a kasnije tobožnja heroina, Ankica Lepej je kao službenica Zagrebačke banke otkrila službenu bankovnu tajnu i objavila senzacionalnu vijest. Ankica, ali Tuđmanova, imala je na svom računu iznos od 200.000 njemačkih maraka. Znači današnjih 100 tisuća eura. Dobila je, naravno, otkaz i ušla u povijest cinkanja kao heroina. Čak je za vrijeme Mesića ili Josipovića ušla i na Pantovčak. Ništa čudno. Na Pantovčak ionako odlaže "zaslužni", a isluženi kadrovi kako bi si prije penzije još malo podigli društveni rejting. Sve je to izraslo u veliku državnu aferu. Davor Butković i Jelena Lovrić, na čelu lijeve medijske falange, tjednima su cijedili medijski limun. Sve do zaborava.

No, ovih je dana Jutarnji objavio da ljevičarska aktivistica, članica raznih nevladinih udruga, ima uštedevinu od 150.000 eura i 11.000 dolara, kao i lijepi paket dionica u jednoj od najvećih kapitalističkih multinacionalnih kompanija T-Comu. Naša Rada Borić je istaknuta pripadnica radničko-antikapitalističkog pokreta Nova ljevica. Lako se tako boriti za radnička prava. Kad su radnici i razni drugi preostali idealisti malo zinuli na toliku lovnu, Rada im je "lepo" objasnila. Ona je godinama radila u Finskoj, a iz Finske se ne može vratiti bez barem 150.000 eura. Nije ona kriva što neobaviještena raju srlja u Irsku, Njemačku, na Novi Zeland... U Finskoj je radila i na finsko-hrvatskom rječniku. Nije sramota raditi i zaraditi. Zašto oni koji su zapalili čak do Novog Zelanda ne napišu, recimo, novozelandsko-australski rječnik? Bilo bi im lako da nisu lijeni, u obje je zemlje isti jezik - engleski.

Reciklirajmo još jednom čuvenu Harrimanovu tezu o tome koje su svari najvažnije u politici. Dakle, nakašla se Harriman, pa izreče: "U politici su važne samo dvije stvari. Prva je novac, a druge se ne mogu sjetiti".

Crvena Rijeka s tugom, duboko ganuta, nijemo je gledala, s knedlom u grlu, kao se demontira biblijska "crvena zvezda". Nakon skidanja radnici su ispili Heineken na čijoj se zelenoj limenci također sjajila crvena zvijezda. Koja simbolika! Zeleno i crveno će vladati uskoro Hrvatskom, uzdišu u Rijeci. Možda bi i bilo tako da nema Žuje koja je bojama pivo Torcide i BBB-a. Dakle, tom tužnom i emotivnom događaju nazočio je i jedan dosadni fotić kojem su oči bile pune suza dok je snimao potresnu scenu. Tada mu je iznenada prišao drug Nemanja i onako ganut i neubrojiv naredio da odmah izbriše slike ili će... Fotić je potom, demokratski samosvjesno, odmah zapalio u Novi list i navodno ispijao limenku za limenkou Heinekena.

Ta famozna zvijezda postavljena je, navodno, u spomen na partizane, njih 2800 koji su polovicom travnja i početkom svibnja 1945. godine. pali u bitci za Rijeku. Znam još od Jasenovca do Jadovnog da je našim "osloboditeljima" Ahilova peta baš matematika. Nisam htio zamarati Klasića, Jakovinu i Markovinu o pravom broju poginulih jer bi u tom slučaju taj broj narastao na barem 280.000 poginulih boraca. Ali javio se u Večernjem od 8. listopada dr. sc. Wollfy Krašić, povjesničar koji prenosi što o tom "herojskom" događaju misli Marino Micich, direktor arhiva u Muzeju Rijeke u Rimu. Kako je ta instalacija sadržavala 2800 crvenih krhotina u spomen na isto toliko partizanskih žrtava, Micich je upozorio, pozivajući se na relevantnu historiografsku literaturu, da poginulih partizana nije bilo više od 350. Ali bilo je ipak znatno više ukupno poginulih. "Pametni i mudri", partizani su u prve redove natjerali zarobljene domobrane kao "topovsko meso". Ti vojnici, koji su u vojsku NDH išli po sili zakona, bili su ispred partizana kao "živi zid". Naravno, bez oružja, izloženi njemačkim mitraljezima. To su ti naši i Nemanjinji heroji. Briga Nemanju i njegovo riječko društvo za Rezoluciju Europskog parlamenta od 19.n rujna 2019. godine o važnosti europskog sjećanja za budućnost Europe u kojoj se jugoslavenski komunistički režim našao na popisu totalitarnih diktatura.

Čudno? Kome? Samo političkim elitama u Hrvatskoj! Režim koji nas je još od 1945. godine učio o milijun žrtava u Jasenovcu, da bi kasnije taj broj smanjio na oko 700.000 tisuća, a i do danas nije znanstveno utvrđen točan broj jer bi bio šokantan za sve one koji su ga desetljećima "bildali" u političko-propagandne svrhe. Mislim da se on kreće tu negdje oko 86.000 tisuća. Dakle, u hrvatskoj državi se mirno gleda na falsificiranje žrtava, pa stoga ni ne čudi toliki broj krhotina na Nemanjinoj "zvezdi" za poginule partizane.

"Svjetlu" partizansku tradiciju iz bitke za Rijeku 1945. godine je u listopadu 1991. godine JNA ponovila u Lovasu na istoku Hrvatske. Prema materijalima Haaškog suda i Amnesty Internationala, JNA je natjerala 50-tak mještana u minsko polje da ga "očiste". Pri tome je 21 osoba poginula, a 14 je bilo teško ozlijedenih. Zašto trošiti municiju i trenirati strijelce kad se isti efekt može postići "ratnim lukavstvom" po kojem su partizani postali poznati i u vicevima.

"U pucnjavi na Jahorini, ranjen muškarac iz Banja Luke..."

Negdje u Bosni na "fejsu" javljaju: "U pucnjavi na Jahorini, ranjen muškarac iz Banja Luke." Prvi komentar: "Svaka čast majstore! Pogoditi nekoga na Jahorini iz Banja Luke!".

Idemo malo u 1938. godinu. Evo jedan sjajan citat iz Krležinog djela "Na rubu pameti". Koliko li kobne sličnosti s "državom u državi", sa slovenskom... Fenomenalna monodrama koju danas izvodi Dragan Despot. Evo što je direktor Domaćinski: "Gospodin generalni je zapravo, kao šef i poslodavac, pedantno zanovijetalo, on svojom pučkoškolskom kulturom gnjavi okolinu već godinama, ali njegov potpis vrijedi te gnjavaže. Taj glupan, zaokupljen svojim vlastitim zvrndanjem, kao zvrk na praznom stolu, ne čuje nikog drugog do sama sebe, a u svoje je vlastito dostojanstvo zaljubljen. Taj čovjek o svom vlastitom znanju i mudrosti misli u superativima i tako docira komorama, rektorima, sveučilištima, štampi, dobrotvornim društvima, delegacijama, strankama, slikarima, javnom mišljenju, jednom čitavom društvu".

On je gospodin generalni, koji je bio, koji je vidio, koji je čuo, kojem su na najvišem administrativnom mjestu nešto rekli, koga su odlikovali, kome su pribili spomen ploču, kome su skovali spomen plaketu, koji je proputovao, koji se lično osvjedočio, koji je uvjeren da je tome tako i da će tako ostati: "da sila Boga ne moli", a "tko je jači taj kvači". Što se promijenilo? Samo godina i stoljeće...

Pitali Slovenca kako su uspjeli da Slovenija bude najčišća zemlja u Europi. Kaže Slovenac: "Dode nam jedna žena dva puta tjedno pa sve očisti".

<https://direktно.hr/kolumnе/da-laz-o-667-ubijenih-civila-prosla-imali-bi-z4-hrvatsku-drzavu-drzavi-oni-koji-su-podmetnuli-haagu-210239/>

<https://kamenjar.com/hodak-da-je-laz-o-667-ubijenih-civila-prosla-imali-bi-z4-hrvatsku-drzavu-u-drzavi/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/kako-rtl-hrt-i-dr-za-politicu-analizu-koriste-svjedoka-u-montiranim-politicim-procesima>

<https://hrvatskonebo.org/2020/10/12/zasto-ekstremni-ljevicari-bijesne-na-milanovica/>

HRVOJE HITREC: SIMFONIJA ZA DJECU "PEĐA I VUK"

12. listopada 2020.

LISTOPADSKA HRVATSKA 2020.

Nešto hladnije, covidu paše, raspojasao se. Posebno mu se svija Zagreb, ipak je to metropola s puno mušterija. Dosadan je i osvetnički raspoložen, jer u prvoj navali nije bio uspio. Europa u cjelini pati, iz Kine nema vijesti o bolesnima, iz Sjeverne Koreje stižu najbolje vijesti – ondje je veliki vođa Kim dao postrijeljati prve covide koji su se pojavili i od tada vlada mir, zdravlje i blagostanje.

Komunistički se režimi se uopće bolje bore s covidom, pa čovjek počinje žaliti za dobrim, starim vremenima i pitati se zašto je crvena zvezda nakon samo dva tjedna skinuta s riječkog nebodera, a djelovala je blagotvorno, već i zato što su se povjesničari prisjetili koliko je u stvari jugoslavenskih vojnika pогinulo pri osvajanju Rijeke, znatno manje nego što ima krhotina na Nemanjinoj instalaciji, ali su pronašli da je među pогinulima bio najveći broj zarobljenih Hrvata koji su, bez oružja, naravno, gurnuti u prve redove i „dali život“ za drugove.

Pustimo to, da nas ne optuže za revizionizam, što je šifra za povijesnu istinu koju se skriva kao zmija noge, e da bi narod i dalje živio s jugoslavenskom istorijom. Za revizionizam se optužuje danas sve i svakoga, pa u najnovije vrijeme i predsjednika države koji je ustanovio da je hrvatski narod domobranski, a partizanski i „onaj drugi“ incidentalni korpusi. Ma ja sam zaista posve slučajno video taj Zokijev razgovor za RTL, čekao sam svemirski Dnevnik HTV-a i da skratim vrijeme prebacio na RTL i baš nešto prije sedam navečer naletio na intervju – meni nepoznati drčni novinar postavlja kao provokativna pitanja Milanoviću oko Puhovskog i sličnih, ali je dobio i što nije tražio, to jest da ono „ima još“ ima veze s Haagom, s već zaboravljenim (ne i ja) njegovim drukanjem protiv Hrvatske i Hrvatske vojske na suđenjima u Haagu, sunce mu Žarko. Nije baš uspio u den Haagu, nogirali su ga kao nevjerodstojnog svjedoka, ali je ipak pokazao svu raskoš permanentne sklonosti denunciranju, potkazivanju, prokazivanju i horjatinstvu, dotično nesklonosti Hrvatima i hrvatskoj državi bilo koje fele, kao što se u Hrvatskom proljeću gadno bio zabrinuo da bi Kroati mogli potegnuti ne samo hrvatsko pitanje unutar Jugoslavije, nego i protegnuti na samostalnu državu jer su se bile pojavile i neke „totalitarističke nacionalističke“ snage, pa je nakon sloma Proljeća radosno svjedočio pred sucem Milenkom, a zatim se posvetio mudroslovnoj znanosti i postao profesorom na Filozofskom fakultetu.

Dok smo mi pokretali akciju za slobodu i nezavisnost Hrvatske, sunce mu Žarko aktivno je sudjelovao u stanovitoj udruzi ili što već zvanoj UJDI (Ujedinjeni jugoslavenski drukeri), ali je stvar propala, pa se vratio ne samo znanosti nego, zahvaljujući stanju u hrvatskim medijima poglavito poslije povratka partije na

vlast – postao arbitrom političke elegancije, rado viđen na televizijama, pa i nacionalnoj. Te je tako došlo do obrata baš ujdjevskog, mi postali odurni desničari bez prava pojavljivanja u „službenim“ medijima, a tako se nastavilo i kada su račanovci otpali jer je tzv. umjerena desnica preuzeila sve fineze neumjerene ljevice ne bi li izbjegla optužbe da je desničarska, ustanovljena je, baš kao i prije samostalnosti, poželjna partitska linija na kojoj su djelovale obje tzv. velike stranke, a Žarko opet arbitrirao. Ljudi to shvatili, neki prije neki poslije, i rekli da tu ne žele živjeti, pa se iselili treći put. Prvi put kada je kada je Broz otvorio K. und K. (komunistički kavez) da se riješi mnoštva Hrvata, drugi put poslije sloma Hrvatskoga proljeća, i sada, znači, treći put, ovaj put definitivno. Gledam u vrlo dobroj emisiji „Plodovi zemlje“ kako se čovjek vozi kroz pusto slavonsko selo i nabraja kuće u kojima više nitko ne živi (a uvoznici pred ekranima plješcu od radosti).

No, sada hrvatsko pitanje opet otvara nitko drugi do Zoki od kojega se nije očekivalo, a i ne bi da nije bio izazvan. I pitanje svih pitanja: o parazitima koji (poput Komšića u BiH) žive na grbači hrvatskih ljudi kao sorosevski pijuni ispunjeni nepatvorenom mržnjom prema svemu hrvatskom, hrvatskim običajima, hrvatskoj kulturi, hrvatskom jeziku i katoličkoj vjeri, ali prije svega prema hrvatskoj državi protiv koje (sada već desetljećima) vode specijalni rat. Pa ako je sunce mu Žarko usporedio (ako sam dobro pratio) šefa države s Bakarićem, krivo je usporedio, kako sada stvari stoje Milanović je (do novog mogućeg obrata) suvremeniji Tripalo, i to je ono što Puhovskog zabrinjava. A glede Proljeća, bit će prilika o pedesetoj obljetnici izvući na svjetlost sve dokumente iz toga vremena, pa da ne čitamo parcijalne feljtone. Samo su dokumenti prava istina (ako nisu uništeni ili krivotvoreni). Glede pak onih urednika, televizijskih i drugih, koji su davali i daju Puhovskom prostor, može se blagonaklono reći da su neznalice i zato se otvaraju Nečasnom s Filozofskom fakulteta, ili da sviraju u iste diple. Sada govore da je sunce mu Žarko u vrijeme suđenja studentima“ svjedočio za njih i protiv njih“. Jest glupo, ali se nekako mora doći do ravnoteže i spasiti druga iz gabule. (Da ne zaboravim: očito netko može godinama praviti štetu, a narod trpjeti, pa se čini da samo predsjednik države može reći „Car je gol“, kao što se Josipović osmjelio nazvati Pupovca etnobiznismenom.) Slično je i s Budimirom Lončarom kojemu opisani mediji daju cijele plahte, a taj slučaj valjda čeka nekoga budućeg predsjednika.

Cenzura

I još nešto (ima još). Bilo je žalosno čitati kako lijevonasadeni tisak, i ne samo tisak, cenzurira rečeni intervju na RTL-u, pa o pakiranju u Haagu nije bilo ni riječi. O Proljeću nešto, ali prigušeno, ipak je napadnut njihov libling i jedan od ideologa rashrvaćivanja, na temelju čijih su putokaza zatim oni sami sastavljali liste nepočudnih, baš kao što su nakon Proljeća novinari zagrebačke „Borbe“ (u kojoj sam dobio otkaz 1964. Rankovićevim nalogom) uz kavu i piće sastavljali popis izmišljenoga „Komiteta pedesetorice“. Ma kvragu, još sam nešto htio o cenzuri, ali u vezi s Pupovcem i njegovim ispadom u Negoslavcima. Naime, rekao je on tada štošta, ali je cenzuriran. Jest. Pustilo se u „službenim“ medijima kako reče ne

baš da nitko ne sme da bije ovaj narod, ali vrlo slično, ne sme da ga hapsi jer za to ima sud Beogradu, ako tu uopće što ima, ondje se već sudilo za Ovčaru.

Što želi reći? Da je na snazi i dalje univerzalna iliti regionalna ili kakva već jurisdikcija, znači naravno i za zločine počinjene u Hrvatskoj, čak srpske zločine, pa ne će to valjda raditi Hrvati, a to što se Vukovar i Ovčara (i Negoslavci i Tovarnik itd.) formalno nalaze u Hrvatskoj, nije važno. Osim toga, reče Pupovac da je na snazi hrvatski politika zataškavanja zločina nad Srbima pa onda valjda i zločina nad Hrvatima, što je još jedan argument da se sve prebacu u Beograd. Ima još. U nastupu pravednoga gnjeva, Pupovac koji s vremena na vrijeme izgubi živce i usred Hrvatskoga sabora, u Negoslavcima je znatno proširio optužnicu, ne samo na „nekoliko desetaka Srba u Vukovaru“ nego i na posve nove hrvatske zločine u požeškoj kotlini, gdje je „uništeno 26 sela i ubijeno 44 ljudi“, a negdje u blizini još 100 ljudi koji su bježali od Bljeska, pa se krv čistila cisternama.

Potvrđio je tako moja predviđanja da će, osokoljen, dozirano pronalaziti nove stare zločine ili „zločine“ i igrati se brojkama, što mu je glavni posao 2020. Ima još: u Negoslavcima se osvrnuo i na Oluju, da je tada, reče, prognano 300.000 Srba. Prognano? Nakon svih mogućih dokaza, svjedočanstava i (četničkih) dokumenata koji govore da su sami otišli, bez doticaja s Hrvatskom vojskom, usput ipak neki stradali kada ih je na jednom pravcu tenkovima pregazila njihova vojska... Pa će se iz Negoslavaca uputiti u Zagreb, ipak, ne spominjući nestale hrvatske branitelje i civile, žene i djecu, o čijim bi sudbinama možda mogla reći i ona dva uhićena koji će ionako biti pušteni na slobodu čim prode Dan sjećanja na žrtvu Vukovara.

Da, i to je dio specijalnoga rata protiv Hrvatske koja još traži nešto manje od dvije tisuće svojih sinova (i kćeri). S tim da se SDSS i nakon ispada u Negoslavcima nalazi u koaliciji s „umjerenom desnicom“ u kojoj jedino Tomo Medved radi na pitanju nestalih, a možda je i na dobrom tragu, kao što sam naslutio u jednoj od prijašnjih kolumna. Specijalni rat vodi se, kao i u doba agresije, izvana i iznutra. Kako je Hrvatska – idemo na kulturu – reagirala na objavu da je Ministarstvo kulture Srbije nadležno za sve Srbe ma gdje bili, što je očito varijanta pravosudne jurisdikcije, to jest kulturna regionalna jurisdikcija. A iznutra, iz Hrvatske, ima pomagača koliko želi. Dodikova „republika srpska“ još je eksplisitnija: u „Povelji“ o srpskom kulturnom prostoru kaže da njezino ministarstvo i njegova kulturna politika mora biti prisutna u srpskom narodu bez obzira na politički format i na državu u kojoj on živi.“ Sablast novoskovane utopije o „srpskom svetu“ (Vulin, Vučić) dobiva jasnije konture.

Specijalnom ratu (kad su me već povukli za jezik oni koji ne znaju što je to), svjedočimo svakodnevno u kulturnim rubrikama, recimo, pa ako nema što zanimljivo iz sadašnjosti onda se vraćamo u sredinu prošloga stoljeća. Tako filmski kritičar Polimac nikako ne može svariti dokumentarni film Višnje Starešine o Stepincu, proziva kinodvorane i festivale (?) koji su prikazivanje „dopustili“, a budući da je film korektan u svakom smislu i više okrenut međunarodnim reakcijama na odnos komunističkih vlasti prema zagrebačkom nadbiskupu, kritičar se pita o „stavu“ Stepinčevu prema, citiram,“ katoličkim svećenicima, osvjedočenim koljačima“. Baš tako, u mnoštvenoj množini, te bi

neki mlađi čitatelj pomislio da je doista tako. Jest, bio je jedan, jedini, taj šizofreni Filipović, ako sam dobro zapamtio, koji je ubijao u Jasenovcu i drugdje ali u vrijeme kada je već bio odstranjen iz Katoličke crkve. Isti taj kritičar ne spominje ni koliko je svećenika našlo smrt u Jasenovcu (što je bio povod Stepinčevu pismu Paveliću i čuvenoj rečenici o ljagi), kao što se ne sjeća koliko je svećenika podržavalo pokret otpora (ne samo u Istri) ili sudjelovalo u njemu, a kako bi se prisjetio da su komunisti poklali više od šest stotina i pedeset katoličkih svećenika nakon rata, više no igdje u Europi, pa i u onim dijelovima Europe koje je okupirao Staljin. A za dokaz da je u pravu, poteže papu Franju... (dalje nisam čitao, da mi se ne ohladi kava).

Idemo dalje o prekoceanskom specijalnom ratu: nekakav naslovnicom crveno obojeni listić iz prijateljske nam Amerike, na kojem piše da ga objavljuje University of California Press, a zove se listić „Communist and Post-Communist Studies“ okomio se ni više ni manje nego na hrvatski časopis „Jezik“ i nagradu „Dr. Šreter“ koju časopis dodjeljuje za najbolju novu hrvatsku riječ. Autor veli da lingvistički purizam figurira kao glavni element hrvatskoga nacionalizma. Tu smo, daklem. Nagradu nazvanu po pakračkom (lipičkom) liječniku kojega su masakrirali neprijatelji, sličnim su riječima i do sada dočekivali pripadnici klateži u Hrvatskoj, ali, eto, sada stvari dobivaju svjetsku dimenziju. Narod Kalifornije protiv „Jezika“, možete si misliti, a u listiću figurira samo srpsko-hrvatski. Autor se inače zove Srđan M. Jovanović, što će reći da se Vulin-Vučićev svet proširio do Pacifika, pa bi se Trump trebao zabrinuti.

A profesori na tom Sveučilištu raspitati i saznati da je hrvatski jezik međunarodno priznat, priznaje ga i Europska unija, pa čak i hrvatski Ustav, a to što još nemamo Zakon o hrvatskom standardnom jeziku velika je i teška svinjarija o kojoj i javnost sve više postavlja pitanja. I što je s navodno ili stvarno oživljenim Vijećem za normu hrvatskoga standardnog jezika, nisam čuo ni glasa. Dotle raseljena „lica“ i u hrvatskim novinama (i ne samo u novinama) masakriraju hrvatski jezik, da, postaju Ovcare gdje prije smaknuća hrvatski jezik prolazi kroz špalir. Postaje to vrlo opako. Vidim da neki umjesto odgoj pišu vaspitanje, pa vas pitam dokle smo došli? Jedan takav, ne ču reći ime, ali prezime mu je Jergović, domislio se kako srpski ugurati u hrvatske novine: ode u Beograd, gdje su takvi česti gosti, kupi knjigu nekog „svjetskog“ autora koja je prevedena na srpski, ali nije (još) na hrvatski, pa onda citira dijelove knjige iz srpskoga prijevoda, pa nego što. Ne će se mučiti prevodeći sa srpskoga na hrvatski, na jezik koji dobro ne poznaje. Ima još. Na društvenim mrežama često se citiraju umne misli umnika, na srpskom. Ni to nije slučajno.

Medved za nacionalnu sigurnost

Jedna je vijest prošla takoreći ispod covida ili ispod radara: da Davor Božinović više nije alfa i omega za našu, nacionalnu sigurnost, nego se za nju od sada brine Tomo Medved. Odmah se osjećam sigurnijim. Taj mi gospodin Božinović nikada nije sjeo, ipak je čovjek iz onih vremena koja se mogu nazvati ancien régime, a njegova tajna veza s HDZ-om nije mi bila dostupna, ni odakle se pojavio. Ja sam znao tko je tko u Hrvatskoj i bivao na terenu toliko da su me

putešestvija napokon spremila na intenzivnu njegu, od Podunavlja do Boke kotorske, u ratu i miru, da, ali za Božinovića nisam čuo, da me ubijete ne mogu se sjetiti. Kadli, pojavio se u paru s Plenkovićem, sjedio mu slijeva, pribran, hladnokrvan, učtiv. Tako je to u Hrvatskoj. A Tomu Medvedu znam vrlo dobro i zato sam (smo) onako reagirao kada su ga nedavno baš nepravedno napali oni koji dosta informacija nemaju ili su se zaletjeli u prvom uzbuđenju, pa grdno pretjerali. Kada budu shvatili što Medved doista jest i, prije svega, kada nestali budu pronađeni, a hoće, dap Bog, pisat će i govoriti drukčije. Glede nacionalne sigurnosti, za sada s velikom sigurnošću mogu reći da smo dobili pravu osobu.

Sačiću ne pakirati

General Sačić i ja viđali smo se u ovom stoljeću uglavnom na prosvjedima i na pripremama prosvjeda (nakon prve presude Gotovini i Markaču, kada smo okupili četrdeset tisuća na Jelačićevom placu), ali ni tada ni poslije nije izazivao pretjeranu pozornosti lijeve medijske klateži i njezinih nalogodavaca. No sada više nije na ulici ni na trgu, to jest na trgu je ali sv. Marka, kao zastupnik u Saboru, pa je postao zanimljivijim. A iz kuta ministranata Vučić-Vulinovskih postao je još interesantniji kada je nedavno spriječio da se Koranski most upiše na kartu „hrvatskih zločina“. To je bilo dovoljno da se poduzme akcija oko njegova dezavuiranja, te se pronašlo da je osamdesete postao član partije. Ah, veliko otkriće. Imao je tada 17 godina, završavao srednju školu za unutarnje poslove, a kako je ondje bio brifiran, da ne velim indoktriniran, možete si misliti, odnosno stavljeno mu je vjerojatno do znanja da će završiti na ulici kao pozornik ako ne učini što se od njega traži. Bavio se osamdesetih gospodarskim kriminalom, poslije je diplomirao na Pravnom fakultetu, i magistrirao. Pojavio se na početku početaka rata, zajedno s Markačem ugušio prvu pobunu u Pakracu, a u punom ratu bilo ga je svugdje, sve dok se nije stuštilo s Velebita i pomeo neprijatelje. Nešto su ga ministrali poslije rata potezali i natezali, ali se pokazalo da je lažno osumnjičen. Pa sada kada je sve što bi mu napakirali bila velika laž, našlo se ipak nešto...ah, jugonostalgičari i orjunaši svake fele, znači oni kojima užasno fali komunistička Jugoslavija, sada okreću pilu naopako i istražuju tko je u mladosti bio u partiji. Ma kako dražesno i u isti mah priglupo.

Za kraj

Nadam se da vas nisam zadavio predugim tekstom. Za kraj bih samo spomenuo da je u izvedbi amaterskog kulturno-umjetničkog ansambla zvanog SDP izvedena inačica simfonije za djecu pod nešto retuširanim naslovom „Peda i vuk“. Tko će koga pojesti, još ne znam dok ovo pišem. Istodobno je pisac Da Vincijeva koda prodavao neku glazbu za djecu u Zagrebu, možda se učlani u SDP.

Ipak ima još

Dok sam sve ovo pisao, vidim jednim okom da je bila pucnjava na Trgu sv. Marka. Ranjen je policajac koji čuva Banske dvore. Napadač se sam ustrijelio. Reporter razgovara s očeviđcima koji su pritrcali pomoći policajcu koji leži na mokrim pločama pred zgradom Vlade, jedan ga očeviđac prekriva svojim kaputom. Moje

je pitanje: je li zgrada Vlade bila potpuno prazna, ako nije, kako to da iz nje nitko nije izašao i pokušao pružiti pomoć?

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/35082-h-hitrec-simfonija-za-djecu-peda-i-vuk.html>

VIŠNJA STAREŠINA; MILANOVIĆ BRUTALNO PORUČUJE: NEĆU BITI NI VAŠ PEDRO NI VAŠ SANADER!

13/10/2020

Dosad najpotentnija DORH-ova kaznena istraga za razobličavanje klijentelizma kao sustava otišla je dalje od ‘državnog’ poduzetnika Kreše Peteka i Janafova šefa Dragana Kovačevića. Ali nije Milanović vrh neke klijentelističke hobotnice. Vrhovi državnoga klijentelizma negdje su drugdje

Ovih je dana glavno pitanje hrvatskoga političkog teatra: zašto Zoran Milanović tako brutalno napada političku ljevicu i njoj bliske nevladine udruge? Mislim bi se u traženju odgovora trebalo vratiti na pitanje: a zašto su svi nabrojeni u jednom trenutku njega napali?

Zaista, kako to da su se Dalija Orešković i Marijana Puljak dosjetile performansa kojim će na zgradu sad već slavnoga Kovačevićeva kluba u Slovenskoj 9 postaviti baš ploču Ureda predsjednika RH, uz toliko institucija i pojedinaca čak i HDZ-ova predznaka u konkurenciji za tu ‘počasnu’ ploču?

Kako to da se Tomislav Tomašević osjetio pozvanim baš predsjedniku Milanoviću udijeliti sud o neprimjerenoj komunikaciji?

Kako to da je iskusna aktivistica i aktualna saborska zastupnica Rada Borić našla primjereno baš Milanovića pozvati da ponudi ostavku zbog afere Janaf, uz toliko drugih, pa i HDZ-ovih kandidata za ostavku? I kako to da se još iskusniji aktivist i komentator Žarko Puhovski dosjetio usporediti baš Zorana Milanovića s nekadašnjim političkim moćnikom Vladimirom Bakarićem, što je zbilja promašeno i na razini sadržaja i na razini forme?

Razobličavanje klijentelizma

Lakonski je odgovor: pa on je predsjednik države, uvijek zgodna meta. No ako se serija napada na Milanovića stavi u kontekst istrage Janafa, koja je prema onome što se dosad moglo iščitati najopsežnija hrvatska istraga kapilarnoga klijentelizma, ti napadi kao i brutalni, ali sadržajno precizni Milanovićevi odgovori dobivaju drugu konotaciju.

U prvoj fazi koruptivno-klijentelističke afere Janaf predestinirani Pedro, metafora klijentelizma i korupcije, trebao je biti dugogodišnji Janafov šef Dragan Kovačević. A ostali će oprati ruke. Tako su obično u nas završavali klijentelističko-koruptivni procesi.

U toj je fazi predsjednik Milanović žestoko napao DORH, Uskok i premijera Plenkovića. Kao da se i sâm osobito trudio prekinuti istragu i zaustaviti je na ‘državnom’ poduzetniku Krešimiru Petku i Kovačeviću.

No dosad DORH-ova najpotentnija kaznena istraga za razobličavanje klijentelizma kao sustava već je otišla dalje. I Milanović je svojim interakcijama s Kovačevićem, čini se, postao njezin dio. A zbog toga i sljedeći logični Pedro.

Tada je počeo sustavan napad nove ljevice na predsjednika Milanovića. Budimo realni: da je Dragan Kovačević uistinu preko državnog poduzeća Janaf uzimao novac samo za sebe, danas ne bi bio vlasnik samo desetak stanova u Zagrebu, već cijelogona Donjega grada. Vrlo je logično i moguće da je u političkoj stanci između funkcije bivšeg premijera i budućeg predsjednika države i Milanović bio jedan od njegovih podrazumijevajućih klijenata.

No da je Milanović vrh neke klijentelističke hobotnice, to je ipak neodrživa teza. Vrhovi državnoga klijentelizma negdje su drugdje. Osim toga, aktualni hrvatski predsjednik očito ne namjerava biti bilo čiji Pedro. I to nedvosmisleno i brutalno daje do znanja novoj hrvatskoj ljevici odgovarajući na njezine napade.

Grube, ali precizne poruke

Tako smo imali prigode čuti ili čitati njegove poruke ‘samodopadnim narikačama’ i ‘fejkačama’ Daliji Orešković i Marijani Puljak, prozivku wannabe gradonačelnika Tomislava Tomaševića zbog komesarskih manira i omalovažavajućeg saborskog outfita kao za ‘teferić na Ilidži’, osvrt na ‘prištekanu’ kvaziljevičarku Radu Borić, na ‘umirovljenog mudroslova’, ‘propalog političara’, ‘drukera’ i ‘ništariju’ Žarka Puhovskog... Milanovićeve su poruke bile grube, ali vrlo precizne: znam sve o sustavu, znam sve o vama, neću biti vaš Pedro, a ni vaš Sanader...

U takvim okolnostima prava klijentelistička hobotnica učinila bi sve da se istraga razvodni, prebaci na politički teren, na neko saborsko povjerenstvo, što se i događa. Ali dogodilo se i nekoliko suprotnih stvari. Na europskom planu Hrvatska je ponovno u EK-ovu izvješće prozvana zbog lošeg procesuiranja klijentelizma i korupcije.

Na domaćem planu u istragu je uletjela torba s (navodno Kovačevićevim) sumnjivim novcem u stanu zamjenice zagrebačke državne odvjetnice i njezina supruga poduzetnika. Ili, kako se to rječnikom obrane kaže – u torbi je bio mačak. Znači, DORH ne smije ubiti istragu ako ne želi ubiti sebe.

Europsko izvješće i ‘mačak u torbi’ dodatna su jamstva da premijer Plenković uistinu neće intervenirati u istragu – ma kamo ona vodila, i kad je riječ o strankama i kad je riječ o pojedincima. Zato valja Zoranu Milanoviću poželjeti da ustraje u demontaži sustava. I, da, pazite da vam mačak ovih dana ne uskoči u torbu. Opasno je.

Višnja Starešina / Lider media

<https://kamenjar.com/visnja-staresina-milanovic-brutalno-porucuje-necu-bit-ni-vas-pedro-ni-vas-sanader/>

ZA KRAJ

JOŠ JEDAN PREDSJEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?

(PREDSTAVLJANJE KNJIGE „REVIZIONISTI U HAZU“)

Dopustite da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste i pored svih ovih ograničenja došli na današnje predstavljanje.

Velika zahvalnost ide don Damiru Stojiću koji nam je omogućio ovo predstavljanje.

Korice knjige je napravio opet sjajno moj prijatelj Branko Hrkač, Veliko hvala Branko!

Veliko hvala i predstavljačima mojim prijateljima koji su vam svojim govorima prikazali na najbolji mogući način ovu knjigu. To su književnik i kolumnist Mate Kovačević, koji je bio najmlađi osnivač HDZ-a ali je uvijek ostao u novinarskoj struci, novinar i publicist Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE čovjek koji me je svojim tekstovima o Australskim Hrvatima natjerao da počnem intezivnije razmišljati o položaju nas Hrvata u ondašnjoj državi poznatoj po imenu Srboslavija i novinar i publicist Igor Vukić, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, društva kojem i sam pripadam.

Često se autori na kraju predstavljanja knjiga samo zahvale nazočnim i onima koji su zaslužni za nastanak i predstavljanje knjige. Ja ću ipak napraviti i jedan izuzetak pa ću se zahvaliti i jedinom kome sam osobno poslao pozivnicu, a što su i objavila jedino dva portala koja još uvijek rado objavljaju moje tekstove dragovoljac.com i bezcenzure.hr:

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Oprostite što Vam ovu pozivnicu nisam poslao na vrijeme nego tek danas dva dana prije predstavljanja knjige o revizionistima u HAZU. Knjiga je o dvojici revizionista (hrvatski PREDSJEDNIK AKADEMICK Franjo Tuđman i ja) koje su takvim proglašili otac i sin Goldstein još u njihoj knjizi „Holokaust u Zagrebu“. Otac Goldstein je bio Vaš posebni savjetnik u vrijeme kada ste bili predsjednik

Vlade RH. Njegov sin je u to vrijeme postao veleposlanik u Parizu poslije žalosnog pokušaja da postane akademik. Vjerujem da i ja imam nekakve zasluge što je tada spriječena velika sramota za Akademiju i izbor takvog kandidata, ali i veliki plus za nju jer je – vjerujem – to bio i prvi poraz tadašnjih vlasti u kojima ste Vi bili predsjednik Vlade.

Iako bi se nekome moglo učiniti da je ovaj poziv provokacija - on to nije. Naime tek sada vidimo priopćenje Radničke fronte ogorčene Vašim izjavama, kako kažu "skandalozne izjave predsjednika Milanovića o antifašizmu".

Priopćenje počinje ovako...

"Milanovićevo izjava kako 'ne mogu svi biti antifašisti' na koju je dodao 'da su većina ljudi domobrani i da je to dobro' predstavlja neistinu i opasnu relativizaciju koja pridonosi rastućem revizionizmu."

<https://www.dnevno.hr/vijesti/radnicka-fronta-osudujemo-skandalozne-izjave-predsjednika-milanovica-o-antifasizmu-1583113/>

S obzirom da očito i Vi pridonosite radu nas revizionista, sigurno nije pošteno da i Vama ne pošaljem ovu Pozivnicu.

Srdačno Vas pozdravlja

Dr. sc. Josip Pečarić,

redoviti član HAZU

izvanjski član DANU

<http://bezczencure.hr/vlad/za-predsjednika-rh/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/23383-poziv-predsjedniku-rh-na-predstavljanje-knjige-revisionisti-u-hazzu>

Mislim da je i predsjednik našeg društva g. Vukić zadovoljan pojavom još jednog uglednog revizioniste u RH koji je kao i jedan od dvojice revizionista iz HAZU predsjednik RH. Naime, u pozivnici koju sam poslao i g. Milanoviću navedene su izjave dane i na koricama knjige koji navode osude takvih revizionista od „stručnjaka“ za revizionizam:

Andrej Plenković: „Nulta je tolerancija na revizionizam“

Ivo Goldstein: "Dr. Franjo Tuđmana je rodonačelnik povijesnog revizionizma"

„Po izmišljajući bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.“

Milan Bulajić: "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić" (naziv poglavљa u knjizi)

„Pečarićeva knjiga Srpski mit o Jasenovcu, uz Cohenovu je najantisrpskija knjiga u povijesti.“

Vidimo da je prvi od tih „stručnjaka“ predsjednik Vlade Plenković. On je uvjek i dosledno potvrđivao tu svoju ulogu u obrani tekovina revolucije. Spomenut ću samo njegovu komisiju za obranu zvijezde petokrake i osudu ZDS (tj. Vijeće za suočavanje s prošlošću). On je i „maknuo“ spomen-ploču hrvatskim braniteljima jer je na njoj grb HOS-a koji je odobrlila ova država. Pisao sam mnogo prije ove spoznaje o Milanovićevom revizionizmu kako je Milanović svojim izjavama o toj spomen-ploči samo pomagao Plenkoviću da bi ga se uoči izbora prikazalo kao hrvatskog domoljuba.

odpredsjednik HNES-a sudjelovao sam u etičkoj osudi Milanovića, tadašnjeg predsjednika Vlade, za veleizdaju. Napisao sam i niz drugih tekstova u osudi njegovih postupaka kao predsjednika Vlade.

Ali činjenica je da je on i tada imao nekih domoljubnih poteza. To konstatira i Zvonimir Hodak u svojoj jučerašnjoj kolumni (Hodaku je Milanović osoba mjeseca):

U prvoj velikoj imigrantskoj krizi na kratko je zatvorio granicu sa Srbijom, a na njihovu poviku i optužbe izjavio je bez okolišanja kako su Srbi "šaka jada".

Zatim se dogodilo opet jedno novo "događanje naroda" u BiH. "Ogorčeni i obespravljeni narod" iz istočnog Mostara počeo je paliti kuće po zapadnom Mostaru kako bi se "ogrario i protestovao" protiv visokih cijena grijanja u svom dijelu grada. Milanović se u roku odmah našao na licu mjesta da pomogne smiriti stanje, ali tamo je naletio na njihovu Daliju, Jasmilu Žbanić, koja mu je onako liberalna, miroljubiva i gostoljubiva prosiktala "Marš u Hrvatsku!".

Ja bih dodao da sam isoristio jednu njegovu izjavu o ratu u BiH i tome kako su ih Hrvati spasili od genocida koju tada hrvatski političari, a valjda i danas, nisu smjeli izreći da bih mu, prije oslobađajuće presude našim generalima, napisao 12 pisama s prijedlogom da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir. Na kraju to je dovelo i do u SAD nagrađenog filma „Oluja“ u kome se ponavlja prijedlog za Nobelovu nagradu. O tome govori i moja knjiga: Nobelova nagrada za 'Oluju'. Knjiga je objavljena na portalu dragovoljac.com. Teško je u državi u kojoj je problem pozdrav branitelja ZDS, a nisu problem simboli onih koji su izvršili fašističku agresiju na nju (zvijezda petokraka i kokarda) tiskati knjigu u kojoj tadašnji američki veleposlanik govori o fašizmu agresora, zar ne? Uostalom poznato je da su Milanović i Gotovina u dobrim odnosima.

U svakom slučaju mislim da je zato bilo u redu pozvati Predsjednika RH, a ne i Predsjednika Vlade RH bez obzira što je bilo očito da se Milanović neće pojaviti na ovom predstavljanju. Uostalom ni kao predsjednik Vlade nije mi odgovarao na spomenuta pisma pa ih je ipak bilo toliko, a nije odgovorio ni na pismo u kojem sam tražio da pomogne u prikazivanju spomenutog filma "Oluja". Vjerojatno će i knjiga "Druker" na kojoj radim biti objavljena samo na Internetu. Završit ću je s ovim tekstrom koji sam i nazvao **JOŠ JEDAN PREDSJEDNIK DRŽAVE – REVIZIONIST?**

A kada sam već spomenuo knjigu koju nisam mogao tiskati, a ima ih popriličan broj, spomenutt ću dvije koje su tiskane i koje imamo ovdje zajedno s knjigom koju predstavljamo. To su knjige Sto mojih knjiga i Karolina Vidović Krišto. Prva knjiga je posvećena dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću povodom njegovog šezdesetog rođendana, a druga je itekako povezana s ovom koju predstavljamo jer i u njoj govorimo o napadima na gđu Karolinu Vidović Krišto. Govori i o napadu na nju zbog toga što je kao urednica HTV-a pozvala u emisiju g. Vukića. Naime ona je napravila veliki grijeh jer je pozvala i prof. dr. sc. Hrvoja Klasića za kojega je morala znati da nije stručnjak za tu problematiku već, kao tipični zastupnik jugo-komunističke paradigmе u hrvatskoj povijesti, o tome piše samo pamflete. Karolina je ponovo trebala biti najurena s posla jer je trebala znati da se Klasić neće usudititi doći na sučeljavanje s g.

Vukićem najvećim današnjim istraživačem Jasenovca. Doista su s pravom na HTV-u procijenili da bi takvo sučeljavanje hrvatske i jugo-komunističke povjesnice bilo pogubno za pamflete Klasića, Goldsteina, Markovine, Jakovine i drugih, zapravo za njihovu podršku Srpsko-hrvatskoj koaliciji na vlasti. Ipak nisu uspjeli u pokušaju da se Karolina Vidović Krišto kazni gubitkom posla. Samo joj nisu više dali da na HTV-u javno nastupa. A za to im se moramo zahvaliti jer su postigli – kako to obično i biva – ono što se ni u snu nisu nadali jer gđu Karolinu danas slušamo mnogo više kao zastupnicu u Hrvatskom saboru.

Zapravo, knjiga je trebala biti moj prilog njenoj kampanji za ulazak u Sabor, mada je jasno da joj takva pomoć nije ni trebala jer je vrlo brzo prepoznata kao najveći zastupnik domoljubne misli u državi.

HVALA!

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-jos-jedan-predsjednik-revisionist>

KNJIGA ZA PREDSJEDNIKA RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Moj govor s predstavljanja knjige REVIZIONISTI U HAZU (*Još jedan predsjednik – revizionist?*), koji sam Vam poslao, objavljen je na hrvatskim portalima:

<https://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-jos-jedan-predsjednik-revisionist>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/23424-predstavljanje-knjige-revisionisti-u-hazu>

Na portalu narod.hr su pojasnili naslov koji sam dao govoru:

Predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića "Revizionisti u Hazu" održano je u utorak u Zagrebu. Na predstavljanje je bio pozvan i predsjednik Zoran Milanović, a autor je objasnio i zašto.

(Na portalu dragovoljac.com dan je i govor g. Igora Vukića, a taj govor je dan i na portalu narod.hr::

<https://narod.hr/hrvatska/igor-vukic-negativci-su-uvijek-ustase-nadbiskup-stepinac-i-potom-svi-hrvati>

On bi itekako trebao biti važan za sve kojima je hrvatski nacionalni interes doista na srcu).

Međutim u svom govoru sam obećao da ču s njim završiti svoju knjig DRUKER o dr. sc. Žarku Puhovskom o kojem sam godinama pisao na način na koji ste Vi to učinili pa i u jučerašnjem nastupu u emisiji HRT-a „1 na 1“:

Ušli ste u spor sa Puhovskim koji je rekao i da formalno u krivu, a realno u pravu.

Ne, ja sam samo podsjetio javnost tko je taj čovjek, to je jedna nečasna figura. Nisam ušao u spor s tim gospodinom o kojem bi samo rečenicu-dvije jer je to po meni apsolvirano. Rekao sam što sam rekao, a prije je on rekao o meni kao i o svima drugima rekao, jer on to može, svakakve riječi, grube riječi. Gospodin Puhovski je nečasna javna osoba, mora u svakom trenutku odgovoriti na pitanje o svojoj biografiji. Netko tko je stalno na televiziji i može reći svašta o svakome je jedno, ali postoji i biografija.

<https://direktно.hr/direkt/milanovic-nisam-ja-prvi-otvorio-aferu-janaf-puhovski-je-nečasna-javna-osoba-a-seks-je-najveca-stetocina-pravosuda-210602/>

Knjigu sam završio pa Vam je šaljem.

Šaljem je i portalu dragovoljac.com s molbom da je objave na svom portalu.

S poštovanjem,

Dr. sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

Izvanjski član DANU